

A Pandora's TeAm bemutatja:

LAUREN KATE:
FALLEN - Kitaszítva

*****

Release date: 2011-06-14

*****

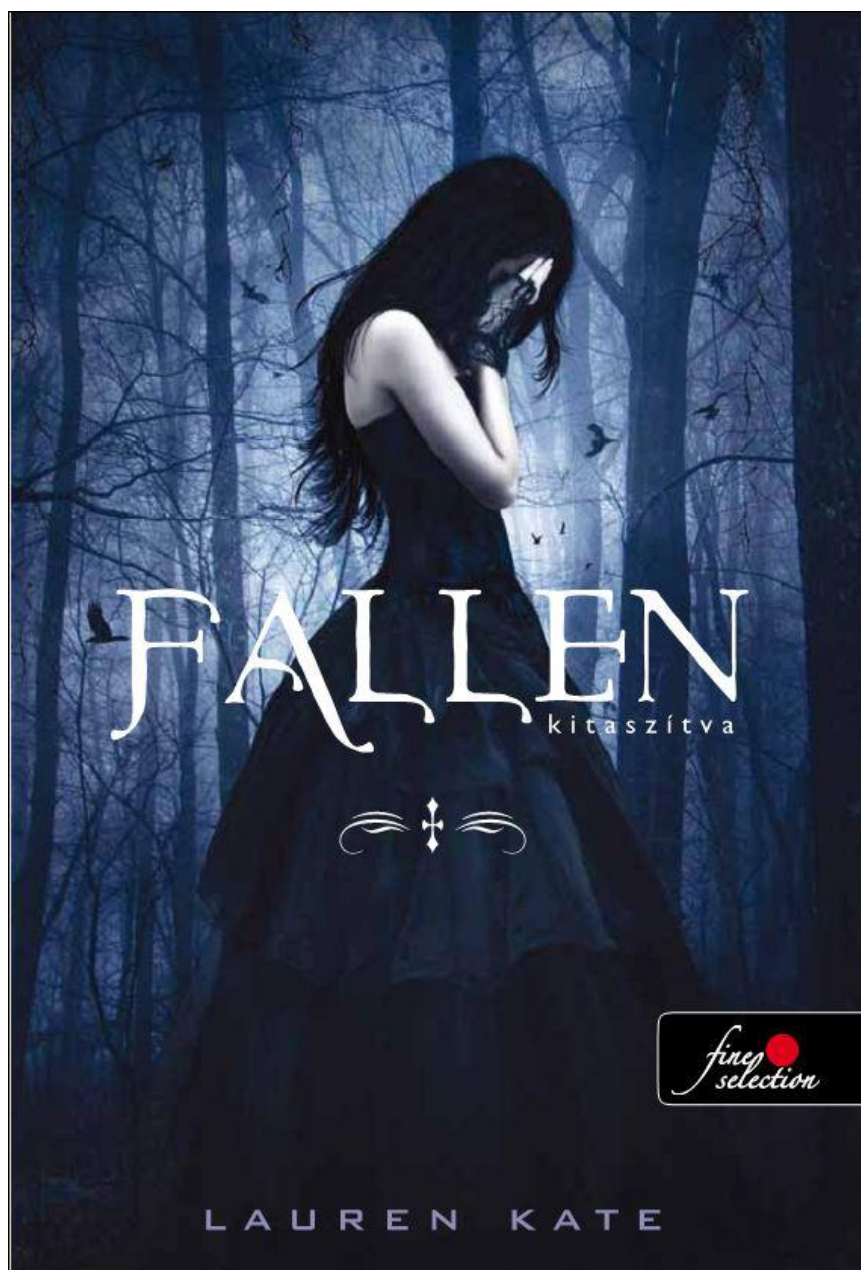
A Könyv Megjelenésének Éve:.....2011
Kiadó:..... Könyvmolyképző Kiadó
Oldalszám ebben a dokumentumban:.....309
Az eredeti könyv oldalszáma:.....366
Fejezetek száma:.....22
ISBN:.....978 963 245 400 9
Rendszer Igény:..... Office 97+ vagy OpenOffice 3+
Egyéni font készlet:..... (X) Igen ()Nem

Egyes szövegek megjelenítéséhez a windowsban eredetileg nem megtalálható fontkészlet is szükséges, melyet itt mellékelünk. Telepítése: Másold a TTF font(ok)at az **X:\WINDOWS\Fonts mappába**

(ahol X a meghajtód neve, amelyre telepítve van az operációs rendszered)

A könyvet nem kell megköszönnöd, hobbyból csináljuk. De tisztelj meg minket azzal, hogy ezt az oldalt bennehagyod a doc.-ban ☺

Ha tetszik a könyv, és megengedheted magadnak, vásárolj meg,
ezzel is támogatva a szerzőket/kiadókat! Az ebook olvasása nem helyettesíti a papír alapú könyvet, és a polcodra sem tudod feltenni!

LAUREN KATE

FALLEN

kitaszítva

Első kiadás

🐼 3 🐼

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Lauren Kate
A mű eredeti címe: Fallen
A művet eredetileg kiadta:
Delacorte Press, an imprint of Random House, Inc., New York

Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Garamvölgyi Katalin

Copyright © 2009 Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate

ISSN 2060 – 4769
ISBN 978 963 245 400 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551–132, Fax: (62) 551–139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Vincze Ibolya
Korrektor: Korom Pál
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

CSALÁDOMNAK
HÁLÁVAL ÉS SZERETETTEL.

*„De a Paradicsomot retesz és lakat zárja...
Körbe kell utaznunk a világot,
hogy megnézzük, nem maradt-e esetleg nyitva egy hátsó ajtó.”*

HEINRICH VON KLEIST: A MARIONETTSZÍNHÁZRÓL¹

Fordította Petra – Szabó Gizella (Heinrich von Kleist: Esszék, anekdoták, költemények. Pécs, Jelenkor Kiadó, 2001. 186 – 192.).

---

¹ Fordította Petra - Szabó Gizella (Heinrich von Kleist: Esszék, anekdoták, költemények. Pécs, Jelenkor Kiadó, 2001. 186 - 192.).

A KEZDETEK

HELSTON, ANGLIA

1854. SZEPTEMBER

ÉJFÉL KÖRÜL VÉGRE FORMÁT NYERT A LÁNYSZEME. Macskaszerű, félig elszánt, félig pedig kérdő tekintet – bajt sugallt. Igen, pontosan olyanra sikeredett a szeme, amilyennek lennie kellett. A külső szemzug a finom, elegáns szemöldök felé emelkedik, egész közel a sötét hajzuhataghoz. A fiú kinyújtott karral maga elé tartotta a papírt, s megszemlélte. Nehéz volt így dolgoznia, a lány távollétében, de persze soha nem tudott rajzolni, ha jelen volt. Mióta a lány megérkezett Londonból – nem, mióta a fiú először meglátta –, gondosan ügyelni kellett arra, hogy távol tartsa magától.

A lány immár naponta próbálkozott közelebb kerülni hozzá, és minden nap nehezebb volt, mint az előző. Ezért távozott a fiú reggelente – Indiába, Amerikába, nem tudta, és nem is érdekelte, hová. Akárhol is kötött ki, mindenütt könnyebb volt, mint itt. Ismét a rajz fölé hajolt és felsóhajtott, miközben szenes hüvelykujjával tökéletesre satírozta a lány alsó ajkát. Az élettelen papír, ez a kegyetlen utánzat az egyetlen lehetősége, hogy magával vigye a lányt.

Majd, miközben felemelkedett a könyvtári bőrfotelből, megérezte. Azt a meleg simítást a tarkóján.

Öt.

Már a puszta közelségétől is furcsa érzés fogta el, olyan, olyasmí hőhullám, mint amikor egy fadarab hamuvá omlik a tűzben. Tudta, anélkül, hogy megfordult volna, hogy a lány ott van. Eltakarhatta a

képmását az ölében heverő papírokon, de elmenekülni nem tudott a lány elől.

Az elefántcsont berakásos kanapéra pillantott a szalon túloldalán, ahol alig pár órával korábban váratlanul megjelent a lány, később érkezett, mint a társaság többi része, rózsaszín ruhában, de időben, hogy megtapsolhassa a vendéglátójuk legidősebb lányának szép csembalójátékát. A fiú átnézett a szobán, ki a verandára az ablakon át, ahol előző nap odalopakodott hozzá a lány egy maréknyi fehér vadrózsával a kezében. A lány még mindig azt hitte, hogy az iránta érzett vonzódása ártatlan, hogy a gyakori találkozásaik a lugasban egyszerűen csak... szerencsés véletlenek. Hogy lehet ilyen naiv! A fiú soha nem ábrándította volna ki – ezt a titkot neki kell hordoznia.

Felállt és megfordult, a skicceket pedig maga mögött hagyta a bőrfotelban. És már ott is állt a lány, a rubinvörös bársonyfűggönynek dőlve, egyszerű, fehér köpenyében. Fekete haja kibomlott a copfból. Az arkifejezése éppen olyan, amilyennek a fiú már nemegyszer lerajzolta. Az arcán ott égett a tűz. Haragos lenne? Szégyelli tán magát? A fiú nagyon szeretne volna megtudni a választ, de nem engedhette meg magának, hogy megkérdezze.

– Mit keresel itt? – Hallotta az élt a saját hangjában, és bántotta önnön gorombasága is, tudván, hogy a lány soha nem fogja megérteni az okát.

– Én... nem tudtam aludni – dadogta a lány, és elindult a tűz meg a fiú széke felé. – Megláttam a fényt a szobádban, és... – a kezére pillantva elhallgatott – ...a bőröndödet az ajtó előtt. Készülsz valahova?

– Szólni akartam neked... – A fiú elharapta a szót. Nem szabad hazudnia. Soha nem állt szándékában elárulni a lánynak, mit tervez. Ha elmondaná, attól csak rosszabbra fordulnának a dolgok. Már így is hagyta, hogy elfajuljanak, abban reménykedve, hogy ezúttal más lesz. A lány közelebb lépett, és a tekintete a vázlatfüzetre esett. – Engem rajzoltál?

A hangjából kicsendülő meglepődés újra arra emlékeztette a fiút, milyen nagy úr tátong kettejük felfogása között. A lánynak még mindig

nem derengett, miféle tények húzódnak meg vonzódásuk mögött, pedig sok időt töltöttek együtt az elmúlt pár hétben.

Ez jó – vagy legalábbis így jobb. Az utóbbi pár nap során, mióta a fiú eldöntötte, hogy elmegy, azon igyekezett, hogy elszakadjon a lánytól. Ez az erőfeszítés rengeteget kivett belőle, s amint egyedül maradt, megadta magát a felgyülemlett váagnak, hogy lerajzolja a lányt. A füzetben oldalakat töltött meg a nyakának ívével, a márványszerű kulcsontjával, a hajának fekete zuhatagával.

Most, a rajzra visszapillantva nem szégyent érzett, amiért rajtakapták, hanem valami sokkal rosszabbat. Hideg borzongás járta át a gondolatra, hogy a lányt ez a felfedezés – a fiú érzelmeinek lelepleződése – teljesen össze fogja törni. Óvatosabbnak kellett volna lennie. Mindig így kezdődik.

– Meleg tej egy kiskanál melasszal – dűnnyögte, továbbra is háttal állva a lánynak. Majd szomorúan hozzátette: – Az segít elaludni.

– Honnan tudtad? Az anyám pontosan ezt szokta...

– Tudom – fordult szembe a fiú. Nem lepte meg a lány elképedt hangja, de nem magyarázhatta el neki, honnan tudja, ahogy azt sem, hányszor itatta már meg ezzel, amikor gyülekezni kezdtek az árnyékok, hogyan ölelte a lányt, amíg az el nem aludt.

A lány érintése mintha lángra gyújtaná az ingét, a gyengéden a vállára helyezett kéztől levegő után kellett kapnia. Ebben az életben még nem értek egymáshoz, és az első érintéstől mindig elállt a lélegzete.

– Válaszolj nekem! – suttogta a lány. – Elutazol?

– Igen.

– Akkor vigyél magaddal! – csúszott ki a lány száján. Rögtön utána erősen beszippantotta a levegőt, mintha a legszívesebben visszaszívta volna a könnyörgését. A fiú látta átsuhanni arcán az egymást követő érzelmeket: először indulatos lett, majd elképedt, utána elszégyellte magát a saját merészségétől. Mindig ezt csinálta, és a fiú túl gyakran elkövette azt a hibát, hogy pont ekkor kezdte vigasztalgatni.

– Nem – suttogta, miközben emlékezett... mindig emlékezett...

– Holnap kihajózom. Ha egy kicsit is fontos vagyok neked, akkor erről egy szót se többet.

– Fontos vagy nekem – ismételte meg a lány, mintha magához beszélne. – Én... én szeretle...

– Ne!

– Muszáj kimondanom. Én... én szeretlek, ebben biztos vagyok, és ha elmész...

– Ha elmegyek, azzal megmentem az életedet. – A fiú lassan beszélt, megpróbált a lány azon zsigereire hatni, amelyek esetleg emlékezhetnek, ha léteznek még egyáltalán, mélyen eltemetve valahol.

– Vannak fontosabb dolgok a szerelemnél. Ezt nem érted, de el kell hinned nekem.

A lány beléfúrta a tekintetét, majd hátralepett, és összefonta a karját a mellkasán. Erről a fiú is tehetett – mindig előcsalogatta a lány megvető énjét, amikor fensőbbiségesen beszélt vele.

– Azt mondod, vannak ennél fontosabb dolgok? – kérdezte a lány kihívóan, miközben megfogta, és a szívére vonta a fiú kezét.

Ó, milyen jó lehet most a lánynak, aki nem tudja, mi következik! Jó lenne legalább erősebbnek lenni, olyasvalakinek, aki képes arra, hogy megállítsa. Ha nem állítja meg a lányt, akkor a múlt egyszerűen megismétli magát, és újra és újra megkínozza mindkettejüket. A tenyere alá simuló bőr ismerős melegétől hátrabicsaklott a feje és felnyögött. Megpróbált nem figyelni a lány közelségére, az emlékre, hogy milyen is az, amikor a szája az övéhez ér, és a keserűségre, hogy mindennek vége kell szakadjon. De a lány ujjai olyan finoman vándoroltak végig az övéen. A fiú érezte, hogy zakatol a szíve a vékony pamutköpeny alatt. Igaza van. Ennél semmi nem lehet fontosabb. Soha nem is volt. Már majdnem megadta magát, és a karjába kapta, amikor észrevette a lány tekintetét. Aki mintha szellemet látott volna.

– Nagyon furcsa érzésem van – suttogta homlokához emelt kézzel.

Ne... máris túl késő lenne?

A lány szeme összeszűkülte, mint a vázlaton, majd visszalépett a fiúhoz, és az ajka várakozóan elnyílt. – Mondd, hogy megőrültem, de megesküdnék, hogy már voltam itt...

Szóval tényleg késő. A fiú reszketve felnézett, és érezte, ahogy leereszkedik a sötétség. Megragadta az utolsó lehetőséget, hogy magához rántsa a lányt, hogy olyan erősen ölelje, ahogy hetek óta szerette volna már.

Amint a lány ajka az övébe olvadt, mindketten tehetetlenné váltak. A lány szájának lonevirágízétől elszédült. Minél közelebb bújt hozzá a lány, a fiú gyomra annál jobban összeszorult az izgalomtól és a fájdalomtól. A lány nyelve körberajzolta az övét, és a tűz egyre ragyogóbban, egyre forróbban, egyre erőteljesebben lángolt fel közöttük minden új érintéstől, minden új mozdulattól. De egyáltalán nem volt új az élmény.

A szoba megremegett. Aura ragyogott fel körülöttük.

A lány semmit nem vett észre, semminek nem volt tudatában, semmit nem értett a csókjukon kívül. Egyedül a fiú tudta, mi fog történni, milyen sötét társak csatlakoznak újraegyesülésükhöz. Tudta azt is, hogy ismét képtelen lesz megváltoztatni az életük irányát.

Az árnyékok közvetlenül felettük kavargtak, olyan közel, hogy akár meg is érinthette volna őket. Olyan közel, hogy felmerült benne, hallja-e vajon a lány, mit sutognak. Figyelte, amint a felhő áthalad a lány felett. Egy pillanatra a felismerés szikráját is látta a szemében.

Utána már semmit nem látott, az égvilágon semmit.

ELSŐ FEJEZET

ISMERETLENEK

LUCE A KELLETÉNÉL TÍZ PERCCSEL KÉSŐBB ROBOGOTT BE a Sword & Cross előcsarnokába. A személyzet egyik hordó mellkasú, rezes képű tagja, acélos hóna alatt egy felírótümbbel már utasításokat osztogatott – ami azt jelentette, hogy Luce lemaradt.

– Szóval ne feledjétek, gyógyszerek, ágyak, vörösök – pattogta a felügyelő három másik diáknak, akik háttal álltak Luce-nak. – Ügyeljetek az alapszabályokra, és akkor senkinek nem esik baja.

Luce gyorsan a kis csoport mögé slisszolt. Még mindig azon gondolkozott, vajon jól töltötte-e ki a nagy halom papírt, hogy ez a borotvált fejű felügyelő itt előtte vajon nő vagy férfi, hogy akad-e majd valaki, aki segít cipelni a hatalmas sporttáskáját, és hogy a szülei azonnal megszabadulnak-e az ő szeretett Plymouth Furyjétől, amint hazaérnek? Egész nyáron azzal fenyegetőztek, hogy eladják a kocsiját, és most olyan indokuk lett erre, amivel még Luce sem szállhatott vitába: senkinek nem lehetett autója Luce új iskolájában. Pontosabban az új javítóintézetében.

Még mindig nem tudta megszokni a kifejezést.

– Lenne, izé, lenne szíves megismételni? – kérdezte a felügyelőt. – Mi volt az, gyógyszerek...?

– Nocsak, odanézzenek, mit fújt be a tornádó – mondta hangosan az illető, majd lassan artikulálva folytatta: – Gyógyszerek. Ha a gyógyszeres kezelés alatt állók közé tartozol, itt fognak ellátni, észhez

téríteni, belőni, vagy akármi. – Nő, döntötte el Luce a felügyelőt tanulmányozva. Egy férfi sem mondaná ezt végig ilyen szacharinozott hangon.

– Értem. – Luce érezte, ahogy görcsbe rándul a gyomra. – Gyógyszerek.

Már évek óta nem szedett semmit. A tavaly nyári baleset óta dr. Sanford, a hopkintoni specialistája – és az oka, hogy Luce-t a szülei egy New Hampshire-i bentlakásos iskolába küldték – azt szerette volna, ha hajlandó lenne elgondolkodni az ismételt gyógyszeres kezelésen. Bár Luce végül meggyőzte, hogy nagyjából stabil az állapota, egy teljes hónappal tovább kellett analízisre járnia pusztán azért, hogy ne kelljen azokat a rettenetes antipszichotikumokat szednie.

És ezért kezdte egy hónapos késéssel a Sword & Crosst, ahova az utolsó évére beíratták. Éppen elég rossz új tanulónak lenni, és Luce-t nagyon idegesítette a gondolat, hogy olyan órákra fog beesni, ahol már mindenki tudja a helyét. De úgy nézett ki a dolog, mintha nem ő lenne aznap az egyetlen újonnan jött.

Vetett egy lopott pillantást a másik három diákra, akik félkörben álltak mellette. Az előző iskolájában, a Dover Prepben az első eligazításon találkozott a legjobb barátnőjével, Callie-vel. Egy olyan iskolában, ahol a többiek gyakorlatilag mind egyívásúak, éppen elég lett volna az is, hogy csak Luce és Callie nem gazdag – örökös gyerekek. De nem telt sok időbe, hogy a két lány rájöjjön, ugyanúgy rajonganak a régi filmekért is – különösen, ha Albert Finney-ről van szó. Miután elsőben megnézték a Ketten az úton című filmet, és felfedezték, hogy egyikük sem képes elkészíteni egy zacskó pattogatott kukoricát anélkül, hogy beindítaná a tűzjelzőt, Callie és Luce el sem váltak egymástól. Amíg... amíg muszáj nem lett.

Luce mellett aznap két fiú és egy lány állt. A lány elég könnyen kiismerhetőnek tűnt, szőke volt és olyan csinos, mint a Neutrogena-reklámok szereplői, műanyag mappájához illő, pasztell rózsaszín körmökkel.

– Gabbe vagyok – nyújtotta el a szavakat, nagy mosolyt villantva Luce-ra, ami éppen olyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent, még mielőtt

Luce is bemutatkozhatott volna. A lány délies érdektelensége sokkal inkább emlékeztette a doveri lányokra, mint olyasvalakire, akire a Sword & Crossban számítana az ember. Luce nem tudta eldönteni, ez megnyugtató vagy sem, mint ahogy azt sem tudta elképzelni, mit kereshet egy ilyen lány a javítóintézetben.

Luce jobb oldalán egy rövid, barna hajú, barna szemű fiú toporgott, az orra csupa szeplő. Kerülte Luce tekintetét, csak egy szöveget piszkált a hüvelykujjával, s ettől a lánynak az a benyomása támadt, hogy hozzá hasonlóan valószínűleg a fiú sem tette túl magát azon, hogy idekerült, és szégyenkezik. A bal oldalán álló fiú azonban kicsit túlságosan is jól illett a hellyel kapcsolatos elképzeléseihez. Magas volt és vékony, menő DJ-bag táskával a vállán, kócos, fekete hajjal, és nagy, mélyen ülő zöld szemekkel. Az ajka telt, és olyan természetes rózsaszínű, amiért a legtöbb lány ölni tudna. A nyaka hátulján a napfelkeltét ábrázoló fekete tetoválás emelkedett ki a fekete pólójából, s szinte ragyogott a világos bőrén.

A másik kettővel ellentétben, amikor odafordult és elkapta Luce pillantását, nem engedte el. A szája keskeny vonallá szűkült, de a szeme meleg volt és eleven. Mereven bámulta Luce-t, mint egy kőszobor. Luce-nak is a földbe gyökerezett a lába. Levegő után kapott. Az a tekintet átható volt, andalító, és, nos, egy kicsit rémisztő.

A felügyelőjük hangosan és jelentőségteljesen megköszöörülte néhányszor a torkát. Luce elvörösödött, és úgy tett, mintha nagyon lefoglalná a fejkavarás.

– Azok, akik tudják, mi merre hány méter, elmehetnek, miután leadták a veszélyes cuccokat – mutatott a felügyelőjük egy nagy kartondobozra, amely felett egy táblán nagy, fekete betűkkel az állt: TILTOTT HOLMIK. – És amikor azt mondom, elmehetnek, Todd – csapott a szeplős fiú vállára, amitől az összerendezett –, úgy értem, a tornaterembe, találkozni a diáktanácsadókkal. Te – mutatott Luce-ra – kirakod a veszélyes vackokat, és itt maradsz velem.

Mind a négyen a dobozhoz csoszogtak, és Luce döbbsenten figyelte, amint a többiek kiürítik a zsebeiket. A csinibaba egy nyolccentis, rózsaszínű svájci bicskát vett elő. A zöld szemű srác vonakodva

szabadult meg egy flakon szórófestéktől és egy sniccertől. Még a szerencsétlen Todd is több levél gyufát és egy kis üveg gyújtófolyadékot dobott ki. Luce szinte cikinek érezte, amiért nála semmiféle veszélyes tárgy nincs – de amikor meglátta, hogy a többiek a zsebükbe nyúlnak, és a telefonjukat is előveszik, nyelt egy nagyot.

Előrehajolt, hogy alaposabban elolvassa a TILTOTT HOLMIK tábla apró betűs részét, és látta, hogy a mobiltelefonok, a csipogók és a kétirányú adó – vevők birtoklása is szigorúan tilos. Már az is épp elég rossz, hogy autója nem lehet! Luce a zsebében rejtőző telefonját markolászta izzadó kézzel. Az egyetlen kapcsolata a külvilággal. Amikor a felügyelőjük meglátta az arckifejezését, gyorsan megpaskolta a lány arcát. – El ne ájulj nekem, kölyök, nem fizetnek nekem eleget ahhoz, hogy újraélesszelek. Amúgy meg hetente egyszer telefonálhatsz az előcsarnokban.

Egy telefon... hetente egyszer? De...

Luce lenézett a mobiljára még egyszer, utoljára. Két üzenete érkezett. Az nem létezik, hogy ezek legyenek az utolsók. Az elsőt Callie küldte.

Azonnal hívj fel! Egész este a telefon mellett fogok várni. Es ne feledd a mantrát, amit adtam. Túl fogod élni! Egyébként, ha ez számít, szerintem mindenki teljesen elfelejtette már a..

Jellemző Callie stílusára, hogy olyan bő lére eresztette a mondandóját, hogy Luce vacak telefonja levágta az üzenet végét. Bizonyos értelemben Luce szinte megkönnyebbült. Nem akart arról olvasni, hogy a régi iskolájában már mindenki elfelejtette, ami vele történt, amit csinált, és amiért idekerült. Felsőhajtott, s átlépett a következő üzenetre. Azt az anyjától kapta, aki csak pár hete tanult meg sms-ezni, és aki nyilván nem tudott erről a heti egy hívás lehetőségéről, máskülönben nem hagyja itt a lányát. Ugye?

Kölyök, sokat gondolunk rád. Légy jó, és egyél elég proteint! Majd beszélünk, ha tudunk. Szeretünk, Apa és Anya

Luce sóhajtván dőbbszent rá, hogy a szülei biztosan tudták. Mi mással magyarázhatná a bánatos arcukat, amivel reggel búcsút intettek neki az iskola kapujánál? Reggelinél megpróbált azon viccelődni, hogy végre leszokik arról a rettenetes brit akcentusról, amit a Doverben szedett fel, de a szülei még csak el sem mosolyodtak. Luce azt hitte, még mindig haragszanak rá. Soha nem emelték fel a hangjukat, ami azt jelentette, hogy ha Luce nagyon elszúrt valamit, akkor egyszerűen csak a régi jó nemszólunk-hozzádot kapta. De most már értette a furcsa reggeli hangulatot: a szülei már akkor az egyetlen lányukkal való kapcsolat elvesztését gyászolták.

– Még mindig várunk valakire – fuvolázta a felügyelő. – Vajon ki lehet az?

Luce figyelme egy csapásra visszaterelődött a TILTOTT HOLMIK dobozra, amely immár csordultig telt olyan csempészárúkkal, amiket Luce fel sem ismert. Érezte magán a sötét hajú fiú tekintetét. Felnézett, és ráébredt, hogy mindenki őt nézi. Ő következik. Lehunyta a szemét, lassan szétnyitotta ujjait, hagyta kihullani közülük a telefont, ami aztán szomorú puffanással a halom tetején landolt. *Puff* – ezzel a hanggal kezdődik hát a magány. Todd és a robotnőszerű Gabbe az ajtó felé indultak anélkül, hogy egyetlen pillantást vetettek volna Luce-ra, de a harmadik fiú a felügyelőjükhöz fordult.

– Majd én beavatom – biccentett Luce felé.

– Ez nincs a lehetőségek között – felelte a felügyelő automatikusan, mintha számított volna erre a párbeszédre. – Te ismét új diáknak számítász, ami az új diákokra vonatkozó korlátozásokkal jár. Vissza a start mezőre! Ha nem tetszik, jobban meg kellett volna gondolnod, hogy megszegd a szabadon bocsátásod feltételeit.

A fiú mozdulatlanul állt, kifejezéstelenül, miközben a felügyelő húzni kezdte a „szabadon bocsátás” kifejezésre mozdulatlanán merevedő Luce-t a megsárgult folyosó vége felé.

– Haladjunk – mondta a nő, mintha mi sem történt volna. – Ágyak – mutatott ki a nyugatra néző ablakon egy távoli, salaktéglás épületre. Luce látta, hogy Gabbe és Todd lassan csoszognak feléjük, a harmadik fiú pedig csigatempóban araszol a nyomukban, mintha a legkevésbé

sem vágyna arra, hogy bárkit beérjen. A lakóépület utálatos volt és unalmas, tömör, szürke tömb, amelynek a vastag, kétszárnyas kapuja semmilyen módon nem utalt arra, hogy élet zajlana mögötte. Egy nagy köplakett állt a kiszáradt gyepek közepén, PAULINE LAKÓÉPÜLET – ez volt belevésve, és Luce-nak eszébe jutott, hogy az iskola honlapján is ezt látta. A ködös, reggeli fényben még rosszabban nézett ki, mint a lapos, fekete-fehér fényképen.

Luce még ilyen messziről is ki tudta venni az épület homlokzatát borító fekete mintát. Minden ablakot többszörnyi vastag acélrúd borított. Luce hunyorgott. Tényleg szögesdrót van az épületet körülvevő kerítés tetején?

A felügyelő lenézett egy táblázatra, miközben végiglapozta Luce aktáját. – Hatvanhármas szoba. Egyelőre dobd le a táskádat az irodámban, a többiekkel együtt! Majd délután kicsomagolsz.

Luce a három jellegtelen, fekete bőrönd felé rángatta a vörös sporttáskáját. Majd automatikusan a mobilja után nyúlt, amelybe általában bepötyögte a fontos dolgokat. De amikor a keze üresen találta a zsebét, felsóhajtott, és beletörődően megjegyezte inkább a szobája számát.

Még mindig nem értette, miért nem maradhatott a szüleinél; a thunderbolti házuk nem egészen fél órányira van a Sword & Crosstól. Luce annyira örült, amikor visszakérült Savannah-ba, ahol, ahogy az anyukája szokta mondani, még a szél is lustán fúj. Georgia lágyabb, lassabb tempója sokkal inkább megfelelt Luce-nak, mint New Englandé valaha.

De a Sword & Cross nem olyan volt, mint Savannah. Szinte semmire nem hasonlított, legfeljebb arra az élettelen, színtelen helyre, ahol a bizottság bentlakásos iskolára ítélte. Luce egyik nap meghallotta, hogy az apja az igazgatóval beszélget a maga szórakozottprofesszor-módján bólogatva: „igen, igen, talán tényleg az lesz a legjobb, ha állandó felügyelet alatt áll. Nem, nem akarjuk felborítani a rendszert”.

Az apja egyértelműen nem fogta fel a lánya felügyeletének körülményeit. Ez a hely úgy nézett ki, mint egy szigorúan őrzött fegyház.

– És mi volt az, amiről beszélt... a vörösök? – kérdezte Luce a felügyelőtől.

– Vörösök – mutatott a felügyelő a mennyezetre. Egy kicsi, bedrótozott eszköz lógott le: egy villogó, vörös fényű lencse. Luce addig észre sem vette őket, de amint rámutatott a felügyelő, ráébredt, hogy mindenütt ott vannak.

– Kamerák?

– Nagyon ügyes – felelte a felügyelő negédesen, leereszkedően. – Azért vannak ilyen feltűnő helyen, hogy ne feledkezzetek meg róluk. Folyamatosan figyelünk titeket mindenhol. Úgyhogy ne kövess el hibát... már ha meg tudod állni.

Valahányszor valaki úgy beszélt hozzá, mintha menthetetlen pszichopata lenne, Luce valamivel még közelebb került ahhoz, hogy ő maga is ezt higgye.

Az emlékek egész nyáron kísértették az álmaiban és azokban a ritka pillanatokban, amikor a szülei magára hagyták. Valami történt abban a kunyhóban, és mindenki (Luce-t is beleértve) majd meghalt, hogy megtudja, micsoda. A rendőrök, a bíró, a szociális munkás – mind megpróbálták kihúzni belőle az igazat, de Luce éppen olyan tudatlan volt, mint ők. Trevorral egész este viccelődtek és a part menti kunyhók mellett kergetőztek, a többiektől távol. Luce megpróbálta elmagyarázni, hogy az volt élete egyik legjobb estéje, amíg a legrosszabbá nem változott.

Olyan sok időt töltött azzal, hogy a fejében újra és újra lejátszotta azt az estét, hallotta Trevor nevetését, érezte a kezét a dereka körül, és igyekezett megnyugvást lelteni a megérzésében, hogy ő tényleg ártatlan.

De most a Sword & Cross minden szabálya és regulája mintha ezt az érzést rombolta volna benne, azt sugallva, hogy Luce valóban egy veszélyes alak, akit szemmel kell tartani.

Luce egy határozott kezet érzett a vállán.

– Nézd – mondta a felügyelő. – Ha ettől jobban érzed magad, messze nem te vagy itt a legrosszabb eset.

Ez volt a felügyelő első emberi gesztusa, és Luce elhitte neki, hogy azért tette, hogy ettől ő jobban érezze magát. Csakhogy azért küldték

ide, mert az a srác, akiért majd megőrült, gyanús körülmények között életét vesztette, és ennek ellenére messze nem ő a legrosszabb eset? Luce azon tűnődött, miféle szerzetekkel foglalkoznak még itt a Sword & Crossban.

– Oké, az eligazításnak vége – jelentette ki a felügyelő. – Most magatokra hagylak titeket. Itt egy térkép, ha meg akartok találni valamit – adott Luce-nak egy fénymásolt, elnagyolt, kézzel rajzolt térképet, majd az órájára pillantott. – Van még időtök az első óra előtt, de a kedvenc sorozatom öt perc múlva kezdődik, úgyhogy – intett Luce felé – táguljatok! És ne feledjétek – mutatott fel még egyszer a kamerákra –, a vörösök mindig figyelnek titeket.

Még mielőtt Luce válaszolhatott volna, egy sovány, sötét hajú lány jelent meg előtte, és hadonászni kezdett.

– Húúú – gúnyolódott a lány kísérteties hangon, miközben körbetáncolta Luce-t. – A vörösök figyelneek.

– Tűnj innen, Arriane, mielőtt elküldelek lobotómiára! – hessegette a felügyelő, bár kurta, de őszinte mosolyából egyértelműen látszott, hogy táplál némi rokonszenvet az örült lány iránt.

Az is nyilvánvaló volt, hogy Arriane nem viszonozza az érzelmeit. Vulgáris mozdulatot tett a felügyelő felé, majd Luce-ra meredt, kihívóan, hogy felháborodik-e.

– És pusztán ezzel – kapart valamit sebesen a füzetébe a felügyelő – kiérdemelted, hogy te vezesd ma körbe a Család Kicsi Szeme Fényét.

Luce-ra mutatott, aki egyáltalán nem festett valami fényesen fekete farmerében, fekete bakancsában és fekete felsőjében. Az „öltözködés” bekezdésben a Sword & Cross vidáman tájékoztatta az olvasókat, hogy a jó magaviseletű tanulók azt vesznek fel, amit akarnak, két kikötéssel: hogy visszafogott legyen a stílus, és fekete legyen a ruházat. Micsoda szabadság.

A túl bő garbó, amit az anyja kényszerített Luce-ra aznap reggel, nem igazán emelte ki a lány alakját. Sűrű, fekete haját, ami azelőtt a derekáig ért, s a legvonzóbb volt rajta, majdnem teljesen le kellett borotválni. A tűzben megperzselődött a haja is, úgyhogy a hosszú, néma autótút után, mikor hazaértek a Doverből, Luce anyja megfürdette

a lányát, majd elővette az apja villanyborotváját, és némán leborotválta a lány fejét. A nyár folyamán Luce haja nőtt valamiké, az egykor irigylésre méltó hullámos fürtök immár idétlen tincsekbe göndörödtek közvetlenül a füle alatt.

Arriane végigmérte, miközben az egyik ujjával a halvány ajkát paskolgatta. – Tökéletes – mondta, miközben előrelépett és Luce-ba karolt. – Éppen azon gondolkoztam, hogy mit tudnék kezdeni egy új rabszolgával.

Az előcsarnok ajtaja kitárult, és besétált rajta a zöld szemű srác. Megcsóválta a fejét: – Itt senkinek nincs fenntartása a testi motozással kapcsolatban. Úgyhogy ha van nálad bármi, ami veszélyes lehet – mondta, miközben egy marék felismerhetetlen valamit dobott a dobozba –, akkor előzd meg a bajokat!

Luce mögött Arriane halkán felnevetett. A fiú tekintete megvillant, amikor meglátta Arriane-t, kinyitotta a száját, majd becsukta, mintha nem tudná, most mivel folytassa.

– Arriane! – szólalt meg végül higgadtan.

– Cam – felelte a lány.

– Ismered? – suttogta Luce, azon töprengve, vajon a javítóintézetekben is olyan klikkek vannak-e, mint a magániskolákban.

– Ne is beszéljünk róla! – mondta Arriane, miközben kirángatta az ajtón Luce-t a szürke, mocsaras reggelbe.

A főépület hátuljától egy repedezett járda vezetett egy gizgazos mezőre. A fű annyira benőtte, inkább gazdátlan teleknek tűnt az egész, mintsem iskolai területnek, de a kopott eredményjelző tábla és az a néhány fából ácsolt lelátó az ellenkezőjéről tanúskodott.

A sportpálya mögött négy szigorú külsejű épület állt: a hamuszürke lakóépület bal szélén, egy hatalmas, vén, ronda templom jobb szélén, a kettő között két további nagy építmény, amelyekről Luce azt feltételezte, hogy tantermek sorakoznak bennük. És ennyi. Az egész világa az előtte lévő szomorú látványra korlátozódott. Arriane azonnal letért az ösvényről, kivezette Luce-t a pályára, és felmentek az egyik nyersfa lelátó tetejére.

A Dover hasonló létesítménye egyet jelentett a beképzelt, elkényeztetett, agyatlan sportolójelöltekkel, úgyhogy Luce mindig került az a helyet. De ez a kopár mező a rozsdás, ferde kapukkal egy nagyon más történetről árulkodott. Olyanról, amit Luce nem tudott egykönnyen megfejtani. Három pulykakeselyű repkedett felettük, és baljós szél rázta a tölgyfák csupasz ágait. Luce bedugta az állát a garbója nyakába.

– Szóóóóóval – szólalt meg Arriane –, találkoztál Randyvel.

– Azt hittem, Camnek hívják.

– Nem róla beszélünk – vágta rá Arriane gyorsan. – A nőimitátorra gondoltam, odabent – bökött a fejével az épület felé, ahol a felügyelő magára maradt a tévéjével. – Mi a véleményed: csaj, vagy pasi?

– Ööö, csaj? – kérdezte Luce bizonytalanul. – Ez valami teszt?

– Az egyik a sok közül – vigyorodott el Arriane. – És átmentél. Legalábbis úgy gondolom, hogy átmentél. Az iskolaszemélyzet nagy részének a neme folyamatos találgatások tárgya. Ne aggódj, majd belejössz.

Luce úgy gondolta, Arriane viccel – ami persze klassz. De minden annyira különbözött a Dovertól. A régi iskolájában nyüzsögtek a zöld nyakkendős, pomádés szenátorjelöltek, akik ha végigvonultak a folyosókon, olyan áhítatos csendben tettek, amilyen áhítat csak a pénzt szokta kísérni.

A doveri kölykök leginkább csak egyfajta „ne fogdosd össze a fehér falakat” pillantásra méltatták Luce-t. A lány megpróbálta odaképzelní Arriane-t, amint a lelátón nyújtózkodik, és hangosan viccelődik a maga csípős stílusában. Luce megpróbálta elképzelní, mit szólna Callie Arriane-hez. A Doverben nem volt senki hozzá hasonló.

– Oké, ki vele! – utasította Arriane. Ledobta magát a felső padra, intett Luce-nak, hogy csatlakozzon, és így folytatta: – Mit tettél, amiért ideküldtek?

Arriane hangneme viccelődő volt, de Luce hirtelen ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy leüljön. Nevetségesnek tűnt, de félig-meddig arra számított, hogy sikerül túljutnia az első napján anélkül, hogy utolérné a

múlt, és megfosztaná a nyugalom vékony álarcától. De persze az itteniek meg akarják tudni.

Érezte, ahogy lüktetni kezd a vér a halántékában. Mindig ez történt, amikor megpróbált visszagondolni – úgy igazából visszagondolni – arra az éjszakára. Soha nem enyhült a lelki furdalása a Trevorral történtek miatt, ugyanakkor nagyon keményen küzdött, hogy ne rántsák le az árnyékok, amiken kívül semmire nem emlékezett.

Azok a sötét árnyak, meghatározhatatlan dolgok, amikről senkinek nem volt képes beszélni.

A fenébe ezzel – aznap éjjel épp mesélni kezdett Trevornak arról a furcsa érzésről, a fejük felett kavargó alakokról, amelyek azzal fenyegették, hogy tönkreteszik azt a tökéletes estét. Persze addigra már túl késő volt. Trevor eltűnt, a teste felismerhetetlenül összeégett, Luce pedig... ő... bűnös volt ebben?

Senki nem tudott azokról a homályos alakokról, amiket időnként a sötétben látott. Azok mindig csak hozzá jöttek. Olyan régóta jöttek-mentek, hogy Luce nem is emlékezett az első alkalomra, amikor találkozott velük. De arra emlékezett, amikor rájött, hogy az árnyékok nem látogatnak meg mindenkit – vagyis rajta kívül senkit. Hétéves korában a családja Hilton Headben vakációzott, és a szülei elvitték Luce-t sétahajózni. Napnyugtakor az árnyékok lassan a víz fölé gördültek, Luce pedig az apja felé fordult, és megkérdezte: – Mit csinálnak, amikor elérnek minket, apa? Te miért nem félsz a szörnyektől?

A szülei megnyugtatták, hogy nincsenek szörnyek, de Luce egyre csak erősködött, hogy valami bizonytalan, sötét foltokat lát. Többször elvitték a család szemészéhez, majd szemüveget kapott, utána pedig a fülészetre is járhatott, mert elkövette azt a hibát, hogy beszélt az éles, suhogó hangról, amit néha kiadtak magukból az árnyékok. Majd jött a pszichoterápia, és még több terápia, végül pedig felírták neki a gyógyszereket.

De az árnyékokat semmi nem tudta eltüntetni.

Luce tizennégy éves korában megtagadta a gyógyszerek szedését. Ekkor találtak rá dr. Sanfordra és a Dover Schoolra a közelben.

Átrepültek New Hampshire-be, majd Luce apja felautókázott velük a kölcsönzői kocsival egy hosszú, kanyargós úton a dombtetőn álló, Shady Hollows nevű udvarházba. Leültették Luce-t egy fehér köpenyes férfi elé, és megkérdezték, hogy még mindig vannak-e „látomásai”. A szülei tenyere verejtékezett, miközben az ő kezét fogták, a szemöldökük pedig összefutott a rettegéstől, hogy valami nagyon nincs rendben a lányukkal.

Magától jött rá, hogy ha nem azt mondja dr. Sanfordnak, amit mindannyian hallani akarnak, akkor sokkal többször fog megfordulni Shady Hollowsban. Amikor Luce hazudott és normálisan viselkedett, akkor hagyták, hogy beiratkozzon a Doverbe, és csak havonta kétszer látogassa meg dr. Sanfordot.

Amint elkezdett úgy tenni, mintha nem látná többé az árnyékokat, nem kellett többé szednie azt a rettenetes gyógyszert. De továbbra sem tudta szabályozni a megjelenésüket. Csak egy listáról tudott, az agya megőrzött egy listát azokról a helyekről, ahol a múltban eljöttek érte – sűrű erdők, iszapos vizek –, s amelyeket mindenáron el akar kerülni. Csak annyit tudott, hogy amikor az árnyékok eljönnek, általában hideg borzongás kíséri őket a bőre alatt, egy semmi másra nem hasonlító, gyomorforgató érzés.

Luce halántékára szorított ujjakkal lerogyott az egyik padra. Ha túl akarja élni ezt a napot, akkor a múltját vissza kell zavarnia elméje zugaiba. Saját maga előtt sem képes felidézni azt az éjszakát, kizárt, hogy meg tudná osztani a vérfagyasztó részleteket egy ilyen furcsa, mániákus idegennel.

Válasz helyett csak nézte Arriane-t, aki hanyattfeküdt a lelátó padján, és elővett egy hatalmas, fekete napszemüveget, amely az arca nagy részét eltakarta. Nem volt könnyű megállapítani, de valószínűleg Luce-t figyelhette, mert pár pillanattal később felpattant és elvigyorodott.

– Vágd le a hajam olyanra, mint a tiéd! – kérte.

– Micsoda? – hördült fel Luce. – Gyönyörű a hajad.

Tényleg az volt. Arriane hosszú, sűrű hajkoronával dicsekedhetett, laza, fekete tincsei vörösesen szikráztak a napfényben. Luce a füle

mögé túrta, simította a haját, de kurta fürtjei szinte azonnal visszaugrottak az arca elé.

– A fenébe a gyönyörűvel! – vágta rá Arriane. – A tiéd szexi és vagány. Én is olyat akarok.

– Hát, ööö, rendben – felelte Luce. Ez most bók volt? Nem tudta eldönteni, hogy tetszik – e neki vagy inkább megijeszti a tény, hogy Arriane láthatóan úgy érzi, mindent megkaphat, amit akar, még azt is, ami a másé. – Hol szerzünk...

– Tádááám! – nyúlt Arriane a táskájába, és előhúzta a rózsaszín svájci bicskát, amit Gabbe dobott a Tiltott Holmik közé. – Most mi van? – kérdezte, amikor meglátta Luce elképedését. – Én mindig munkára fogom enyves ujjaim, ha új diákok érkeznek. Az efféle napok gondolata szokott átsegíteni a Sword & Cross fegyházának... ööö... nyári táborának unalmasabb napjain.

– Te az egész nyarat... itt töltötted? – fintorgott Luce.

– Hah! Úgy beszélsz, mint egy igazi zöldfülű. Valószínűleg tavaszi szünetre is számítasz – dobta oda Arriane Luce-nak a svájci bicskát. – Soha nem mehetünk el ebből a pokolbugyrából. Soha. És most vágj!

– És mi van a vörösökkel? – kérdezte Luce, miközben a késsel a kezében körbepillantott. Biztosan vannak idekint is kamerák valahol.

Arriane megrázta a fejét. – Nem vagyok hajlandó beállni a nyuszik közé. Megbirkózol vele, vagy nem?

Luce bólintott.

– És ne mondd, hogy még soha nem vágtaál haját! – Arriane kikapta a svájci bicskát Luce kezéből, kihúzta belőle az ollót, és visszaadta. – Egy szót se, amíg azt nem mondod, milyen fantasztikusan nézek ki.

A szülői kád „fodrászatában” az anyja lófarkban fogta össze Luce hajának a maradékát, mielőtt az egészet lenyeste volna. Luce biztosra vette, hogy van a hajvágásnak kifinomultabb módja is, de gyakorló fodrászkerülökként egyedül a lenyesett lófarkas módszert ismerte. Összefogta hát Arriane haját, rátekerte a csuklóján lévő gumiszalagot, szilárdan megmarkolta az ollót, és vágni kezdett.

A lófark leesett a lábához, Arriane pedig levegő után kapkodva megpördült. Lehajolt a hajáért, és felemelte a napfényre. Luce szíve

összeszorult a látványtól. Ő még mindig siratta elveszett hajkoronáját és mindazt a veszteséget, amit az jelképezett. De Arriane ajkán csak mosolyt látott. A lány végigfuttatta ujját a copfján, majd bedobta a táskájába.

– Remek – mondta. – Folytasd!

– Arriane – bukott ki Luce-ból döbbenten, még mielőtt vissza tudta volna fojtani. – A nyakad. Csupa...

– Heg? – fejezte be helyette Arriane. – Kimondhatod.

Arriane nyakbőre a bal füle hátsó részétől egészen a kulcscsontjáig egyenetlen, márványos és fényes volt. Luce gondolatai Trevorra terelődtek – azokra a rettenetes képekre. Még a saját szülei sem voltak képesek ránézni, miután látták a fotókat. Luce-nak most nehezebbre esett Arriane-re nézni.

Arriane elkapta Luce kezét, és a bőréhez érintette. Egyszerre volt forró és jéghideg. Sima és érdes.

– Én nem félek tőle – mondta Arriane. – Hát te?

– Nem – felelte Luce, noha azt kívánta, bárcsak Arriane elvinné a kezét, hogy ő is elvehesse a sajátját. Kavargott a gyomra, miközben arra gondolt, hogy vajon Trevor bőre is ilyen lett volna.

– Félsz attól, aki igazából vagy, Luce?

– Nem – vágta rá ismét. Biztos lerí róla, hogy hazudik. Lehunyta a szemét. Csak egy tiszta lapra vágyott a Sword & Crosstól, egy olyan helyre, ahol nem úgy néznek rá az emberek, ahogy Arriane ebben a pillanatban. Aznap reggel az iskola kapujánál, amikor az apja a család jelmondatát súgta a fülébe – „a Price-ok soha nem adják fel” –, ez még lehetségesnek is tűnt, de Luce már most nagyon leharcoltnak és kiszolgáltatottnak érezte magát. Elhúzta a kezét. – Szóval hogy történt? – kérdezte szemlesütve.

– Emlékszel, mennyire nem erőltettem a témát, amikor nem volt kedved válaszolni arra a kérdésre, hogy miért kerültél ide? – kérdezte Arriane felhúзва a szemöldökét.

Luce bólintott.

Arriane az ollóra mutatott. – Trimmeld meg egy kicsit hátul, jó? Faragj belőlem egy igazán csinos lányt! Egy olyat, mint te.

Még ha pontosan ugyanolyanra sikerülne is a haja, Arriane akkor is csak Luce nagyon alultáplált verziójának tűnne. Miközben Luce igyekezett a legtöbbet kihozni élete első hajvágásából, Arriane a Sword & Cross életét taglalta.

– Az a börtönépület ott az Augustine. Ott tartják az úgynevezett társas összejöveteleinket szerda esténként. És az összes órát – mesélte, miközben a sárga fogszínű épületre mutatott, kettővel a lakóegység után. Az építmény úgy nézett ki, mintha ugyanaz a szadista tervezte volna, mint a Pauline-t. Komoran szögletes volt és komoran erődszerű, és ugyanolyan komor szögesdrót és rácsos ablakok védték. A falakat természetellenesnek tűnő, szürke köd takarta, mint valami moha, amitől lehetetlen volt megállapítani, van-e ott valaki.

– Még időben figyelmeztetlek – folytatta Arriane hogy utálni fogod az itteni órákat. Nem is ember lennél, ha nem tennéd.

– Miért? Mi olyan rossz bennük? – firtatta Luce. Lehet, hogy Arriane eleve nem szereti az iskolát. A fekete körömlakkjával, fekete szemhéj tusával és a fekete táskájával, amelybe épp csak belefért az újonnan szerzett svájci bicska, nem tűnt kifejezetten könyvmoly típusnak.

– Az itteni órák lelketlenek – felelte Arriane. – Sőt, ami még rosszabb, megfosztják az embert a lelkétől. Az itteni nyolcvan gyerek közül, azt mondanám, csak hármunknak maradt lelke. – Felpillantott. – Legalábbis olyan, amit nem adtunk még el...

Ez nem tűnt ígéretesnek, de Luce-t inkább Arriane válaszána egy másik része kötötte le. – Várj, csak nyolcvan gyerek jár az egész iskolába? – Azon a nyáron, mielőtt a Doverbe kezdett volna járni, Luce végigböngészte a vastag Leendő Tanulóinknak füzetet, és megjegyezte az összes statisztikai adatot. De minden, amit eddig megtudott a Sword & Crosstól, meglepte, és rájött, hogy teljesen felkészületlenül érkezett az intézetbe.

Arriane bólintott, amitől Luce véletlenül levágott egy olyan tincset is, amit nem állt szándékában. Hoppá. Arriane remélhetőleg nem fogja észrevenni – vagy úgy gondolja, hogy így még vagányabb.

– Nyolc osztály, tíz-tíz gyerekekkel. Nagyon hamar kiismered majd mindenki szarságait – folytatta Arriane. – És fordítva.

– Hát lehet – helyeselt Luce az ajkába harapva. Arriane tényleg jópofa, de azért Luce-ban felmerült a kérdés: vajon akkor is itt ülne vele pasztellkék szemében bujkáló hűvös mosollyal, ha pontosan ismerné Luce történetét. Minél tovább képes Luce fedő alatt tartani a múltját, annál jobb lesz neki.

– És jobb, ha elkerülöd a nehéz eseteket.

– A nehéz eseteket?

– Azokat a srácokat, akiknek nyomkövetős karkötőjük van – magyarázta Arriane. – A diáksereg nagyjából egyharmadát.

– És ők azok, akiket...

– Akikkel nem akarsz kezdeni. Hidd el nekem!

– Miért, mit tehetnének?

Bármennyire is titokban akarta tartani a saját történetét, nagyon nem tetszett neki, hogy Arriane úgy kezeli, mint valami naivát. Bármit is tettek ezek a srácok, az nem lehet rosszabb, mint amit ő csinált, mindenki szerint. Vagy igen?

Végére is, ő szinte semmit nem tud ezekről az emberekről és erről a helyről. A lehetőségektől hideg, szürke rettegés kavardott fel a gyomrában.

– Ó, tudod – húzta el a szót Arriane. – Terroristacselekményekben való bűnrészesség. Feldarabolták a szüleiket, és nyáron megsütötték őket. – Luce-ra kacsintott.

– Ne már – bosszankodott Luce.

– Komolyan beszélek. Ezekre a pszichopátákra sokkal keményebb korlátozások vonatkoznak, mint ránk, a többi elvetéltre. Őket csak béklyósoknak hívjuk.

A drámai hangnem hallatán Luce elnevette magát.

– Kész a frizurád – mondta, miközben beletúrt Arriane hajába, hogy egy kicsit felborzolja. Tényleg nagyon vagányul festett.

– Klassz – nyugtázta Arriane. Szembefordult Luce-szal. Amikor végighúzta a kezét a haján, a fekete pulóverének az ujja felcsúszott az alkarján. Luce meglátott egy fekete karkötőt, amelyen ezüst szegecsek sorakoztak, a másik csuklóján lévő karperec azonban

mechanikusabbnak tűnt... Arriane elkapta a pillantását, és kisördögösen felhúzta a szemöldökét.

– Mondtam – jelentette ki. – Kicseszett pszichopata mind. – Elvigyorodott. – Gyere, megmutatom a többit is.

Luce, miután nem volt sok választása, Arriane nyomában lekecmergett a lelátóról. Az egyik pulykakeselyű veszélyesen alacsonyan húzott el felettük, de Arriane mintha észre sem vette volna, a mohos templomra mutatott a tér túlsó végén.

– Ott található a csúcsmínőségű tornatermünk – folytatta Arriane affektált idegenvezető – hangon. – Igen, igen, az avatatlanok azt hihetik, hogy egy egyszerű templomról van szó. Régebben az is volt. Sword & Cross a gagyi építészet pokla. Pár éve felbukkant erre egy aerobikőrült pszichomókus, aki folyton arról hadovált, hogyan teszik tönkre a társadalmat a túlgyógyszerezett tinédzserek. Egy rahedli pénzt adományozott az iskolának, hogy építsék át a templomot edzőteremnek. Most a felsőbb hatalmak azt hiszik, hogy „természetesebb és produktívabb” mederbe tudjuk terelni a „frusztrációnkat”.

Luce felnyögött. Mindig is utálta a tornaórát.éb.

– Te vagy a nekem való – sóhajtott vele együtt Arriane. – Diante edző maga a gonooooosz.

Miközben Luce futva próbált vele lépést tartani, Arriane végigvezette az iskola többi részén. A Dover nagyon ápolott volt, rendezett, gondosan nyírt fákkal. A Sword & Cross úgy nézett ki, mintha odapottyantották volna egy mocsár közepére, aztán meg jól otthagyták. Szomorúfüzek hajoltak a földig, kudzu futotta be a falakat, és minden harmadik lépésük toccsant. És nem csak a hely kinézetéről volt szó. A párás levegő minden egyes kortya megragadt Luce tüdejében. Még a lélegzéstől is úgy érezte magát a Cross & Swordben, mintha futóhomokba süllyedne.

– Az építészek valószínűleg nagyon nem tudták eldönteni, milyenre renoválják a régi katonai akadémia épületeit. Eredményül egy félig börtön, félig középkori kínzókastélyszerű létesítményt kaptunk. Kertészek nélkül – magyarázta Arriane, miközben lerugdosta a sár egy részét a katonai bakancsáról. – Pfuj! Ó, és ott van a temető is!

Luce követte Arriane mutatóujjának az irányát a terület jobb szélső része felé, a lakóépület mellé. Az elfalazott részre még sűrűbb ködbura borult. Három oldalról áthatolhatatlan tölgyerdő kerítette be. Luce nem látott be a temetőbe, amely mintha a földfelszín alá süllyedt volna, de érezte a rothadásszagot, és hallotta a fák között ciripelő kabócák kórusát. Egy pillanatra mintha felvillantak volna az árnyékok – de pislogott egyet, és eltűntek.

– Az egy temető?

– Igen. Régen ez egy katonai akadémia volt, még a polgárháború idejében. Úgyhogy ide temették a halottaikat. Nagyon vérfagyasztó. És höögyem – erőltetett magára Arriane délieskedő akcentust –, egééészen a mennyekig búúúúzik. – Luce-ra kacsintott. – Nagyon sokat lógunk ott.

Luce Arriane-re pillantott, hogy viccel-e. Arriane csak megvonta a vállát.

– Oké, csak egyszer volt ilyen. És csak egy nagy gyógyszeres buli után.

Nos, ezt a kifejezést Luce felismerte.

– Ahá! – nevetett Arriane. – Láttam, hogy leesik a tantusz. Szóval valaki hazaért. Nos, Luce, drágám, lehet, hogy voltál egy-két kollégiumi buliban, de olyan ereszedelahajamat még nem láttál, amilyent a javítóintézetisek csapnak.

– Mi a különbség? – Luce próbálta leplezni a tényt, hogy Doverben soha nem járt nagyobb buliban.

– Majd meglátod. – Arriane elhallgatott, aztán Luce-hoz hajolt. – Ma este átjössz hozzánk, jó? – Egy meglepő mozdulattal megfogta Luce kezét. – Megígéred?

– De azt hittem, távol kell tartanom magam a nehéz esetektől – viccelődött Luce.

– A kettes számú szabály: soha ne hallgass rám! – kacagott Arriane a fejét rázva. – Nekem papírom van róla, hogy elmebeteg vagyok!

Ismét kocogni kezdett, Luce pedig követte.

– Várj, mi volt az egyes számú szabály?

– Tarts lépést!

Amikor befordultak a hamuszürke iskolaépület sarkán, Arriane lefékezett. – Csak lazán – mondta.

– Lazán – ismételte meg Luce.

A többi diák mind ott csoportosult a kudzuindáktól fojtogatott fák körül az Augustine előtt. Senki nem tűnt boldognak, hogy ott lehet, de befelé se igyekezett senki.

A Doverben nem igazán szabályozták az öltözködést, úgyhogy Luce nem szokott a diákok egyformaságához. Itt minden gyerek egyforma fekete farmert viselt, fekete garbót és a válla vagy a dereka köré kötött fekete pulóvert, bár azért akadtak apró különbségek abban, ahogy ezeket hordták.

Tetovált lányok egy csoportja állt összefont karral körben, a karjukon könyékig karkötők sokasága. A fekete fejpántjukról Luce-nak egy motoros lánybandáról szóló film jutott eszébe, amit régebben látott. Azért kölcsönözte ki, mert úgy gondolta: mi lehet klasszabb egy lányokból álló motoros bandánál? Most Luce pillantása találkozott az egyik lányéval. A sötétre húzott macskaszem féloldalas pillantásától Luce gyorsan elkapta a tekintetét. Flitterrel hímzett koponyalábszárcsont hímzés ékesítette egy srác és egy lány fekete pulcsiját. Szorosan fogták egymás kezét, és pár másodpercenként egyikük magához vonta a másikat, hogy egy csókot nyomjon a halántékára, a fülcimpájára, a szemére. Amikor egymás köré fonták a karjukat, Luce láthatta, hogy mindketten villogó karperecet viselnek. Kicsit keménynek néztek ki, de egyértelműen látszott, mennyire szerelmesek egymásba. Ahányszor csak meglátta a nyelvkarikájuk villanását, Luce magányos szorítást érzett a mellkasában.

A szerelmesek mögött egy csapat szőke fiú dőlt a falnak. Mind pulóvert viseltek, a meleg ellenére. Alatta pedig mindegyiken fehér, galléros ing, felállított gallérral. A fekete nadrágszáruk alatt tökéletesen kifényesített, fekete bőrcipő. Az iskola összes diákja közül ezek a fiúk hasonlítottak leginkább a doveriekre. De egy alaposabb vizsgálódás elárulta, mennyire különböznek azoktól a fiúktól, akiket ismert. Az olyanoktól, mint Trevor.

Ezek a fiúk pusztán azzal, hogy együtt álldogáltak, bizonyosfajta keménységet sugároztak. Ez ott volt a pillantásukban. Nehéz lett volna elmagyarázni, de Luce hirtelen rádöbrent, hogy ebben az iskolában, hozzá hasonlóan, mindenkinek van múltja. Itt valószínűleg mindenkinek van valami titka, amit nem akar másokkal megosztani. De azt még nem tudta eldönteni, hogy jobban érzi-e magát ettől a tudattól, vagy éppenséggel elszigeteltebbnek.

Arriane észrevette, hogy Luce a többieket méricskéli.

– Mind megteesszük, amit tudunk, hogy túléljük a napot – vont a vállát. – De amennyiben nem tűntek volna fel az alacsonyan szálló keselyűk, ennek a helynek eléggé halálbüze van. – Ezzel leült egy padra az egyik szomorúfűz alá, és megveregette a mellette lévő helyet.

Luce lesöpörte a nedves, rothadó leveleket, de amikor leült volna, észrevett egy újabb öltözködési szabályszegést.

Egy nagyon vonzó öltözködési szabályszegést.

A fiú élénkvörös sálát viselt a nyakán. Nem volt hideg, de a fekete pulóvere fölé egy fekete, motoros bőrdzsekit is felvett. Lehet, hogy csak azért, mert ez a sál volt az egyetlen színfolt a környéken, de Luce nem tudta levenni róla a szemét. Ami azt illeti, minden más annyira elhalványult mellette, hogy egyetlen hosszú pillanatra arról is megfeledkezett, hogy hol van.

Végigmérte a fiú mélyaranyszínű haját és a hozzá illő barnaságát. A kiálló arccsontját, a sötét napszemüvegét, az ajka puha formáját. Az összes filmben, amit Luce látott, és az összes könyvben, amit olvasott, a Fiú, Aki Tetszik Nekünk, mindig eszelősen jóképű volt – egyetlen kis hibát leszámítva. Egy csorba fogat, egy cuki forgót a hajában, egy anyajegyét a bal arcán. Luce tudta, miért – ha a főhős túlságosan hibátlan, akkor megközelíthetetlennek tűnhet. De akár megközelíthetetlenek, akár nem, Luce-nak mindig volt szeme a minőségi jóképűségre. Amit ez a srác is birtokolt. A karját lazán összefonva dőlt az épület falának. És egy törtmásodpercre Luce saját magát látta azokban a karokban. Megrázta a fejét, de a látomás olyan eleven maradt, hogy majdnem elindult a fiú felé. Nem. Ez örültség. Ugye? Luce még egy örültekekkel teli iskolában is tisztában volt azzal,

milyen elmebeteg ez a reflex. Még csak nem is ismeri a fiút. Egy alacsonyabb, göndör fürtű, sokfogas mosolyú sráccal beszélgetett. Mindketten hangosan és őszintén nevettek – olyan módon, amitől Luce furcsán féltékeny lett. Megpróbált visszaemlékezni, mikor nevetett utoljára, igazából, így.

– Az Daniel Grigori – hajolt oda Arriane, mintha olvasna a gondolataiban. – Látom, valakinek sikerült felkeltenie a figyelmed.

– Az nem kifejezés – helyeselt Luce zavartan, amikor ráébredt, milyennek tűnhetett Arriane szemében.

– Hát, ja, ha neked tetszik az ilyesmi.

– Mi ne tetszene benne? – Luce képtelen volt magába fojtani a kibukó szavakat.

– Azt a barátját Rolandnak hívják – folytatta Arriane a fürtös kölyök felé biccentve. – Nincs vele baj. Az a fajta srác, aki tud szerezni dolgokat, érted?

Nem igazán, gondolta Luce az ajkába harapva. – Milyen dolgokat?

Arriane vállat vont, és az elcsórt svájci bicskával levágott egy kilógó szálat a farmerja egyik szakadásáról. – Csak amolyan dolgokat. Kérj-és-megadatik típusú cuccokat.

– És Daniel? – kérdezte Luce. – Mi az ő története?

– Ó, a lány nem adja fel egykönnyen – nevetett Arriane, majd megköszörülte a torkát. – Azt senki nem tudja igazából – válaszolta. – Ő nagyon ragaszkodik a rejtélyes idegen figurához. Lehet, hogy az egyike a tipikus intézetis seggfejeknek.

– Én jól ismerem a seggfejeket – jegyezte meg Luce, bár amint kimondta, azt kívánta, bár visszaszívhatná. Azok után, ami Trevorral történt – bármi is legyen az –, nincs igazán joga bárkit is megítélni. Ráadásul a ritka alkalmak mindegyikén, amikor a leghalványabb célzást tette a történetekre, azonnal fölé ereszkedett az árnyak kupolája, majdnem úgy, mintha ismét ott járna a tónál.

Ismét Danielre pillantott. A fiú levette a szemüvegét, és becsúsztatta a dzsekijébe, majd megfordult, és ránézett.

A tekintete elkapta a lányét. Luce figyelte, ahogy a szeme tágra nyílik, majd gyorsan összeszűkül, mintha meglepődne valamin. De

nem... ennél többről volt szó. Amikor Daniel tekintete az övébe fúródott, Luce lélegzete is elállt. A fiú ismerős volt valahonnan.

De biztosan emlékezett volna ilyesvalakire. Emlékezett volna arra, hogy mennyire felkavarja a találkozás, mint most is. Amikor Daniel rávillantott egy mosolyt, Luce ráébredt, hogy még mindig farkasszemet néznek. Melegség öntötte el, és kénytelen volt megmarkolni a pad szélét, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Érezte, hogy az ő ajka is mosolyra húzódik, ám ekkor Daniel a levegőbe emelte a kezét. És felmutatta a középső ujját.

Luce levegő után kapott, majd lesütötte a szemét.

– Mi történt? – kérdezte Arriane, aki nem vette észre a dolgot. – Mindegy – folytatta. – Nincs erre időnk. Érzem a csengőt.

Mintegy végszóra megszólalt a csengő, és az összes diák megkezdte lassú bevonulását az épületbe. Arriane Luce karját rángatta, és ellátta utasításokkal, hogy hol és mikor találkozzanak legközelebb. De Luce még mindig szédelgett: így bemutatott neki egy teljesen ismeretlen valaki! Az átmeneti bűvölete Daniel iránt eltűnt, és most már csak arra volt kíváncsi, hogy mi a fene baja van a srácnak.

Azért mielőtt még belépett volna az osztályterembe, megkockáztatott egy hátravetett pillantást. A fiú arca kifejezéstelen volt, de kétségkívül azt figyelte, ahogy a lány elmegy.

MÁSODIK FEJEZET

FASÍRTBAN A TÖBBIEKKEL

LUCE-NAK VOLT EGY DARAB PAPÍRJA a kinyomtatott órarenddel, egy félig üres füzete, amelybe még tavaly a Doverben kezdett jegyzetelni az Európa történelme haladóknak órán, két kettes ceruzája, a egy radírja, és az a hirtelen támadt rossz érzése, hogy Arriane valószínűleg nem tévedett a Sword & Cross tanóráinak jellemzésével kapcsolatban. A tanár még nem öltött testet, a kopott padok összevissza álltak, és a kellékes szekrényt elbarikádozta egy csomó, egymásra hányt poros doboz.

És ami még rosszabb: mintha senkinek sem tűnt volna fel a rendetlenség. Sőt, mintha az sem tűnt volna fel egyik diáknak sem, hogy egy osztályteremben vannak. Mindannyian az ablak mellett tolongtak, egyikük egy utolsót slukkolt a cigarettájából, a másik megigazgatta az extranagy biztosítótűket a pólóján. Csak Todd ült egy padban, és a lapjára valami bonyolult mintát farigcsált a tollával. A másik két újonc mintha már megtalálta volna a helyét. Camet szorosan körbevették a kicsípett, doverinek tűnő srácok. Biztosan barátok voltak, amikor Cam először járt a Sword & Crossba. Gabbe a nyelvékszeres lánnyal fogott éppen kezét, aki a piercinges sráccal smárolt odakint. Luce kicsit ostobának érezte magát, amiért semmit nem mer tenni azon kívül, hogy leül, nem messze az ártalmatlannak tűnő Toddtól. Arriane a többiek között repkedett, mint valami goth hercegnő, mindenfélét

susogott nekik, amiből Luce nem hallott semmit. Amikor Cam mellé ért, a fiú megborzosolta Arriane frissen vágott haját.

– Helyes partvis, Arriane – vigyorgott, miközben megrángatott egy tincset a lány tarkóján. – Üdvözlöm a fodrászodat.

Arriane elhessegette. – El a kezekkel, Cam! Ami alatt azt értem, hogy álmodozz csak. – Luce felé kapta a fejét. – És magad is üdvözölheted az új házikedvencemet, ott van.

Cam smaragdszín szeme Luce-ra villant, aki mozdulatlaná merevedett. – Ezt is fogom tenni – mondta a fiú, majd elindult felé.

Rámosolygott a lányra, aki a pad alatt keresztbe tett bokával ült, a kezét pedig szorosan összefonta az agyonfirkált asztallapon.

– Nekünk, újaknak, össze kell tartanunk – mondta a fiú. – Érted, ugye?

– Azt hittem, te jártál már ide.

– Ne higgy el mindent, amit Arriane mond – pillantott vissza a fiú Arriane-re, aki az ablak mellől gyanakodva méregette őket.

– Jaj, nem, ő semmit nem mondott rólad – felelte Luce gyorsan, és megpróbált visszaemlékezni, hogy ez tényleg így volt-e. Egyértelmű, hogy Cam és Arriane nem kedvelik egymást – és bár Luce hálás volt, amiért a lány a szárnyai alá vette aznap reggel, még nem állt készen arra, hogy szövetségést válasszon.

– Emlékszem, milyen volt, amikor még új voltam itt... az első alkalommal – nevetett a fiú. – Akkor esett szét a bandám, és elveszve éreztem magam. Senkit nem ismertem. Jól jött volna, ha valaki minden hátsó szándék – pillantott Arriane-re – nélkül megmutatja, mi merre hány méter.

– Mi, szóval neked nincsenek hátsó szándékaid? – kérdezte Luce, és meglepődve érzékelte a flörtölő felhangot a szavaiban.

Cam arcán könnyed mosoly terült el. Felvonta az egyik szemöldökét. – És én még nem akartam ide visszajönni.

Luce elvörösödött. Általában nem kezdett rockerekkel – de persze egyikük sem húzta soha még közelebb hozzá az asztalát, egyikük sem ült le mellé és bámulta őt ilyen zöld szemekkel. Cam a zsebébe nyúlt, és elővett egy zöld gitárpengetőt, amelyre a 44-es számot nyomtatták.

– Ez a szobám száma. Bármikor beugorhatsz.

A pengető színe nem állt messze Cam szemének árnyalatától, és Luce elgondolkodott azon, vajon hogyan és mikor gravírozhatta, de még mielőtt válaszolhatott volna – és ki tudja, mit felelt volna –, Arriane markolta meg Cam vállát. – Elnézést, nem volt egyértelmű, amit mondtam? Én már lestopoltam magamnak.

Cam felhorkant. Egyenesen Luce-ra nézett, és azt mondta: – Tudod, én hiszek a szabad akaratban. Lehet, hogy a házikedvencednek saját tervei is vannak.

Luce kinyitotta a száját, hogy megerősítse, igenis vannak tervei, ez még csak az első napja itt, és még csak a környezete felmérésénél tart. De mire képes volt megfogalmazni a dolgot a fejében, becsöngettek, és a padja körüli kis csoportosulás szétrebbent.

A körülötte lévő székeket és asztalokat elfoglalták a többiek, és hamarosan már semmi feltűnő nem volt abban, hogy Luce illedelmesen üldögél a padjában, és az ajtóra függeszti a szemét. Danielt leste.

A szeme sarkából érezte, hogy Cam lopott pillantásokat vet rá. Ez hízelgett neki – majd ideges lett tőle, utána pedig megharagudott magára. Daniel? Cam? Mennyi időt is töltött eddig az iskolában, negyvenöt percet? És az agya máris két különböző sráccal zsonglőrködik. Ráadásul éppen azért van ebben az intézetben, mert amikor utoljára érdekelte egy fiú, a dolgok nagyon-nagyon rettenetesen alakultak. Nem hagyhatja, hogy elcsavarják a fejét – duplán! – rögtön az első nap.

Odanézett Camre, aki ismét rákacsintott, majd kisimította sötét haját a szeméből. Letaglózó jóképűségét nem számítva – aha, persze –, ő elég hasznos ismerősnek tűnt. Luce-hoz hasonlóan még neki is szoknia kellett a környezetet, de egyértelműen megjárta már a Sword & Crosst. És kedvesen viselkedett a lánnyal. Luce felidézte a zöld pengetőt a szobaszámával, és reménykedett, hogy nem osztja meg bárkivel. Akár... barátok is lehetnek. Lehet, hogy csak erre van szüksége. Lehet, hogy akkor nem érezné magát ennyire idegennek a Sword & Crossban.

Lehet, hogy akkor képes lenne megfelekedezni arról, hogy az osztályterem egyetlen ablaka akkora, mint egy boríték, csupa vízkő, és egy masszív mauzóleumra néz a temetőben.

Lehet, hogy akkor képes lenne megfelekedezni az előtte ülő szőkített punk lány hajából áradó hidrogén-peroxid szagáról.

Lehet, hogy akkor képes lenne odafigyelni a szigorú, bajszos tanárra, aki bemasírozott a terembe, utasította az osztályt, hogy felállni, és leülni, majd határozottan becsukta az ajtót.

Luce szívében némi csalódottság támadt. Beletelt egy pillanatba, amíg sikerül megfejtenie az okát. Egészen addig, amíg a tanár be nem csukta az ajtót, kicsit reménykedett benne, hogy Daniel is bejön az órára. Mi lesz a következő, francia? Luce lenézett az órarendjére, hogy ellenőrizze, melyik teremben lesz. Ebben a pillanatban egy papír repülőgép csúszott végig az órarendjén, majd leszánkázott a padról, és a táskája mellett landolt. Luce körbenézett, hogy észrevette-e valaki, de a tanár éppen egy krétával vacakolt, miközben felírt valamit a táblára.

Luce idegesen balra pillantott. Cam visszanézett rá, még hozzá kacsintva, és kihívóan oda is intett, amitől a lány egész teste megfeszült. De nem úgy tűnt, mintha látná vagy ő küldte volna a papírrepülőt.

– Pssst! – hangzott fel mögötte egy halk pisszegés. Arriane volt az, aki az állával a repülőre bökve jelezte, hogy vegye fel. Luce lehajolt, hogy felkapja, és meglátta a saját nevét kis, fekete betűkkel a szárnyán. Az első levele!

Máris a kijáratot keresed?

Nem jó jel.

Ebédig itt maradunk ebben a pöcegödörben.

Ez biztos csak egy vicc. Luce ismét megnézte az órarendjét, és elszörnyedve vette tudomásul, hogy mindhárom délelőtti órája ugyanebben az 1. teremben lesz – és mindhármát ugyanez a Mr. Cole tartja.

A tanár elszakadt a táblától, és álmosan rótt a sorokat a teremben. Nem mutatta be az új diákokat – Luce nem tudta eldönteni, hogy örüljön – e ennek. Mr. Cole egyszerűen csak odacsapta a tantervet a

négy újonc padjára. Világtörténelem, állt rajta. Az Emberiség Végzetének Meghiúsulása. Hmm, a történelem mindig is Luce erőssége volt, de a Végzetek Meghiúsulása?

A tanterv alaposabb áttanulmányozása is elég volt ahhoz, hogy Luce nyugtázza, Arriane-nek igaza volt a pöcegödörrel kapcsolatban: lehetetlen mennyiségű kötelező olvasmány, nagybetűs DOLGOZAT minden harmadik órán, és egy harmincoldalas esszé a – ez most komoly? – kedvenc bukott zsarnokukról. A feladatok köré, amelyekről Luce az elmúlt három hét során lemaradt, vastag, fekete zárójelet rajzoltak filctollal. A margóra Mr. Cole odaírta: *Keress fel az önálló kutatásos feladat pótlása miatt.* Luce nem igazán kívánta megtudni, hogy létezik-e hatékonyabb módja a lélek kiszívásának. De legalább Arriane ott volt neki a mögötte lévő sorban. Luce örült, hogy a sürgős üzenetek továbbítása terén már megtörtént a precedensértékű lépés. Callie-vel sms-ezgetni szoktak titokban, de úgy fest, ha itt ki akarja húzni, akkor meg kell tanulnia papírrepülőt hajtogatni. Kitépett egy lapot a füzetéből, és megpróbálta lemodellezni Arriane üzenethordozóját.

Még bőszen az origamifogásokkal birkózott, amikor újabb repülő landolt az orra előtt. Hátrapillantott Arriane-re, aki megcsóválta a fejét, és a szemét forgatta „van még mit tanulnod!” módra. Luce bocsánatkérően megvonta a vállát, majd visszafordult, hogy kinyissa a második üzenetet is: *Ó, és amíg bizonytalankodsz a célzási készségeidet illetően, ne dobálj errefelé Daniellel kapcsolatos üzeneteket! A mögötted ülő srác híresen jól véd a sportpályán.*

Ezt jó tudni. Luce észre sem vette, hogy Daniel barátja, Roland ül mögötte. Most nagyon óvatosan megfordult, amíg meg nem látta a göndör tincseket a szeme sarkából. Megkockáztatott egy pillantást a nyitott füzetre, és leolvasta a fiú teljes nevét. Roland Sparksnak hívták.

– Semmi levelezés – emelte meg a hangját Mr. Cole szigorúan, s ezzel azonnal sikerült visszanyernie Luce figyelmét. – Semmi plagizálás, és semmi füzetnézegetés. Nem azért csináltam végig az egyetemet, hogy ne rám figyeljetelek.

Luce a többi kába sráccal egyszerre bólintott, és közben egy harmadik papírrepülő érkezett.

Már csak 172 perc maradt!

Százhetvenhárom rettenetes perccel később Arriane az ebédlő felé vezette Luce-t. – Mi a véleményed? – kérdezte.

– Igazad volt – felelte Luce kimerülten, még mindig az első három óra rettenetes unalmából lábadozva. – Miért akar bárki ilyen lehangoló tárgyat tanítani?

– Ó, Cole nemsokára felenged. Mindig felveszi a zord külsőt, ha új diák érkezik. Egyébként – bökte meg Arriane –, rosszabb is lehetett volna. Kerülhettél volna Toss tanárnőhöz.

Luce lepillantott az órarendjére. – Nála lesz biológiám délután – jegyezte meg összeszoruló gyomorral.

Arriane-ből kitört a nevetés. Luce hirtelen egy puffanást érzett a vállán. Cam volt az, aki útban az ebédlő felé elment mellettük a folyosón. Luce kiterült volna, ha a fiú nem nyúl utána, hogy elkapja.

– Csak lazán. – Cam egy könnyed mosolyt vetett a lányra, aki azon morfondírozott, vajon direkt lökte-e fel a fiú. De nem tűnt annyira éretlennek. Luce Arriane-re pillantott, hogy ő észrevette-e a dolgot. Arriane megemelt szemöldöke szinte felszólította Luce-t, hogy beszéljen, de egyikük sem mondott semmit.

Amikor beléptek a sivár folyosót a még sivárabb ebédlőtől elválasztó poros üveges ajtón, Arriane megragadta Luce könyökét.

– Minden körülmények között kerüld a csirkesültet – utasította, miközben követték a tömeget a félhomályos teremben. – A pizzával nincs baj, a chili is rendben van, a borscs meg nem is rossz. Szereted a fasírtot?

– Vegetáriánus vagyok – közölte Luce. Körbepillantott az asztalokon, két konkrét embert keresve. Danielt és Camet.

Megkönnyebbült volna, ha tudja, merre vannak, és úgy tehet ebéd közben, mintha észre sem venné őket. De egyelőre egyiket sem látta.

– Vegetáriánus, mi? – csücsörített Arriane. – Hippi szülők, vagy csak te vagy ilyen szendén lázadó típus?

– Ööö, egyik sem, én csak nem...

– Szereted a húst? – Arriane kilencven fokkal elfordította Luce vállát, aki erre egyenesen Daniellel szemben találta magát. A fiú a terem túlsó végében ült. Luce kiengedett egy nagy sóhaj. Szóval ott van. – És ez minden húsról igaz? – fuvalázta Arriane hangosan. – Úgy értem, nem szeretnéd belemélyeszteni a fogad?

Luce meglegyintette Arraine-t, és a sor felé rángatta. Arriane nevetésben tört ki, de Luce érezte, hogy csúnyán elvörösödik, ami nagyon kínosan nyilvánvaló lehet a lámpák fényében.

– Fogd be, tutira meghallotta – suttogetta.

Luce egy része boldog volt, hogy barátnőikkel viccelődhet fiúkról. Már feltéve, hogy Arriane a barátnője.

Még mindig kellemetlenül érezte magát a reggel történetek miatt, amikor meglátta Danielt. Az a vonzódás a fiú iránt... még mindig nem értette, honnan jöhetett, de megint itt volt. Kényszerítette magát, hogy elszakítsa a tekintetét a fiú szőke hajáról, az állának egyenes vonaláról. Nem akarta, hogy bámészkodáson kapják. Nem akart okot adni arra, hogy másodszor is beintsenek neki.

– Tökmindegy – vágta fel az állát Arriane. – Annyira lefoglalja a hamburgere, hogy még a sátán hívását sem hallaná meg – mutatott Danielle, aki tényleg erősen a hamburgerére koncentrált.

Luce Daniel barátjára, Rolandra pillantott az asztal felett. A fiú egyenesen visszanézett rá. Amikor elkapta a tekintetét, megvonogatta a szemöldökét, amit Luce nem tudott hova tenni, ezzel együtt zavarta egy kicsit.

Luce visszafordult Arriane-hez. – Miért olyan fura mindenki ebben a suliban?

Nem vagyok hajlandó megsértődni ezen – felelte Arriane, miközben felkapott egy műanyag tálcát, egyet pedig Luce-nak. – És most beavatlak az ebédlői asztalválasztás kifinomult művészetébe. Tudod, soha ne ülj a... Luce, vigyázz!

Luce csak egyetlen lépést tett hátra, de azonnal két durva tenyeret érzett a vállán. Rögtön tudta, hogy el fog esni. Maga elé nyújtotta a kezét, hogy kitámassza magát, de csak másvalaki teli tálcáját érezte a

tenyere alatt. Luce tálcástól felbukfencezett, s az ebédlő padlóján landolt, arccal egy tálnyi borscsban. Amikor sikerült annyira kitörölgetni szeméből a puha zöldségeket, hogy lásson is valamit, felnézett. Felette a legdühösebb manó állt, akit valaha látott. A lánynak tuskés, platinaszőke haja volt, legalább tíz arcékszere, és gyilkos pillantása. Rávicorgott Luce-ra, és azt sziszegte: – Ha a pusztát látványod nem vette volna el azonnal az étvágyamat, akkor kifizettetném veled az ebédemet.

Luce valami bocsánatkérést dadogott. Megpróbált felállni, de a lány a lábán tartotta a fekete túsarkú csizmáját. Éles fájdalom hasított belé, és az ajkába kellett harapnia, hogy fel ne kiáltson.

– De még bepótolhatjuk – mondta a lány.

– Elég volt, Molly – szólalt meg Arriane. Lenyúlt, hogy talpra segítse.

Luce elfintorodott. A túsarkú csizma biztos kék foltot hagy a lábán. Molly csípőből Arriane felé fordult. Luce-nak olyan érzése támadt, hogy nem most akasztották össze a bajszykat először.

– Látom, gyorsan összebarátkoztál az új kislánnyal – vicsozogta Molly. – Ez nagyon rossz magaviselet, A. Nem próbaidőn vagy éppen?

Luce nyelt egyet. Arriane nem említette, hogy próbaidőn lenne, és semmi logika nincs abban, hogy emiatt ne barátkozhatna újoncokkal. De Arriane-nek a pusztát szótól is ökölbe szorult a keze, aztán előrelendült Molly jobb szemére.

Molly hátratántorodott, de Luce figyelmét Arriane kötötte le. A lány reszketni kezdett, a keze a magasba emelve rángatózott. Luce elszörnyedve döbrent rá, hogy a karperec műveli ezt vele. Valahogy áramot vezet Arriane testébe. Hihetetlen. Ez azért elég kegyetlen és szokatlan büntetés. Luce gyomra görcsbe rándult, miközben figyelte barátnője vonaglását. Amikor Arriane a földre rogyott, odanyúlt, hogy elkapja őt.

– Arriane–suttogta Luce. – Jól vagy?

– Remekül. – Arriane szeme kinyílt, majd visszacsukódott.

Luce levegő után kapkodott. De Arriane egyik szeme ismét felpattant. – Megijesztettelek, mi? Ó, ez édes. Ne aggódj, nem halok bele az áramütésbe – suttogetta. – Csak erősebb leszek tőle. Mindegy, megérte, hogy egy monoklit adhattam cserébe annak a tehénnek, tudod?

– Rendben, fejezzétek be! Fejezzétek be! – csattant mögöttük egy rekedtes hang. Randy állt az ajtóban, vörös arccal, zihálva. Egy kicsit túl késő már ahhoz, hogy bármit befejezzenek, gondolta Luce, de ekkor Molly megindult feléjük a kövön kopogó túsarkain. Az a lány teljesen gátlástalan. Tényleg össze akarja rugdosni Arriane-t, miközben Randy ott áll?

Randy húsos karja szerencsére még előbb ráfonódott. Molly megpróbálta lerugdosni magáról a nőt, és sikoltozni kezdett.

– Azt ajánlom, valaki kezdjen el beszélni – vakantotta Randy, s addig szorongatta Mollyt, amíg a lány el nem ernyedtt. – Bár ha jobban meggondolom, inkább mindhárman jelentkezzetek a büntetésekért holnap reggel! A temetőnél. Hajnalhasadáskor! – Randy Mollyra pillantott. – Lehiggadtál?

Molly mereven bólintott, mire Randy elengedte. Leguggolt a Luce ölében mozdulatlanul heverő Arriane mellé, aki összefonta a karját a mellkasán. Luce először úgy gondolta, Arriane duzzog, mint egy elektromos nyakörvvel zabolázott dühös kutya, de aztán érezte, ahogy Arriane teste megrándul, és rájött, hogy a lány még mindig ki van szolgáltatva a karperecnek.

– Gyere! – mondta Randy kedvesebben. – Kikapcsolunk téged.

Lenyújtotta a kezét Arriane-nek, és felsegítette apró, reszkető testét, majd csak egyszer fordult vissza, az ajtóból, hogy megismételje az utasítást Luce-nak és Mollynak.

– Hajnalhasadáskor!

– Alig várom – felelte Molly negédesen, majd lehajolt, hogy felvegye a fasírtos tányért, ami lecsúszott a tálcájáról.

Egy pillanatra Luce feje fölé tartotta, majd megfordította a tányért, és Luce hajába préselte az ételt. Luce hallotta a húspogácsa megalázó toccsanását, miközben az egész Sword & Cross megnézhetette magának a fasírtba csomagolt új lányt.

– Felülmúlhatatlan – mondta Molly, miközben előhúzott egy apró, ezüstsínű fénképezőgépet fekete farmerja zsebéből. – Mondd, hogy... fasírt – fuvolázta, miközben csinált pár közeli képet. – Ezek nagyszerűen fognak mutatni a blogomban.

– Szép sapka – vigyorgott valaki az ebédlő túloldalából. Luce feldúltan fordult Daniel felé, abban reménykedve, hogy a fiú lemaradt az egész jelenetről. De nem. A fejét csóválta. Ingerültnek tűnt. Egészen addig a pillanatig Luce azt hitte, van esélye arra, hogy felálljon és lerázza magáról az egészet – szó szerint. De Daniel reakciójától eltört benne valami.

Nem volt hajlandó ezek előtt a rettenetes emberek előtt sírni. Nyelt egy nagyot, talpra állt, és elindult. A legközelebbi ajtó felé sietett, alig várta, hogy némi hűvös levegőt érezzen az arcán.

Ehelyett a délszaki, szeptemberi fülledtség burkolta be és kezdte fojtogatni, amint kiért. Az ég olyan színtelen volt, olyan semmilyen szürkésbarna, hogy még a Napot is alig lehetett rajta megtalálni. Luce lelassított, végül megállt a parkoló szélén.

Arra vágyott, bár ott állna az ütött-kopott, öreg autója, lerogyhatna a szakadozott kárpitú ülésére, felbőgögetné a motort, felhangosíthatná a rádiót, és elszáguldná erről a helyről. De ahogy ott állt a forró, fekete aszfalton, megcsapta a valóság: itt ragadt, és egy hatalmas fémkapu zárja el a Sword & Crosson kívüli világtól. Ráadásul, még ha lenne is kiút... hova mehetne?

A gyomra kavargása mindent elárult neki, amit tudnia kellett. Ez itt a végállomás, és a dolgok elég sötéten festenek.

Éppen olyan lehangoló volt, mint amilyen igaz: neki már csak a Sword & Cross maradt. Luce a tenyerébe temette az arcát. Tudta, hogy vissza kell mennie. De amikor felemelte a fejét, a tenyerén lévő mocsok figyelmeztette arra, hogy még mindig Molly fasírtja borítja. Pfuj! Irány a legközelebbi mosdó.

Visszatérve azonnal bevágódott a lányvéce kinyíló ajtaján. Gabbe jött épp kifelé, még szökébbnek és tökéletesebbnek tűnt, miközben Luce úgy nézett ki, mint aki egy szemétdombon hempergett.

– Hoppá, vigyázz, édesem! – mondta kedves hangon, déli akcentussal, de az arca fintorba torzult Luce látványától. – Ó, istenem, rettenetesen nézel ki. Mi történt? – Mi történt? Mintha nem tudná az egész iskola. Gabbe valószínűleg csak azért adja a hülyét, hogy Luce újraélje az egész megalázó jelenetet.

– Öt perc, és megtudod – felelte Luce élesebb hangon, mint akarta. – Biztos vagyok benne, hogy a pletyka pestisként terjed erre.

– Adjak egy kis alapozót? – kérdezte Gabbe, és felmutatta világoskék neszesszerjét. – Nem látod magadat, de szükséged lesz...

– Kösz, nem – vágott közbe Luce, majd berontott a mosdóba. Megnyitotta a csapot anélkül, hogy a tükörbe pillantott volna. Hideg vizet eresztett az arcára, és végre elengedte magát. Patakozó könnyekkel pumpálta a szappanos tartályt, és megpróbálta az olcsó, rózsaszínű porszappan segítségével lesikálni magáról a fásírtot. De még mindig ott volt a haja. És a ruhája is lehetett volna szebb és illatosabb. Nem mintha ezek után azon kellene aggódnia, milyen első benyomást kelt.

Kinyílt az ajtó, és Luce úgy tapadt a falhoz, mint egy sarokba szorított kis állat. Egy idegen lépett be rajta, Luce kővé dermedt, mert a legrosszabbra számított.

A lány elég nagydarab volt, és erre még rátett egy lapáttal a szokatlanul vastag, réteges öltözéke. Széles arcát göndör, barna haj keretezte, az élénk lila szemüvege pedig megemelkedett, valahányszor szipogott egyet. Elég ártalmatlannak tűnt, de persze a látszat csalhat. Mindkét kezét a háta mögött tartotta, s ez a gesztus a mai nap után nem gerjesztett Luce-ban bizalmat.

– Tudod, nem lenne szabad engedély nélkül itt lenned – jegyezte meg a lány. Higgadt hangja tárgyilagosan csengett.

– Tudom. – A lány pillantása megerősítette Luce gyanúját, hogy itt egyszerűen nem számíthat arra, hogy békén hagyják. Megadóan felsóhajtott. – Én csak...

– Vicceltem. – A lány felnevetett, és a szemét forgatva lazított a testtartásán. – Csórtam neked egy kis sampont a raktárból – folytatta, és kinyújtotta a két kezét, amiben ártatlan küllemű samponos és

hajkondicionálós miniflakonok voltak. – Gyere! – húzott oda egy viharvert, összecsukható széket. – Megmosdatunk téged. Ülj ide!

Luce ajkát egy félíg zokogó, félíg nevető hang hagyta el. Érzése szerint megkönnyebbültnek tűnhetett. Ez a lány konkrétan kedves vele – nem csak egy javítóintézethez, de a normális emberekhez képest is! Minden látható ok nélkül. Ez szinte letaglózta. Nem is tudta hova tenni a gesztust. – Köszönöm? – sikerült kinyögnie még mindig egy kis gyanakvással.

– Ó, és valószínűleg váltóruhára is szükséged lesz – a lány végignézett a fekete pulcsiján, majd kibújt belőle. Ekkor kiderült, hogy egy ugyanolyat visel alatta. Látván Luce álmélkodó arckifejezését, elfintorodott: – Mi van? Rettenetes az immunrendszerem. Nagyon rétegesen kell öltözködnöm.

– Ó, és nem lesz bajod enélkül? – udvariaskodott Luce, noha abban a pillanatban bármit megtett volna azért, hogy megszabaduljon összefasírozott cuccaitól.

– Dehogy – legyintett a lány. – Van még alatta három. És a szekrényemben is néhány. Szolgálj csak ki magad! Nekem kifejezetten fájdalmas látnom, hogy hús borít egy vegetáriánust. Nagyon együttérző típus vagyok.

Luce elgondolkodott, vajon honnan tudhat ez az idegen az ő étkezési szokásairól, de ennél fontosabb volt, hogy megkérdezze: – Izé, miért vagy ilyen kedves?

A lány felnevetett, sóhajtott egyet, majd azt felelte: – A Sword & Crossban nem mindenki szajha és rossz. – Mi?

– Sword & Cross... Szajha, de rossz. Az iskola csúfneve... elég béna. Természetesen itt senki nem rossz abban, amit csinál. A durvább becenevekkel inkább nem terhellek.

Luce felnevetett.

– Csak annyit akartam mondani, hogy itt nem mindenki seggfej.

– Csak a többség? – Luce utálta magát, amiért ilyen pesszimistának tűnik. De hosszú volt a délelőtt, és már annyi mindenén átment, és talán ez a lány nem fogja elítélni, ha egy kicsit morcos. Meglepetésére a lány elmosolyodott.

– Pontosan. És azok minket, többieket is rossz hírbe hoznak. – A lány kinyújtotta a kezét. – Pennyweather Van Syckle-Lockwood. Szólíts csak Penn-nek.

– Értem – felelte Luce, aki még mindig túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy eszébe jusson: a régi életében alig bírta volna visszatartani a kacagást a lány nevének hallatán. Úgy hangzott, mintha egyenesen egy Dickens-regényből pattant volna ki. Ugyanakkor persze elég megbízhatónak tűnik egy olyan lány, akinek sikerül pókerarccal bemutatkoznia egy ilyen névvel.

– Én Lucinda Price vagyok.

– És mindenki Luce-nak szólít – tette hozzá Penn. – És a New Hampshire-i Dover Prepből jöttél.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte Luce lassan.

– Női megérzés? – Penn vállat vont. – Vicceltem, na, elolvastam az aktádat. Ez a hobbim.

Luce értetlenül bámult rá. Lehet, hogy túlságosan elsiette a véleményalkotást azzal a megbízhatóval? Hogyan juthatott Penn az aktája közelébe?

Penn átvette a csap kezelését. Amikor a víz meleg lett, intett Luce-nak, hogy hajoljon a mosdókagyló fölé.

– Tudod, az a helyzet – magyarázta –, hogy én igazából nem vagyok örült. Ne vedd sértésnek! – nyomta a fejét a csap alá. – Én vagyok az egyetlen az iskolában, akit nem a bíróság küldött ide. És lehet, hogy ezt nem gondolnád, de ha az ember hivatalosan épelméjű, annak megvannak az előnyei. Például én vagyok az egyetlen diák, akiben bíznak annyira, hogy irodai segéd lehessenek. Ami nagy ostobaságra vall. Rengeteg bizalmas anyaghoz hozzáférhetek.

– De ha nem muszáj ide járnod...

– Akinek az apja az iskola gondnoka, az ingyen járhat ide. Úgyhogy... – Penn hangja elhalt.

Penn apja a gondnok? Ahogy az iskola kinézett, Luce nem gondolta volna, hogy van egyáltalán gondnok.

– Tudom, mire gondolsz – jegyezte meg Penn, miközben segített Luce-nak kimosni a darált hús maradékát is a hajából. – Hogy ez a hely nem igazán tűnik gondozottnak.

– Nem – hazudta Luce. Nem szeretett volna kiesni a lány kegyeiből, és sokkal fontosabb volt neki, hogy azt sugározza magából, „légy a barátom”, mint amennyire érdekelte, hogy hányszor nyírják a gyepet a Sword & Crossban. – Izé, nagyon szép.

– Apa két éve meghalt – felelte Penn csendesen. – Annyit megtettek, hogy kinevezték a vénséges Udell igazgatót a törvényes gyámomnak, de arra még nem volt idejük, hogy felvegyenek valakit apa helyére.

– Sajnálom – mondta Luce halkán. Szóval van itt még valaki, aki tudja, milyen elveszteni valakit.

– Semmi baj – Penn hajbalzsamot nyomott a tenyerébe. – Ez igazából nagyon jó iskola. Én nagyon szeretek idejárni.

Luce felkapta a fejét a mosdókagylóból, amitől tiszta víz lett minden. – Biztos, hogy nem vagy örült? – ugratta a lányt.

– Vicceltem. Utálok az egészset. Szar hely.

– De nem tudod rávenni magad, hogy elmenj – biccentett kérdően Luce.

Penn az ajkába harapott. – Tudom, hogy ez morbid, de még akkor sem tudnám, ha nem kellene Udell mellett maradnom. Az apám itt van – intett a temető felé, bár az onnan nem látszott. – Nekem csak ő maradt.

– Akkor azt hiszem, több mindened maradt, mint itt a legtöbb embernek – felelte Luce Arriane-re gondolva. Eszébe jutott, hogyan ragadta kézen Arriane aznap odakint, a lelkes, kék tekintete, amikor Luce megígérte, hogy este beugrik hozzá.

– Semmi baja nem lesz – felelt a gondolataira Penn. – Nincs olyan hétfő, hogy Arriane ne kerülne a gyengélkedőbe egy roham után.

– De ez nem roham volt – ellenkezett Luce. – Hanem a karkötője. Láttam. Megrázta.

– Itt, a Sword & Crossban tágan értelmezzük a „roham” kifejezést. Az új ellenséged, Molly, legendás a rohamairól. Folyton azt mondogatják, hogy le fogják cserélni a gyógyszereit. Remélhetőleg

megadatik neked az öröm, hogy legalább egy kiborulását végignézhesd, mielőtt megteszik.

Penn feltűnően értelmesnek tűnt. Átfutott Luce agyán, hogy megkérdezi, mi van Daniellel, de a fiú iránt táplált érthetetlen érdeklődés intenzitását tekintve úgy érezte, jobb, ha csak annyit tud, amennyit muszáj. Legalábbis, amíg magától ki nem derít pár dolgot. Penn kicsavarta a vizet a hajából.

– Ennyi volt – jelentette ki Penn. – Azt hiszem, végre húsmentes vagy.

Luce belenézett a tükörbe, és a hajába túrt. Pennek igaza volt. A lelki sebeket és a sajgó jobb lábát leszámítva semmi nyoma nem maradt az ebédlői összecsapásnak.

– Csak annak örülök, hogy rövid a hajad – mondta Penn. – Ha még mindig olyan hosszú lenne, mint az aktádban lévő képen, akkor nem úszod meg ennyivel.

Luce rámeredt. – Rajtam tartod a szemed, mi?

Penn belé karolt, és kinavigálta a mosdóból. – Igyekezz nem kiesni a kegyeimből, és akkor senkinek nem lesz baja.

Luce aggodalmas pillantást vetett rá, de Penn arca kifürkészhetetlen maradt. – Viccelsz, ugye? – kérdezte Luce.

Penn meglepően vidáman elmosolyodott. – Gyere, óránk van. Nem örülsz, hogy egyforma a délutáni órarendünk?

Luce felnevetett. – Előfordulhat olyan helyzet, hogy nem tudsz rólam mindent?

– Hát nem a közeljövőben – felelte Penn, miközben végigvonszolta a folyosón a hamuszín osztálytermek felé. – Fogsz te még örülni ennek. Tudod, én nagyon hasznos barát tudok lenni.

HARMADIK FEJEZET

ÉS HAMAROSAN A SÖTÉTSÉG

LUCE VÉGIGKANYARODOTT A NYÍRKOS KOLLÉGIUMI FOLYOSÓN a szobája felé, maga mögött ráncigálva a piros Camp Gurid sporttáskáját a törött csatjával. Az itteni falaknak olyan színe volt, mint a poros táblának – és az egész hely furcsán csendesnek tűnt, leszámítva a beázott mennyezetről lógó neonlámpák halk zümmögését. Luce-t az lepte meg legjobban, mennyi csukott ajtót lát. A Doverben inkább több magányra vágyott, arra, hogy kicsit kevesebb legyen a folyosóra is kiterjedő buli. Ott az ember nem tudott eljutni a szobájáig anélkül, hogy el ne botlott volna egy halom egyforma farmeres, törökülésben ücsörgő lányban, vagy a fal mellett összefonódó párocskákban.

De a Sword & Crossban... nos, vagy mindenki a harmincoldalas évfolyamdolgozat megírásába temetkezett már... vagy sokkal inkább arról van szó, hogy itt az ajtók mögé korlátozódik a társasélet. És ha már itt tartunk... maguk a csukott ajtók is érdekes látványt nyújtottak. A Sword & Cross diákjai már az öltözködésükben is meglepő kreativitásról tettek tanúbizonyságot, de a környezetük egyedivé tételében egyszerűen zseniálisak voltak. Luce elsétált egy gyöngyfüggönyös ajtó mellett, majd egy mozgásérzékelős lábtörlő arra bízta, hogy „menj a fenébe”, amikor elhaladt mellette.

Az épület egyetlen dísztelen ajtaja előtt állt meg. A 63-as szoba. Otthon, keserű otthon. Luce kotorászni kezdett a kulcsa után a táskája első zsebében, majd vett egy mély levegőt, és kinyitotta a cellája ajtaját.

Csakhogy az nem is volt olyan szörnyű. Vagy legalábbis nem olyan szörnyű, mint amire számított. Egy normális méretű, eltolható ablakkal be tudott engedni némi kevésbé fullasztó esti levegőt. Az acélrács mögött pedig a holdfényes tér látványa már-már érdekes volt, ha az ember nem gondolt a mögötte elterülő temetőre. Luce kapott egy szekrényt, egy mosdókagylót és egy íróasztalt – ha jól belegondolt, a legszomorúbb dolog a szobában a saját tükörképe volt, amely az ajtó mögötti, embernagyságú tükörből nézett vissza rá.

Gyorsan elkapta a szemét, mert tudta, mire számíthat attól a tükörképtől. Az arca beesett és fáradt. Mogyorószínű szeme csupa stressz. A haja olyan, mint a muris törpeuszkárjuk szőre eső után. Penn pulcsija úgy lóg rajta, mint egy krumpliszásák. És közben reszket. A délutáni órái sem sikeredtek jobbra a délelőttiéknél, leginkább azért, mert beteljesülni látszott a legnagyobb félelme: az egész iskola máris Fasírtnak csúfolta. És sajnálatos módon a húspogácsához hasonlóan a becenév is ragadósnak tűnt.

Gondolta, nekiáll a pakolásnak, és a saját képére formálja a 63-as egyenszobát, kuckóvá, ahova visszavonulhat, ha vigaszt keres, ha el akar bújni. De csak a táskája kicipzározásáig jutott, aztán csüggedten az ágyára rogyott. Olyan messze érezte magát az otthonától. Csak huszonkét percbe telt autóval eljutni a házuk laza zsanérú, fehérre festett hátsó ajtajától az iskola rozsdás, kovácsoltvas kapujáig, de akár huszonkét év is lehetett volna. A reggeli néma útjuk első felében a környék eléggé egyformának tűnt; álmos, déli, középosztálybeli külvárosnak. De utána az út átívelt a partra vezető autópálya felett, és a táj egyre mocsarasabbá vált. Egy mangroveliget jelezte a lápvídek szélét, de hamarosan a fák is elfogytak. A Sword & Crossba vezető út utolsó tíz kilométere gyászos volt. Szürkésbarna, jellegtelen, elhagyatott. Otthon, Thunderboltban az emberek mindig viccelődtek az itteni furcsa, jellegzetes penészszágon: onnan lehet tudni, ha valaki a mocsárvidéken járt, hogy az autója füstös sárszagú.

Noha Luce Thunderboltban nőtt fel, nem igazán ismerte a vidék keletebbi részét. Gyerekként úgy gondolta, biztosan csak azért, mert semmi okuk nincs idejönni – az összes bolt, iskola, és még a családtagjaik is nyugaton vannak. A keleti rész egyszerűen lakatlanabb. Ennyi.

Hiányoztak a szülei, akik egy post-ítet ragasztottak a táskája tetején lévő pólóra: „Szeretünk! A Price- ok nem adják fel!“. Hiányzott az apja paradicsomágyásaira néző szobája. Hiányzott neki Callie, aki minden bizonnyal már legalább tíz olvasatlanul maradó üzenetet küldött neki. Hiányzott neki Trevor... vagyis nem egészen erről volt szó. Az az életérzés hiányzott neki, amit akkor élt át, amikor beszélgetni kezdett Trevorral. Amikor volt valaki, akire gondolhatott, ha nem tudott aludni, valaki, akinek a nevét ütődötten firkálgathatta a füzetébe. Igazság szerint nem adatott meg a lehetőség, hogy Trevorral jobban megismerjék egymást. Luce egyetlen emléktárgya az a fotó volt, amit Callie titokban lőtt a focipálya túloldaláról, amikor ők ketten két fekvőtámasz között a fekvőtámaszokról beszélgettek teljes tizenöt másodpercig. És az egyetlen randijük sem volt igazi randi, csak egy lopott óra, amikor Luce elrabolta a fiút a többiektől. Egy óra, amit élete végéig bánni fog.

Elég ártatlanul kezdődött. Két ember sétálni indult a folyóparton, de nem sok időbe telt, hogy Luce megérezze a fölélük lopakodó árnyékokat. Majd Trevor ajka az övéhez ért, és Luce testét forróság öntötte el, Trevor szeme pedig fehér lett a rettegéstől... pár pillanattal később pedig Luce addigi élete lángok martalékává lett.

Luce megfordult, és a könyökhajlatába temette az arcát. Hónapokig gyászolta Trevor halálát, és most, ebben az idegen szobában, ahol az ágy fémrácsa a matracon keresztül is a bőrébe vág, megérezte a történes önző hiábavalóságát. Nem ismerte Trevort jobban, mint mondjuk... hát, Camet. Az ajtaján felhangzó kopogásra felpattant. Honnan tudja bárki is, hogy itt találja? Odasettenkedett az ajtóhoz, és kinyitotta. Majd kidugta a fejét a teljesen üres folyosóra. Még csak lépteket sem hallott, és semmi jel nem mutatott arra, hogy bárki kopogott volna.

Leszámítva a papírrepülőt, amelyet egy rézszínű rajzszőggyel az ajtaja melletti parafa táblához szegeztek. Luce elmosolyodott: a szárnyára fekete filctollal írták rá a nevét, de amikor kihajtogatta a levelet, csak egy fekete nyilat látott, ami a folyosóra mutatott.

Arriane ugyan meghívta aznap estére, de az még a Molly-féle affér előtt történt. Luce végignézett az üres folyosón, hezitált, hogy kövesse-e a rejtélyes nyilat. Majd visszapillantott a hatalmas, kipakolásra váró sporttáskájára, a nyomorúságos társára. Megvonta a vállát, behúzta maga mögött az ajtót, zsebre vágta a szobakulcsát, és elindult.

A folyosó túlsó végén megállt, hogy megcsodálja Sonny Terry nagyméretű poszterét, a vak zenészt, akiről az apja karcos lemezgyűjteményéből tudta, hogy egy elképesztően jó bluesszájharmonikás. Előrehajolt, hogy elolvassa a nevet a parafa táblán, majd összereszt, amikor kiderült, hogy pontosan Roland Sparks szobája előtt áll. Idegesítő módon az agya egyik csücske azonnal azt kezdte latolgatni, mennyi az esélye annak, hogy Roland éppen Daniellel van, és csak egy vékony ajtó választja el őket Luce-tól. Géphangú zümmögés riasztotta meg. Egyenesen a Roland ajtaja fölötti figyelőkamerába nézett. A vörösök. Minden mozdulatát követik. Luce hátrahökölt. Olyasmik miatt szégyellte el magát, amiket semmilyen kamera nem tudna megfogni. Egyébként is Arriane miatt indult el – akinek, mint rádöbrent, közvetlenül Rolandéval szemben található a szobája. Arriane ajtaja előtt Luce szíve megsajdult. Az egész ajtót vicces matricafeliratok borították, amelyeket az autókra szokás ragasztani, részben gyáriak, részben láthatóan saját készítésűek. Olyan sok volt belőlük, hogy majd mindegyik szlogen félig eltakarta az előzőt, és gyakran ellent is mondott neki. Luce felnevetett, ahogy elképzelte Arriane-t, amint válogatás nélkül autós matricákat gyűjt (A BUNKÓK KIRÁLYOK / A LÁNYOM BUKOTT DIÁK A SWORD & CROSSBAN / SZAVAZZ NEMMEL A 666-OS JAVASLATRA), és összevissza – de elszántan – felragasztgatja őket a territóriumá határára.

Luce órákig el tudott volna szórakozni azzal, hogy Arriane ajtaját olvasgatja, de nemsokára zavarba jött attól, hogy egy olyan szoba küszöbén ácsorog, ahová nem is biztos, hogy meghívták. Ekkor

észrevette a második papírrepülőt. Lehúzta a parafa tábláról, és kihajtogatta az üzenetet:

Drága Luce!

Ha tényleg megjelentél ma este, hogy meglátogass, hurrá! Naaagyon jól ki fogunk jönni. Ha cserbenhagytál, akkor el a kezekkel a magánlevelezésemtől, ROLAND! Hányszor mondjam még? Jesszus.Mindegy, szóval tudom, hogy azt mondtam, gyere át ma este, de miután kipihegtem magam, a gyengélkedőből (ami a mai sokkolás jó oldala volt) egyenesen az Albatroszhoz kellett rohannom, hogy pótoljak biológiából. Szóval... esőnap?

Pszichotikus híved,

A

Luce ott állt a kezében a levéllel, és nem tudta, mit csináljon. Megkönnyebbülten olvasta, hogy Arriane jól van, de azért azt kívánta, bár láthatná személyesen is. A saját fülével szerette volna hallani a lány hangjának nemtörődöm csengését, hogy tudja, mikén vélekedjen az ebédlőben történelekről. De ott, a folyosón állva csak még inkább elbizonytalanodott a nap eseményeit illetően. Csendes pánik töltötte el, amikor végül ráébredt, hogy egyedül van sötétedés után a Sword & Crossban.

Mögötte kinyílt egy ajtó. Fehér fénycsík vetült a padlóra. Hallotta, ahogy egy szobában zene szól.

– Mit keresel itt? – Roland szakadt fehérpólóban és farmerben állt az ajtóban. Tincseit egy sárga gumival fogta össze a tarkóján, az ajka előtt pedig egy szájharmonikát tartott.

– Arriane-hez jöttem – válaszolta Luce, miközben megpróbált ellenállni a késztetésnek, hogy benézzen a fiú mögé, van-e nála valaki.

– Találkozni akartunk...

– Senki nincs otthon – felelte a fiú rejtélyesen. Luce nem volt biztos benne, hogy Arriane-re gondol-e, vagy a többiekre az épületben, vagy mire. Roland játszott pár taktust a szájharmonikán, miközben végig a lányon tartotta a szemét. Majd egy kicsit szélesebbre tárta az ajtót, és megemelte a szemöldökét. Arriane nem tudta megállapítani, hogy ez most invitálás volt, vagy sem.

– Nos, csak a könyvtárba menet ugrottam be – hazudta gyorsan, miközben visszafordult arra, amerről jött. – Ki kell vennem egy könyvet.

– Luce – szólt utána Roland.

A lány megfordult. Hivatalosan még nem mutatkoztak be egymásnak, és nem számított arra, hogy a fiú tudja a nevét. Roland szeme vidáman csillogott, és a szájharmonikával az ellenkező irányba mutatott. – A könyvtár arra van – jelentette ki. Keresztbefonta a karját a mellkasán. – Mindenképpen nézd meg a különleges gyűjteményt a keleti szárnyban. Az tényleg nem semmi.

– Kösz – felelte Luce őszinte hálával, miközben irányt változtatott. Roland annyira valóságosnak tűnt, ahogy integetett és játszott pár búcsúfutamatot a szájharmonikán, miközben a lány eltávolodott. Lehet, hogy korábban csak azért idegesítette, mert Daniel barátjaként gondolt rá. Amennyit tud róla, afelől Roland akár kedves fiú is lehet. Luce hangulata felderült, miközben a folyosón sétált. Először is, Arriane levele megnyugtatóan csattanós és szarkasztikus, másodszor meg nem is volt olyan kínos Roland Sparksszal beszélgetni; ráadásul tényleg érdekelte a könyvtár. A dolgok jó irányt vettek. A folyosó vége felé, ahol elkanyarodott a könyvtár szárnya felé, Luce meglátta az egyetlen résnyire nyitott ajtót az emeleten. Ezen az ajtón nem voltak dekorációk, de valaki feketére festette az egészet. Amikor közelebb ért, Luce hallhatta, hogy odabent dühös heavy metál zene szól. Még csak meg sem állt, miközben elolvasta az ajtón lévő nevet. Mollyé volt.

Luce felgyorsította a lépteit, és hirtelen hallani vélte a fekete csizma csattogását a linóleumon. Észre sem vette, hogy visszatartja a lélegzetét, amíg be nem lépett a könyvtár faajtáján, és ki nem fújta a levegőt.

De a könyvtárban körbenézve melegség öntötte el. Mindig is szerette azt a halványan édes, dohos illatot, amit csak egy terem – nyi könyv képes létrehozni. Megnyugtatónak tartotta a lapozgatás hangját. A Doverben mindig a könyvtár volt a menedéke, és Luce-t szinte letaglózta a megkönnyebbülés, amikor ráébredt, hogy itt ugyanilyen szentélyre lelhet. Alig tudta elhinni, hogy ez a Sword & Cross része. Szinte... hívogatónak tűnt.

A falak sötét mahagóniszínűek, a mennyezet pedig magas. Az egyik fal mellett egy téglakandalló. A régimódi, zöld lámpák hosszú faasztalokat világítottak meg, és olyan hosszan elnyúló könyvsorokat, hogy nem is látszott a végük. Luce lépteinek hangját vastag perzsaszőnyeg nyelte el, miközben a lány beljebb lépett.

Pár diák tanult odabent, Luce nem ismerte őket névről, de még a vadabb külsejűek is kevésbé tűntek fenyegetőnek egy könyv fölé hajolva. Luce a főpulthoz ment, amely egy nagy, kerek emelvény volt a terem közepén. Rengeteg papír és könyvhalom tornyosult rajta, és az otthonos, festői rendetlenség Luce-t az otthonára emlékeztette. A könyvkupacok olyan magasak voltak, hogy Luce alig látta a mögöttük ülő könyvtárost. A nő mindenféle papírokat töltögetett ki, olyan energikusan, mintha aranyat szítalna. Amikor Luce közelebb ért, felkapta a fejét.

– Szia! – A nő rámosolygott, konkrétan *mosolygott* Luce-ra. A haja sem szürke volt, hanem ezüstszerű, olyan ragyogással, ami még a lágy könyvtári fényben is csillogott. Az arca egyszerre tűnt öregnek és fiatalnak. Sápadt, szinte áttetsző bőre volt, csillogó fekete szeme, és apró, hegyes orra. Miközben Luce-hoz beszélt, feltúrta a fehér kasmírpulóvere ujját, és gyöngy karkötők sokasága villant elő mindkét karján. – Segíthetek neked megkeresni valamit? – kérdezte vidáman suttozva.

Luce azonnal feloldódott a nő mellett, és lepillantott az asztalán lévő névtáblára. Sophia Bliss. Azt kívánta, bár lenne valami, amit meg akar keresni. Ez a nő volt a nap folyamán az első felnőtt, akinek szívesen igénybe vette volna a segítségét. De csak körül szeretett volna nézni... majd eszébe jutott, mit mondott Roland Sparks.

– Új vagyok itt – magyarázta. – Lucinda Price. Meg tudná mondani, merre van a keleti szárny?

A nő pont olyan „te könyvmolynak tűnsz” pillantást vetett Luce-ra, amelyet a lány mindig is kapott a könyvtárosoktól. – Ott rögtön – mutatott egy magas ablakokkal rendelkező teremre a túlsó oldalon. – Engem Miss Sophiának hívnak, és ha nem tévedek, te is ott leszel a vallástörténeti szemináriumomon keddenként és csütörtökönként. Ó, nagyszerűen fogunk szórakozni! – kacsintott. – Addig is, ha bármire szükséged van, itt leszek. Nagyon örülök, hogy találkoztunk, Luce.

Luce hálásan elmosolyodott, boldogan közölte Miss Sophiával, hogy vizslát másnap az órán, majd elindult az ablak felé. Csak mintán jócskán eltávolodott, akkor kezdte fureszállani azt a különös bizalmaskodást, ahogy a nő a becenevén szólította.

Éppen csak kiért a nagy olvasóteremből, és a magas, elegáns könyvespolcok mellett lépkedett, amikor valami sötét és vérfagyasztó suhant el a feje felett. Luce felpillantott.

Ne! Ne itt! Könyörgöm! Legalább ez az egy hely hadd legyen az enyém!

Amikor az árnyékok jöttek-mentek, Luce soha nem volt teljesen biztos benne, hol kötnek ki – vagy mennyi időre mennek el.

Nem tudott rájönni, mi történik ebben a pillanatban. Valami megváltozott. Halálra rémült, igen, de nem fázott. Sőt, egy kicsit melege volt. A könyvtár is meleg volt, de nem ennyire. Aztán a tekintete Danielre vetődött. A fiú az ablakkal szemben ült, háttal neki, egy dobogó fölé hajolva, amelyen fehér betűkkel a „KÜLÖNLEGES GYŰJTEMÉNY” felirat állt. A kopott bőrdzsekijének ujját könyékig feltúrte, szőke haja pedig ragyogott a fényben. A válla előreesett, és Luce-t ismét elöntötte a késztetés, hogy odabújjon a karjai közé. Gyorsan elhessegette ezt a gondolatot, és lábujjhegyre állva alaposabban megnézte magának a fiút. Nem lehetett biztos benne, de onnan úgy látta, mintha rajzolna valamit.

Miközben a fiú testének alig észrevehető rezdüléseit figyelte, Luce bensője mintha lángra lobbant volna, mintha valami forrót nyelt volna.

Miért tölti el minden ésszerűség ellenére az az örült érzés, hogy Daniel őt rajzolja?

Nem szabad odamennie hozzá. Hisz még csak nem is ismeri, igazából soha nem is beszélt vele. A kommunikációjuk mind ez idáig kimerült abban a közepső ujjban és néhány mocskos pillantásban. Ennek ellenére Luce számára valamiért nagyon fontosnak tűnt, hogy kiderítse, mi van a vázlaton.

Majd rádöbrent. Az előző éjjeli álma. Hirtelen az egész lepergett előtte. Az álmában késő éjszaka volt – nedves, hűvös, és Luce valami hosszú, leomló ruhafélét viselt. Egy elfüggönyözött ablaknak dőlt egy idegen szobában. Még valaki volt ott vele, egy férfi... vagy egy fiú lehetett – az arcát egyáltalán nem látta. Luce-t rajzolta egy vastag mappába. A haját. A nyakát. Az arcának a pontos körvonalát. Luce mögé állt, noha nagyon félt attól, hogy a férfi rájön, figyeli, de túlságosan kíváncsi volt ahhoz, hogy elforduljon.

Luce előrelépett, de érezte, hogy valami megcsípi a vállát, majd a feje fölé lebben. Az árnyék visszatért. Olyan fekete és sűrű volt, mint egy függöny.

Luce szívének vad zakatolása annyira felhangosodott, hogy betöltötte a fülét, és elnyomta az árnyék sötét zörgését, a léptei hangját. Daniel felpillantott a munkájából, és mintha egyenesen oda nézett volna, ahol az árnyék lebegett, de nem riadt meg úgy, mint Luce.

Persze a fiú nem láthatta őket. Tekintete az ablakon túl állapodott meg. Luce-ban egyre erősödött a forróság. Most már elég közel állt Danielhez ahhoz, hogy feltételezze, a fiúnak is éreznie kell a bőréről áradó hőt.

A lehető leghalkabban próbált átkukucskálni a fiú válla felett a vázlattömbre. Egyetlen pillanatra a saját nyakának ívét vélte felfedezni a ceruzavonalak között. De aztán pislogott egyet, és amikor a tekintete ismét a papírra esett, nagyot kellett nyelnie.

Egy tájképet látott. Daniel a temető látképét rajzolta le az ablakból, szinte tökéletes részletességgel. Luce még soha semmitől nem szomorodott el ennyire. Nem tudta, miért. Örültség volna – még tőle is – arra számítani, hogy a bizarr megérzése beigazolódik. Danielnek

semmi oka őt rajzolgatni. Luce ezzel teljesen tisztában volt. Ahogy azzal is, hogy a fiú minden ok nélkül intett be neki aznap reggel. Mégis megtette.

– Mit keresel te itt? – kérdezte Daniel. Becsukta a vázlatfüzetét, és barátságatlanul meredt a lányra. Telt ajka egyenes vonalba préselődött, szürke tekintete pedig eltompult. Kivételesen nem dühösnek tűnt, hanem egyszerűen csak kimerültnek.

– Azért jöttem, hogy kivegyek pár könyvet a Különleges Gyűjteményből – felelte Luce remegő hangon. De amikor körbenézett, gyorsan ráébredt a tévedésére: a Különleges Gyűjtemény nem könyveket tartalmazott, hanem egy nyitott rész volt a könyvtárban, a Polgárháborúról szóló kiállítással. Luce és Daniel egy apró galériában álltak háborús hősök bronz mellszobrai, régi kötelezvényeket kiállító vitrinek és konföderációs térképek között. Ez volt a könyvtár egyetlen része, ahol egy darab könyv sem akadt, amit ki lehetett volna kölcsönözni.

– Sok szerencsét – mondta Daniel, majd ismét kinyitotta a vázlatfüzetét, mintegy búcsúzásul.

Luce-nak a torkára fagyott a szó, elszégyellte magát, és másra sem vágyott, mint hogy elszökhessen. De ekkor ismét megjelentek az árnyak, s továbbra is a közelben ólálkodtak, ám Luce Daniel mellett valamiért kevésbé félt tőlük. Ebben sem volt semmi logika – hisz a fiú sem tudná megvédeni tőlük.

Luce ott ragadt, a földbe gyökerezett lábbal. Daniel felpillantott, és sóhajtott egyet.

– Hadd kérdezzem meg, te szereted, ha mögéd lopakodnak?

Luce az árnyékokra gondolt, meg arra, hogy mit művelnek éppen. Gondolkodás nélkül, hevesen megrázta a fejét.

– Az jó, mert ezzel én is így vagyok. – Daniel megköszönte a torkát, és a lányra meredt, hátha végre veszi a célzást, miszerint a jelenléte nemkívánatos.

Talán megmagyarázhatná, hogy egy kicsit szédül, és csak le akar ülni pár pillanatra. Luce megszólalt. – Nézd, meg...

De Daniel felkapta a vázlatfüzetét, és talpra állt. – Azért jöttem ide, hogy egyedül legyek – vágott a lány szavába. – Ha te nem mész el, akkor majd én.

Bedugta a vázlatfüzetet a táskájába. Amikor elment Luce mellett, összeért a válluk. Bármilyen futó is volt az érintés, bármennyi ruhán keresztül, Luce-t mintha áram ütötte volna meg.

Egy pillanatra Daniel is mozdulatlanra merevedett. Majd egymás felé fordultak. Luce szólásra nyitotta a száját. De még mielőtt megszólalhatott volna, Daniel sarkon fordult, és gyorsan az ajtó felé indult. Luce figyelte, ahogy az árnyékok összegyűlnek a fiú feje fölött, örvénylenek, majd kihussannak az ablakon át az éjszakába.

Luce megborzongott, és csak állt a kiállítóteremben, a vállát tapogatva, ahol Daniel megérintette. Lassan csillapodott bensejében a forróság.

NEGYEDIK FEJEZET

A TEMETŐI MŰSZAK

AH, KEDD. *Gofrinap*. Luce-nak, mióta csak az eszét tudta, a nyári keddek forró kávé, málnával és tejszínhabbal teli tálakat és számolatlan, friss, világosbarna gofrihalmokat jelentettek. Még azon a nyáron is, amikor a szülei kezdtek egy kicsit megijedni tőle, a gofrinapra azért mindig számíthatott. Keddenként ébredéskor, még mielőtt bármi eszébe jutott volna, már tudta, milyen nap van. Luce a levegőbe szagolt, miközben lassan magához tért, majd ismét szimatolt kicsit, hátha mégis van remény. De semmi. Semmi vajassütemény-illat, csak a málló falfesték savanyú szaga. Luce kidörzsölte a szeméből az álmot, és végignézett a szűkös szobáján. Pont úgy nézett ki, mint az átalakítás lakberendezési műsorban a lakás „előtte”. Luce-t megcsapta a tegnapi, a hétfői hosszú rémálom: a mobiltelefonja elvétele, a fasírtos incidens és Molly villogó szeme az ebédlőben, Daniel érintése a könyvtárban. Luce elképzelni sem tudta, miért ilyen ellenséges a fiú.

Felült, és kinézett az ablakon. Még mindig sötét volt; a Nap még nem is ért a látóhatár fölé. Luce még soha nem ébredt ilyen korán.

Ha muszáj sem tudott volna visszaemlékezni arra, látott-e egyáltalán valaha napfelkeltét. Az igazat megvallva, a napfelkelteleséstől mint elfoglaltságtól kényelmetlenül kezdte érezni magát. Ezek várakozó pillanatok, közvetlenül-a-Nap-felkelése-előtti pillanatok, ott a sötétben ülve, a fasort bámulva. Az ősrányékok ideje. Luce elengedett egy honvággyal telt, magányos sóhajt, amitől még jobban eltöltötte a

honvágy és a magány. Mit kezd magával abban a három órában, ami az iskola kezdetéig maradt? *Hajnalhasadás...* miért cseng a fülében ez a szó? Ó. A fenébe. Éppen a büntetését kellene letöltenie. Kimászott az ágyból, átesett a még mindig kicsomagolatlan sporttáskán, és előhúzott egy újabb unalmas, fekete pulóvert az unalmas, fekete pulóverhalom tetejéről. Felrángatta magára az előző napi fekete farmert, elfintorodott, amikor meglátta a szörnyen elaludt haját, és megpróbálta kézzel eligazgatni, miközben kivágódott az ajtón.

Teljesen kifulladt, mire odaért a derékmagasságú, bonyolult mintázatú kovácsoltvas temetőkapuhoz. Émelygett a bűdös kontyvirág fojtogató illatától, és nagyon egyedül érezte magát a gondolataival. Hol lehetnek a többiek? Ok talán másképp értelmezik a „hajnalhasadást”? Az órájára pillantott. Már negyed hét.

Csak annyit mondtak neki, hogy a temetőnél találkoznak, és Luce meglehetősen biztos volt benne, hogy ez az egyetlen bejárata. Ott állt a küszöbénél, ahol a parkoló töredezett aszfaltja átadta a terepet a gazos területnek. Kiszúrt egy magányos pitypangot, és az jutott eszébe, hogy egy fiatalabb Luce valószínűleg leszakítaná, kívánná valamit, és elfújná. De ennek a Luce-nak túlságosan súlyos kívánságai voltak, nem bírt volna el velük egy ilyen kis virág.

A temetőt csak a művesen kidolgozott kapu választotta el a parkolótól. Meglehetősen furcsa megoldás egy olyan iskolában, ahol minden mást szögesdróttal védenek. Luce végighúzta a kezét a kapun, ujjával végigrajzolta a díszes virágmintát. A kapu valószínűleg még a polgárháború idejéből származott, amikor az elesett katonákat ide temették, ahogy Arriane mesélte. Amikor ebbe az iskolába még nem elmebetegék jártak. Amikor az egész hely még nem volt gazos és sötét.

Különös: az iskola területe olyan lapos, mint egy papírlap, de a temető valahogy konkávnak, edényszerűnek tűnt. Onnan, ahol állt, Luce jól látta, hogy besüpped a hatalmas temetőkert. Az egyszerű sírkövek úgy sorakoztak egymás mellett, mint a nézőtér sorai egy arénában.

De középtájt, a temető legmélyebb részénél az ösvény beleszaladt egy nagyobb kövekből, márványszobrokból és mauzóleumokból álló labirintusba. Valószínűleg oda temették a Konföderáció tisztjeit, de

lehet, hogy csak azokat a katonákat, akiknek volt pénze. Közelről bizonyára gyönyörű építmények. De onnan messziről úgy tűnt, mintha a pusztasúlyuktól megrogyna a temető, s mintha az egészet egy lefolyó akarná elnyelni.

Léptek hangzottak fel Luce mögött. A lány megpördült, egy tagbaszakadt, fekete ruhás alak bukkant ki egy fa mögül. Penn! Leküzdötte a késztetést, hogy a nyakába ugorjon. Luce még soha nem örült ennyire senkinek – bár nehezen tudta elképzelni, hogy Penn büntetésből lenne ott.

– Nem vagy késésben? – kérdezte Penn pár lépésnyire Luce-tól, s a fejét ingatta vidáman, amolyan „te szegény kis zöldfűlű” módra.

– Már tíz perce itt vagyok – felelte Luce. – Nem te vagy késésben?

Penn elmosolyodott. – Á, én csak egy korán kelő vagyok. Soha nem kapok büntetést. – Vállat vont, és feltolta a lila keretes szemüvegét az orrára. – De te igen, öt további balszerencsés lélekkel, akik valószínűleg percről percre dühösebbek lesznek, miközben téged várnak a monolithnál. – Penn lábujjhegyre állt, és Luce mögé mutatott, a temető legmélyebb részének közepéből felemelkedő, legnagyobb magányos építmény felé. Luce hunyorogva épp csak ki tudta venni egy a körülötte álló fekete alakok csoportját.

– Csak annyit mondtak, hogy a temetőnél találkozunk – szabadkozott Luce és máris legyőzve érezve magát. – Azt senki nem mondta, hova kell menni.

– Nos, én megmondom: a monolithoz. És most eredj le oda! Nem lesz sok barátod, ha ennyi időt elveszel a reggeljükből.

Luce nyelt egyet. Szívesen megkérte volna Pennt, hogy mutassa meg az utat. Odafentről az egész egy labirintusnak tűnt, és nem akart teljesen elveszni a temetőben. Hirtelen rátört az ideges, „távol az otthonától” érzés, és tudta, hogy odabent csak még rosszabb lesz. Tanácstalanul ropogtatta az öklét.

– Luce? – lökte meg Penn a vállát. – Mire vársz még?

Luce megpróbált egy bátor, hálás mosolyt vetni Pennre, de csak egy kínos arcrángásra futotta. Majd lerohant a lejtőn a temető közepe felé. A Nap még nem kelt fel, de egyre közelebb került hozzá, és Luce mindig

is ettől a pár utolsó, hajnal előtti pillanattól félt a legjobban. Végigfutott a sírkövek sorai mellett. Egykor minden biztonnyal egyenesen álltak, de mostanra annyira előregekedtek, hogy a legtöbb jobbra – balra dőlt, amitől az egész hely úgy nézett ki, mint egy morbid dominósor.

Luce fekete Converse edzőcipőjében végigcuppogott egy rakás tócsán a zörgő avarban. Mire kiért az egyszerűbb sírkövek közül, be a díszesebb kripták vidékére, a talaj nagyjából vízszintes lett, Luce viszont teljesen eltévedt. Megállt, és megpróbált lecsillapodni, normálisan lélegezni. Hangok. Ha lenyugszik egy kicsit, hallani fogja a hangokat.

– Még öt perc, és én megyek – mondta egy srác.

– Kár, hogy a maga véleményének nincs itt különösebb jelentősége, Mr. Sparks. – Ez egy határozott volt, Luce fel is ismerte az előző napról. Ms. Trossé volt – az Albatroszé. A fasírtos ügy után Luce elkésett az órájáról, így nem a legkedvezőbb benyomást gyakorolta a savanyú, kerek természettudomány-tanárra.

– Hacsak nem akarja valaki elveszíteni a társas érintkezést illető privilégiumait a hétre – a sírkövek közül nyögések hangzottak fel –, mindannyian türelmesen fogunk várakozni, mintha nem lenne jobb dolgunk, amíg Price kisasszony meg nem tisztel bennünket a látogatásával.

– Itt vagyok – lihegte Luce, amikor végre sikerült megkerülnie egy hatalmas kerubszobrot. Ms. Toss csípőre tett kézzel állt ott, az előző napi bő, fekete kötényruha egy újabb változatában. Ritkás, egérbarna haja a koponyájára tapadt, és tompa, barna szemében csak ingerültség csillant Luce megérkezésére. Luce-nak mindig komoly gondokat okozott a biológia, és eddig nem sikerült sokat tennie azért, hogy javítson a jegyein Ms. Toss óráin.

Az Albatrosz mögött ott állt Arriane, Molly és Roland, egy oszlopokból álló körben ácsorogtak, s az oszlopok mindegyike egy nagy, központi angyszoborra nézett, amely a többihez képest ez újabbnak, fehérebbnek, impozánsabbnak tűnt. És először észre sem vette, de ki más támaszkodott volna az angyal kőcombjának, mint Daniel.

Ugyanazt a fekete bőrdzsekit és élénkvörös sálát viselte, amelyen Luce tekintete előző nap megakadt. A lány végignézett a kócos, szőke haján, olyannak tűnt, mintha alvás után nem fésülték volna meg... erről viszont az jutott eszébe, vajon hogy nézhet ki Daniel alvás közben... Elvörösödött, és mire a tekintete lesiklott a fiú hajáról a szemére, már teljesen megalázottnak érezte magát.

Daniel mérgesen bámulta a lányt.

– Elnézést – nyögte ki Luce. – Nem tudtam, hol van a találkozók. Esküszöm.

– Ne is folytasd! – felelte Ms. Toss, miközben elhúzta az ujját a torka előtt. – Éppen elég időt vettél el már mindenkitől. És most, ugye mindannyian emlékeztek arra, milyen gyalázatos bűnt követtetek el, amiért ide jutottatok. Gondoljatok erre a következő két órában munka közben. Rendeződjete párokba! Tudjátok a dolgotokat. – Luce-ra pillantott, és nagyot fűjt. – Rendben, ki akar egy tanoncot?

Luce elszörnyedésére mindenki lesütötte a szemét. De utána, pár rettenetes pillanattal később, egy ötödik diák lépett ki a mauzóleum mögül.

– Én.

Cam. A fiú fekete, V-kivágású pólója szorosan simult a széles vállára. Majdnem harminc centivel lehetett magasabb Rolandnál, aki oldalra lépett, amikor Cam elment mellette, és Luce felé sétált. A pillantása a lányra tapadt, miközben fekete egyenöltözékében sima, magabiztos mozdulatokkal odavonult mellé, éppen olyan fesztelenül, amilyen kényelmetlenül Luce érezte magát. Lelke egy része el akarta fordítani a tekintetét, mert kínosnak tartotta, ahogy Cam őt bámulja mindenki előtt. De mintha megbűvölték volna. Nem tudta levenni a fiúról a szemét – amíg Arriane közékük nem lépett.

– Stipistopi – mondta. – Lestoppoltam.

– Nem is – felelte Cam.

– De igen, csak nem hallottad ott az idétlen kakasülődön – dőltek a szavak Arriane-ből. – Én akarom őt.

– Én... – kezdte Cam.

Arriane várakozóan oldalra billentette a fejét. Luce nyelt egyet. Vajon a fiú is azt akarta mondani, hogy ő is őt akarja? Nem feleljethetnék el ezt az egészet? Nem lehet hármásban dolgozni?

Cam megveregette Luce karját. – Majd utána találkozunk, jó? – mondta, mintha ez az egész egy ígélet lett volna, amit Luce számonkért rajta.

A többiek leugráltak a sírkövekről, és egy pajta felé indultak. Luce Arriane-be kapaszkodva követte őket, aki szó nélkül egy gereblyét nyomott a kezébe.

– Szóval, a bosszúálló angyalt szeretnéd, vagy a duci, ölelkező szerelmespárt?

Az előző napról vagy Arriane leveléről nem történt említés, és Luce valahogy nem úgy érezte, mintha neki kellene ezeket most felhoznia. Ehelyett felnézett, és azon kapta magát, hogy két óriási szobor néz le rá. A közelebbi Rodinnek tűnt. Egy meztelen nő és férfi állva ölelkezett. Luce még a Doverben tanult a francia szobrászatról, és mindig a Rodin – műveket tartotta a legromantikusabbaknak. De most nehezebbre esett a párra pillantania anélkül, hogy ne Daniel jusson eszébe. Daniel. Aki utálja őt. Ha további bizonyítéka lenne szüksége erre nézvést, azok után, hogy a fiú gyakorlatilag kimenekült előle tegnap a könyvtárból, elég volt a reggeli, friss dühére gondolnia.

– Hol van a bosszúálló angyal? – sóhajtott.

– Jó választás. Itt – Arriane odavezette egy masszív, angyalt ábrázoló márványszoborhoz, amely épp egy villámtól védte meg a földet. Lehet, hogy amikor kifaragták, még értékesnek számított. De most csak öregnek és piszkosnak tűnt, sár és zöld moha borította.

– Nem értem – mondta Luce. – Mit kell csinálnunk?

– **Lesika-mikálni** – felelte Arriane szinte énekelve. – Én szeretek úgy tenni, mintha fürdetném őket. – Ezzel felmászott a hatalmas angyalra, átvette lábát a szobor villámtól tartó karján, mintha az egész csak egy tömzsi, mászható tölgyfa lenne.

Luce attól rettegte, hogy ismét felhívja magára Ms. Tross figyelmét, gereblyézni kezdett a szobor talapzata körül. Megpróbálta eltüntetni a nedves levelek végtelennek tűnő halmát.

Három perccel később már rettenetesen sajgott a karja. Határozottan nem ehhez a sáros, kétkezi munkához öltözött. Luce a Doverben soha nem kapott büntetést, de úgy hallotta, ott csak pár százszor le kellett írni, hogy „Soha többé nem plagizálok az internetről”.

Ez azonban brutális volt. Különösen, mivel ő nem tett semmit azon kívül, hogy véletlenül beleütközött Mollyba az ebédlőben. Nem akart elhamarkodottan ítélni, de a sarat sikálni olyan emberek sírjáról, akik több száz éve meghaltak? Luce egyszerűen utálta az életet ebben a pillanatban.

Majd játszi napfény kezdett átszűrődni a fák között, és a temetőkert hirtelen színnel telt meg. Luce azonnal könnyebbnek érezte magát. Most már nem csak tíz lépésre látott el. Még Danielt is látta... aki Molly mellett dolgozott. Luce szíve összeszorult. A könnyed hangulat már el is tűnt.

Arriane-re pillantott, aki vetett rá egy „ez gáz” együttérző pillantást, de folytatta a munkát.

– Hé – súgta oda Luce.

Arriane az ajkára tette a mutatóujját, de intett, hogy Luce másszon fel mellé. Luce jóval kevésbé fürgén és kecsesen kapaszkodott fel a szobor karján, mint barátnője. Amint biztosra vehette, hogy nem fog visszabukfencezni a földre, azt suttogta: – Szóval... Daniel és Molly barátok?

Arriane felhorkant. – Dehogy, ők ketten utálják egymást – vágta rá, majd elhallgatott. – Miért kérdezed?

Luce rájuk mutatott, akik a legkisebb erőfeszítést sem tették, hogy letisztítsák a növényeket a nekik kijelölt síremlékről. Egymás mellett álltak, a gereblyéjükre támaszkodva beszélgettek valamiről, amit Luce nagyon szeretett volna hallani. – Nekem barátoknak tűnnek.

– Büntetésben vagyunk – magyarázta Arriane tárgyilagosan. – Párokba kell összeállni. Szerinted Roland és a Bájgúnár barátok? – mutatott Rolandra és Cam-re. Ok láthatóan arról vitáztak, hogy osszák el a munkát a szeretők szobrán. – A kényszymunka – cimboraság nem egyenlő az igazi barátsággal.

Arriane visszanézett Luce-ra, aki érezte, hogy az arca minden erőfeszítése ellenére elkomorodik.

– Nézd, Luce, nem úgy értettem... – Arriane elhallgatott. – Oké, azt leszámítva, hogy miattad elpazaroltam jó húsz percet a délelőttömből, semmi bajom veled. Sőt, szerintem még érdekes is vagy. Olyan friss. Ezzel együtt nem tudom, miféle öribariságra számítasz itt a Sword & Crossban. De hadd tájékoztassalak én arról, hogy az nem olyan egyszerű. Az emberek azért vannak itt, mert van valami poggyászuk. Olyasfajta poggyászra gondolok, amit nem lehet felvinni a fedélzetre, és komoly büntetést kell fizetni a túlsúly miatt. Érted?

Luce vállat vont, és elszégyellte magát. – Csak megkérdeztem.

Arriane felkacagott. – Mindig ilyen védekező vagy? Miért kerültél ide egyáltalán?

Luce-nak nem volt kedve erről beszélni. Lehet, hogy Arriane-nek igaza van, és jobban jár, ha nem próbál barátkozni. Leugrott, és folytatta a moha letakarítását a szobor talapzatáról.

Sajnos Arriane kíváncsiságát már felkeltette. Ő is leugrott, és a gereblyéjével lefogta Luce szerszámát.

– Jaj, mondd el, mondd el, mondd el! – hízelgett. Az arca nagyon közel került az övéhez, és erről Luce-nak az előző nap jutott eszébe, amikor Arriane összeesett, és ő meg föléje hajolt. Az intim pillanat volt, nem? És Luce egyik fele nagyon szeretett volna beszélni valakivel. Olyan hosszú és kínos volt ez a nyár a szüleivel. Felsőhajtott, fejét a gereblyéje rúdjaára hajtotta.

Sós, ideges íz töltötte meg a száját, de nem tudta lenyelni. Amikor utoljára belement a részletekbe, arra a bíróság kötelezte. A legszívesebben azonnal el is felejtette volna az egészet, de minél tovább nézett vele Arriane farkasszemét, annál tisztábbá váltak a szavak, és annál közelebb értek a nyelve hegyéhez.

– Egyik este egy barátommal voltam – kezdte mély levegőt véve. – És valami rettenetes történt. – Lehunyta a szemét, és azért imádkozott, hogy a jelenet ne villanjon életre a szemhéja alatt. – Tűz ütött ki. Nekem sikerült kimenekülnöm... neki nem.

Arriane ásitott, és láthatóan sokkal kevésbé borzasztotta el a történet, mint Luce-t.

– Mindenesetre – folytatta Luce – utána nem emlékeztem a részletekre, arra, hogyan történt. Amire emlékeztem, legalábbis, amit elmondtam a bírónak, abból, úgy tűnik, arra következtettek, hogy örült vagyok. – Megpróbált mosolyogni, de erőltetettnek érezte. Meglepetésére Arriane megszorította a vállát. És egy másodpercre őszintének tűnt az arca. Majd ismét gúnyos vigyor terült el rajta.

– Minket mindenki annyira félreért, nem? – Hasba bökte Luce-t az ujjával. – Tudod, Rolanddal éppen arról beszélgettünk, hogy nincsenek piromániás barátaink. És mindenki tudja, hogy egy piromániás nélkülözhetetlen minden valamirevaló iskolai balhéhoz.

– Már neki is látott a tervezgetésnek. – Roland arra a másik gyerekre gondolt, Toddra, de én szívesebben társulnék veled. Néha össze kellene dolgoznunk.

Luce nyelt egy nagyot. Ő nem piromániás. De nem akart tovább beszélni a múltjáról; még védekezni sem volt kedve.

– Úúú, várd csak ki, amíg Roland megtudja – dobta le Arriane a gereblyéjét. – Te vagy a mi testet öltött álmunk.

Luce kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Arriane már el is rohant. Tökéletes, gondolta Luce, miközben hallgatta, hogyan cuppog Arriane cipője a sárban. Most már csak percek kérdése, hogy a hírek Danielhez is elérjenek a temetőben.

Magára maradva felpillantott a szoborra. Bár már letisztított róla rengeteg mohát és zuzmót, az angyal piszkosabbnak tűnt, mint valaha. Az egész munka annyira értelmetlen volt. Luce amúgy is kételkedett benne, hogy bárki látogatná a helyet. Abban is kételkedett, hogy a többiek még mindig dolgoznak.

A pillantása megint Danielre esett, aki történetesen dolgozott. Nagyon szorgalmasan ügyködött egy drótkéfével, hogy lesikálja a penészt egy sírkő bronzfeliratáról. Még a pulóvere ujját is feltúrte, és Luce látta, hogy megfeszülnek az izmai munka közben. Felsóhajtott, és – nem tudott ellenállni – a kőangyalra könyökölve bámulta a fiút.

Ő mindig is olyan keményen tudott dolgozni.

Luce gyorsan megrázta a fejét. Ez a gondolat meg honnan jött? Fogalma sem volt, mit jelenthet. Pedig ő gondolta. Olyasfajta gondolatfutam volt, amilyenek közvetlenül elalvás előtt szoktak formálódni a fejében. Értelmetlen halandzsa, amit soha nem tudott összekötni semmivel az álmain kívül. De most teljesen ébren volt. Meg kell tanulnia uralkodni ezen a danielos dolgon. Még csak egy napja ismeri, de máris úgy érzi, hogy egy nagyon különös és idegen mélységbe zuhan lefelé.

– Valószínűleg az lenne a legjobb, ha távol tartanád magad tőle – szólalt meg mögötte egy hideg hang. Luce megpördült, és Mollyt pillantotta meg, ugyanabban a pózban, mint előző nap: csípőre tett kézzel, reszkető, átfúrt orrlyukakkal. Penn elmesélte neki, hogy a Sword & Cross meglepő engedékenységet a testékszerekkel kapcsolatban az igazgatónak lehet tulajdonítani, aki nem akar megválni a saját gyémánt fülbevalójától.

– Kicsodától? – kérdezte, noha tudta, mennyire ostobának tűnik.

– Egyszerűen csak higgy nekem, amikor azt mondom, hogy nagyon – nagyon rossz ötlet lenne, ha beleesnél Danielbe.

Még mielőtt Luce válaszolhatott volna, Molly eltűnt. De Daniel – mintha meghallotta volna a nevét – egyenesen őt bámulta. Majd elindult feléje. A napot eltakarta egy felhő. Ha el tudta volna szakítani a pillantását a fiúról, akkor a saját szemével is meggyőződhetett volna, hogy elsötétedett az ég. De nem tudott felnézni, nem tudta elkapni a pillantását, és valami oknál fogva nem tudott hunyorgás nélkül a fiúra nézni. Mintha Daniel vakító fényt árasztott volna magából. Luce fülét tompa csengés töltötte meg, és a térde reszketni kezdett.

Fel akarta kapni a gereblyéjét, és úgy tenni, mintha nem venné észre a fiú közeledését. De ehhez már túl késő volt.

– Mit mondott neked? – kérdezte Daniel.

– Izé... – habozott Luce, miközben valami hihető hazugságon töprengett. De semmi nem jutott eszébe. Megropogtatta az öklét.

Daniel megérintette a kezét. – Utálom, amikor ezt csinálod.

Luce ösztönösen elugrott. A fiú érintése annyira könnyed volt, ennek ellenére érezte, hogy elvörösödik. Úgy értette, hogy ez mindig idegesíti,

akárki is csinálja, igaz? Mert azt mondani, hogy utálja, ha Luce ezt csinálja, arra utalna, hogy mondta már ezt korábban. Az pedig nem lehetséges. Alig ismerik egymást.

Akkor miért tűnik úgy, mintha ezen már vitatkoztak volna?

– Molly azt mondta, tartsam magam távol tőled – jelentette ki végül.

Daniel egyik oldalról a másikra billentette a fejét, mintha végig akarná ezt gondolni. – Valószínűleg igaza van.

Luce megborzongott. Egy árnyék vetődött föléjük, és sötétítette el a kőangyal arcát éppen csak annyira, hogy Luce aggódni kezdjen. Lehunyta a szemét, és megpróbált levegőt venni, közben imádkozott, hogy Daniel ne lásson rajta semmi furcsát.

De egyre erősebbé vált benne a pánik. El akart futni. Nem futhat el. Mi van, ha eltéved a temetőben?

Daniel követte a tekintetét az égbolt felé. – Mi az?

– Semmi.

– Szóval, ezt fogod csinálni? – kérdezte Daniel keresztbefonva a kezét a mellkasán, kihívóan.

– Mit? – kérdezte Luce. Ez valami poén?

Daniel tett felé egy lépést. Immár alig harminc centire állt tőle. Luce visszatartotta a lélegzetét. Teljesen mozdulatlan maradt. Várt.

– Távol tartod magad tőlem?

Ez szinte már flörtölésnek tűnt.

De Luce-nak ehhez semmi kedve nem volt. A homlokát ellepte a verejték, és két ujját a halántékára szorítva próbálta visszanyerni az uralmat a teste felett, visszaszerezni magát Danieltől. Egyáltalán nem volt felkészülve arra, hogy flörtöljön. Mármint persze, ha Daniel flörtölt egyáltalán.

Tett egy lépést hátra. – Azt hiszem.

– Nem hallottam – suttogta a fiú felrántva a fél szemöldökét, és még közelebb lépve.

Luce ismét hátrálni kezdett, ezúttal távolabbra. Gyakorlatilag nekivágódott a szobor talapzatának, és érezte, ahogy az angyal érdes kőlába a hátába fúródik. Egy második, sötétebb, hidegebb árnyék

suhanth el felettük. Luce megesküdtött volna, hogy Daniel vele együtt megborzone.

Majd mindkettejüket valami nehéz, mély mordulás riasztotta meg. Luce lélegzete elállt, amikor a márványszobor teteje meglendült felettük, mint faág a szélben. Egy pillanatra mintha megállt volna a levegőben.

Luce és Daniel az angyalt bámulták. Mindketten tudták, hogy elindult lefelé. Az angyal feje lassan feléjük hajolt, mintha imádkozna – utána pedig az egész szobor mozgása felgyorsult, ahogy lefelé igyekezett. Luce érezte, hogy Daniel keze azonnal, szorosan a derekára fonódik, mintha a fiú pontosan tudná, hol kezdődik és végződik a teste. A másik keze Luce fejét takarta be és nyomta le abban a pillanatban, amikor a szobor ledőlt felettük. Pont oda, ahol korábban álltak. Masszív csattanással ért földet – fejjel előre a sárban, miközben a lába a talapzaton maradt, csak egy kis háromszögnyi teret hagyva maga alatt szabadon, amelyben Luce és Daniel bújtak meg. Ziháltak, összeért az orruk, Daniel szemében rémület ült. A testük és a szobor között alig pár centi maradt.

– Luce? – suttogta Daniel.

Luce csak bólintani volt képes.

Daniel szeme összeszűkült. – Mit láttál?

Ekkor egy kéz jelent meg, és Luce érezte, hogy kihúzzák a szobor alól. Valami megkaparta a hátát, majd levegő csapta meg. Ismét látta a napfény villogását. A többiek leesett állal álltak körülötte, kivéve Ms. Tosst, aki mérgesen bámult, és Camet, aki talpra segítette.

– Jól vagy? – kérdezte Cam, miközben végignézte a lányt, hogy vannak-e rajta kék foltok és karcok, majd leveregette a piszkot a válláról. – Láttam, hogy dőlni kezd a szobor, és odarohantam, hogy elkapjam, de akkor már... nagyon megrémülhettél.

Luce nem válaszolt. A rémület csak egy része volt annak, amit érzett. Daniel időközben felállt, és még csak meg sem fordult megnézni, hogy jól van-e a lány. Egyszerűen elsétált.

Luce leesett állal figyelte, ahogy elmegy, aztán a többiekhez fordult, akiket láthatóan nem érdekelt, hogy Daniel lelépett.

– Mit csináltak? – kérdezte Ms. Tross.

– Nem tudom. Az egyik pillanatban még itt álltunk – pillantott Luce Ms. Trossra – és izé... dolgoztunk. A következő pillanatban csak azt vettem észre, hogy ránk dől a szobor.

Az Albatrosz lehajolt, hogy megvizsgálja a darabokra tört angyalt. A feje pontosan közepén hasadt szét. A tanárnő motyogott valamit a természet erejéről és az öreg kövekről.

De Luce fejében egy másik hang csengett még azután is, hogy mindenki visszatért a feladatához. Mollyé, aki a válla mögött azt suttogta: – Úgy érzem, valakinek el kellene kezdenie hallgatni a tanácsaimra.

ÖTÖDIK FEJEZET

A BELSŐ KÖR

S OHA TÖBBÉ NE IJESSZ ÍGY RÁM!– korholta Callie Luce-t szerda este. Éppen alkonyodott. Luce a Sword & Cross kis telefonfülkéjében szorongott, egy apró, bézs színű helyiségben az előcsarnok közepén. Nem igazán lehetett intimnek nevezni, de legalább senki nem ögyelgett a környéken. Luce karja még mindig sajgott az előző napi munkának köszönhető izomláztól, és a büszkeségét még mindig sértette, hogy milyen gyorsan elmenekült Daniel, miután kihúzták őket a szobor alól. De Luce egy negyedórára mindezt el akarta üzni a fejéből, és csakis barátnője csodálatosan eszelős szavaira szomjazott, az utolsó betűig ki akarta élvezni. Olyan jó volt hallani Callie szopránját, hogy Luce szinte azt sem bánta, hogy kiabálnak vele.

– Megfogadtuk, hogy nem telik el úgy egy óra sem, hogy ne beszéljünk – folytatta Callie vádlóan. – Azt hittem, valaki elevenen megevett téged! Vagy esetleg magánzárkába dugtak egy olyan kényszerzubbonnyban, aminek szét kell rágni a köpenyed ujját ahhoz, hogy megvakarhasd az arcod. Azt sem tudhattam, nem vetettek-e a pokol kilencedik...

– Oké, *anya* – nevetett Luce, és felvette Callie légzésterapeutájának a szerepét. – Nyugi. – Egy törtmásodpercre büntudata támadt, hogy nem arra használta az egyetlen telefonját, hogy az igazi anyukáját hívja fel. De tudta, hogy Callie kiborulna, ha megtudná, hogy Luce nem ragadta meg az első adandó alkalmat a kapcsolatfelvételre. És furcsamód

mindig megnyugtató volt Callie hisztérikus hangját hallani. Többek között ezért alkottak olyan jó párost: a legjobb barátnője túlzott paranoiája mindig megnyugtató hatással volt Luce-ra. Pontosan el tudta képzelni Callie-t a doveri kollégiumi szobájában: rikító narancssárga szőnyegén járkál fel-alá, pattanás elleni Oxy pakolással az orrán és a homlokán, meg ujjelválasztó szivaccsal a még mindig nedves, frissen lakkozott ciklámenszín lábkörmei között.

– Te csak ne anyázz! – fújtatott Callie. – Mesélj! Milyenek a többiek? Mindegyik ijesztő és tablettákat szed, mint a filmekben? És az óráid? Milyen a kaja?

A telefonon át is jól hallatszott, hogy a háttérben a *Római vakáció* megy Callie apró tévéjén. Luce-nak az volt a kedvenc jelenete, amikor Audrey Hepburn felébred Gregory Peck szobájában, és meg van róla győződve, hogy az előző este csak egy álom volt. Luce lehunyta a szemét, és megpróbálta maga elé képzelni a jelenetet. Audrey álmos suttogását utánozva idézte: – Volt egy fiatal férfi. Olyan undok volt velem. Csodálatos volt.

– Oké, hercegnő, de most a te életedről akarok hallani – ugratta Callie. Sajnálatos módon a Sword & Crossban semmi nem akadt, amit akár távolról csodálatosnak lehetett volna tartani. Miközben aznap olyan nyolcvanadszor eszébe jutott Daniel, Luce ráébredt, hogy az egyetlen párhuzam az ő élete és a *Római vakáció* között az, hogy ő és Audrey mindketten egy olyan fickóba botlottak, aki agresszív, goromba és nem érdeklődik irántuk. Luce a fülke bézs linóleumára hajtotta a fejét. Valaki a „VÁROM A PILLANATOT” szavakat véste bele. Normál körülmények között Luce ekkor öntötte volna ki a szívét Danielről Callie-nek.

Viszont most valamiért nem tette.

Semmi olyasmit nem mondhatna Danielről, ami történészszámba menne. És Callie igen fontosnak tartotta, hogy a fiúk erőfeszítéseket tegyenek, és ezzel bizonyítsák, hogy méltóak a kegyeire. Ő olyasmit szeretne hallani, hányszor nyitotta ki Daniel az ajtót előtte, vagy hogy észrevette, milyen szép Luce francia kiejtése. Callie szerint semmi baj nincs azzal, ha egy fiú csöpögős szerelmes verseket ír egy lányhoz,

Luce viszont nem tudta ezeket komolyan venni. Szóval, nem volt mit mesélni Danielről. Ami azt illeti, Callie-t valószínűleg sokkal jobban érdekelné olyasvalaki, mint Cam.

– Hát, van itt egy fiú – súgta Luce a telefonba.

– Tudtam! – visította Callie. – A nevét.

Daniel. Daniel. Luce megköszöri a torkát. – Cam.

– Lényegretörő és egyszerű. Tetszik. Kezdd az elejéről!

– Hát, még semmi nem történt.

– Úgy gondolja, gyönyörű vagy, bla-bla. Mondtam neked, hogy rövid hajjal úgy nézel ki, mint Audrey. Térj rá a jó részekre!

– Hát... – Luce elhallgatott. Az előcsarnokban felhangzó léptek némították el. Kihajolt a fülke oldalán, és nyújtogatni kezdte a nyakát, hogy megnézze, ki akarja elrontani a legjobb negyedóráját napok óta.

Cam sétált felé.

A falra festett ördög esete. Luce visszanyelte a nyelve hegyére toluló, szörnyen béna szavakat: nekem adta a gitárpengetőjét. Még mindig ott volt a zsebében. Cam fesztelenül mozgott, mintha valami szerencse folytán nem hallotta volna Luce szavait. Úgy tűnt, ő az egyetlen a Sword & Crossban, aki nem vedlette le az iskolai egyenruháját abban a pillanatban, amikor véget értek az órák. De a fekete-feketével pont olyan jól állt neki, mint amennyire Luce egy közért pénztárosnak tűnt benne.

Cam egy arany zsebórát pörgetett, amely egy hosszú láncon lógott le a mutatóujjáról. Luce pár pillanatig szinte megbűvölten követte a tekintetével a fényes ívet, amíg Cam rá nem csapott az órára a tenyerével. Lenézett rá, majd fel a lányra.

– Bocsánat. – Az ajkával zavartan csücsörített. – Azt hittem, enyém a hétórás telefon. – Vállat vont. – De biztosan rosszul írtam fel.

Luce szíve elszorult, amikor a saját órájára pillantott. Callie-vel alig mondtak egymásnak tizenöt szót – hogyan telhetett el máris tizenöt perc?

– Luce? Ott vagy? – Callie hangja türelmetlenül csengett a túloldalon. – Furcsán viselkedsz. Van valami, amit nem mondasz el? Máris lecseréltél egy intézetis csajra? Mi van a sráccal?

– Csss – sziszegte Luce a telefonba. – Cam, várj! – szólt a fiú után, eltartva magától a kagylót. A fiú már félig kint volt az ajtón. – Csak egy pillanat, én éppen – nyelt egyet éppen búcsúzkodtam.

Cam visszadugta a zsebórát a fekete kabátjába, és megfordult. Felvonta a szemöldökét, és elnevette magát, amikor meghallotta Callie egyre hangosabb hangját a telefonból. – Le ne merd tenni! – tiltakozott Callie. – Semmit nem mondtál még nekem. Semmit!

– Senkit nem szeretnék kiborítani – viccelődött Cam a rikácsoló telefonra mutatva. – A tiéd lehet az időm, majd valamikor visszaadod.

– Nem – válaszolta Luce gyorsan. Bármennyire is szeretett volna Callie-vel beszélni, úgy gondolta, Cam valószínűleg ugyanígy érez a saját hívásával kapcsolatban. És többekkel ellentétben, Cam eddig csak kedvesen viselkedett vele. Luce nem akarta, hogy lemondjon miatta a telefonjáról, különösen most, amikor már túl ideges ahhoz, hogy róla pletykáljon Callie-nek.

– Callie – sóhajtott a telefonba. – Mennem kell. Felhívlak, amint...

De ekkor már csak a vonalhang bűgött a kagylóban. A telefont úgy állították be, hogy tizenöt percenként bontsa a vonalat. Luce meglátta, hogy az apró kijelzőn ott pislog a 0:00. Még csak el sem tudtak búcsúzni, és most egy újabb hetet kell várnia a következő hívásig. Az idő végtelen öbölként nyúlt el Luce fejében.

– Öribarik? – kérdezte Cam a fülkének dőlve, még mindig felvont szemöldökkel. – Három húgom van. Gyakorlatilag a telefonon keresztül kiszagolom az öribaráság rezgését. – Előrehajolt, mintha meg akarná szimatolni Luce-t, amitől a lány felnevetett... majd megmerevedett. A fiú váratlan közelségétől zakatolni kezdett a szíve.

– Hadd találjam ki – húzta ki magát Cam, és felszegte az állát. – A javítóintézetis rosszfíúkról akart hallani?

– Nem! – Luce megrázta a fejét, hogy vehemensen letagadja, hogy egyáltalán foglalkoztatják őt ilyen fiúk... amíg rá nem ébredt, hogy Cam csak ugratja. Elvörösödött, és megkockáztatott egy vicces visz – szavágást. – Úgy értem, mondtam neki, hogy itt egy jó pasi sincsen.

Cam pislogott egyet. – És pontosan ez az izgalmas az egészben. Nem gondolod? – Még mindig nem moccant, Luce is csak mozdulatlanul állt, s a csendben a fiú órájának a ketyegése egyre hangosabbnak tűnt.

Luce hirtelen megborzongott. Valami sötét ömlött be az előcsarnokba. Az árnyék végigkacsázott a mennyezet kazettáin, megállíthatatlanul, sorra feketítette el egyiket a másik után. A fenébe. Soha nem jó ómen, ha Luce épp kettesben van valakivel – különösen, ha az illető annyira órá összpontosítja minden figyelmét, mint Cam ebben a pillanatban –, amikor az árnyékok megérkeznek. Erezte, hogy megvonaglik, és próbált higgadt maradni, miközben a sötétség körbetáncolta a mennyezeti ventilátort. Pusztán ezt kibírta volna. Talán. De az árnyék ugyanakkor a legszörnyűbb hangját hallatta. Luce akkor hallott ilyen hangot, amikor egy bagolyfióka leesett a fáról, és megfulladt. Azt kívánta, bár Cam levinné róla a szemét. Azt kívánta, bár elterelné valami a fiú figyelmét. Azt kívánta...

Bár beszélne Daniel Grigor!

És lőn! Megmentette a jóképű srác a lyukas farmerjében és a még szakadtabb fehér pólójában. Nem igazán tűnt megváltónak – egy halom könyvtári könyv alatt görnyedt, szürke szeme körül szürke karikák. Daniel igazából elég összetörtnek tűnt. Szőke haja a szemébe lógott, ami, meglátván Luce-t és Camet, összeszűkül. Luce-t annyira lefoglalta az idegeskedés azon, hogy most vajon mibe köt majd bele, hogy szinte fel sem fogta, milyen fontos dolog történt: abban a pillanatban, hogy a fiú belépett az ajtón, az árnyék kicsusszant a sötétbe. Mintha valaki bekapcsolt volna egy porszívót, és kitakarította volna a szemetet az előcsarnokból.

Daniel csak odabiccentett feléjük, le sem lassított, miközben elment mellettük.

Amikor Luce Camre pillantott, látta, hogy az Danielt nézi. Majd a lányhoz visszafordulva a kelleténél hangosabban azt mondta: – Majdnem el is felejtettem. Ma este, az összejövetel után lesz nálam egy kis buli. Nagyon örülnék, ha eljönnél.

Daniel még mindig hallótávolságon belül tartózkodott. Luce elképzelni nem tudta, mi ez az iskolai összezejövetel, de előtte Pennel volt találkozója. Együtt készültek odamenni.

Tekintete Daniel tarkójára szegeződött, és tudta, hogy válaszolnia kell Camnek a bulival kapcsolatban, ami elvben nem lehet túl nehéz. Daniel megfordult, a lány pedig esküdni mert volna rá, hogy a pillantása kifejezetten gyászos. Ugyanekkor mögötte a fürkében csörögni kezdett a telefon. Cam a kagylóért nyúlt: – Ezt fel kell vennem, Luce. Akkor eljössz?

Daniel alig észrevehetően bólintott.

– Igen – felelte Luce Camnek. – Igen.

– Még mindig nem értem, miért kell futnunk – lihegte Luce húsz perccel később, miközben próbált lépést tartani Pennel. Végigsiettek az udvaron az auditórium felé, a titokzatos Szerdai Összezejövetelre, aminek lényegét Penn még mindig nem magyarázta el. Luce-nak épp csak annyi ideje maradt, hogy felmenjen a szobájába, és feltegyen egy kis szájfényt, továbbá magára öltse a jobbik farmernadrágját, amennyiben olyasfajta összezejövetelről lenne szó. Még mindig a Cammel és Daniellel való találkozás hatása alatt állt, amikor Penn lerohanta és kirángatta az ajtón.

– A megrögzötten elkésős emberek soha nem értik meg, hány különböző szempontból rúgják fel a pontos és normális emberek napirendjét – magyarázta Penn, miközben átcuppogtak a gyep egy különösen mocsaras részén.

– Ha – ha! – nevetett fel mögöttük valaki.

Luce hátranézett, és érezte, hogy felragyog az arca, amikor meglátta Arriane sovány alakját, amint utánuk kocog. – Milyen szerencsétlen mondta azt neked, hogy te normális vagy, Penn? – aztán megbökte Luce-t, és lemutatott. – Vigyázz a futóhomokkal!

Luce lefékezett, mielőtt még hasra esett volna a sárban. – Valaki legyen szíves, mondja meg, hova megyünk!

– Szerda este van – jelentette ki Penn higgadtan. – A Társas Összezejövetel.

– Olyan, mint egy... bál, vagy valami? – kérdezte Luce, és szeme előtt máris megjelent a parkettán suhanó Daniel és Cam.

Arriane huhogott. – Bál a halálos unalommal. Az „összejövétel” egy tipikus Sword & Cross stílusú halandzsa. Tudod, muszáj nekik összejöveteleket szervezni számunkra, ugyanakkor rettegnek attól, hogy összejöjjünk. Húzósz ügy.

– Szóval ehelyett – folytatta Penn – ilyen borzalmas eseményeket rendeznek, mint filmvetítések, amiket aztán a filmről szóló előadások követnek, vagy... Istenem, emlékszel még az előző félévre?

– Amikor egy egész szimpózium volt a taxidermiáról?

– Annyira gusztustalan volt – csóválta Penn a fejét.

– Ma este, kedvesem – nyávogta Arriane – könnyen szabadulunk. Nincs más dolgunk, mint végigszundikálni a szokásos három film egyikét a videokönyvtárban. Szerinted melyik lesz ma este, Penicillin? A Csillagember? A Joe és a vulkán? Vagy a Hóbortos hétvége?

– A Csillagember – nyögött fel Penn.

Arriane grimaszolt. – Ő mindent tud.

– Várjál – mondta Luce, miközben körbetípegte a futóhomokot, és ahogy közeledtek az iskola főbejáratához, egyre inkább suttogássá halkította a hangját. – Ha olyan sokszor láttátok már ezeket a filmeket, akkor hova sietünk?

Penn kinyitotta az „auditóriumba” vezető nehéz fémajtót. A helyiségről kiderült, hogy csak egy szokásos, régi terem, alacsony álmennyezettel és egy fehér falra néző széksorokkal.

– Nem akarok a Mr. Cole melletti kitüntetett helyre kerülni – magyarázta Arriane a tanárra mutatva. A férfi egy vaskos könyvbe dugta az orrát, körülötte néhány üres szék.

Amikor a három lány belépett a fémdetektoros ajtón, Penn azt mondta: – Akárki is ül mellé, annak segítenie kell kiosztania a heti „lelki egészség” kérdőíveit.

– Ami nem lenne olyan rossz...– szállt be Arriane.

– ...ha nem kéne későig vele maradni, és kianalizálni – fejezte be Penn.

– És így az illető lemaradna – vigyorgott Arriane a második sor felé kormányozva Luce-t – az utóbuliról.

Végre a lényeghez értek. Luce felnevetett.

– Arról már hallottam – mondta, egy kicsit könnyedebben érezve magát a változatosság kedvéért. – Camnél lesz, ugye?

Arriane egy pillanatra Luce-ra nézett, majd végighúzta a nyelvét a fogán. Aztán, szinte átnézve rajta, Luce mögé tekintett. – Szia, Todd – integetett az ujjbegyeivel. Lenyomta Luce-t egy székre, kisajátította a mellette lévő biztonságos helyet (még mindig kétülésnyire Mr. Coletól), és megveregette a veszélyzónát. – Gyere, ülj mellénk, T-boy!

Todd, aki az ajtóban egyik lábáról a másikra állt, láthatóan rettenetesen megkönnyebbült, hogy irányt mutatnak neki, bármilyet is. Nyelt egyet és elindult feléjük. Amint lerogyott a székbe, Mr. Cole felnézett a könyvből, megtörölgette a szemüvegét a zsebkendőjével, és azt mondta: – Todd, örülök, hogy látlak. Nem tudnál segíteni nekem egy kicsit a film után? Tudod, a Venn-diagram nagyon hasznos eszköz a...

– Gonosz! – dugta a képét Penn a két lány közé.

Arriane vállat vont, és elővett egy hatalmas pattogatott kukoricás zacskót a szőnyegtáskájából. – Nem vigyázhatok minden új diák érdekeire – mondta, miközben vajas kukoricát dobott Luce felé. – Te szerencsés.

Ahogy kialudtak a fények a teremben, Luce körbenézett, amíg meg nem állapodott a szeme Camen. Eszébe jutott a lerövidített pletykaszeánsza Callie-vel, és hogy a barátnője azt mondta egyszer, hogy az együtt mozizás a legjobb módja annak, hogy megtudjunk a másiktól olyasmit, ami egy beszélgetés során nem derülne ki. Camre pillantva Luce úgy érezte, érti, mire gondolt Callie: izgalmas lesz a szeme sarkából lesve kifigyelni, milyen vicceket talál Cam humorosnak, mikor nevet együtt vele. Amikor találkozott a tekintetük, Luce ösztönösen elszégyellte magát. De még mielőtt elfordulhatott volna, Cam arcán ragyogó mosoly terült el. Ettől Luce szíve határozottan megkönnyebbült, amiért rajtakapták a bámuláson. Amikor

Cam felemelte a kezét, hogy intsen, Luce-nak akaratlanul is az jutott eszébe, mennyire másképpen szokott Daniel reagálni, ha ránéz.

Daniel is megérkezett Rolanddal, lekésve Randy létszámösszesítését, elég későn ahhoz, hogy már csak a terem elejében tudjanak leülni. Elment a projektor fénye előtt, és Luce most először vette észre az ezüstláncot a nyakában, a medál belógott a pólójába. Majd teljesen eltűnt a lány látómezejéből. Luce még a profilját sem látta.

A Csillagember nem bizonyult túl viccesnek, de a többi diák gúnyolódása Jeff Bridgesen igen. Luce nehezen tudta követni a történetet. Ráadásul kellemetlen hidegség borzongatta a tarkóját. Valami készült.

Ezúttal Luce már számított az árnyékokra, nem érte váratlanul, amikor megérkeztek. Majd belegondolt, és számolgatni kezdett az ujjain. Az árnyékok egyre ijesztőbb gyakorisággal kezdtek felbukkanni. Túl stresszes számára a Sword & Cross...vagy valami másról van szó? Még soha nem volt ilyen rossz ez az egész...

Beözönlöttek az auditorium mennyezetére, majd végigkúsztak a vetítővászon szélén, és végül kiömlött tintaként körberajzolták a padlódeszkákat. Luce megmarkolta a széke alját, és érezte, ahogy rettegés sajdul a lábába és a karjába. Az összes izmát megfeszítette, de nem tudta elnyomni a reszketését. Amikor megszorították a bal térdét, Arriane-re pillantott.

– Jól vagy? – tátogta Arriane.

Luce bólintott, és átkarolta a vállát, mintha egyszerűen csak fázna. Azt kívánta, bár így lenne, de ennek a konkrét borzongásnak semmi köze nem volt a Sword & Cross túlbuzgó légkondicionálójához.

Az árnyékok lehúzták a lábát. Az egész film alatt ott maradtak holtsúlyként a szék alatt, és minden egyes perc végtelenül hosszúnak tűnt.

Egy órával később Arriane odanyomta a szemét Cam bronzsínűre festett ajtajának kukucskálójára. – Juhú! – énekelte vihogva. – Megérkeztek az ünneplők!

Elővett egy élénk rózsaszínű tollboát ugyanabból a mágikus szőnyegtáskából, amelyből korábban a pattogatott kukoricát. – Emelj meg! – mondta Luce-nak kalimpáló lábbal.

Luce összefonta két kezét, és bakot tartott Arriane-nek. A fekete bakancsok elrugaszkodtak a földtől, Arriane fellendült, és a boával eltakarta a folyosót fürkésző megfigyelőkamera lencséjét, miközben benyúlt mögé, és kikapcsolta.

– Ez nem is gyanús, vagy ilyesmi – jegyezte meg Penn.

– Te most velünk bulizol, vagy a vörösökkel? – vágott vissza Arriane.

– Csak azt mondom, hogy okosabb megoldások is vannak – horkant fel Penn, miközben Arriane leugrott. Arriane Luce vállára dobta a boát. Luce pedig elvigyorodott, és tvisztelni kezdett az ajtó túloldaláról érkező Motown-számra. De amikor átnyújtotta a boát Pennek, meglepve látta, hogy a lány még mindig ideges. Penn a körmét rágta, és verejtékezett a homloka. Hat pulóvert szokott viselni a mocsárpáras, déli szeptemberi hőségben – neki soha nincs melege.

– Mi a baj? – hajolt oda hozzá Luce.

Penn megfogta a pulóverujjának a szegélyét, és vállat vont. Úgy tűnt, mintha éppen válaszolni akarna, amikor kinyílt mögöttük az ajtó. Cigarettafüst, üvöltő zene, és Cam kitárt karja köszöntötte őket.

– Eljöttél – mosolygott Luce-ra. Az ajka még a félhomályban is málnaszínben ragyogott. Amikor átölelte a lányt, Luce kislánynak érezte magát, biztonságban. Ez csak egy másodpercig tartott; utána Cam a másik két lányhoz fordult, őket is köszöntötte, és Luce egy kicsit büszkén konstataálta, hogy csak neki járt ölelés.

Cam mögött a kicsi, ultraibolya fényben úszó szoba zsúfolásig telt emberekkel. Roland az egyik sarokban állt a keverőpultnál. Az a pár, akit Luce néhány nappal korábban látott az udvaron, az egyik ablaknál bújtt össze. A fehér inges úrigyerekek egy csoportba verődtek, és időnként végigmérték a lányokat. Arriane nem vesztegette az időt, azonnal keresztülszárguldott a szobán Cam íróasztalához, amely láthatóan éppen bárként funkcionált. Szinte rögtön a lába közé kapott egy pezsgősüveget, és nevetve próbálta kihúzni belőle a dugót.

Luce meg volt döbbenve. Ő még a Doverben sem tudott volna alkoholt szerezni, ahol a külvilág sokkal elérhetőbb volt. Cam pedig csak pár napja tért vissza a Sword & Crossba, de máris sikerült minden szükséges dolgot becsempésznie egy dionüszoszi összejövetelre, amin az egész iskola megjelent. És valahogy ezt mindenki normálisnak tekintette.

Még mindig a küszöbön ácsorgott, amikor pukkanást hallott, majd a többiek éljenzését, utána meg Arriane hangját: – Lucindaaa, gyere ide! Pohárköszöntőt akarok mondani.

Luce-ra kezdett hatni a buli magnetikus hangulata, de Penn láthatóan nem adta meg még magát.

– Menj! – intett Luce-nak.

– Mi a baj? Te nem akarsz jönni? – Igazság szerint Luce maga is egy kicsit ideges volt. Elképzelni nem tudta, mi folyhat ezeken a bulikon, és mivel még mindig vívódott, hogy vajon mennyire bízhat meg Arriane-ben, határozottan jobban érezte volna magát Pennel az oldalán.

De Penn a homlokát ráncolta. – Én... itt nem vagyok elememben. Én könyvtárba járok, a PowerPointról szóló előadásokra. Ha meg akarsz hekkelni egy fájl, én vagyok a te embered. De ez... – lábujjhegyre állt, és bekukucskált a szobába. – Nem tudom. Odabent mindenki azt hiszi, hogy én csak egy okostojás vagyok.

Luce megpróbálkozott a lehető leghitelesebb „ne butáskodj már” fintorral. – Rólam pedig azt hiszik, hogy egy darab fasírt vagyok, mi pedig úgy gondoljuk, hogy ők mind hülyék. – Felnevetett. – Megpróbálhatnánk kijönni egymással, nem?

Penn ajka lassan mosolyra görbült, majd a lány elvette a tollas boát, és a vállára kanyarította. – Ó, rendben – mondta, és betrappolt.

Luce pislogva szoktatta a szemét a félhomályhoz. Kakofónia töltötte meg a szobát, de Arriane nevető hangját tisztán hallotta. Cam becsukta mögötte az ajtót, de a karjánál fogva visszatartotta Luce-t, hogy még ne vesse bele magát a buliba.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél – mondta, miközben a lány hátra tette a kezét, és a füléhez hajolt, hogy Luce a hangos szobában is hallja. – Mindig felugrottam, valahányszor kopogtattak, hátha te vagy az.

Bármilyen is vonzotta Camet ilyen gyorsan hozzá, Luce nem akarta elrontani. A fiú népszerű, meglepően együttérző, és a figyelmességei nem egyszerűen csak hízelegtek Luce-nak. A lány sokkal jobban érezte magát tőlük ezen az idegen helyen. Tudván, hogy csak dadogásra futná, ha megpróbálná viszonzni a bókot, inkább csak kacagott egyet, mire Cam is elnevette magát, és magához vonta még egy ölelésre.

Luce hirtelen nem tudta máshova tenni a kezét, mint Cam nyakára. Egy kicsit beleszédült Cam szorításába, a lába felemelkedett a földről. Amikor Cam visszaeresztette, Luce a többiek felé fordult, és az első ember, akit meglátott, Daniel volt. Nem úgy tűnt, mintha a fiú kedvelné Camet. Ennek ellenére ott ült az ágyon, keresztbe tett lábbal, a fehér pólója lilásan derengett a sötétben. Amint rátalált a szeme, Luce-nak már nehezére esett bárhova máshova nézni. Ami egyáltalán nem logikus reakció, ha egy jóképű, barátságos fickó állt közvetlenül az ember lánya mögött, és azt tudakolja, mit kér inni. Nem a másik jóképű, ámde jóval kevésbé barátságos srácot kellene bámulnia, aki vele szemben ül. Aki szintén őt bámulja. Keményen, azzal a titokzatos, hunyorgó tekintettel, amiről Luce úgy gondolta, hogy soha nem fogja tudni megfejtetni, akkor sem, ha ezredszer látja. Csak azt tudta, milyen hatással van rá. A szobában mindenki más elhalványult körülötte. Luce elolvadt. Egész éjjel képes lett volna elnézegetni, ha nem lép közbe Arriane, aki fel mászott az asztal tetejére, és Luce után kiabált, felemelt pohárral a kezében.

– Luce-ra – kezdte a tósztot egy angyali mosolyt vetve a lányra. – Aki láthatóan máshol jár, és lemaradt az egész köszöntőmről, és soha nem tudja meg, milyen elképesztően csodálatosra sikerült... ugye, Ro? – hajolt le Rolandhoz, aki helyeslően megveregette a bokáját.

Cam Luce kezébe csúsztatott egy műanyag poharat pezsgővel. Luce elvörösödött, és megpróbálta nevetéssel elintézni a kiabálást:

Luce-ra! Fasítra!

Molly lépett oda mellé, és a fülébe súgott egy másik verziót: – Luce-ra. Aki soha nem fogja megtudni.

Pár nappal korábban Luce elugrott volna. Most egyszerűen csak a plafonra nézett, majd hátat fordított Mollynak. A lánynak még egy jó

szava nem volt hozzá, minden megszólalása csípett, de úgy tűnt, ha Luce ezt kimutatja, attól Molly csak vérszemet kap. Úgyhogy Luce egyszerűen csak leereszkedett egy székre Penn mellé, aki medvecukorral kínálta.

– El tudod ezt hinni? Konkrétan jól szórakozom – jegyezte meg Penn vidáman rágcsálva. Luce beleharapott a medvecukorba, és ivott egy apró kortyot a pezsgőből. Ez nem bizonyult túl jó párosításnak. Csakúgy, mint ő és Molly. – Szóval Molly mindenkivel ilyen gonosz, vagy velem kivételt tesz?

Penn egy pillanatra úgy festett, mintha hazudni készülné, de végül egyszerűen csak hátba veregette Luce-t. – Ez csak a szokásos bájos modora, kedvesem.

Luce végignézett a rengeteg ingyenpezsgőn, Cam mutatós antik lemezjátszóján és a fejük felett pörgő diszkógömbön, ami csillagokkal szórta be az arcokat.

– Hol szerezték ezt a sok mindent? – gondolkozott hangosan.

– Azt mondják, Roland bármit be tud csempészni a Sword & Crossba – magyarázta Penn tárgyilagosan. – Nem mintha valaha kértem volna tőle ilyesmit.

Lehet, hogy Arriane erre gondolt, amikor azt mondta, hogy Roland tud szerezni dolgokat. Az egyetlen tiltott tárgy, amire Luce nagyon – nagyon vágyott, az egy mobiltelefon volt, de arra annyira, hogy még azt is el tudta volna képzelni, hogy „rendel” egyet... Ugyanakkor... Cam azt mondta, hogy ne higgyen Arriane-nek az iskola belső dolgaival kapcsolatban. Ami rendben is lenne, csakhogy ezen a bulin annyi minden Roland jóvoltából került oda. Luce minél inkább próbálta átlátni a dolgokat, annál kevésbé álltak össze. Valószínűleg az a legjobb, ha megelégszik annyi „bennfentességgel”, hogy meghívják a bulikra.

– Oké, kedves vesztesek – mondta Roland hangosan, hogy mindenki odafigyeljen. A lemezjátszó üresen surrogott. – Kezdődik az este szabadmikrofonos része, és felveszek karaoke – rendeléseket.

– Daniel Grigori! – huhogta Arriane a szájához emelt kézzel.

– Nem! – huhogta vissza Daniel pillanatnyi szünet nélkül.

– Ó, a néma Grigori megint hallgatni fog – rikkantotta Roland a mikrofonba. – Biztosan nem akarod előadni a te „Hellhound on My Trail”verziódat?

– Azt hiszem, az a te dalod, Roland – vágott vissza Daniel. Halvány mosoly jelent meg az ajkain, de Luce-nak olyan benyomása támadt, hogy ez egy kínos mosoly, az a „kerüljön valaki más a reflektorfénybe helyettem” típusú.

– Igaza van, emberek – nevetett Roland. – Bár a Róbert Johnson – számoktól általában kiürül a szoba. – Elvett egy R. L. Burnside – albumot a kupacból, és az elejére állította a lejátszót. – Menjünk inkább le délre!

Ahogy felhangzott az elektromos gitár basszusa, Roland a hold – sütötte szoba közepétől pár lépésnyire lévő rögtönzött színpadra perdült, Mindenki más ütemre tapsolt vagy dobogott, de Daniel az óráját nézte. Luce állandóan azt a képet látta maga előtt, ahogy a fiú bólint az előcsarnokban, amikor Cam meghívta a bulira. Mintha Daniel valamiért azt szeretete volna, hogy Luce eljöjjön. Persze most meg úgy tesz, mintha a lány ott se lenne.

Bárcsak kettesben maradhatna vele!

Roland annyira lekötötte a vendégek figyelmét, hogy csak Luce vette észre, amikor a dal felénél Daniel felállt, kikerülte Mollyt és Camet, és kiosont az ajtón.

Itt a lehetőség. Miközben mindenki tapsolt körülötte, Luce lassan felkelt.

– Ráadást! – kiáltotta Arriane. Majd amikor észrevette, hogy Luce feláll, hozátette: – Te jó ég, a csajom készül énekelni?

– Nem! – Luce éppen annyira nem vágyott a zsúfolt szoba közönsége előtt énekelni, amennyire nem akarta beismerni, hogy miért is állt fel. De ott állt az első Sword & Cross bulijának a közepén, Roland meg az orra elé dugta a mikrofont. Most mi lesz?

– Én... én csak sajnálom, ööö... Toddot. Hogy kimarad ebből – visszhangzott Luce hangja a hangszóróban. Azonnal megbánta az átlátszó kifogást, de most már nem volt visszaút. – Gondoltam, lemegyek megnézni, végzett-e Mr. Cole-lal.

A többiek láthatóan nem tudták ezt mire vélni. Csak Penn szólalt meg bátortalanul. – Siess vissza!

Molly vigyorgva Luce-éhoz dörgölte az orrát. – Stréberszerelem – fuvolázta csúfolódva. – De romantikus.

Hé, álljon meg a menet, ezek azt hiszik, hogy tetszik neki Todd? O, kit érdekel – az egyetlen ember, akinek a véleménye ezzel kapcsolatban érdekelte volna Luce-t, az volt, akit követni szándékozott.

Luce elengedte a füle mellett Molly szavait, és az ajtóhoz sietett, ahol Cam várta karba font kézzel. – Ekísérjelek? – kérdezte reménykedve.

Luce megrázta a fejét. Minden más esetben örült volna Cam társaságának. Most nem.

– Mindjárt itt vagyok – felelte vidáman. Még mielőtt észrevehette volna a fiú csalódottságát, kihussant a folyosóra. A buli zsivaja után a csendtől csengeni kezdett a füle. Beletelt pár másodpercbe, amíg ki tudta venni a suttogó hangokat a sarkon túl.

Daniel. Az ő hangját bárhol felismerné. De abban már nem volt biztos, kivel beszélget. Egy lánnyal.

– Saaajnálom. – Bárki is volt az, déliesen elnyújtotta a szavakat.

Gabbe? Daniel azért szökött ki, hogy a szőke, agyonpingált Gabbe-bel dumáljon?

– Nem fog még egyszer előfordulni – folytatta Gabbe. – Esküszöm a...

– Nem történhet meg többé – suttogta Daniel, de a hangjából szinte üvöltött, hogy afféle szerelmi civódásról van szó. – Megígérted, hogy ott leszel, és nem voltál.

Hol? Mikor? Luce a kínok kínját állta ki. Előrelopakodott a folyosón, szándéka szerint hangtalanul.

De a párocska elnémult. Luce elképzelte, ahogy Daniel a kezébe veszi Gabbe kezét. Elképzelte, ahogy előrehajol, és hosszan, mélyen megcsókolja. Mindent felemészítő féltékenység hasított a szívébe. A sarkon túl valamelyikük felsóhajtott.

– Bíznod kell bennem, édesem – Gabbe mézesmázos hangja hallatán Luce egyszer s mindenkorra eldöntötte, hogy nagyon utálni fogja a lányt. – Neked csak én vagyok.

HATODIK FEJEZET

NINCS MEGVÁLTÁS

CSÜTÖRTÖK KORA REGGEL frissen harsant fel a hangosbemondó Luce szobája előtt. – Figyelem, Sword & Crossiak!

Luce morogva megfordult, de bármilyen erősen is szorította a párnát a fülére, nem igazán sikerült elnyomnia Randy hangját.

– Pontosan kilenc percek van, hogy jelentkeztek a tornateremben az éves erőnléti vizsgálatra. Mint tudjátok, nem nézzük jó szemmel a lógósokat, úgyhogy hozzátok a formátokat az ellenőrzésen.

Erőnléti vizsgálat? Ellenőrzés? Reggel fél hétkor? Luce máris megbánta, hogy olyan sokáig kimaradt előző este... és hogy olyan sokáig forgolódott álmatlanul az ágyában.

Amint maga elé képzelte a csókolózó Danielt és Gabbe-et, Luce émelyegni kezdett – úgy, ahogy akkor szokott, amikor bolondot csinált magából. A bulira nem mehetett vissza. Nem maradt más, mint a falhoz tapadva visszalopakodni a szobájába, ahol elgondolkozhatott azon a furcsa érzésen, ami Daniel mellett szokta eltölteni, azon, amit ostoba módon valamiféle kapcsolatnak vélt. Még ébredéskor is rossz volt a szája íze a buli utójátékától. A legkevésbé sem kívánt az erőnlétére gondolni. Leugrott az ágyáról a hideg linóleumpadlóra. Fogmosás közben megpróbálta elképzelni, hogyan festhet a Sword & Crossban az „erőnléti vizsgálat”.

Mindenféle rémképekkel gyötörte magát: Molly, amint egy tucat állemelést végez gonosz arccal, Gabbe, amint erőfeszítés nélkül mászik egy tízméteres kötelen az ég felé. Csak úgy kerülheti el, hogy ismét bolondot csináljon magából, ha kiüzi a fejéből Gabbe-et és Danielt.

Átkelt az udvar déli részén a tornaterem felé. A hatalmas, gótikus épület csupa díszes falból és terméskő tornyocskákból állt, és sokkal inkább tűnt templomnak, mintsem olyan helynek, ahova izzadni jár az ember. A falakat befutó kudzu meg – megzörrent a reggeli szellőben.

– Penn! – Luce kiszúrta melegítőbe öltözött barátnőjét, aki a cipőjét fűzte egy padon. Luce lenézett a saját fekete ruhájára és fekete bakancsára, és hirtelen megijedt, hogy elkerülte a figyelmét valami öltözködési utasítás. De persze rajta kívül még jó páran gyülekeztek az épület előtt, és egyikük sem különbözött tőle túlságosan.

Penn tekintete ködös volt. – Annyira kivagyok – nyögte. – Tegnap éjjel túl keményen karaokéztam. Úgy gondoltam, azzal kompenzálom, hogy ma legalább öltözni sportosan öltözöm. – Luce felnevetett, miközben Penn a cipőfűzőre kötött dupla csomóval küzdött.

– Mi történt egyébként tegnap este? – kérdezte Penn. – Nem jöttél vissza a bulira.

– Ó – felelte Luce megakadva. – Úgy döntöttem...

– Ááááá – takarta el Penn a fülét. – Minden hang olyan a fejemben, mint egy légkalapács. Megbeszélhetjük később?

– Aha – felelte Luce. – Persze.

Kitárult a tornaterembe vezető duplaajtó. Randy lépett ki rajta vastag gumicsizmában, a mindig nála lévő felírotáblával. Odaintette a diákokat, akik egyesével elhaladtak mellette, és megkapták, melyik fitnesszállomáshoz menjenek.

– Todd Hammond – harsogta Randy, mire megjelent a remegő térdű fiú. Todd válla olyan csapott volt, mint két zárójel, és Luce észrevette, hogy a nyakánál rendesen megkopott a pólója.

– Súlyemelés – adta ki az utasítást Randy, miközben beterelte Toddot.

– Pennyweather Van Syckle-Lockwood – mennydörögte ezután, amitől Penn összerándult, és ismét a fülére szorította a kezét. –

Medence – igazította el Randy, miközben benyúlt a mögötte lévő kartondobozba, és átnyújtott Pennek egy résztes, vörös úszódresszt.

– Lucinda Price – folytatta Randy a listába pillantva. Luce előrelépett, és megkönnyebbülten hallotta: – Szintén medence. – Luce elkapta az egyrészes fürdőruhát a levegőben. Ki volt nyúlva, és olyan vékonynak tűnt, mint a csomagolópapír. De legalább tiszta illata volt. Vagy olyasmi.

– Gabrielle Givens – mondta ekkor Randy, és Luce megpördült, hogy végignézze, amint az újdonsült, legkevesbé kedvelt iskolatársa odamasírozik fekete sortban és fekete, pántos pólóban. Csak három napja jár ebbe az iskolába... hogy tudta máris megszerezni Danielt?

– Sziiiiia, Raandy! – köszönt Gabbe elnyújtva a szavakat, amitől Luce legszívesebben Penn-üzemmódba kapcsolt volna, és majdnem a fülére tapasztotta a tenyerét.

Csak a medencét ne, imádkozott Luce. Bárhova, csak ne a medencébe...

– Medence – mondta Randy.

Az öltöző felé menet próbálta megállni, hogy nem néz vissza Gabbe-re, aki a készlet láthatóan egyetlen divatos fürdőruháját pörgette a francia módra manikűrözött mutatóujja körül. Luce inkább a szürke kőfalakra koncentrált, és a rengeteg vallásos mementóra. A Passió jeleneteit megidéző, féldomborművekkel ékes gazdagon faragott keresztek mellett sétáltak el Pennel. Szemmagasságban egy sor kopott triptichon lógott, amelyeken már csak az alakok glóriája lénylett. Luce előrehajolt, hogy közelebből megnézzon egy latin nyelvű tekercset egy üveglap mögött.

– Felemelő díszítmények, mi? – kérdezte Penn, miközben elővarázsolta a táskájából egy üveg vizet és lenyelt pár aszpirint.

– Mi ez a sok izé? – kérdezte Luce.

– Történelmi relikviák. Csak ezek maradtak a polgárháború idejéből, amikor ezen a helyen még vasárnapi miséket tartottak.

– Ez megmagyarázza, miért hasonlít annyira egy templomra – jegyezte meg Luce, miközben elsétált Michelangelo Pietájának márványmásolata előtt.

– Mint minden mással ebben a pöcegödörben, ezzel is rettenetes dolgokat műveltek felújítás címén. Úgy értem, ki rak medencét egy légi templom közepére?

– Viccelsz? – kérdezte Luce.

– Bár viccelnék! – forgatta Penn a szemét. – Az igazgató minden nyáron a fejébe veszi, hogy kidekoráltatja ezt a helyet velem. Be nem ismerné, de kiborítja ez a sok istenes izé – magyarázta. – Csak az a probléma, hogy még ha éreznék is késztetést a munkára, akkor sem tudnám, mit kezdjek ezzel a sok vacakkal, vagy egyáltalán tüntessem el anélkül, hogy megsértenék mindenkit és Istent.

Luce felidézte a Dover tornatermének makulátlan, fehér falait, a rengeteg profi tablót az élsportolókról, amelyek mindegyike sötétkéék háttért kapott, és mindegyik egyforma aranykeretben díszelgett. Az egyetlen puccosabb rész a Doverben az előcsarnok volt, ahol az idővel szenátorrá lett diákok, a Guggenheim – ösztöndíj nyertesei és az egyszerű milliárdosok portréi ékeskedtek.

– Ki lehetne plakátolni a diákok rendőrségi fotóit – javasolta mögöttük Gabbe.

Luce nevetni kezdett – ez vicces volt... és fura... mintha Gabbe olvasott volna a gondolataiban de utána eszébe jutott a lány hangja előző éjjel, amint azt mondja Danielnek, hogy neki csak ő van... Luce inkább szorosra zárta a száját.

– Lazsáltok! – kiabálta egy ismeretlen edző, aki a semmiből bukkant elő. A nőnek – legalábbis Luce úgy gondolta, nő lehet – göndör haja volt, lófarkba fogva, olyan vádlija, mint a kötözött sonka, és a felső fogsorát elsárgult „láthatatlan” fogszabályzó takarta. Mérgesen beterelte a lányokat az öltözőbe, ahol mindegyik kapott egy lakatot kulccsal, majd egy – egy üres szekrény felé lökdöste őket.

– Diante edzőnél senki nem fog lazsálni.

Luce és Penn belebújtak a kopott, bő fürdőruhájukba. Luce megborzongott a tükörképétől, majd amennyire tudta, eltakarta magát a törülközőjével.

A párás uszodában azonnal megértette, miről beszélt Penn. A csúcstechnológiás, hatalmas, olimpiai medence egyike volt azon kevés

modern dolognak, amivel idáig az iskolában találkozott. De Luce ámulva döbbsent rá, hogy nem ez olyan különös. Hanem az, hogy a medence egy masszív templom közepén terül el.

Egy sor szép, színes ólomüveg ablak húzódott a falakon a magas, ívelt mennyezet alatt. Ott, ahol valószínűleg az oltár lehetett, most egy ugródeszka állt. Ha Luce-t nem agnosztikus szellemben nevelték volna, hanem istenfélőnek, mint a legtöbb barátját az általános iskolában, akkor mindezt szentségtörésnek tartotta volna.

A diákok egy része már a vízben róttá levegő után kapkodva a hosszokat. De Luce figyelmét azok kötötték le, akik még nem voltak a vízben. Molly, Roland és Arriane ültek a fal mentén húzódó padokon. Éppen nevettek valamin, Roland gyakorlatilag kétrét görnyedve, Arriane pedig a könnyeit törölgetve. Ok sokkal csinosabb fürdőruhában feszítettek, mint Luce, de egyik sem úgy nézett ki, mintha el akarna indulni a medence felé.

Luce megcsipkedte a kinyúlt egyrészesét. Oda akart menni Aniane-hez, de miközben az érveket (a csatlakozás lehetősége az elit világhoz) és az ellenérveket (Diane edző elkönyveli lógósnak) latolgatta, Gabbe andalgott oda a csoporthoz. Mintha már most a legjobb barátjuk lenne. Leült Arriane mellé, és azonnal nevetni kezdett, mint aki kapásból érti a viccet.

Ők mindig kapnak felmentést – Penn a padokon ülő népszerűekre meredt. – Ne kérdezd, hogyan!

Luce a medence szélén szerencsétlenkedett, nem igazán fogta fel Diane edző utasításait. Gabbe-et és társait látván azt kívánta, bár Cam is ott lenne. El tudta képzelni, milyen jól állna a fiúnak egy menő, fekete fürdőnadrág, és hogyan hívná oda a lányt a csoporthoz, és hogyan köszöntené azzal a széles mosolyával, amitől Luce azonnal elfogadottnak, sőt, fontosnak érezné magát.

Egyre jobban mardosta a vágy, hogy elnézést kérjen, amiért előző este lelépett a buliról. Pedig hát nem is járnak, úgyhogy Luce-nak nem lenne kötelessége beszámolni Camnek, mikor hol van. Ugyanakkor tetszett neki, ahogy a fiú odafigyel rá. Tetszett az illata – az a szabad, friss illat, mint amikor az ember éjszaka lehúzott ablakkal vezet.

Tetszett, ahogy odaadóan figyel, amikor Luce beszél, mozdulatlaná merevedve, mintha rajta kívül senkit nem látna vagy hallana. Még az is tetszett neki, amikor a bulin Daniel szeme láttára felemelte. Nem akart olyat tenni, amitől Cam megbánná, hogy kedvesen viselkedett. Amikor megszólalt az edző sípja, egy nagyon szétszórt Luce ácsorgott a kövön, és bűnbánóan nézett le Pennre és a többiekre, akik vele ellentétben mind beleugrottak a medencébe.

Tanáctalanul nézett Diante edzőre.

– Biztosan te vagy Lucinda Price... aki mindig elkésik, és soha nem figyel – sóhajtott az edző. – Randy mesélt rólad. Nyolc hossz, olyan stílusban, ahogy jólesik.

Luce bólintott, és a lábujjait begömbítve a medence szélére állt. Régen imádott úszni. Amikor az apja megtanította Thunderbolt uszodájában, még egy díjat is kapott, mint a legfiatalabb gyerek, aki valaha a mély részre merészkedett úszógumi nélkül. De az évekkel ezelőtt volt. Luce nem is emlékezett, mikor úszott utoljára. A Dover kültéri, fűtött medencéje mindig hívogatóan csillogott előtte – de azt csak a sportolók használhatták.

Diante edző megköszönte a torkát. – Talán nem fogtad fel, hogy ez verseny... és vesztesre állsz.

Ez volt a legszánalmasabb és nevetségesebb „verseny”, amit Luce valaha látott, de ez nem akadályozta meg a versenyszellemét abban, hogy előtörjön.

– És... még mindig vesztesre állsz – jegyezte meg Diante edző a sípját rágcsálva.

– Már nem sokáig – felelte Luce.

Végignézett az ellenfelein. Balra egy fiú köpködté a vizet, és esetlen kutyaúszásban haladt. A jobbján a bedugaszolt orrú Penn lapátolt kényelmes tempóban, a hasa egy rózsaszín úszódeszkán nyugodott. Luce egy törtmásodpercre a padon ülő társaságra pillantott.

Molly és Roland őt figyelték; Arriane és Gabbe egymásra hanyatlottak a féktelen kacagástól.

De Luce-t nem érdekelte, mint nevetnek. Legalábbis nem nagyon. Elrugaszkodott. A kezét a feje fölé tartva fejest ugrott, érezte, ahogy a

háta ívbe hajlik, miközben a hűvös vízben suhan. Kevesen tudják ezt igazán jól csinálni, magyarázta az apja nyolcéves korában a medencében. De ha megtanul rendesen pillangózni, akkor a leggyorsabban szánthatja a vizet. Luce hagyta, hogy vigye a lendület, és kiemelte a felsőtestét a vízből. Azonnal fel tudta idézni a mozdulatokat, karjai mintha szárnyak lennének. Ekkora erőbedobással már régen csinált valamit. Ahogy illik, le is hagyta a többieket egy testhosszal, majd még eggyel.

A nyolcadik hossz végénél tartott, amikor a feje éppen annyi időre került a víz fölé, hogy meghallja Gabbe hangját: – Daniel.

Luce lendülete úgy tűnt el, mint amikor elfűjnak egy gyertyát. Letette a lábát, és várta, mit mond még Gabbe. De semmit nem hallott, csak a dühödt fröcskölést, és egy pillanattal később a sípot.

– És a győztes – mondta Diante edző meghökkenve – Joel Bland.

A Luce mellett úszó, fogszabályzós fiú kiugrott a medencéből, és diadalittasan a magasba emelte a karját.

A szomszéd sávban úszó Penn megállt. – Mi történt? – kérdezte. – Messze lehangyad.

Luce vállat vont. *Gabbe történt*, de amikor a padokra nézett, Gabbe már eltűnt, és vele együtt Arriane és Molly is. Csak Roland maradt a csoportból, de ő is belemerült egy könyvbe. Luce adrenalinszintje alaposan megemelkedett úszás közben, de most mégis Pennek kellett kisegítenie a medencéből, annyira levert lett.

Roland leszökdécselt a lelátóról. – Nagyon jó voltál – mondta, miközben odadobta a lánynak a törülközőjét, és a szekrénykulcsát, amit korábban elhagyott valahol. – Legalábbis egy darabig.

Luce a levegőben elkapta a kulcsot, és maga köré tekerte a törülközőt. De még mielőtt valami normális dolgot mondhatott volna, mondjuk, hogy „kösz a törülközőt”, vagy „azt hiszem, nem vagyok formában”, kirobbant belőle ez a furcsa, új, forrófejű énje, aki azt tudakolta nyögve: – Daniel és Gabbe járnak, vagy mi?

Nagy hiba. Óriási. Láta a fiú szemén, hogy a kérdése lebuktatta.

– Ó, értem – bólintott Roland, majd felnevetett. – Nos, én nem igazán... – Megdörzsölte az orrát, majd egy együttérzőnek tűnő mosolyt

vetett Luce-ra. Majd a folyosóra vezető nyitott ajtóra mutatott, és amikor Luce követte az újját, láthatta maga előtt elhaladni a szőke, jól fésült Danielt. – Miért nem kérdezed meg őt magát?

Luce hajából még mindig csöpögött a víz, a lába még mindig csupasz volt, amikor azon kapta magát, hogy a súlyemelő terem ajtaja előtt leskelődik. Egyenesen az öltözőbe akart menni, átöltözni, haját szárítani. Nem tudta, miért rázza meg ennyire ez a Gabbe-ügy. Daniel azzal jár, akivel akar, nem igaz?

Lehet, hogy Gabbe az olyan fiúkat szereti, akik lerázzák.

Vagy, ami még valószínűbb, Gabbe-bel nem történik ilyesmi. De Luce-t elhagyta az esze, amikor újra megpillantotta Danielt. A fiú egy sarokban állt, háttal neki, és egy ugrókötelet bogozott ki a többi közül. Luce figyelte, ahogy kiválaszt egy vékony, sötétkék, fanyelű darabot, majd a terem közepére sétál. Aranyszínű bőre szinte ragyogott, és minden mozdulata, akár a nyakát nyújtogatta, akár lehajolt, hogy megvakarja szoborszerű térdét, teljesen lenyűgözte a lányt. Luce az ajtónak támaszkodva állt, észre sem vette, hogy vacog a foga, annyira fázik, és átázott a törülközője.

Amikor a bokája mögé igazította a kötelet, Luce-t majdnem ledöntötte a lábáról a *déja vu* hulláma. Nem arról volt szó, hogy úgy érezte: látta már Danielt ugrókötelezni, hanem inkább a póz tűnt ismerősnek. A lábát kisterpeszbe nyitotta, a térdét ellazította, és leengedte a vállát, miközben a tüdeje megtelt levegővel. Luce le tudta volna rajzolni. Csak akkor zuhant ki a transzból, amikor Daniel megpörgette a kötelet... és zuhant azonnal egy másikba. Még soha senkit nem látott életében, aki így mozgott volna. Daniel szinte repült. A kötél olyan gyorsan forgott a magas alakja körül, hogy eloszlani látszott a levegőben, a lába pedig – a kecses, keskeny lába hozzáért egyáltalán a padlóhoz? Olyan sebesen mozgott, hogy bizonyára ő maga sem tudta számolni az ugrásokat.

A terem túlsó oldaláról érkező hangos nyögés és puffanás vont a magára Luce figyelmét. Todd hevert az egyik mászókötel alatt. Luce azonnal megsajnálta a fiút, aki a hólyagos tenyerét nézegette. Még mielőtt visszapillantathatott volna Danielre, hogy a fiú egyáltalán

észrevette-e őt, hideg, fekete borzongást érzett a bőrén. Az árnyék lassan közelítette meg, jegesen, homályosan, kivehetetlen körvonalakkal. Majd hirtelen durván a testének csapódott, és hátrakényszerítette. A súlyemelő szoba ajtaja Luce arcába csapódott, és a lány magára maradt a folyosón.

– Jaj! – kiáltott fel, nem mintha baja esett volna, hanem mert még soha nem érintették meg közvetlenül az árnyékok. Lepillantott a csupasz karjára, olyan érzése támadt, mintha egy kéz lökte volna ki a teremből. Ez lehetetlen – egyszerűen csak rossz helyen állt, és nyilván huzatos volt a folyosó. Luce riadtan sétált oda a csukott ajtóhoz, és arcát a kis üvegégyszőghöz nyomta.

Daniel körbenézegetett, mintha hallott volna valamit. Luce biztosra vette, hogy nem őt: Daniel nem nézett mérgesen.

Eszébe jutott Roland javaslata, hogy kérdezze meg Danielt, mi a helyzet, de gyorsan ejtette a gondolatot. Danieltől lehetetlen bármit is kérdezni. Nem akarta ismét az arcán látni az elutasító kifejezést.

Egyébként is, minden kérdés felesleges. Előző este mindent hallott és látott. A szadizmus netovábbja lenne, ha beismerné, hogy Gabbe-bel jár. Luce visszafordult az öltöző felé, amikor ráébredt, hogy nem tud elmenni.

A kulcsa.

Biztos elejtette, amikor kitántorodott a teremből. Luce lábujjhegyre állva bekukucskált a kis üveglakon. Ott is volt, egy bronzszínű folt a kék matracon. Hogy kerülhetett olyan messze, olyan közel Danielhez? Luce felsóhajtott, és betolta az ajtót. Arra gondolt, ha már be kell mennie, legalább gyors lesz. Miközben a kulcsért nyúlt, egy utolsó lopott pillantást vetett a fiúra. Daniel tempója már lassult, de a lába még mindig alig érintette a földet. Végül egy utolsó légies ugrással megállt, és Luce felé fordult. Luce érezte, hogy elvörösödik, és azt kívánta, bár ne ez a rettenetes fürdőruha lenne rajta.

– Szia! – Csak ennyit tudott kinyögni.

– Szia! – felelte Daniel sokkal higgadtabban. Majd a fürdőruhára mutatva megkérdezte: – Nyertél?

Luce szomorúan, önkritikusan elnevette magát, és megrázta a fejét. – Messze nem.

Daniel csücsörített. – De te mindig is...

– Én mindig is micsoda?

– Úgy értem, te olyannak nézel ki, mint aki jól úszik. – Daniel vállat vont. – Ennyi.

Luce közelebb lépett. Alig egy lépésre álltak egymástól. Vízcseppek hulltak a hajából esőcseppekként a matracokra. – Nem ezt akartad mondani – makacskodott. – Azt mondtad, én mindig is...

Daniel a csuklójára tekergette a kötelet. – Igen, de nem rád gondoltam konkrétan. Hanem általánosságban. Általában hagyják, hogy az újak nyerjenek. Ez kimondatlan szabály köztünk, öreg róluk között.

– De Gabbe sem nyert – felelte Luce karba fonva a kezét. – És ő is új. Még csak be se jött a medencébe.

– Mert ő nem új, csak most jött vissza egy hosszabb... kikapcsolódásból – vont a vállát Daniel anélkül, hogy bármit is elárult volna a Gabbe-hez fűződő érzelmeiről. A látható igyekezete, hogy tárgyilagosságnak tűnjön, még féltékenyebbé tette Luce-t. Figyelte, ahogy a fiú feltekeri a kötelet, ahogy a keze szinte ugyanolyan gyorsan mozog, mint korábban a lába. O meg olyan ügyetlen, magányos, és fázik is, ráadásul mindenki mindentől kihagyja. Megremegett az ajka.

– Ó, Lucinda – suttogta Daniel mélyet sóhajtva.

Luce egész teste felmelegedett ettől. A fiú hangja annyira bensőséges és ismerős volt. Luce szerette volna, ha ismét kimondja a nevét, de Daniel már elfordult. Felakasztotta a kötelet egy szegre a falon. – Át kell öltöznöm óra előtt.

Luce a karjára tette a kezét. – Várj!

Daniel úgy ugrott el, mintha áram ütötte volna meg – és Luce is érezte, de ez jó érzés volt.

– Nincs néha olyan érzésed... – A tekintetét a fiúra emelte. Daniel szeme távolról szürkének tűnt, de ilyen közletről már látszottak a benne táncoló lila pettyek. Luce egykoron ismert valakit ilyen szemekkel...

– Megesküdnék, hogy mi találkoztunk már – mondta. – Megőrültem?

– Hogy megőrültél-e? Nem ezért kerültél ide? – kérdezte a fiú, miközben eltolta magától.

– Komolyan beszélek.

– Én is. – Daniel arca kifürkészhetetlen volt. – És csak hogy tudd – mutatott a mennyezetre erősített, villogó eszközre a vörösök az örült rajongókat is figyelik.

– Én nem vagyok örült rajongó. – Luce megmerevedett a testük közelségéről.

– Tényleg azt tudod mondani, hogy fogalmad sincs, miről beszélek?

Daniel vállat vont.

– Nem hiszek neked – makacskodott Luce. – Nézz a szemembe, és mondd, hogy tévedek. Hogy még soha életemben nem láttalak!

A szíve majd kiugrott a helyéből, amikor a fiú mindkét kezét a vállára tette és erősen megszorította. Olyan közel került az arcához, hogy az orruk majdnem összeért. Édes, meleg lélegzete égette a lány bőrét.

És Daniel megtette, amire Luce kérte. A fiú mélyen a lány szemébe nézett, és lassan, tagoltan mondta, hogy még véletlenül se érthessék félre szavait: – Soha életemben nem láttál engem.

HETEDIK FEJEZET

FÉNYSUGÁR

ÉS MOST HOVA MÉSZ? – kérdezte Cam, lejjebb tolva a piros, műanyag napszemüvegét. Olyan hirtelen jelent meg az Augustine bejárata előtt, hogy Luce majdnem nekiment. Az is lehet, hogy ott állt már egy ideje, csak Luce nem vette észre, annyira sietett az órára. Akárhogy is, a szívverése felgyorsult, és a tenyere is izzadni kezdett.

– Órára? – kérdezett vissza, mert hova is mehetett volna karjában a két vaskos matekkönyvvvel és a félig befejezett vallástörténet-dolgozattal.

Ez megfelelő pillanat lett volna arra, hogy elnézést kérjen az előző estéért. De nem tudta rávenni magát. Különben is késésben volt. Az öltözőben nem maradt meleg víz, úgyhogy vissza kellett mennie a szobájába. Valahogy már nem tűnt fontosnak, ami történt, és nem akarta senki figyelmét felhívni a távozására – különösen most nem, hogy Daniel miatt annyira szánalmasnak érezte magát. És azt sem akarta, hogy Cam bunkónak tartsa. Egyszerűen csak el akart menni mellette, és egyedül lenni, és elfeledkezni a reggeli megaláztatások soráról. Csakhogy... minél tovább bámulta Cam, annál kevésbé tűnt sürgősnek, hogy elmenjen. És annál kevésbé sajgott Luce büszkesége Daniel miatt. Miféle hatással bír Cam egyetlen pillantása?

A tiszta, sápadt bőrével és koromfekete hajával Cam minden más fiútól különbözött, akivel addigi élete során Luce találkozott. Magabiztosság sugárzott belőle, és nem csak azért, mert mindenkit

ismert – és bármit meg tudott szerezni. Abban a pillanatban, a épületmonstrum előtt állva Cam úgy nézett ki, mint egy művészi fekete-fehér fotó, kiszínezett, vörös szemüvegkerettel.

– Órára, mi? – ásított Cam színpadiasan. Elállta a bejáratot, és volt valami a vigyorában, amitől Luce kíváncsi lett, milyen aduászt tartogathat az ingujjában. Az oldalán vászontáska lógott, a kezében pedig egy műanyag pohár kávé tartott. Leállította az iPodját, de a fülhallgató még a vállán lógott. Luce azért meglehetősen kíváncsi volt arra, mit hallgathat, és honnan szerezte azt a feketepeci kávé. A fiú játékos, zöld szeme arra biztatta, kérdezze csak meg, ha meri. Cam belekortyolt a kávéba, aztán feltartott mutatójával azt mondta: – Hadd osszam meg a Sword & Cross óráival kapcsolatos bölcselmemet: jobb soha, mint későn.

Luce felnevetett, Cam pedig visszatolta a napszemüveget az orrára. A sötét lencsék teljesen eltakarták a szemét.

– Egyébként is – mosolygott fehér fogakat villantva a lányra –, mindjárt ebédidő, és van nálam egy piknikcsomag.

Ebédidő? Luce még nem is reggelizett. De a gyomra megkordult... és a gondolat, hogy Mr. Cole mennyire megszorongatja, amiért a délelőtti óráknak csak az utolsó húsz percére ért be, egyre kevésbé tűnt vonzónak.

A zacskóra mutatott. – Két személynek is eleget csomagoltál?

Cam a lány hátára tette széles tenyerét és kikormányozta az udvarra, el a könyvtár és a komor kollégium mellett. A temető vaskapujánál megállt.

Tudom, hogy ez furcsa hely egy piknikre – magyarázta –, de szerintem itt lehet a legjobban egy kicsit eltűnni szem elől. Legalábbis az iskola területén. Néha egyszerűen nem kapok levegőt odabent – mutatott Cam az épületre.

Luce határozottan meg tudta érteni. A suliban úgy érezte, közszemlére teszik, ugyanakkor kirekesztik. De Cam tűnt az utolsó embernek, aki szintén ebben az újdíák – szindrómában szenvedne. Ő annyira... összeszedett volt. Az előző esti buli és a tiltott kávézgatás

alapján soha nem képzelte volna, hogy ő is fuldoklik. Vagy hogy pont vele akarná megosztani ezt az érzést.

A fiú feje mögött a leharcolt iskolakomplexum többi részére látszott. Onnan nézve nem volt sok különbség a temetőkapu két oldala között. Luce úgy döntött, belemegy a dologba. – Csak azt ígérd meg, hogy megmentesz, ha rám akarna dőlni egy szobor.

– Nem – válaszolta Cam olyan komolyan, hogy a lánynak azonnal elment a kedve a viccelődéstől. – Az nem fog még egyszer előfordulni.

A pillantása arra a helyre esett, ahol alig pár napja Luce és Daniel majdnem maguk is a temetőben végezték. De a rájuk zuhant márványangyal már eltűnt, a talapzata üresen állt.

– Gyere! – húzta maga után Cam a lányt. Gazfoltokat kerülgetve, ki tudja, mi által ásott gödrökön, földkupacokon keresztül vezette a temető mélye felé.

Egyszer Luce majdnem elesett, az egyik sírkőben kapaszkodott meg, hogy visszanyerje az egyensúlyát. A nagy kő fejfának csak egyik oldalát csiszolták meg, a másikat durván hagyták.

– Azt mindig is szerettem – mondta Cam a rózsaszín sírkőre mutatva.

Luce megkerülte, hogy el tudja olvasni a feliratát.

– Joseph Miley – mondta hangosan. – Élt 1821-től 1865-ig. Bátran szolgált az Északi Aggresszió Háborújában. Túlélt három golyót, és öt ló dőlt ki alóla, mielőtt megtalálta volna a végső békét.

Luce megropogtatta az öklét. Lehet, hogy Camnek csak azért tetszik, mert a rózsaszínű kő kitűnik a szürkék közül? Vagy a tetején lévő kereszt bonyolult cikornyái miatt?

– Csak tetszik, hogy a sírkőre felírták, hogy halt meg. Ez olyan őszinte, nem? Az emberek általában nem akarnak erről beszélni.

Luce elkapta a tekintetét. Ezt nagyon is jól tudta. Trevor fejfája elég szűkszávú volt.

– Képzeld csak el, mennyivel érdekesebb lenne ez a hely, ha mindenki sírjára felvésték volna, miben halt meg. – Cam egy kis sírra mutatott pár hellyel odébb. – Szerinted ő hogy halt meg?

– Izé, skarlátban? – találgatott Luce, miközben odabattyogott.

Végighúzta az ujját a dátumokon. A lány, akit ide temettek, fiatalabb volt nála. Luce bele sem akart gondolni, mi történhetett vele.

Cam elgondolkozva billentette félre a fejét. – Lehet – válaszolta. – Vagy egy titokzatos pajtatűzben, miközben az ifjú „Betsy” ártatlanul „szunyókált” a szomszédfiúval.

Cam várakozó arckifejezése láttán Luce már majdnem úgy tett, mint aki megsértődik, de helyett kénytelen volt felnevetni. Nagyon hosszú idő eltelt azóta, hogy utoljára hülyéskedett egy fiúval. Persze, ez a helyszín valamivel morbidabb a tipikus parkolói flörtöknél, de a Sword & Cross diákközönsége is az. Akár tetszik, akár nem, most már Luce is ide tartozott.

Követte Camet a medenceszerű temető aljára, a díszesebb síremlékekhez és mauzóleumokhoz. Olyan volt, mintha ők ketten egy amfitréátrumban lépnének fel, és a domboldalon álló sírkövek őket bámulnák. A déli napfény narancssárgán tűzött át egy hatalmas tölgyfa levelei között. Luce eltakarta a szemét a kezével. Azon a héten ez volt a legmelegebb napjuk.

Ez a fickó pedig – mutatott Cam egy hatalmas korinthuszi oszlopos síremlékre – tisztára katonaszökevénynek tűnik. Megfulladt, amikor egy törött gerenda miatt ráomlott a pince. Ebből az a tanulság, hogy soha nem szabad elrejtőzni a konföderációsok sorozása elől.

– Tényleg? – kérdezte Luce. – Hogyan is lettél a téma szakértője?

Annak ellenére, hogy ugratta, Luce furcsamód megtiszteltetésnek érezte, hogy ott lehet Cammel. A fiú folyamatosan azt leste, hogy mosolyog-e.

– Csak a hatodik érzékem – vetett egy széles, ártatlan vigyort a lányra. – És ha akarod, van ott hetedik, nyolcadik és kilencedik érzék is, ahonnan ez jött.

– Lenyűgöző – mosolygott Luce. – Egyelőre az éhségérzetem aggaszt. Éhen halok.

– Szolgálatára. – Cam előhúzott egy plédet a táskájából, és leterítette a tölgyfa árnyékába. Kinyitott egy termoszt, és Luce megérezte az erős presszókávéillatot. Általában feketén itta a kávé, de most szájtátva nézte, ahogy Cam megtölt egy keverőpoharat jéggel, ráönti a kávé, és

pont megfelelő mennyiségű tejet önt a tetejére. – Cukrot elfelejtettem hozni – tette hozzá.

– Én cukor nélkül iszom. – Luce ivott egy kortyot a csontszáraz jegeskávéból, a héten most először kortyolhatott egy jót a Sword & Crossban tiltott koffeinből.

– Szerencse – felelte Cam, miközben a többi holmit is kipakolta. Luce tágra nyílt szemmel leste, ahogy elrendezi az ételt: egy barna bagettet, egy kis, kör alakú érett sajtot, egy üveg terrakottaszínű olajbogyót, egy tálkányi kaszinótojást és két élénkzöld almát. Lehetetlennek tűnt, hogy ennyi minden elfért a zacskóban, miként az is, hogy Cam egyedül tervezte mindezt elfogyasztani.

– Honnan szerezted ezeket? – kérdezte Luce, miközben úgy tett, mintha csakis arra koncentrálna, hogy letörjön egy darabot a bagettből, majd mellékesen hozzátette: – És kivel terveztél piknikezni, mielőtt megjelentem?

– Mielőtt megjelentél? – nevetett Cam. – Alig emlékszem a sivár életemre előtted.

Luce enyhén rosszálló pillantást vetett rá, hogy Cam tudja, milyen nyálasan találja ezt a megjegyzést... továbbá egy icipicit elbűvölőnek is. Hátradőlt, lekönyökölt a pokrócon, két lábát bokamagasságban keresztbe tette. Cam törökülésben ült vele szemben, és amikor odanyúlt a sajtksért, a karja végigsimította Luce fekete farmerjának a térdét, majd megállapodott rajta. A lánynak mindez nem volt ellenére.

– A könnyebbik kérdéssel kezdem – ült fel végül Cam. – Heti pár napot a konyhán segítek. Ez része a megállapodásnak, melynek értelmében visszajöhettem a Sword & Crossba. Elvárják, hogy „viszonozzam a szívességet” – forgatta a szemét. – De én nem bánom. Azt hiszem, tetszik a hőség. A kifröccsenő, forró olajat leszámítva – nyújtotta oda a felfelé fordított csuklóját, hogy megmutassa a tucatnyi apró sebhelyet az alkarján. – Munkaköri veszélyek – mondta társalgási tónusban. – De így bejárhatok a kamrába.

Luce nem bírt ellenállni a késztetésnek, hogy végigsimítson a végtelenül halvány duzzanatokon, amik kezdtek beleolvadni a fiú még világosabb bőrébe. Még mielőtt elszégyellte volna magát a

közvetlenkedése miatt, és elhúzódhatott volna, Cam elkapta a kezét és megszorította. Luce a sajátja köré fonódó ujjakra pillantott. Eddig észre sem vette, mennyire egyforma a bőrük árnyalata. A déli napozók között Luce egy kicsit mindig kínosnak érezte a sápadtságát. De Cam bőre olyan lenyűgöző volt, olyan fényes, szinte fémszerű – és ekkor Luce ráébredt, hogy a fiú valószínűleg ugyanilyennek látja őt. Megborzongott és egy kicsit el is szédült.

– Fázol? – kérdezte Cam csendesen.

Amikor Luce a fiú szeméből kiolvasta: Cam tudja, hogy nem fázik.

A fiú közelebb csúszott hozzá a takarón, és a hangja suttogássá halkult. – És most szerintem azt akarod, hogy ismerjem be, miszerint megláttalak az udvarban a konyhaablakból, és gyorsan összepakoltam mindezt, abban a reményben, hogy rábeszélhetlek a lógásra.

Luce ekkor kezdett volna jeget halászni a kávéjában, ha a füledt, szeptemberi forróság fel nem olvasztotta volna a kockákat.

– És előre megtervezted ezt a romantikus pikniket – fejezte be a fiú helyett. – Ezen a festői helyszínen?

– Hé – húzta végig Cam az ujját Luce alsó ajkán. – Te hoztad szóba a romantikát.

Luce elhúzódott. A fiúnak igaza van, ő beszél öntelten... aznap már másodszor. Érezte, hogy lángra lobban az arca, miközben megpróbál nem gondolni Danielre.

– Csak viccelek – mondta a fiú a fejét csóválva, amikor meglátta Luce letört arckifejezését. – Mintha nem lenne egyértelmű.

– Felpillantott egy ágyú alakú fehér szobor felett köröző pulykakeselyűre. – Tudom, hogy ez nem az Édenkert – nyújtott át a lánynak egy almát –, de tegyük úgy, mintha egy Smiths – számban lennénk. És nekem legyen mondva, más se tudna többel szolgálni.

Ez nagyon finom megfogalmazása volt a helyzetnek.

– Énszerintem – dőlt hátra Cam a takarón – a helyszín másodlagos.

Luce kétkedő pillantást vetett rá. Megbánta már, hogy elhúzódott az előbb, de túlságosan szégyenlős volt ahhoz, hogy közeledjen a fiúhoz, aki az oldalán hevert.

– Gyerekkoromban – Cam egy pillanatra elhallgatott – a körülmények nem különböztek túlságosan a Sword & Cross fegyházhangulatától. Ennek az az előnye, hogy immúnis vagyok a környezetemre.

– Ne már – csóválta Luce a fejét. – Ha ebben a pillanatban a kezembe nyomnának egy repülőjegyet Kaliforniába, nem repesnél az örömtől, hogy elszabadulhatsz innen?

– Mmm... enyhe egykedvűséggel fogadnám – kapott be Cam egy kaszinótojást.

– Nem hiszek neked – lökte meg Luce.

– Akkor neked biztosan boldog gyermekkorod volt.

Luce beleharapott a zöldalmába, és lenyalta az ujjáról a kicsorduló levét. A fejében peregetek a képek: szülei homlokráncolásai, az orvoshoz járások, az iskolaváltások, és a minden felett ott lebegő fekete árnyékok. Azt éppenséggel nem állíthatná, hogy boldog gyerekkora volt. De ha Cam sem kiutat nem lát a Sword & Crossból, sem pedig valami reményt a jövőre vonatkozóan, akkor a fiú gyerekkora talán még rosszabb volt.

Valami megzörrent a lábuknál, és Luce labdává gömbölyödött, amikor egy vastag, zöldessárga kígyó kúszott el mellettük. Megpróbált kellő távolságban maradni, de azért feltérdelt, és lepislogott rá. Nem egyszerűen egy kígyó volt, hanem egy, a vedlése közepén tartó kígyó. A farkáról átlátszó bőrréteg csúszott le. Georgia tele van kígyókkal, de Luce még egyet sem látott vedlés közben.

– Ne sikíts! – fogta meg Cam Luce térdét. Érintésétől a lány máris nagyobb biztonságban érezte magát. – Ha békén hagyjuk, akkor tovább fog menni.

Ez nem történhetett elég gyorsan. Luce-nak igencsak sikoltozhatnakja támadt. Világéletében utálta a kígyókat, és félt is tőlük. Olyan undorító, pikkelyes csúszómászók, és... – Pfuj! – Luce megborzongott, de nem tudta levenni a tekintetét a kígyóról, amíg az el nem tűnt a magas fűben.

Cam vigyorogva felvette és Luce kezébe nyomta a levedlett bőrt, amely még mindig elevennek tűnt, mint egy fokhagyma harmatos héja,

amit az apja frissen húzott ki a kertből. Csakhogy egy kígyóról van! Gusztustalan. Luce ledobta a földre, és a farmerjébe törölte a kezét.

– Ne már, szerinted nem volt cuki?

– Erre a reszketésemből jöttél rá? – Luce már el is szégyellte magát, amiért olyan gyerekesen viselkedett.

– És nem hiszel az átváltozás erejében? – kérdezte Cam a levetett kígyóbőrt tanulmányozva. – Végtére is evégből vagyunk itt.

Cam levette a napszemüvegét. Smaragdszín szeméből áradt a magabiztosság. Ismét olyan emberfelettien mozdulatlan pózba merevedett, Luce válaszára várva.

– Kezdem úgy gondolni, hogy egy kicsit fura vagy – felelte végül Luce, és halványan elmosolyodott.

– Ó, és gondoljunk bele, mennyi mindent nem tudsz még rólam – vágott vissza Cam közelebb hajolva. Közelebb, mint amikor megjelent a kígyó. Közelebb, mint amire Luce számított. A fiú lassan végighúzta az ujjait a lány haján.

Luce csak azt nem értette, hogy amikor görcsösnek kellene lennie – mint abban a pillanatban is –, miért érzi magát valahogy mégis kényelmesen. Pontosan ott akart lenni, ahol volt. Cam jóképű és érdekes. Nem tudta levenni a szemét a fiú szájáról: telt volt, rózsaszínű, és egyre közeledett feléje. Luce még jobban megszédült. Cam vállá az övéhez ért. Luce furcsa remegést érzett a mellkasában. Láttá, hogy Cam ajka szétválík. Lehunyta a szemét...

– Hát itt vagytok! – Egy kifulladás hang törte össze a varázst. Luce csüggedten sóhajtozva nézett Gabbe-re, aki ott állt mellettük lófarokba kötött hajjal, idülten mosolyogva.

– Már mindenhol kerestelek titeket.

– Ugyan mi a fenéért? – förmedt rá dühösen Cam, amiért kapott még pár pluszpontot Luce-tól.

– A temető volt az utolsó hely, ami eszembe jutott – cseverészett tovább Gabbe, miközben számolni kezdett az ujjain. – Megnéztem a szobákat, majd a lelátót, majd...

– Mit akarsz, Gabbe? – vágott közbe Cam, mintha testvérek lennének, mintha régóta ismernék egymást.

Gabbe pislogott, majd az ajkába harapott. – Miss Sophia szólt – mondta végül és csettintett. – Igen, így volt. Teljesen kiborult, amikor Luce nem jelent meg az óráján. Azt hajtogatta, hogy egy ilyen ígéretes tanítvány, meg minden.

Luce képtelen volt megfejteti ezt a lányt. Vajon igazat mond?

Tényleg tanári utasítást követ? Vagy gúnyolódik, amiért Luce olyan jó benyomást keltett egy tanárban? Nem elég, hogy Danielt az ujjá köré csavarta... most már Cam is kell neki?

Gabbe valószínűleg érzékelte, hogy beletenyerezt valamibe, de csak állt ott a nagy, tágra nyílt szemmel, szendén pislogva csavargatta szőke haját. – Hát akkor gyertek! – mondta végül mindkét kezét kinyújtva, hogy Luce-t és Camet is felsegítse. – Menjünk vissza az órára!

– Lucinda, tiéd a hármas állomás – mondta Miss Sophia egy papírlapra meredve, amikor Luce, Cam és Gabbe beléptek a könyvtár számítógépes részlegébe. Semmi „hol voltál?”, semmi pontlevonás a késésért. Miss Sophia csak szórakozottan, mintha eddig fel sem tűnt volna neki, hogy a lány nincs ott, beosztotta Penn mellé.

Luce vádló pillantást vetett Gabbe-re, de az csak vállat vont, és némán azt tátogta: „most mi van?”.

– Hol voltál? – esett neki Penn, amint Luce leült. Láthatóan ő volt az egyetlen, aki egyáltalán észlelte a hiányát.

Luce tekintete Danielt kereste. A fiú gyakorlatilag belebújt a számítógépebe a hetes állomásnál. Onnan, ahol ül, Luce csak a szőke glóriáját látta, de az is elég volt ahhoz, hogy a haja tövéig elvörösödjön. Lejjebb csusszant a székén, és újra előntötte a szégyen a tornatermi megaláztatás miatt.

Annak ellenére, amit Cammel élt át – sok nevetés, mosolyok és a majdnem – csók –, Luce nem tudta elfojtani Daniel iránti érzéseit. Ők ketten soha nem lesznek együtt.

Ez volt a lényege annak, amit a fiú mondott neki a tornateremben. Miután Luce gyakorlatilag a nyakába vetette magát.

A visszaautasítás annyira megviselte, annyira összetörte a szívét, hogy biztosra vette, messziről lesír róla, hogy mi történt vele, elég csak ránézni.

Penn türelmetlenül kocogtatta a ceruzájával Luce asztalát. De Luce nem tudta, hogyan magyarázza el a dolgot. Gabbe alaposan belekavart a piknikbe, még mielőtt Luce rájöhetett volna, mi történik vele. Vagy mi fog történni. De a leginkább azt furcsállotta, hogy mindezt miért érzi sokkal kevésbé fontosnak, mint ami a tornateremben történt Danielleel.

Miss Sophia a számítógépes laboratórium közepén állt, és a levegőbe csettintgetett, mint egy elsős tanítónéni, ha fel akarja hívni magára a nebulók figyelmét. Ezüst karkötői csengettyűkként csilingeltek.

– Ha közületek valaki már utánanézett a családfájának – harsogta túl a zsvajt –, az tudja, milyen kincsek rejtőznek a gyökerek között.

– Ó, Jézusom, kérlek, hagyja már ezt a metaforát! – hörögte Penn. – Vagy öljön meg engem! Na, melyiket választja?

– Húsz perc internetidőt kaptok arra, hogy kutatni kezdjétek a saját családfákat – közölte Miss Sophia stopperrel a kezében. – Egy generáció durván húsz-huszonöt év, úgyhogy legalább hat generációt célozzatok meg.

Nyögések.

A hetes állomásról is felröppent egy jól hallható sóhaj – Danielé.

Miss Sophia lecsapott a fiúra. – Daniel, valami bajod van ezzel a feladattal?

Daniel ismét felsóhajtott, és megvonta a vállát. – Nem, egyáltalán nem. Semmi gond. A családfám. Biztosan érdekes lesz.

Miss Sophia kérdően oldalra billentette a fejét. – Ezt lázas lelkesedésnek veszem. – Ismét az osztályhoz fordult, és így folytatta: – Úgy gondolom, biztosan találtok egy ágat, amit érdemes egy tíz-tizenöt oldalas dolgozatban kielemezni.

Luce képtelen volt a feladatra koncentrálni. Annyi mindent fel kellett dolgoznia. Őt és Camet a temetőben. Lehet, hogy nem volt hagyományos értelemben romantikus, de Luce-nak tulajdonképpen jobban is tetszett így. Még soha nem csinált ilyet. Soha nem lógott órákról, hogy sírok között kószáljon. Hogy piknikezzon, miközben egy fiú tökéletesre mixelt jegeskávét tölt neki. És kinevette, amiért fél a kígyóktól. Nos, a kígyós incidens kimaradhatott volna, de Cam legalább

kedvesen kezelte a dolgot. Kedvesebben, mint ahogy Daniel viselkedett vele egész héten.

Luce nagyon nem szívesen ismerte ezt be, de így volt. Danielt nem érdekli.

Camet viszont...

Végigmérte a pár terminállal odébb ülő fiút. Az rákacsintott, miközben kalapálni kezdett a billentyűzeten. Szóval kedveli. Callie sem tudná zavarba hozni a keresztkérdéseivel, miszerint mennyire egyértelmű, hogy Luce tetszik a fiúnak.

Legszívesebben azonnal felhívta volna Callie-t, kirohant volna a könyvtárból, füttyülve feladatra, családfára. Úgy tudná a leggyorsabban – és talán csakis úgy tudná – kiűzni a fejéből Danielt, ha egy másik srácról beszél. De ott voltak a rettenetes Sword & Cross-i telefonos szabályok, és a társai, akik szorgosan dolgoztak körülötte. Miss Sophia apró szeme végigvizslatta az osztályt.

Luce legyőzötten felsóhajtott, és megnyitotta a keresőablakot a számítógépen. Még húsz percet ott kell töltenie – kizárt, hogy egyetlen agysejtet is a feladatra tudna áldozni. Nem óhajtott megtudni semmit unalmas családjáról. Ehelyett nyughatatlan ujjai önálló életre kelve tizenhárom betűt gépeltek be: „Daniel Grigori”. Keresés.

NYOLCADIK FEJEZET

MÉLYMERÜLÉS

A MIKOR SZOMBAT REGGEL AJTÓT NYITOTT a kopogtatásra, Penn esett a karjaiba.

Azt hinné az ember, előbb-utóbb csak leesik nekem, hogy az az ajtó befelé nyílik – mentegetőzött, miközben megigazította a szemüvegét. – Meg kell jegyeznem, hogy ne dőljek a kukucskálónak. Szép szoba, egyébként – nézett körbe. Odasétált a Luce ágya feletti ablakhoz. – Nem rossz kilátás, a rácsokat meg mindent leszámítva.

Luce Penn válla fölött kinézett a temetőre. Tisztán látszott a tölgyfa, ahol Cammel piknikeztek. Az ablakból nem látta, de a fejében tisztán megjelent az a hely is, ahol beszorultak a szobor alá Daniellel. A bosszúálló angyal titokzatos módon eltűnt a baleset után.

Amikor Luce-nak eszébe jutott, milyen aggodalmas tekintettel suttogta a nevét aznap Daniel, ahogy majdnem összeért az arcuk – forróság öntötte el.

És szánalmasnak érezte magát. Felsőhajtott és elfordult az ablaktól, Penn is odébb ment.

Felvette és szemrevételezte a Luce asztalán található tárgyakat. A Szabadságszobor – papírnehezéket, amit Luce apja hozott egy konferenciáról New Yorkból, az anyukája fotóját azzal a nevetségesen rossz dauerral, akkoriból, amikor annyi idős lehetett, mint most a lánya, a korszakjelző Lucinda Williams-cédét, amit Luce Callie-től kapott

búcsúajándékként, jóval azelőtt, hogy meghallotta volna a Sword & Cross nevét.

– Hol vannak a könyveid? – kérdezte Penntől, mert el akarta terelni a figyelmét a nosztalgizásról. – Azt mondtad, tanulni jössz át.

Ekkorra Penn már a ruhásszekrényében turkált. Luce figyelte, ahogy gyorsan elveszíti az érdeklődését a szabályzatnak megfelelő fekete pólók és pulóverek láttán. Amikor Penn a fiókjai felé indult, Luce közbelépett.

– Oké, ennyi elég, Szimat – mondta. – Nem a családfánkat kellene kutatnunk?

– Ha már szóba került a szimatolás – csillant meg Penn szeme –, igen, kutatnunk kéne. De nem azt, amire te gondolsz.

Luce értetlenül bámult rá. – Mi van?

– Nézd – Penn Luce vállára tette a kezét. – Ha tényleg utána akarsz nézni Daniel Grigorinak...

– Csss! – sziszegte Luce, miközben az ajtajához ugrott, hogy bezárja. Kidugta a fejét a folyosóra, körbekémlelt. A levegő tisztának tűnt – de ez nem jelentett semmit. Errefelé az embereknek megvolt az a szokása, hogy a semmiből bukkannak fel. Különösen Cam. És Luce belehalt volna, ha ő – vagy bárki – megtudja, mennyire bele van zúgva Danielbe. Vagyis Pennt leszámítva bárki.

Luce becsukta az ajtót, és visszafordult a barátnőjéhez. Penn keresztbe vetett lábbal ült Luce ágya szélén. Vidámnak tűnt. Luce összefűzte a kezét a háta mögött, sarkát meg a kerek, vörös szőnyegbe fúrta. – Miért gondolod, hogy bármit is szeretnék tudni róla?

– Jaj, ne már! – nevetett Penn. – Ad egy: teljesen egyértelmű abból, ahogy folyamatosan őt bámulod.

– Csss! – ismételte meg Luce.

Ad kettő – folytatta Penn ugyanolyan hangerővel a múltkor láttam, hogy az egész órán róla gyűjtöttél infót a neten. Mielőtt elítélnél, közlöm veled, hogy teljesen nyíltan csináltad. És ad három: ne legyél paranoid! Szerinted elfecsegem ezt bárkinek az iskolában rajtad kívül?

Pennek igaza volt.

– Csak azt mondom – folytatta hogy ha esetleg elméletben többet szeretnél tudni egy bizonyos meg nem nevezett személyről, akkor gyümölcsözőbb lenne máshol keresgélni. – Penn széttárta a karjait. – Tudod, ha lenne segítséged.

– Hallgatlak – ereszkedett le Luce az ágyra. A múltkori internetes keresése csak annyiból állt, hogy begépelte, kitörölte, majd ismét begépelte Daniel nevét a keresőmezőbe.

– Reméltem, hogy ezt fogod mondani – válaszolta Penn. – Azért nem hoztam ma könyveket magammal, mert azt terveztem, hogy – nevetségesen nagyra kerekítette a szemét – körbevezetlek a Sword & Cross irattárának szigorúan tiltott föld alatti zugain!

Luce elfintorodott. – Nem is tudom. Meglesni Daniel aktáit? Kell ez nekem? Már így is örült rajongónak érzem magam.

– Hah! – vihogott Penn. – És igen, ezt kimondtad hangosan. Gyere, Luce! Vicces lesz. Egyébként is, mi mást csinálnál egy napsütéses szombat reggelen?

Szép nap volt – pontosan az a fajta, amitől az ember magányosan érzi magát, ha nem tervezett semmi szórakoztató szabadtéri tevékenységet. Az éjszaka közepén Luce megérezte a hidegfront szelét az ablakából, és amikor reggel felkelt, a hőség és a pára szinte teljesen eltűnt.

Ezeket az aranyszínű, kora őszi napokat régebben azzal töltötte, hogy a környéken lévő bicikliutakat rótt a barátaival. Ez még azelőtt volt, hogy kerülni kezdte volna az erdei ösvényeket az árnyékok miatt, amiket a többi lány nem látott. Mielőtt a lányok leültek volna vele egy szép napon a szünetben, hogy elmondják, a szüleik nem akarják, hogy átjárjon hozzájuk, nehogy ott kapjon rohamot.

Igazság szerint Luce egy kicsit pánikolt attól, hogy mivel tölti majd az első hétvégéjét a Sword & Crossban. Se órák, se rémisztő erőnléti vizsgálatok, se társasági események nem vártak rá. Csak negyvennyolc végtelen órányi szabadidő. Egy örökkévalóság. Luce egész reggel émelygett – amíg fel nem bukkant Penn.

– Oké. – Luce megpróbálta nevetés nélkül kimondani. – Vigyél el a titkos főhadiszállásodra!

Penn gyakorlatilag végigszökdécselte az utat az udvar letaposott fűvén át a nagy előcsarnokig. – Nem is tudod, mióta várom már, hogy legyen egy tettestársam, akit magammal hozhatok.

Luce elmosolyodott. Örült, hogy a közös kutakodás sokkal jobban izgatja Pennt, mint Luce Daniel – mániája. Az udvar szélén elmentek pár gyerek mellett, akik a lelátón heverték a tiszta, késő délelőtti napfényben. Fura volt színeket látni az iskola területén a diákokon. Luce már teljesen összekötötte őket a fekete színnel. De ott ült Roland citromzöld focinadrágban, s egy labdát toszogatott a két lábfeje közt. És Gabbe a lila kockás blúzában. Jules és Philip – a nyelvékszeres szerelmespár – egymás kopott farmeres térdén rajzolgatott. Todd Hammond a többiektől távolabb ült a lelátón, és képregényt olvasgatott terepszínű pólóban. Még Luce szürke pultos topja és sortja is ragyogóbbnak tűnt, mint bármi, amit azon a héten viselt.

Diante edző és az Albatrosz felügyelte az udvart. Felállítottak egy rozoga napernyőt az udvar szélén, kitétek alá két műanyag kerti izéket. Sötét napszemüvegüktől az ember akár azt is hihette volna, hogy alszanak, ha nem verik le olykor a hamut a cigarettájukról a fűre. Végtelenül unottnak tűntek, éppen annyira fogolynak – a munkájuk foglyának –, mint az általuk őrzöttek.

Sokan voltak odakint, de Luce, aki szorosan követte Pennt, elégedetten nyugtázta, hogy az előcsarnok közelében nincs senki. Arról ugyan senki nem mondott semmit, hogy mi jár a tiltott területekre való behatolásért, vagy egyáltalán mely területek tiltottak, de biztosra vette, hogy Randy találna neki megfelelő büntetést.

És mi van a vörösökkel? – kérdezte Luce, amikor eszébe jutottuk a mindenhol jelen lévő kamerák.

– Miközben hozzád mentem, lemerült elemet tettem néhányba közölte közömbösen Penn, mintha olyan mellékes dologról lenne szó, hogy például „megtankoltam az autót”.

Alaposan körülnézett, mielőtt odavezette Luce-t a főépület hátsó bejáratához. Három meredek lépcsőfok vezetett egy olajzöld ajtóhoz, amely egyáltalán nem látszott a földszintről.

– Ez a pince is a polgárháborús időkből származik? – kérdezte Luce. Pont úgy nézett ki az egész, mint ahova besuvaszthat az ember pár hadifoglyot. Penn hosszan, színpadiasan beleszagolt a levegőbe.

A rothadás büze válasz a kérdésedre? Ez itt patinás penész ám – vigyorgott. – A legtöbb diák a lábát törné, hogy ilyen történelmi levegőt szippanthasson.

Luce próbált nem az orrán keresztül lélegezni, közben Penn előhúzott egy lakatosműhelyre való, madzaggal összefogott kulcshalmot. – Az életem annyival egyszerűbb lenne, ha végre csinálnának egy mesterkulcsot ehhez a helyhez – mondta, miközben végigbogarásztta a gyűjteményt, majd végül kiválasztott egy vékony ezüstkulcsot. Amikor a kulcs megfordult a zárban, Luce váratlanul megborzongott az izgalomtól. Pennek igaza van – ez sokkal izgibb, mint a családfájukat kutatni.

Meleg, párás folyosón haladtak tovább, a plafon alig csak néhány centire volt a fejuktól. Az állott levegőnek határozottan hullaszaga volt, Luce szinte örült, hogy túl sötét van ahhoz, hogy tisztán lássa a padlót. Amikor már kezdte klausztrófóbiásán érezni magát, Penn előhúzott egy kulcsot, ami egy kicsi, de sokkal modernebb ajtót nyitott. Átbújtak rajta, és a túloldalán végre felegyenesedhettek.

Odabent az irattárban penészszag terjengett ugyan, de a levegő sokkal hűvösebbnek és szárazabbnak tűnt. Koromsötét volt, a fejük felett derengő EXIT feliratokat leszámítva. Luce éppen csak ki tudta venni Penn nagydarab alakját és a levegőben kaszázó kezét.

– Hol van az a zsinór? – dünnyögte a lány. – Itt van.

A csupasz villanykörte egy fémláncon lógott le a mennyezetről. A szoba így is félhomályos maradt, de Luce már látta, hogy a betonfalakat is olajzöldre festették. A falak mentén nehéz fémpolcok és iratszekrények sorakoztak. Rengeteg karton irattartó feküdt a polcokon, és a szekrények közötti átjárók mintha a végtelenbe tartottak volna. Mindent vastag porréteg borított.

A kinti napfény nagyon távolinak érződött. Bár Luce tisztában volt vele, hogy csak pár lépcsőfok választja el őket a föld felszínétől, de egy kilométer mélyen is lehettek volna. Megdörzsölte a csupasz karját. Ha

árny lenne, akkor pontosan ebben a pincében élne. Egyelőre nem mutatkoztak, de Luce tapasztalatból tudta, hogy ez nem elég ok arra, hogy megnyugodjon.

Penn, akit nem zavart a pince félhomálya, odahúzott egy sámlit a sarokból.

– Nahát – motyogta. – Valami megváltozott. Az akták pont itt voltak... úgy látom, végeztek egy kis tavaszi nagytakarítást, mióta utoljára itt pakolásztam.

– Az mikor volt? – kérdezte Luce.

– Körülbelül egy hete... – Penn hangja elnémult, ahogy a lány eltűnt a sötétben egy magas iratszekrény mögött.

Luce el nem tudta képzelni, mit akarhat a Sword & Cross ezzel a rengeteg dobozzal. Felemelte az egyik fedelét, és előhúzott egy aktát, amire az volt írva: JAVÍTÓ INTÉZKEDÉSEK. Száraz torokkal nyelt egyet. Lehet, hogy jobb, ha nem tudja.

– Diákok szerint van ábécésorrendben – szólt neki Penn. A hangja fojtott volt és távoli. – E, F, G... itt van, Grigori.

Luce a papírzörgés hangját követve nemsokára rálelt Pennre, aki egy dobozt ölelgetett, ide – oda tántorgott a súlya alatt, és Daniel aktáját szorította az állával.

– Olyan vékony – mondta, miközben enyhén megemelte az állát, hogy Luce elvehesse a dossziét. – Általában sokkal, izé... – Felnézett Luce-ra, és beharapta az ajkát. – Oké, most én beszélek úgy, mint egy őrült rajongó. Nézzük meg, mi van benne!

Daniel aktája egyetlen lapból állt. A jobb felső sarkába ragasztották a diákigazolványának a fekete-fehér fénymásolatát. Daniel egyenesen a kamerába nézett, Luce-ra, ajkán halvány mosollyal. Luce akaratlanul is visszamosolygott. Daniel pontosan úgy nézett ki, mint azon az este, amikor... Luce nem tudott visszaemlékezni, mikor is.

Az arckifejezés nagyon élénken élt az emlékeiben, de nem tudta felidézni, hol láthatta.

– Istenem, hát nem pontosan ugyanúgy néz ki? – szakította félbe Penn Luce gondolatait. – És nézd meg a dátumot. Ez a kép három éve készült, amikor először érkezett a Sword & Crossba.

Talán erre gondolhatott az előbb... hogy a fényképen Daniel ugyanúgy néz ki, mint most. De Luce úgy érezte, arra gondolt... vagy arra készült gondolni... valami másra, de már nem jutott eszébe, mire.

– Szülők: ismeretlenek – olvasta Penn, miközben Luce áthajolt a vállán. – Gondviselő: a Los Angeles-i Állami Nevelőintézet.

– Nevelőintézet? – kapott a szívéhez Luce.

– Csak ennyi áll benne. Ezenkívül már csak a...

– Bűnlajstroma van itt – fejezte be helyette Luce, miközben hangosan felolvasta. – Elkapták a nyilvános strandon zárás után... vandál módon elbánt egy bevásárlókocsival... és szabálytalan gyalogosátkelés.

Penn szeme elkerekedett, és alig bírta visszafojtani a nevetést. – Grigori hősszerelmest azért tartóztatták le, mert átment a piroson? Ismerd be, hogy ez vicces!

Luce-nak nem volt ínyére az elképzelés, hogy Danielt bármiért is letartóztatják. És még kevésbé tetszett neki, hogy a Sword & Cross szerint a fiú egész élete nem volt több apróbb szabálysértések sorozatánál. Annyi papírdoboz van itt tele iratokkal, Danielről pedig csak ennyi található?

– Lennie kell még valaminek – mondta.

Léptek hangzottak fel felettük. Luce és Penn tekintete a mennyezetre vándorolt.

Az iroda – suttogta Penn, miközben kihúzott egy zsebkendőt az ingujjából, hogy kifújja az orrát. – Akárki lehet az. De ide senki nem fog lejönni, higgy nekem!

Egy másodperccel később kinyílt egy ajtó, és a folyosóról beszűrődő fény megvilágította a lépcsőt. Kopogó cipők indultak lefelé. Luce érezte, hogy Penn megmarkolja a felsője hátulját, és a falhoz húzza, egy könyvespolc mögé. Lélegzet – visszafojtva vártak, Daniel elemelt papírjával a kezükben. Lebuktak, a fenébe is, lebuktak.

Luce lehunyta a szemét, és a legrosszabbra számított, amikor kísérteties, dallamos hang töltötte be a helyiséget. Valaki dudorászott.

– Dú-da-da-da-dú – trillázta lágyan egy női hang. Luce kinyújtotta a nyakát kér irattartó között, és egy vékony, idősebb nőt látott a

homlokára erősített elemlámpával, mint amilyen a bányászoknak van. A légies léptei alapján úgy tűnt, mintha a dobozokban pehelytoll lenne, nem nehéz iratok.

Penn megragadta Luce kezét, miközben lesték, ahogy Miss Sophia egy üres polcra teszi a dobozokat. Majd elővett egy tollat, és beírt valamit a füzetébe.

– Csak még néhányat – jegyezte meg, majd dűnnyögött valamit az orra alatt, amit Luce nem hallott. Egy pillanattal később Miss Sophia már úton is volt felfelé a lépcsőn, és éppen olyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent. A dúdolása még egy pillanatig ott lebegett. Amikor az ajtó becsukódott, Penn hatalmasat sóhajtott. – Azt mondta, még néhányat. Valószínűleg vissza fog jönni.

– Mit csináljunk? – kérdezte Luce.

– Te mássz vissza a lépcsőn! – mutatott oda Penn. – Fent tarts balra, és egyenesen az irodába jutsz. Ha bárki meglát, mondd azt, hogy a mosdót kerested.

– És te?

– Én visszateszem Daniel aktáját, és a lelátónál találkozunk. Miss Sophia nem fog gyanút, ha csak engem talál itt. Én olyan sok időt töltök itt, hogy szinte ez a második otthonom.

Luce némi sajnálkozással pillantott Daniel papírára. Még nem akart elmenni. Nagyjából akkor, amikor elindultak megnézni Daniel aktáját, Camén is gondolkozni kezdett. Daniel olyan rejtélyes – és sajnálatos módon az aktája is az. Cam viszont olyan nyíltak és könnyednek tűnik – ettől feltámadt Luce kíváncsisága. Vajon találna-e olyasmit róla, amit a fiú különben nem osztana meg vele. De elég volt egyetlen pillantást vetnie Penn arcára, hogy tudja, már így is túl kevés az idejük.

– Ha van még valami Danielről, meg fogjuk találni – biztosította Penn. – Nem hagyjuk abba a keresést. – Gyengéden az ajtó felé tolta Luce-t. – És most menj!

Luce végigsietett a bűzös folyosón, majd kinyitotta a lépcsőre vezető ajtót. A lépcső alján is párás volt a levegő, de Luce érezte, hogy minden egyes lépéssel tisztul egy kicsit. Amikor végül befordult a sarkon, kénytelen volt pislogni és megdörzsölni a szemét, hogy hozzászokjon a

folyosóra ömlő erős fényhez. A fehérre festett ajtón át bebotorkált az előcsarnokba. Ahol is földbe gyökerezett a lába.

Két fekete, túsarkú csizma lógott ki a telefonfülkéből, nagyon úgy, mintha a Gonosz Keleti Boszorkányhoz tartoznának. Luce az ajtó felé oldalazott és reménykedett, hogy nem szúrják ki, amikor rádöbbsent, hogy a túsarkú csizmás felpolcolt lábak egy kígyóbőr forrónadrágban folytatódnak, ami viszont egy mosolytalan Mollyban ér véget. Apró, ezüst fényképezőgépet tartott a kezében. Luce-ra nézett, a helyére tette a telefonkagylót mellett, majd a földre rúgta a lábát.

Miért tűnsz olyan büntudatosnak, Fasírt? – kérdezte felállva, csípőre tett kézzel. – Hadd találjam ki! Még mindig nem áll szándékodban megfogadni a tanácsom és békén hagyni Danielt?

Ez az egész „gonosz szörnyeteg” dolog biztosan csak egy szerep. Mollynak fogalma sem lehet arról, honnan, éppen honnan jön Luce... Semmit nem tud róla. Semmi oka, hogy ilyen rosszindulatú legyen. Amióta belépett ide, Luce semmit nem vétett Molly ellen – legfeljebb csak megpróbálta elkerülni.

– Elfelejtetted már, milyen pokoli szerencsétlenség származott abból, amikor olyasvalakire próbáltad ráerőltetni magad, akit nem érdekeltél? – Molly hangja pengeéles volt. – Mi is volt a neve? Taylor? Truman?

Trevor. Honnan tudhat Molly Trevorról? Ez Luce legmélyebb, legsötétebb titka. Az, amit mindenáron titokban akart tartani – titokban *kell*ett tartania – a Sword & Crossban. És most, hogy a Gonosz Megtestesülése megtudta, ráadásul még szégyentelenül fel is emlegette, kegyetlenül, gátlástalanul – az iskola kellős közepén. Lehet, hogy Penn hazudott? Hogy nem Luce az egyetlen, akivel megosztotta az irattári titkait? Van más logikus magyarázat? Luce a mellkasára szorította a kezét, rosszul érezte magát, és nagyon kiszolgáltatottnak. Megmagyarázhatatlan büntudata támadt, miközben átélte a tűz éjszakáját.

Molly oldalra billentette a fejét. – Végre – mondta megkönnyebbült hangon. – Van, ami azért hat rád. – Hátat fordított Luce-nak, és kinyitotta a bejárati ajtót. Majd, mielőtt még kilibbent volna rajta,

visszanézett Luce-ra. – Szóval ne tedd azt a jó öreg Daniellel, amit a hogyishívjakkal. *Capisce?*

Luce elindult utána, de csak pár lépést tudott megtenni, mielőtt rájött, hogy valószínűleg kiborulna, ha most próbálná legyőzni Mollyt. Az a lány egyszerűen túl rosszindulatú. Majd – olaj a tűzre – meglátta Gabbe-et. Épp lesétált a lelátóról, hogy a mező közepén fogadja Mollyt. Mindketten visszafordultak és őrá néztek, de túl messze voltak ahhoz, hogy Luce ki tudja venni, milyen képet vágnak. A copfos, szőke fej a fekete apródfrizura fölött – ez volt a leggonoszabb *téte-a-téte*, amit Luce valaha látott. Ökölbe zárta verejtékes ujjait, miközben elképzelte, ahogy Molly mindent elmond Gabbe-nek, amit Trevorról tud, aki azonnal rohan a hírrel Danielhez. Erre a gondolatra sajgó fájdalom terjedt Luce ujjából a karján át a mellkasába. Daniel, aki átsétált a pirosra... Állati!

Az semmiség ahhoz képest, amiért Luce idekerült.

– Fejeket fel! – kiáltotta egy hang. Luce ezt soha nem hallotta szívesen. A sporteszközök mindig is hajlamosak voltak célpontnak tekinteni. Luce elfintorodott, felnézett, ámde egyenesen a Napba. Nem látott semmit, és még arra sem volt ideje, hogy eltakarja az arcát, amikor egy csattanást érzett az arcán, és csengeni kezdett a füle. Áu!

Roland focilabdája.

– Szép volt! – kiáltotta Roland, miközben a labda egyenesen visszaszállt hozzá. Mintha direkt csinálta volna. Luce megdörzsölte a homlokát, és előretántorgott pár lépést. Egy kéz a csuklóján... Egy meleg szikra, amitől elállt a lélegzete. Barna ujjakat látott. Felnézve pedig Daniel szürke szemét. – Jól vagy? – kérdezte a fiú.

Amikor Luce bólintott, felvonta a szemöldökét. – Ha focizni akarsz, csak szólj! – mondta. – Boldogan elmagyarázom a játék apróbb finomságait, mint például hogy a legtöbben a kevésbé érzékeny testrészekkel szokták visszarúgni a labdát.

Elengedte a csuklóját, és Luce azt hitte, most majd megsimogatja a sajgó arcát. Egy pillanatra mozdulatlanra merevedett, és a lélegzetét is visszatartotta. De csalódottan fújta ki a levegőt, amikor Daniel a saját haját simította ki a szeméből.

Luce ekkor döbrent rá, hogy Daniel gúnyolódik.

És miért is ne tette volna? Valószínűleg ott maradt a labda nyoma az arcán.

Molly és Gabbe még mindig őt bámulták karba font kézzel – és most már Danielt is.

– Szerintem a barátnőd kezd féltékeny lenni – mutatott Luce a párra.

– Melyik? – kérdezte Daniel.

– Nem tudtam, hogy mindkettő a barátnőd.

– Egyik sem az – válaszolta Daniel egyszerűen. – Nincs barátnőm. Úgy értettem, melyiket hiszed a barátnőmnek?

Luce meghökkent. Akkor mi volt az a suttogás Gabbe-bel?

És miért bámulják így most őket a lányok? Daniel hazudik?

A fiú furcsán nézett rá. – Lehet, hogy jobban bevarted a fejed, mint gondoltam – jegyezte meg. – Gyere, sétáljunk egyet, szellőztess ki egy kicsit!

Luce aljas poént gyanított Daniel javaslatában. Habókosnak tartja? Gázosnak? De akkor miért hívja sétálni? A fiúra pillantott. Hogyan tűnhet ilyen őszintének? És pont akkor, amikor már megszokta a bunkóságát.

– Hova? – kérdezte Luce óvatosan. Túl könnyű lenne örvendezni, hogy Danielnek nincs barátnője, hogy vele akar sétafikálni. Biztos van ebben valami trükk.

Daniel a fűvön álló lányokra sandított. – Valahova, ahol nem bámulnak minket.

Luce ugyan abban maradt Penn-nel, hogy majd a lelátónál megvárja, de úgy gondolta, majd később elmagyarázza a helyzetet, Penn úgyis megérti. Luce hagyta, hogy Daniel elvezesse a lányok átható pillantása és a félig rothadt lugas előtt, az öreg templom – tornaterem mögé. Beértek egy csavart törzsű tölgyekből álló erdőbe. Luce sosem gondolta volna, hogy ilyesmi rejtőzhet ezen a helyen. Daniel hátranézett, hogy tartja-e a lépést. Luce mosolygott, mintha nem lenne nagy ügy a fiút követni, de miközben az utat tapogatta a göcsörtös, vén gyökerek között, akaratlanul is eszébe jutottak az árnyékok.

A sűrűsödő erdő sötétjén itt-ott áthatolt egy napsugár. A levegőt zsíros, nedves föld illata töltötte meg, és Luce hirtelen megérezte, hogy víz van a közelben. Ha imádkozós fajta lett volna, már ekkor elkezd imádkozni, hogy maradjanak távol az árnyékok, csak amíg Daniellel van, nehogy a fiú meglássa, milyen örült tud lenni Luce. De Luce soha nem imádkozott. Nem tudta, hogy kell. Ehelyett csak keresztbe tette az ujjait.

– Van itt egy tisztás az erdőben – mondta Daniel. És tényleg. Kértek egy rétre. Luce mély levegőt vett ámulatában.

Míg Daniellel végigsétáltak az erdőn, valami megváltozott, és nem csak annyi, amennyit a sétaút hossza a Sword & Crosstól igazolt volna. Mert amikor kértek a fák közül arra a magas, vörös sziklára, olyan volt, mintha egy képeslap közepén állnának. Egy olyan képeslapon, amely a kisvárosi trafikokban forog a fémállványon, és az idilli Dél már nem létező arcát ábrázolja. Minden szín, amit Luce maga előtt látott, ragyogó volt, élénkebb, mint akár egy perccel azelőtt is. A közvetlenül alattuk ringatózó kristálykék tótól a körülöttük elterülő sűrű, smaragdszínű erdőig. Két sirály körözött a tiszta, azúr égbolton. Amikor Luce lábujjhegyre állt, látta a bézs színű homokdűnéket, és tudta, hogy azok az óceán fehér habjába futnak bele, valahol a láthatatlan messzeségben.

Felnézett Danielre. Ő is ragyogott. A bőre aranylott ebben a lényben. Luce súlyosnak érezte az arcán a fiú tekintetét.

Hogy tetszik? – kérdezte Daniel. Most, hogy távol kerültek a többiektől, sokkal lazábbnak tűnt.

Még soha nem láttam ilyen szépet – lehelte Luce, miközben végignézett a tó békés felszínén, és feltámadt benne a vágy, hogy beleugorjon. Távolabb egy nagy, lapos, mohos szikla emelkedett ki a vízből. – Az micsoda?

Megmutatom – felelte Daniel, miközben lerúgta a cipőjét. Luce sikertelenül próbálta nem feltűnően bámulni, ahogy áthúzza a pólóját a fején, megmutatva izmos felsőtestét. – Gyere! – mondta neki a fiú, amitől Luce rádöbrent, hogy kis híján földbe gyökerezett a lába.

– Ebben tudsz úszni – tette hozzá a lány trikójára és sortjára mutatva.
 – Most még nyerni is hagylak.

Luce felnevetett. – Most? Mert eddig mindig én hagytalak nyerni?

Daniel bólogatni kezdett, majd hirtelen abbahagyta. – Nem. Hanem mert a múltkor veszítettél a medencében.

Luce majdnem kikotyogta, miért is veszített. Lehet, hogy együtt nevezhetnének ezen az egész Gabbe-Daniel-barátnője félreértésen. De Daniel ekkorra már a feje fölé emelte a két karját, és a levegőbe lendült, majd a tökéletes ívű ugrás végén a vízbe csobbant.

Ez volt az egyik leggyönyörűbb dolog, amit Luce valaha látott. Danielben olyan kecsesség volt, amelyet még soha nem tapasztalt. Még a csobbanása is csodálatos visszhangot keltett a fejében.

Odalent akart lenni vele.

Lehúzta a cipőjét, és a magnóliafa alatt hagyta Danielé mellett, majd kiállt a szikla peremére. Olyan hat méter magasan lehetett, ez az a magasság, amitől Luce szíve mindig nekilódult. Jó értelemben.

Egy másodperccel később Daniel feje felszínre bukkant. A fiú vigyorogva taposta a vizet. – Ne akard, hogy meggondoljam magam a győzelmeddel kapcsolatban – mondta. Luce egy mély levegőt véve Daniel feje fölé célzott az ujjaival, és el-és fellökte magát egy magas hattyúugrásba. A zuhanás jóformán semeddig sem tartott, de nagyon kellemes volt átszelni a napmeleg levegőn.

Csobb. A víz először megdöbbenően hidegnek bizonyult, de mire Luce a felszínre emelkedett, már ideálisnak tűnt a hőmérséklete. A lány nagy levegőt vett, Danielre pillantott, majd pillangóúszásba kezdett.

Olyan keményen, hogy el is veszítette a fiút szem elől. Tudta, hogy ragyogó látványt nyújt, és reménykedett abban, hogy Danielnek is tetszik. Egyre közelebb és közelebb ért a sziklához, majd az oldalára csapott – egy pillanattal Daniel előtt.

Mindketten ziháltak. A szikla pereme síkos volt a moha miatt, és Luce alig tudott megkapaszkodni benne. De Daniel minden gond nélkül felmászott, majd lenyúlt Luce-ért és felhúzza addig, ahonnan már egyedül is boldogult.

Mire Luce felmászott a langyos, lapos kőre, Daniel a hátán feküdt, szinte megszáradva. Csak a sortján látszott, hogy az imént még a tóban volt. Luce vizes ruhája viszont a testéhez tapadt, és a hajából szanaszét csöpögött a víz. A legtöbb fiú megragadta volna a lehetőséget, hogy alaposan megbámulja a csuromvizes lányt, de Daniel csak feküdt a kőn és lehunyta a szemét, mintha adni akarna pár pillanatot, hogy összeszedje magát – vagy kedvességből, vagy éppenséggel érdeklődés hiánya miatt.

Kedvességből, döntötte el Luce, tudván, hogy reménytelenül romantikusan közelít a kérdéshez. De Daniel olyan jó megfigyelőnek tűnt biztosan érezte legalább egy kicsit, mire gondol Luce. Nem csak vonzódását, a vágyát, hogy a fiú közelében legyen, amikor pedig, mindenki azt mondja, hogy tartsa tőle magát távol, hanem azt mélységes meggyőződést, hogy valahonnan ismerik – tényleg ismerik – egymást.

Daniel szeme felpattant, és a fiú elmosolyodott – ugyanazzal a mosollyal, mint az igazolványképén. Luce-t egészen letaglózta a deja vu. Muszáj volt lefeküdnie.

- Mi van? – kérdezte Daniel aggodalmas hangon.
- Semmi.
- Luce...

Nem tudom kivenni a fejemből – felelte a lány az oldalára fordulva, hogy szembekerüljön Daniellel. Ahhoz még nem érezte elég kiegyensúlyozottnak magát, hogy felüljön. – Ezt az érzést, hogy ismerlek. Hogy már régebb óta ismerlek.

A hullámok a szikla oldalát nyaldosták, s lefröcskölték Luce lelógó lábát. Hideg volt a víz, a lány libabőrös lett. Daniel végül megszólalt.

Nem tárgyaltuk ezt már meg? – A hangsúlya megváltozott, mintha ki akarná gúnyolni a lányt. Úgy beszélt, mint egy doveri fiú: önelégülten, végtelenül unottan, kárörvendően. – Hízélgő, hogy úgy érzed, mintha lenne köztünk valami kapcsolat. De nem kell kitalálnod mindenféle elfeledett közös múltat, csak mert fel akarod hívni magadra egy srác figyelmét.

Nem. Azt hiszi, Luce hazudik erről a furcsa érzésről, amit nem képes kiverni a fejéből, csak hogy kikezdjen vele? Luce megsemmisülve szorította össze a fogát.

– Miért találnék ki ilyesmit? – kérdezte hunyorogva.

– Azt mondd meg te! – felelte Daniel. – Ne, inkább ne! Úgysem segítene. – Felsóhajtott. – Nézd, korábban kellett volna szólnom, amikor észrevettem a jeleket. – Luce felült. A szíve zakatolni kezdett. Szóval Daniel is látja a jeleket.

– Tudom, hogy leráztalak a tornateremben – folytatta a fiú lassan, mire Luce előrehajolt, mintha így gyorsabban ki tudná húzni belőle a szavakat. – El kellett volna mondanom az igazat.

Luce várt.

– Megégettem magam egy lánnyal. – Daniel a vízbe lendítette a kezét, leszakított egy vízililiomot, és összegyúrte a tenyerében. – Valakivel, akit nagyon szerettem, nem túl régen. Semmi kifogásom ellened, és nem akarlak semmibe venni. – Felnézett, és a nap áttűzött egy hajtincsén, ami felragyogott a fényben. – De nem szeretném, ha hiú reményeket táplálnál. Én senkivel nem fogok összejönni a közeljövőben.

Ó.

Luce elkapta a pillantását, a mozdulatlan, éjfélkéek vizet bámulta, ahol alig pár perce nevetgéltek és fröcsköltek. A tó már nem ígért felhőtlen szórakozást. És Daniel arca sem.

Nos, Luce is megégette magát. Esetleg ha mesélne Trevorról és arról, milyen borzalmas volt az egész, Daniel is megnyílna a múltjával kapcsolatban. De persze rögtön tudta, hogy nem bírná elviselni, ha a fiú mással kapcsolatos múltjáról kellene hallania. A pusztá gondolat, hogy egy másik lánnyal van – megjelent előtte Gabbe, Molly, a mosolygó arcok, nagy szemek, hosszú hajak montázsa –, elég volt ahhoz, hogy felkavarodjon a gyomra.

A csúnya szakításos sztori jó magyarázat mindenre. Miért nem képes elfogadni?

Daniel kezdettől fogva furcsán viselkedett vele. Egyik nap beintett neki, még mielőtt bemutatkoztak volna egymásnak, másnap pedig

megmentette a lezuhanó szobortól a temetőben. Most meg kihozta ide a tóhoz – egyedül.

Daniel lehajtotta a fejét, de a szemét a lányra szegezte. – Ez nem elég jó válasz? – kérdezte szinte úgy, mintha tudná, mire gondol a lány.

– Még mindig úgy érzem, van valami, amiről nem beszélsz – felelte Luce. Nem lehet mindent egyetlen rossz magánéleti eseménnyel megmagyarázni, ezt nagyon jól tudta. Ebben igazán volt tapasztalata.

Daniel elfodult, és az ösvényt nézte, amelyen át megközelítették a tavat. Kis idő múlva keserűen felnevetett. – Természetesen vannak dolgok, amiket nem mondok el neked. Alig ismerlek. Nem értem, miért gondolod, hogy tartoznék neked bármivel. – Talpra állt.

– Hova mész?

– Vissza kell mennem – felelte a fiú.

– Ne menj! – suttogta Luce, de Daniel mintha meg sem hallotta volna.

A lány nehéz szívvel figyelte, ahogy a fiú a vízbe veti magát.

Elég messze bukkant fel ismét, és a part felé tempózott. Egyszer visszapillantott a lányra, nagyjából félúton, és határozottan búcsút intett neki.

Luce szíve feldobogott, amikor Daniel tökéletes pillangó mozdulatokra váltott. Akármilyen üresnek is érezte magát belül, muszáj volt csodálnia. Olyan tiszta volt, olyan könnyed, alig tűnt úzásnak.

Daniel semmi perc alatt kiért a partra. Nagyon magabiztosan úszott, de kizárt, hogy ilyen gyorsan odaérhetett, hacsak nem száguldott a vízben.

Miért volt ilyen sürgős neki, hogy elmeneküljön tőle?

Luce a mély megaláztatás és a még mélyebb vágý zavarba ejtő keverékével küzdve nézte, ahogy Daniel felhúzódkodik a partra. Egy napsugár tört át a fák között, és olyan ragyogással keretezte az alakját, hogy Luce azt hitte, a szeme káprázik.

Felmerült benne, hogy talán a fociabdától károsodott a látása. Vagy mi lehet ez a látomás? A késő délutáni napsütés trükkje?

Felállt a sziklára, hogy alaposabban megnézzze.

Daniel nem tett mást, csak a vizet rázta le a fejéről, de mintha cseppekből álló felhő lebegett volna két karja körül, meghazudtolva a gravitációt.

Ahogy a víz megcsillant a napfényben, úgy tűnt, mintha szárnyai lennének.

KILENCEDIK FEJEZET

AZ ÁRTATLANSÁG KORA

HÉTFŐ ESTE AZ AUGUSTINE ÉPÜLET legnagyobb osztálytermében Miss Sophia a dobogón állva árnyjátékot adott elő. Soron kívüli órát hirdetett vallástörténetből, mert másnap kezdődtek a témazárók. Luce, mivel egy teljes hónapnyi anyagról lemaradt, úgy gondolta, rengeteg behoznivalója van.

Ez meg is magyarázta, miért volt ő az egyetlen, aki legalább úgy tett, mintha jegyzetelne. A többiek mintha észre sem vették volna, hogy a keskeny nyugati ablakokon beszivárgó napfény Miss Sophia házi gyártású világítódoboza ellen dolgozik. Luce nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy odamegy, és behúzza a poros függönyöket, mert még kiderül, hogy ő az egyetlen, aki tényleg figyel.

Amikor a nap megcirógatta Luce tarkóját, rádöbbsent, milyen régen ül abban a teremben. Reggel, a világtörténelem – órán a keleti nap sörényként világított Mr. Cole gyérülő haja körül. Végigszenvedte a bágyasztó délutáni hőséget biológián az Albatrosszal. Most már majdnem este volt. A nap körbejárta az iskolát, ezalatt Luce szinte fel sem állt a padból. A teste éppen olyan merevnek tűnt, mint az a fémszék, amelyen ült, az elméje olyan tompának, mint a ceruza. Már nem is jegyzetelt.

Mi ez az árnyékállatozás? Hány évesek is ők? Öt?

De nyomban büntudata támadt. Az egész tanári karból Miss Sophia volt a legkedvesebb, még azt is megtette, hogy finoman félrevonta

Luce-t előző nap, hogy megbeszélje vele, mennyire le van maradva a családfaelemzésével. Luce hálát mímelt, amikor Miss Sophia elismételte neki a jó egy órányi útmutatást az adatbázisokkal kapcsolatban. Egy kicsit szégyellte magát, de úgy érezte, ha hülyének nézik, az még mindig jobb, mintha beismeri, hogy túlságosan lefoglalja az egyik osztálytársával kapcsolatos mániája ahhoz, hogy a kutatásra áldozza az idejét.

Most Miss Sophia ott állt a hosszú kreppruhájában, elegánsan összefűzve a hüvelykujját és a magasba emelte a kezét, a következő árnyalakra készülve. Az ablakon túl egy felhő szállt el a nap előtt. Luce figyelme azonnal visszaterelődött az órára, amikor észrevette, hogy egy valódi árnyék jelenik meg a falon Miss Sophia mögött.

– Mint arra emlékezhetek a tavaly olvasott *Elveszett paradicsomból*, amikor az Isten szabad akaratot adott az angyalainak... – mondta Miss Sophia az elefántcsontszín ruhájára csíptetett mikrofonba szuszogva, és fűrge ujjai tökéletes angyalszárnyakat vetítettek csapkodó ujjáival – ... ám az egyik megszegte a szabályokat. – Miss Sophia hangja drámaian lehalkult, majd felemelte a mutatóujját, mire az angyalszárnyak ördögszarvakká változnak.

Luce mögött valaki azt dörögte: – Nagy ügy, ez az egyik legrégibb trükk.

Attól a pillanattól fogva, hogy Miss Sophia elkezdte az órát, mondhatott, mutathatott akármit, mindig akadt valaki, aki bele kötött. Lehet, hogy azért, mert Luce nem kapott vallásos nevelést, mint a többiek, vagy azért, mert sajnálta Miss Sophiát, de egyre nőtt benne a késztetés, hogy megforduljon és lepisszegje a kötekedőket.

Nyűgös volt. Fáradt és éhes. A többiek már vacsorához sorakoztak. Ám a Miss Sophia vallástörténet-óráját látogató húsz diákot tájékoztatták, hogy ha részt vesznek az „opcionális” – sajnos ez elég megtévesztő jelző, magyarázta Penn – órán, a vacsorájukat időtakarékossgából a tanteremben szolgálják fel.

Az étel – ami se vacsora, se ebéd nem volt igazából, inkább uzsonnaféle – nem igazán nyerte el a tetszését. Amúgy is nehezen utált olyasmit a főleg húsos ételeket kínáló menzán, amit képes volt

megenni. Randy egy halom hervatag szendvicset és pár kancsó langyos vizet tölt be egy kerek zsúrkocsin.

A szendvicseket mind rejtélyes felvágottakból, majonézből és sajtból komponálták, és Luce irigyen bámulta, ahogy Penn egyiket a másik után tolja be, fogsornyomos kenyérhéjakat hagyva maga után. Luce már majdnem ott tartott, hogy lepiszkál egy szalámit az egyik szendvicről, amikor Cam bukkant fel mellette. Kinyitotta az öklét, tenyerén egy kis halom füge volt. Sötétlila héjuk ékszerként csillogott a kezében.

– Mi ez? – kérdezte Luce elfojtva a mosolyát.

– Nem élhetsz csak kenyéren, igaz?

– Ne edd meg! – libbent oda Gabbe, félbeszakítva egy újabb magánbeszélgetést. Lecsapott a fügekre, és bedobta a szemétkosárba. Aztán egy maréknyi, automatából vételezett földimogyorós M&M's-et nyomott Luce kezébe. Gabbe fején szivárványszínű hajpánt pompázott. Luce elképzelte, hogy lerántja róla, és kidobja a szemétkosárba.

– Igaza van, Luce – jelent meg Arriane is, és mérgesen bámult Camre. – Ki tudja, mit rakott beléjük?

Luce felnevetett, mert Arriane természetesen csak viccel, ugyebár... De amikor senki más nem mosolyodott el, elhallgatott, és zsebre vágta az M&M's-eket, pontosan abban a pillanatban, amikor Miss Sophia felszólította őket, hogy vissza a helyükre.

Úgy tűnt, az órák csak telnek, ők pedig még mindig ott gunnyasztanak a teremben, és Miss Sophia a Teremtés Hajnalától még mindig csak a Mennyei Háborúig jutott el. Még Ádámnál és Évánál sem tartottak. Luce gyomra hangosan korgott.

– És mindannyian tudjuk, ki volt az a megátalkodott angyal, aki szembeszállt Istennel? – kérdezte Miss Sophia, mintha képeskönyvet olvasna fel gyerekeknek a könyvtárban. Luce félig – meddig arra számított, hogy cénahangon, kórusban kezdik bizonygatni, hogy: igen, Miss Sophia!

– Valaki? – kérdezte ismét Miss Sophia.

– Roland! – huhogta Arriane.

– Pontosan – felelte Miss Sophia, angyalian bólogatva. Elég rossz volt a hallása. – Mostanában Sátánnak hívjuk, de létezése során több néven ismerték... Mefisztónak, Beliálnak, páran még Lucifernek is.

Mollynak, aki Luce előtt ült, nyilvánvalóan feltett szándéka volt, hogy megörjítse: folyamatosan a széken hintázott, s minduntalan Luce asztalának koccant. Ekkor azonban villámgyorsan átdobott a válla felett egy levélkét.

Luce... Lucifer... van valami kapcsolat?

A kézírása dühös és szenvedélyes volt. Látván, hogy Molly egyre szélesebben vigyorog, az éhségtől kóválygó Luce dühödt választ kezdett fogalmazni a levél hátoldalán. Hogy Lucinda Williams után kapta a nevét, a legnagyobb élő énekesnő-dalszövegíró után, akinek a koncertjén, amit majdnem elmosott az eső, találkoztak először a szülei. Hogy utána az anyukája megcsúszott egy műanyag poháron, lebukfencezett egy sáros domboldalon, egyenesen az apukája karjába, és ott is maradt az elkövetkező húsz évben. Hogy a neve egy romantikus dolgot jelképez, és mit képzelsz magáról egyáltalán a mocskos szájú Molly? És egyébként is, ha van az iskolában valaki, aki a Sátánra emlékeztet, az nem a levél címzettje, hanem az írója. A tekintete belefűrődött Molly frissiben vörösre festett bubifrizurájába. Luce már majdnem visszadobta az összehajtogatott levelet, készen arra, hogy kihívja maga ellen Molly haragját, amikor Miss Sophia a fényvetítőre terelte a figyelmét. Mindkét kezét tenyérrel felfelé a feje fölé emelte, és csészét formált belőlük. Ahogy leengedte őket, az ujjai árnyéka kapálódzó kezeket és lábakat varázsoltak a falra, mintha valaki egy hídról vagy egy épületről ugrana le. A látvány olyan bizarr volt, olyan sötét, ugyanakkor olyan kifejező, hogy Luce ideges lett. Nem volt képes elfordulni.

– Kilenc napon és éjszakán át – szavalt Miss Sophia – zuhant a Sátán és az angyalai, egyre mélyebbre a mennyországból.

A szavaitól megmoccant valami Luce emlékezetében. Átsandított a két sorral odébb ülő Danielre, aki egy fél másodpercre visszanézett rá, mielőtt a füzetébe temetkezett volna. De az a pillantás elég is volt, és Luce azonnal visszaemlékezett az álmára: az előző éjjel álmodta.

Daniellel álmodott, meg a tóval – de pár dolog átíródott benne. Álmában, amikor Daniel elkészönt, és visszaugrott a vízbe, Luce-nak volt mersze utánamenni. A tó olyan meleg volt, olyan kellemes, hogy szinte nem is érezte vizesnek magát, és lila halrajok nyüzsögtek körülötte. Luce olyan gyorsan úszott, ahogy csak bírt, és először azt hitte, a halak segítik Daniel és a part felé. De a halrajok egyre sötétebbek lettek, elhomályosították a látását, és nemsokára Luce már nem is látta a fiút. A halak ádáz külsejű árnyakká váltak, és egyre közelebb mentek hozzá, míg végül Luce már semmit nem látott, csak azt érezte, hogy süllyed, lehúzza a tó iszapos mélye. Nem az rémítette, hogy nem kap levegőt, hanem az, hogy soha többé nem tud visszamenni, fel. Hogy mindörökre elveszíti Danielt.

De a mélyből feltűnt Daniel, vitorlaként széttárt karokkal. Elzavarta az árnyékhalakat, átölelte Luce-t, és együtt úsztak a felszínre. Áttörtek a víztükrön, egyre magasabbra szálltak, felemelkedtek a szikla és a magnólia fölé, amelynek tövében a cipőjüket hagyták. Egy másodperccel később már olyan magasan jártak, hogy Luce nem is látta a földet.

– És végül – fejezte be Miss Sophia a kezével a pódiumon – a Pokol lángoló gödrében értek földet.

Luce behunyta a szemét és kifújta a levegőt. Csak egy álom volt. Ez meg itt, sajnos, a valóság.

Felsőhajtott, állát a tenyerébe támasztotta, és teljesen megfeledkezett a Mollyhoz intézett válaszáról. Az ott volt összehajtogatva a kezében. Immár ostoba és elsietett reakciónak tűnt. Jobb, ha nem válaszol, ha Molly meg se tudja, hogy egyáltalán hatással volt rá. Egy papírrepülő landolt a bal karjánál. Luce a terem bal sarkába pillantott, ahol Arriane ült, meglehetősen kifacsart pózban.

Gondolom, nem a Sátánról álmodozol. Hova szöktetek el DG-vel szombat délután?

Luce-nak egész nap nem volt lehetősége kettesben beszélgetni Arriane-nel. De honnan tudja vajon Arriane, hogy Luce elment Daniellel? Miközben Miss Sophia azon ügyködött, hogy elbábozza a

pokol kilenc bugyrát, Luce figyelmét Arriane kötötte le, aki egy újabb repülőgépet indított útjára. Molly is ezt figyelte.

Még pont időben odanyúlt, hogy trendin feketére festett körmei közé kaparintsa a levelet, de Luce nem hagyta annyiban. Visszamarta a repülőgépet Molly szorításából, aminek ettől hangosan elszakadt a szárnya. Pontosan annyi ideje maradt csak, hogy gyorsan zsebre vágja, mielőtt Miss Sophia megpördült.

Lucinda és Molly – mondta csücsörítve és a katedrára támaszkodva –, remélem, az egész osztály meghallgathatja, mi az, amit ilyen rendbontó levelezés formájában muszáj megbeszélnetek.

Luce agya zakatolni kezdett. Ha nem talál ki valamit gyorsan, akkor Molly fog, és az nagyon kínosan is elsülhet.

– M-Molly csak azt közölte – dadogta –, hogy nem ért egyet azzal, ahogy a tanárnő szerint a pokol fel van osztva. Neki más a véleménye.

– Nos, Molly, ha van alternatív elképzelésed az alvilágról, nagyon szívesen hallanám.

– Az ördögbe – dünnyögte Molly az orra alatt. Megköszörülte a torkát, és felállt. – Nos, maga azt mondta, az infernóban Lucifer szája a legmélyebb bugyor, azért végzi ott az összes áruló. De én – folytatta, mintha betanulta volna – úgy gondolom, a Pokol legrettenetesebb részét – itt Luce-ra pillantott, és őt fixírozva folytatta: – nem az árulóknak, hanem a gyáváknak kellene fenntartani. A leggyengébb, leggerinctelenebb veszteseknek. Mert számomra úgy tűnik, hogy az árulók legalább hoztak egy döntést. De a gyávák? Ok csak ott ültek a körmüket rágva, rettegnek, de nem tesznek semmit, mert félnek bármit is cselekedni. Ez sokkal rosszabb. Khm... Lucinda... – Molly megköszörülte a torkát. – De ez csak az én véleményem. – Ezzel leült.

– Köszönjük, Molly – felelte Miss Sophia kedvesen. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyian megvilágosodtunk ettől.

Luce nem tette. Molly szónoklatának a közepén abbahagyta a figyelmet, amikor a gyomrában valami háborzongató, kellemetlen dolgot érzett.

Az árnyékok. Megérezte őket, még mielőtt meglátta volna, ahogy szurokként bugyognak fel a földből. Egy sötét csáp tekeredett a

csuklójára, és megpróbált beférkőzni a zsebébe. Arriane papírrepülőgépét kereste. De hisz azt még el sem olvasta! Mélyen benyúlt a zsebébe, és két ujját, továbbá minden akaraterejét bevetve kirántotta az árnyékot onnan.

Elképesztő dolog történt: az árnyék meghátrált, úgy visszakozott, mint egy sebesült kutya. Luce-nak most először sikerült elzavarnia. A terem túloldalából Arriane szeme nézett az övébe. Arriane féloldalra billentette a fejét, és tátva maradt a szája.

A levél... biztos még mindig arra vár, hogy Luce elolvassa a levelet. Miss Sophia kikapcsolta a vetítőgépet. – Azt hiszem, a köszvényemnek ennyi Pokol elég volt mára. – Felkacagott, arra biztatva az agyhalott tanítványokat, hogy ne vessenek vele. – Ha mind újraolvasátok az Eleveszett Paradicsom hét elemzését, amiket feladtam, akkor fel vagytok készülve a holnapai témazáróra.

Miközben a többiek sietve összehajigoltak és távoztak a teremből, Luce kihajtogatta Arriane levelét:

Csak azt ne mondd, hogy nem próbálta neked is azt a béna „megégettem magam”dumát beadni.

Ajaj. Mindenképpen beszélnie kell Arriane-nel, hogy kiderítse, mit tud pontosai Danielről. De előbb...

Daniel ott állt előtte. Az ezüst övcsatja szemmagasságban csillogott. Luce vett egy mély levegőt, és felnézett az arcába.

Daniel lila pettyes szürke szeme kipihentnek tűnt. Luce két napja nem beszélt vele mióta a fiú otthagya a tónál. Mintha a lánytól távol töltött idő megfiatalította volna.

Luce ráébred: hogy még mindig ott hever az asztalán Arriane sokatmondó levele. Nyelt egy nagyot, és visszadugta a zsebébe.

Csak bocsánatot szerettem volna kérni, amiért olyan hirtelen távoztam a múltkor – mondta Daniel furcsán hivatalos hangnemben. Luce nem tudta, hogyan kéne fogadnia a bocsánatkérést, de Daniel nem hagyott neki időt a válaszra. – Úgy veszem, rendben visszaértél a szárazföldre?

Luce megpróbálkozott egy mosollyal. Átfutott a fején, hogy elmeséli Danielnek az álmát, de szerencsére időben rájött, hogy az elég furán venné ki magát.

– Mi a véleményed a mai óráról? – Daniel távolinak tűnt, merevnek, mintha ínéig soha nem beszéltek volna. Lehet, hogy csak szórakozik?

– Kínszenvedés volt – felelte Luce. Mindig is idegesítőnek találta, amikor okos lányok úgy tettek, mintha nem tetszene nekik valami, csak azért, mert úgy gondolták, hogy a srác ezt akarja hallani. De Luce nem játszotta meg magát; valóban kínszenvedés volt számára.

– Akkor jó – felelte Daniel látható elégedettséggel.

– Te is utáltad?

– Nem – felelte a fiú titokzatosan, és Luce már majdnem azt kívánta, bár hazudott volna, hogy Daniel lelkesebbnek tűnjön.

– Szóval... neked tetszett – mondta, csak hogy mondjon valamit, bármit, amivel ott tarthatja Danielt beszélgetni. – Mi tetszett benne pontosan?

– Lehet, hogy nem a „tetszik” a legjobb szó rá. – Daniel elhallgatott, majd így folytatta: – A családom... ilyesmivel foglalkozik. Azt hiszem, ez óhatatlanul is a véremben van.

Beletelt egy pillanatba, amíg Luce teljesen felfogta a szavait. Gondolatai visszarepültek a poros, vén raktárba, ahol elolvasta Daniel aktáját, melyben az állt, hogy a fiú élete nagy részét egy Los Angeles-i árvaházban töltötte.

– Nem tudtam, hogy van családot – jegyezte meg.

– Honnan tudtad volna? – húzta fel az orrát Daniel.

– Nem tudom... szóval, van?

– A kérdés az: egyáltalán miért gondolod, hogy bármit is tudsz rólam, vagy a családomról?

Luce érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Meglátta a Vészjelzést: Örültrajongó-Riadó, villant fel Daniel riadt tekintetében. És Luce tudta, hogy ismét elfuserálta a dolgokat.

– Dé – bukkant fel mögöttük Roland, és kezét Daniel pólós vállára tette. – Itt akarsz maradni, hátha kapunk még egy évre való leckét, vagy elindulunk?

– Naná – felelte Daniel lágyan, egy utolsó oldalt pillantást vetve Luce-ra. – Tűnjünk el innen!

Nyilvánvaló: Luce-nak már percekkel azelőtt le kellett volna lépnie. Mondjuk akkor, amikor elfogta a készletet, hogy eláruljon valamit Daniel aktájából. Egy okos, normális ember lezárta volna a témát, vagy semlegesebb mederbe tereli a beszélgetést, végső esetben befogja azt a nagy száját.

De nem. Luce nap nap után tanúbizonyságát adta, hogy – különösen, ha Danielről van szó – képtelen bármire, ami beleillene a „normális” vagy „okos” kategóriába.

Figyelte, ahogy Daniel elsétál Rolanddal. A fiú nem nézett vissza, és Luce minden egyes távolodó lépésétől csak még magányosabbnak érezte magát.

TIZEDIK FEJEZET

NAGYOBB A FÜSTJE

MIRE VÁRSZ? – KÉRDEZTE PENN egy pillanattal később, hogy Daniel elment Rolanddal. – Menjünk! – húzta meg Luce.

– Hova menjünk? – kérdezte Luce. A szíve még mindig kalapált a Daniellel való beszélgetéstől – és a távozásának a látványától.

Penn könnyedén meglegyintette Luce-t. – Hahó!? A könyvtárba, mint azt írtam... – Felfogta Luce értetlen arckifejezését. – Egyik leveletem sem kaptad meg? – Csalódottan csapkodta a combját. – De odaadtam Toddnak, hogy adja oda Camnek, hogy adja tovább neked!

– Postakocsi. – Cam befurakodott Penn elé, és két összehajtogatott cetlit nyújtott át Luce-nak a mutató – és a középső ujj között.

– Mi van? A lovad elhunyt végkimerülésben az út közepén? – Fújtatott Penn, elkapva a leveleket. – Egy órája adtam oda ezeket neked. Mi telt ennyi időbe? Remélem, nem olvastad el őket...

– Persze hogy nem. – Cam sértődést mímelve mellkasára szorította a kezét. A középső ujján egy vastag, fekete gyűrűt viselt. – Láttad, milyen bajba került Luce, amiért Mollyval levelezik...

– Nem Mollyval leveleztem...

– Mindegy – felelte Cam, miközben visszavette a cetliket Penntől, és átnyújtotta őket Luce-nak. – Csak a te érdekedet tartottam szem előtt. A megfelelő pillanatra vártam.

– Nos, köszönöm. – Luce zsebre vágta a leveleket, és egy „mit tehet az ember” pillantást vetett Pennre.

– Ha már a megfelelő időpontokról van szó – folytatta Cam –, a múltkor kint jártam, és ezt találtam. – Egy apró, vörös ékszerdobozt húzott elő, majd kinyitotta, hogy Luce lássa, mi van benne. Penn is odafurakodott, hogy megnézhesse.

Egy vékony aranylánc hevert benne, rajta egy apró, kerek medál, közepén egy kígyófejben végződő hullámos vonal.

Luce felnézett Camre. Gúnyolódik rajta?

Cam megérintette a medált. – Úgy gondoltam, hogy a múltkori események után... szeretném, ha szembenéznél a félelmeiddel – magyarázta szinte idegesen, mintha félne, hogy Luce nem fogadja el. Elfogadhatja? – Csak viccelek. Egyszerűen csak megtetszett. Egyedi, és te jutottál róla az eszembe.

Tényleg egyedi volt. És nagyon gyönyörű, de Luce furcsamód méltatlannak érezte rá magát.

– Vásárolni voltál? – hallotta meg a saját hangját, mert könnyebb volt azt firtatni, hogy Cam kiszökött az iskolából, mint megkérdezni, hogy „miért pont én?”. – Azt hittem, a javítóintézet lényege az, hogy be vagyunk zárva.

Cam enyhén megemelte az állát, a szeme mosolyodott. – Vannak megoldások – közölte csendesen. – Majd megmutatom valamikor. Mit szólnál a... ma éjjelhez?

– Cam, édesem – szólalt meg mögötte egy hang. Gabbe volt az, aki megveregette Cam vállát. Haja francia fonatban simult a füle mögé. Luce irigyen bámulta.

– Segítened kell az előkészületekben – dorombolta Gabbe.

Luce körbepillantott, és ráébredt, hogy csak ők négyen maradtak a teremben.

– Lesz egy kis buli a szobámban később – mondta Gabbe Luce-nak és Pennek címezve, miközben Cam vállába fúrta az állát. – Ti is eljöttök, ugye?

Már megint Gabbe! Gabbe, akinek az ajka mindig szájfénytől mézes, és akinek a haja mindig pont jó szögben lebben a képbe, valahányszor

egy fiú beszélgetésbe elegyedik Luce-szal. Daniel ugyan megmondta, hogy nincs köztük semmi, de Luce borítékolni merte volna, hogy soha nem lesznek barátnők ezzel a lánnyal.

De persze nem kell szeretni valakit ahhoz, hogy az ember elmenjen a bulijára, különösen, ha bizonyos személyek is ott lesznek, akiket viszont kedvel... Vagy fogadja el Cam ajánlatát? Tényleg azt javasolta a fiú, hogy szökjének ki?

Előző nap vad pletykák röppentek fel, amikor Jules és Philip, a nyelvékszeres pár nem jelent meg Miss Sophia óráján. Mint kiderült, az éjszaka közepén megpróbálták elhagyni az iskolát, de a titkos találka rossz véget ért... és most valamiféle magánzárkába kerültek, amelynek a pontos hollétét még Penn sem tudta.

Az volt a legfurcsább, hogy Miss Sophia – aki általában nem tűrte az óra alatti susmust – nem némította el a vadul pletykálkodó diákokat. Majdnem úgy tűnt, mintha a tanári kar azt szeretné, hogy a diákok képzeljék csak a legrosszabbat, arra az esetre, ha netán eszükbe jutna megszegni a diktatórikus szabályokat.

Luce nyelt egyet, és felpillantott Camre. A fiú felajánlotta a könyökét, és oda se bagózott Gabbe-re és Pennre. – Mit szólsz hozzá, kölyök? – kérdezte olyan elbűvölően régi hollywoodi módon, hogy Luce fejéből teljesen kiszállt, hogy mi történt a szerelmespárral.

Elnézést – furakodott közójük Penn, és a könyökénél fogva elvezetve Luce-t. – De más terveink vannak.

Cam úgy bámult Pennre, mint aki nem is érti, honnan került elő ilyen hirtelen. A fiútól Luce mindig önmaga jobb, vagányabb kiadásának érezte magát. És hajlamos volt pont akkor összefutni vele, amikor Daniel éppen ellentétes hatással volt rá. De Gabbe még mindig ott keringett körülötte, és Penn is egyre erősebben rángatta, úgyhogy Luce végül csak intett, még mindig Cam ajándékát szorongatva.

– Talán majd legközelebb! Köszönöm a nyakláncot!

Miután otthagyták az értetlenkedő Camet és Gabbe-et, Penn és Luce kísértáltak az Augustine épületből. Riasztó érzés volt egyedül lenni odabent az épületben olyan későn, és Luce kihallotta Penn szandáljának sietős csattogásából, hogy nem csak ő érez így.

– Talán majd legközelebb? – utánozta Penn Luce hangját. – Ez meg mit jelent?

– Semmit... nem is tudom. – Luce szeretett volna témát változtatni. – Úgy beszélsz rólunk, mintha azt sem tudnánk, mit csináljunk jó dolgunkban, Penn – nevetett, miközben keresztülsétáltak az udvaron. – Más terveink vannak... azt hittem, jól érezted magad a bulin a múlt héten.

– Ha valaha sikerül majd elolvasnod az utolsó leveleimet, akkor te is felfognád, hogy fontosabb dolgunk is van.

Luce átbogarászta a zsebét, megtalálta az öt szem M&M-et, amit megosztott Pennel, aki rá jellemzően megjegyezte: remélhetőleg tiszta helyről származnak, azért megette őket.

Luce kihajtogatta Penn első levelét, amely úgy nézett ki, mint egy lefénymásolt oldal az egyik föld alatti aktából:

Gabrielle Givens
Cameron Briel
Lucinda Price
Todd Hammond

Korábbi lakhelyek:
Mind északkeleten, kivéve T. Hammond (Orlando, Florida)

Arriane Altér
Daniel Grigori
Mary Margaret Zane

Korábbi lakhelyek: Los Angeles, Kalifornia

Lucinda csoportja mellett a Sword & Crossba érkezés dátumául szeptember 15. volt feltüntetve. A másik csoport három évvel korábban, március 15-én érkezett.

– Ki az a Mary Margaret Zane? – mutatott a névre Luce.
– A mi érényes Mollynk – válaszolta Penn.

Molly neve Mary Margaret? – Nem csoda, hogy annyira haragszik a világra – állapította meg Luce. – Szóval, honnan szerezted ezeket?

– Az egyik dobozból ástam ki, amit Miss Sophia hozott le a múltkor. Ez Miss Sophia kézírása.

Luce felnézett rá. – És mit jelent ez? Miért kell ezeket rögzítenie? Azt hittem, külön jegyzik fel az érkezésünk dátumát a saját aktánkba.

Úgy szokták. Én sem értem – rázta a fejét Penn. – És lehet, hogy egyszerre jöttél a többiekkel, de nincs bennetek semmi közös.

Nem is lehetne kevesebb közös pontunk – helyeselt Luce, felidézve Gabbe folyamatosan hűvös pillantását.

Penn megvakarta az állát. – Viszont amikor Arriane, Molly és Daniel megjelentek, ők már ismerték egymást. Szerintem ugyanabból az otthonból jöttek Los Angelesből.

Valahol itt lehet Daniel történetének a kulcsa. Biztosan többről van szó, mint egy átmeneti otthonról Kaliforniában. De amikor Luce felidézte a fiú reakcióját – azt a mélységes rémületet, hogy Luce esetleg utána érdeklődhetett –, úgy érezte, hogy talán amit Pennel addig műveltek, az értelmetlen és éretlen.

– Mi az értelme ennek az egésznek? – kérdezte Luce hirtelen ingerülten.

Arról fogalmam sincs, hogy Miss Sophia miért hasonlította össze ezeket az információkat. Bár Miss Sophia ugyanazon a napon érkezett a Sword & Crossba, mint Arriane, Daniel és Molly... – Penn hangja elhalt. – Ki tudja? Lehet, hogy semmit nem jelent. Danielt olyan keveset említik az archívumban, hogy arra gondoltam, mindent megmutatok, amit találok. így került ide a B jelű bizonyíték – mutatott a másik levélre Luce kezében.

Luce felsóhajtott. Egyik része fel akart hagyni a kutatással, és nem akarta tovább szégyellni magát Daniel miatt. A másik, az erőszakosabb része azonban még mindig arra vágyott, hogy alaposabban megismerhesse... s ez furcsamód, sokkal könnyebben ment, amikor a fiú nem volt fizikailag jelen, hogy újból megalázhassa.

Luce lepillantott a papírra, ami egy régimódi könyvtári kártya fénymásolata volt.

Grigori, D: A Figyelők – A középkori Európa mítoszai, Seraphim Press, Róma, 1755.

Sorszám: R999.318 GRI

– Úgy tűnik, Daniel egyik őse tudós volt – mondta Penn.

– Biztosan erre gondolt – motyogta Luce az orra alatt. Pennre pillantott. – Azt mondta, hogy a vallástörténet családi dolog náluk. Biztosan erre gondolt.

– Azt hittem, árva...

– Ne is kérdezd! – intett Luce. – Ez érzékeny pontja. – Végighúzta az ujját a könyv címén. – Mi az a figyelő?

– Ezt csak egy módon deríthetjük ki – felelte Penn. – Bár még megbánhatjuk. Mert a cím alapján ez lehet a világ egyik legunalmasabb könyve. Viszont – folytatta, miközben az ingébe törölte az öklét – vettem a bátorságot, és átnéztem a katalógust. A könyvnek meg kell lennie a könyvtárban. Majd később megköszönöd.

– Nagyon jó vagy – vigyorgott Luce. Alig várta, hogy odaérjen a könyvtárba. Ha Daniel családjában valaki könyvet írt, az egyszerűen nem lehet unalmas. Legalábbis Luce számára. Ám ekkor lenézett a másik dologra, amit még mindig a kezében tartott. A Camtól kapott bársony ékszerdobozra.

– Szerinted ez mit jelent? – kérdezte Penntől, amikor elindultak a mozaikkal borított lépcsőn a könyvtárba.

Penn vállat vont. – A kígyókkal kapcsolatos érzelmeid...

– Gyűlölet, kinszenvedés, szélsőséges paranoia és undor – sorolta Luce.

– Lehet, hogy ez olyan... Szóval én a kaktuszoktól félttem. A közelükbe sem bírtam menni... ne nevesse, megszúrt már téged egy ilyen izé? Azok a tüskék napokig bent maradnak. Mindegy, valamelyik születésnapomra az apám vett nekem tizenegy kis kaktuszt. Először hozzá akartam vágni az összest. De utána, tudod, megszoktam őket. Már nem borultam ki minden alkalommal, ha a közelembbe került valamelyik. Végül teljesen működött.

– Szóval azt mondd, hogy Cam ajándéka – tűnődött Luce – Igazából tök kedves.

– Azt hiszem – felelte Penn. De ha előbb tudom, hogy ennyire odáig van érted, akkor nem bízom rá a magánlevelezésünket. Bocs!

Nincs odáig értem – szabadkozott Luce, az aranyláncot simogatva, közben azon ábrándozott, milyen jól mutatna a nyakán. Azért nem mesélt Pennek a piknikjükről Cammel, mert... szóval, ő maga sem tudta igazán, miért. Nyilván ennek is volt valami köze Danielhez, és persze ahhoz is, hogy Luce még mindig nem tudta, hova tegye – vagy hova akarja tenni – bármelyiküket.

– Hah! – kaccantotta el magát Penn. – Ami azt jelenti, hogy egy kicsit neked is tetszik! Megcsalod Danielt. Nem is tudom már követni a pasijaidat.

– Mintha bármelyikükkel lenne valami – legyintett Luce komoran. – Szerinted Cam elolvasta a leveleket?

– Ha igen, és ennek ellenére odaadta a nyakláncot – mondta Penn –, az azt jelenti, hogy nagyon rád van kattanva.

Beléptek a könyvtárba, és a nehéz duplaajtó becsukódott mögöttük. A hangja végigvisszhangzott a termen. Miss Sophia felnézett az asztalát borító papírhalmok közül.

– Ó, sziasztok, lányok! – köszönt olyan szélesen mosolyogva, hogy Luce-t ismét elöntötte a lelkifurdalás, amiért nem figyel az óráin. – Remélem, élveztétek a rövid összefoglaló órát! – tette hozzá gyakorlatilag énekelve.

– Nagyon – bólintott Luce, bár abban semmi rövid nem volt.

– Azért jöttünk, hogy átnézzünk még pár dolgot a dolgozat előtt.

– Így van – kontrázott Penn. – Ihletet keltett bennünk.

– Milyen nagyszerű! – zörgette meg Miss Sophia a papírokat.

– Valahol van egy ajánlott olvasmányok listám is. Boldogan lefénymásolom nektek.

– Remek – hazudta Penn, miközben óvatosan a polcok felé tolta Luce-t. – Majd szólunk, ha szükségünk lesz rá!

Miss Sophia asztala mögött némaság honok a könyvtárban. Luce és Penn a katalógusszámokat figyelte, miközben egyik polcot a másik után hagyták el, mindegyiken vallástörténettel foglalkozó írások sorakoztak. Az energiatakarékos mozgásérzékelő lámpáknak be kellett volna

kapcsolniuk, amikor befordultak egy-egy folyosóra, de csak körülbelül a fele működött. Luce ráébredt, hogy Penn még mindig a karját szorongatja, de aztán rájött, hogy ő sem akarja, hogy barátnője elengedje.

A lányok odaértek az általában zsúfolt olvasórészhez, ahol most csak egyetlen asztali lámpa égett. Mindenki más nyilván Gabbe buliján van. Mindenki, Toddot kivéve. Ő felrakta a lábát a vele szemben lévő székre, és egy dohányzóasztal nagyságú világítást böngészett. Amikor a lányok elsétáltak mellette, olyan arckifejezéssel nézett fel, ami azt sugallta, hogy vagy nagyon magányos, vagy enyhén ingerült, amiért megzavarják.

– Elég későre jár – morogta.

– Neked is – vágott vissza Penn, miközben bohóckodva kiöltötte a nyelvét. Amikor pár polccal odébb kerültek Toddtól, Luce kérdően összevonta a szemöldökét Pennre. – Ez meg mi volt?

– Mi van? – duzzogott Penn. – Flörtöl velem. – Keresztbe fonta a karját a mellkasán, és kifújta egy barna tincset a homlokából. – Mintha lenne esélye.

– Negyedik es vagy? – ugratta Luce.

Penn olyan lendülettel döfött felé a mutatóujjával, hogy Luce elugrott volna, ha nem vihog olyan nagyon.

Ismersz rajtam kívül mást, aki hajlandó lenne miattad Daniel Grigori családjának a történetében vájkálni? Nem hinném. Szóval, hagyjál békén!

Nemsokára odaértek a könyvtár hátsó sarkához, ahol mind a 999 könyv egyetlen ónszínű polcon állt katonás sorban, Penn leguggolt, és végighúzta az ujját a könyvek gerincén, Luce-t pedig elfogta a remegés, mintha az ő nyakát simogatná valaki. Nyújtogatni kezdte a nyakát, és meglátott egy szürke kis füstöt. Nem feketét, amilyenek az árnyékok általában lenni szoktak, hanem valami könnyedebbet, ritkásabbat. De éppen olyan kellemetlen.

Tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy az árnyék kinyújtózik, s egy hosszú, gomolygó csíkká lesz közvetlenül Penn feje fölött. Lassan ereszkedett le, mint cérnába befűzött tű. Luce gondolni sem akart arra,

mi történne, ha hozzáérne a barátnőjéhez. Őt az árnyékok életében először a tornateremben érintették meg – mégis zaklatottnak, szinte mocskosnak érezte magát tőle. Nem tudta, mire képesek még. Luce idegesen, reszketve kinyújtotta a karját, mint egy baseballütőt. Vett egy mély levegőt, és meglendítette. Megborzongott a jeges lökéstől, amikor félretaszította az árnyat – és megcsapta Penn feje búbját.

Penn a koponyájához szorította a tenyerét, és döbbenten meredt Luce-ra. – Mi a fene bajod van?

Luce leguggolt mellé, és lesimította Penn haját. – Annyira sajnálom. Úgy láttam, mintha egy méhecske lenne rajtad... a fejedben. Bepánikoltam. Nem akartam, hogy megcsípjén.

Érezte, milyen rettenetesen, borzalmasan gyenge mentegetőzés ez, és várta, hogy a barátnője mikor közli vele, hogy megőrült – mit keresne egy méhecske egy könyvtárban? Azt várta, hogy Penn otthagyja.

De Penn kerek arca ellágyult. A két kezébe fogta Luce kezét, és megrázta.

– Én is rettegek a méhektől – mondta. – Súlyosan allergiás vagyok rájuk. Gyakorlatilag megmentetted az életemet.

Olyan volt, mintha egy mély, intim pillanatot élnének át – csakhogy közben Luce minden figyelmét az árnyékok kötötték le. Bár lenne arra mód, hogy kiűzze őket a fejéből, hogy lerázza őket magáról, anélkül, hogy Pennt is lerázná. Egyre erősebb, kellemetlenebb érzést keltett benne ez a világosszürke árnyék. Az árnyékok egyformaságát soha nem találta megnyugtatónak, de ezek a legutóbbiak a kellemetlenségnek egészen új szintjét tárták fel előtte. Vajon ez azt jelenti, hogy újfajta árnyékok keresik feléje az utat? Vagy egyszerűen csak ő lett ügyesebb, és meg tudja őket különböztetni? És mi volt az a fura pillanat Miss Sophia óráján, amikor el tudott lökni egy árnyékot, még mielőtt az a zsebébe bújhatott volna? Gondolkodás nélkül cselekedett, noha semmi oka nem volt azt hinni, hogy a két ujjal legyőzhet egy árnyékot, pedig pontosan ezt tette – pillantott körbe a polcokon –, legalábbis átmenetileg. Elgondolkozott: vajon precedensértékű lépést tett-e az árnyékokkal való kommunikáció terén. Nem mintha azt, amit a Penn feje felett lebegő árnyékkal tett, „kommunikációnak” lehetne nevezni –

még Luce is tisztában volt azzal, hogy ez enyhén szólva is túlzás. Hideg, felkavaró érzés hatalmasodott el a gyomrában, amikor rájött, hogy amit az árnyékokkal művelt, azt sokkal inkább... harcnak lehetne nevezni.

– Ez nagyon furcsa – szólalt meg Penn a földön. – Itt kellene lennie pontosan az Angyalok enciklopédiája és a rettenetes Billy Graham-féle tűz és kénkö izé között. – Fenézett Luce-ra. – De eltűnt.

– Nem azt mondtad, hogy...

– De igen. A számítógép szerint a polcon volt, amikor délután megnéztem, de ilyen későn nem mehetünk fel ismét az internetre, hogy ellenőrizzük.

– Menj, és kérdezd meg Toddot! – javasolta Luce. – Lehet, hogy azzal takargatja a Playboyait.

– Pfuj! – csapott Penn a combjára.

Luce persze csak azért viccelődött, hogy elrejtse a csalódottságát. Elvégre elég hervasztó, hogy semmit nem képes megtudni Danieltől anélkül, hogy falba ütközne. Nem tudta, mit találna az ükük-ükakárkije által írt könyvben, de az biztos elárulna még valamit Danielről. Az a valami is jobb, mint a semmi.

– Maradj itt! – állt fel Penn. – Megkérdezem Miss Sophiát, hogy kivette-e ma valaki.

Luce figyelte, ahogy Penn végigtrappol a hosszú folyosón a könyvtárpult felé, és amikor Penn Todd közelében felgyorsított, elnevette magát.

Egyedül maradva Luce megtapogatott pár könyvet a polcokon. I éjben gyorsan végigment a Sword & Cross-i diákseregen, de nem jutott eszébe senki, akiről el tudta volna képzelni, hogy kivesz egy régi, vallási témájú könyvet. Lehet, hogy Miss Sophia használta forrásként az összefoglaló előadásához. Luce azon álmodozott, milyen lehetett Danielnek ott ülni, és olyan dolgokról hallani, amikről valószínűleg a vacsoraasztal mellett beszélgettek kiskorában. Luce kíváncsi volt, milyen lehetett a gyerekkora. Mi történt a családjával? Vajon vallásos szellemben nevelték? Vagy az övére hasonlított a gyerekkora, amelyben az egyetlen vallásos áhítattal kezelt téma a jó osztályzat és az iskolai

dicsőség? Olvasta-e valaha Daniel ezt a könyvet, amit az őse írt? Mi volt róla a véleménye? Ő maga szeret-e írni?

Tudni akarta, mit művelhet abban a pillanatban Gabbe buliján, és mikor van a születésnapja, és hányas cipőt hord, és hogy vajon -e akár egy pillanatot is arra, hogy őrá gondolkodjon.

Luce megrázta a fejét. Ez a gondolatvonat egyenesen Önsajnálathalvára robogott, és Luce le akart róla szállni. Levette az első, kezébe akadó könyvet a polcról – a nem túl vonzó Angyalok enciklopédiáját –, és elhatározta, hogy olvas egy kicsit, amíg Penn vissza nem ér.

Éppen az Abaddon nevű bukott angyalnál tartott, aki megbánta, hogy a Sátánnal szövetkezett, és folyamatosan siránkozott a döntése miatt – ásító unalom –, amikor valami felharsant a feje fölött. Felnézett, s meglátta, hogy vörösen villog a tűzjelző.

– Figyelem! Figyelem! – szólalt meg egy monoton robohang a hangosbeszélőben. – Tűzriadó, ismétlem, tűzriadó! Kiüríteni az épületet!

Luce visszacsúsztatta a könyvet a helyére, és talpra ugrott. Doverben állandóan ez ment. Idővel annyira elfajult, hogy szinte már a tanárok fásultan várták a havi tűzriadót, végül a tűzoltóság elkezdte éles riasztásokkal stimulálni a népet. Luce egyáltalán nem lepődött volna meg azon, ha a Sword & Cross-szal ugyanezt csinálják. De amikor a kijárat felé indult, köhögni kezdett. A könyvtárban tényleg füst terjengett.

– Penn? – kiáltott fel, és a hangja csak úgy visszhangzott a fülében. A riasztó visítása valószínűleg elnyomja minden szavát.

A füst csípős szaga azonnal felidézte benne a lángokat a Trevorra töltött estéjén. Képek és hangok áradtak az elméjébe, azok a képek és hangok, amelyeket olyan mélyre temetett az emlékezetébe, mintha kitörölte volna őket. Egészen mostanáig. Trevor szemének döbbenetes fehérsége a narancssárga derengés előtt. A fiú ujjaiból – egyenként előtörő lángnyelvek. Az az éles, végtelennek tűnő sikoly, ami szirénaként csengett a fejében még jóval azután is, hogy Trevor elhallgatott. Ő pedig egész idő alatt csak állt és nézte, nem tudta levenni

róla a szemét. Beledermedt a hőségbe. Nem tudott megmozdulni. Semmit nem tudott tenni, hogy segítsen neki. Úgyhogy Trevor meghalt.

Érezte, hogy egy kéz elkapja a bal csuklóját, és megpördült, Pennre számítva. De Todd volt az. Az ő szeme fehérje is hatalmasra düledt, és ő is köhögött.

– Ki kell jutnunk innen – mondta zihálva. – Szerintem kell lennie hátul egy kijáratnak.

– És Penn és Miss Sophia? – Luce elgyengült, és szédelegni kezdett. Megdörzsölte a szemét. – Ők ott voltak. – A bejárat melletti folyosóra mutatva látta, mennyivel sűrűbb arrafelé a füst.

Todd egy pillanatra kételkedő arcot vágott, de utána bólintott.

– Oké – mondta Luce csuklóját markolva, miközben leguggoltak, és a könyvtár bejárata felé igyekeztek. Amikor az egyik járatban különösen sűrűnek tűnt a füst, jobbra kanyarodtak, és egy könyvekkel megrakott falba ütköztek. Innen nem volt hova szaladni. A füst, ami egy pillanattal korábban még a fejük felett lebegett, most a vállukat nyomta. Akkor is fuldokoltak, ha alámerültek. És már lépésnyire sem láttak maguk elé. Luce szorosan Toddba kapaszkodva körbefordult, és hirtelen már azt sem tudta, merről jöttek. Előrenyúlt, és kitapogatta az egyik forró fémpolcot. Még a betűket sem látta a könyvek gerincén. Vajon a D-nél vannak, vagy az O-nál?

Semmit nem láttak, ami Penn és Miss Sophia felé vezetné őket, vagy akár a kijárat felé. Luce-on átsapott a pánik hulláma, s ettől még inkább fuldoklott.

– Biztosan kimentek már a bejárat ajtón! – kiabálta Todd, de nem túl sok meggyőződéssel. – Vissza kell fordulnunk!

Luce az ajkába harapott. Ha bármi baja esik Pennek...

Alig látta Toddot, pedig közvetlenül előtte állt. A fiúnak igaza volt, de merre kell visszamenni? Luce némán bólintott, és érezte, Todd pedig húzni kezdte. Jó darabig fogalma sem volt, merre mennek, de miközben futottak, a füst apránként felemelkedett, amíg végül Luce meg nem pillantotta a vészkijárat villogó tábláját. Megkönnyebbülten felsóhajtott, miközben Todd az ajtóval vacakolt, majd végül sarkig kitárta.

Egy olyan folyosóra jutottak ki, amelyen Luce még soha nem járt. Todd bevágta mögöttük az ajtót. Ziháltak, de végre tiszta levegő áramlott a tüdejükbe. Olyan jólesett, hogy Luce bele akarta mélyeszteni a fogát, meg akart inni belőle ötliternyit, meg akart fürödni benne. Toddal mindketten kiköhögték a füstöt a tüdejükből, majd nevetni kezdtek, zavartan, csak félig-meddig megkönnyebbülten. Addig nevettek, amíg Luce sírva nem fakadt. Még akkor is könnyezett, amikor már befejezte a sírást és a köhögést. Hogy képes élvezettel lélegezni, amíg nem tudja, mi történt Pennel? Ha Penn nem jutott ki – ha odabent hever eszméletlenül –, akkor Luce ismét cserbenhagyott valakit, akit szeretett. Csakhogy ezúttal ez sokkal rosszabb.

Megtörölte a szemét, és az ajtó alatti résen kigomolygó vékony füstcsíkot figyelte. Még nincsenek biztonságban. A folyosó végén lévő újabb ajtó üvegablakán keresztül egy hajladozó faágat látott az éjszakában. Kifújta a levegőt. Pár pillanat, és odakint lesznek, távol a fullasztó füsttől.

Ha elég gyorsak, akkor odafuthatnak a főbejáráthoz, és meggyőződhetnek arról, hogy Penn és Miss Sophia kijutott-e.

Gyere! – noszogatta Luce a kétrét görnyedt fiút. – Tovább kell mennünk.

Todd felegyenesedett, látszott rajta, hogy nagyon felzaklatta magát. Az arca kivörösödött, a szeme üzött és nedves. A lánynak szabályszerűen oda kellett rángatnia az ajtóhoz. Annyira csak arra koncentrált, hogy kijussanak, így a kelleténél később fogta csak fel, miféle súlyos, suhogó hang nyomja el a riasztó vijjogását. Felnézett az árnyékok viharába. A szürke és mélyfekete árnyalatok spektrumába. Csak a mennyezetig látott el, de azok mintha még a plafonon is tovább nyúltak volna. Egymásba gabalyodva örvénylettek, mégis el lehetett őket különíteni. Ott volt köztük az a világosabb, szürkés példány is, amit Luce korábban látott. Már nem túlalkja volt, hanem inkább gyufalángra hasonlított, ahogy felettük vonaglott. Tényleg sikerült elúznia azt az amorf árnyat, amikor Pennt fenyegette? Az emléktől viszketni kezdett a tenyere, és begörcbültek a lábujjai.

Todd a falakat kezdte csapkodni, mintha a folyosó összeszűkülne körülöttük. Luce tudta, hogy még az ajtó közelében sem járnak. Todd keze után kapott, az kicsúszott izzadó tenyeréből. Szorosan a fiú csuklója köré fonta az ujjait. Todd olyan fehér volt, mint egy kísértet, leguggolt a padlóra, szinte védekezően. Riadtan felnyögött.

Talán a folyosóra szivárgó füst miatt.

Vagy... Vagy mert ő is észlelte az árnyakat.

Lehetetlen.

De a fiú arca ennek ellenére rémült volt, és egyre jobban rettegett, ahogy az árnyékok ott lebegtek a fejük felett.

– Luce? – Todd hangja remegett.

Egy újabb árnyék horda emelkedett fel az orruk előtt. Mélyfekete sötétségpaplan áradt ki a falakból, és eltakarta az ajtót. Luce Toddra nézett – vajon ő is látja?

– Szaladj! – kiáltotta a lány.

Képes egyáltalán szaladni Todd? Az arca elszürkült, a szemhéja lecsukódott. Az ájulás határán járt. De hirtelen úgy tűnt, mintha Todd felkapná a lányt. Vagy *valami* cipelné mindkettejüket.

– Mi az ördög? – kiáltott fel Todd.

A lány lába egy pillanatra hozzáért a padlóhoz. Olyan érzés volt, mint egy hullámon lovagolni az óceánban, egy könnyű kis tajtékon, amely egyre magasabbra emeli őket a levegőbe. Luce nem tudta, merre tartanak – az ajtót sem látta, csak a tintaszínű árnyékokat körbe-körbe. A nyomában lebegtek, de nem értek hozzá. Luce-nak rettegnie kellett volna, de nem félt. Valahogy biztonságban érezte magát, mintha valami megvédené az árnyékoktól – egy folyékony, de áthatolhatatlan pajzsféleség. Egy hátborzongatóan ismerős valami. Egy erős, ugyanakkor gyengéd valami. Valami... Nagyon gyorsan odaérték Toddal az ajtóhoz. A lába ismét földet ért, és Luce az ajtó vésznyitójára dőlt.

Majd kivetette magát. Fuldoklott. Levegő után kapkodott. Öklendezett.

Egy másik riasztó is megszólalt. De az valahol messze.

A szél a nyakát ostorozta. Odakint vannak! Egy kis teraszon álltak. Lépcsősor vezetett le az udvarba, és bár Luce fejében mindent felhő és füst borított, úgy tűnt, mintha hangokat hallana a közelben.

Visszafordult, hogy megpróbálja kideríteni, mi történt az imént. Hogyan szabadultak ki Toddal a legsűrűbb, legfeketébb, áthatolhatatlan árnyékok közül? És ki-mi mentette meg őket? Luce-nak máris hiányérzete támadt.

Majdnem visszafordult, hogy megkeresse.

De a folyosó sötét volt, Luce még mindig könnyezett. Már nem látta a kavargó árnyalakokat. Lehet, hogy elmentek. Szaggatott fénysugarat látott – mint egy fatörzs imbolygó ágakkal, vagy nem is, inkább egy torzó hosszú, széles végtagokkal. Lüktető, ibolyalila lényoszlop emelkedett felette. Luce-nak abszurd módon Daniel jutott róla eszébe. Hallucinál. Vett egy mély levegőt, és megpróbálta kipislogni szeméből a füstös könnyeket. De a fény még mindig ott volt. Inkább érezte, mint hallotta, hogy valaki szölongatja, nyugtatgatja, olyan volt, mint altatódalt hallgatni egy háborús övezet kellős közepén.

Úgyhogy nem látta a közeledő árnyéket.

Az árny lesújtott Luce-ra és Toddra. Elszakította őket egymástól, és a levegőbe emelte, majd elhajította a lányt.

Luce lezuhant a lépcsőn. Fájdalmában felkiáltott.

Hosszú pillanatokig lüktetett a feje. Még soha nem érzett ilyen mély és izzó fájdalmat. Belesikoltott az éjszakába, a felette lebegő lénybe és sötétségbe.

Aztán nem bírta tovább. Luce lehunyta a szemét, és megadta magát.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

FÁJDALMAS ÉBREDÉS

FÉLSZ? – KÉRDEZTE DANIEL FÉLREBILLENTETT FEJJEL. Szőke haját szél kócolta. Bár szorosan fogta Luce derekát, az érintése olyan sima és könnyed volt, mint egy selyemsálé. Luce a fiú csupasz nyaka mögött fűzte össze az ujjait.

Fél? Dehogy. Hiszen Daniellel van. Végre. A karjaiban. Az elméje hátuljában rejtőző valódi kérdés az volt: félnie *kellene*? Ezt nem tudta biztosan. Még azt sem tudta, hol van.

Esőillatot érzett a levegőben, valahonnan a közelből jött. De ők Daniellel szárazok voltak. Hosszú, fehér ruha omlott a bokájáig. Alig maradt egy kis fény a Napból. Luce szíve megsajdult, hogy a Nap mindjárt lemegy, és ő nem tehet ez ellen semmit. Valahogy tudta, hogy ezek az utolsó fénysugarak éppen olyan értékesek, mint a méz cseppjei egy üvegben.

– Velem maradsz? – kérdezte. A hangja csak vékony suttogás volt, és szinte teljesen elnyomta egy mennydörgés. Szél kerekedett körülöttük, és Luce haját a szemébe fújta. Daniel szorosabban köréje fonta a karjait, amíg Luce ugyanazt a levegőt nem szívtá, mint ő, és a saját bőrén nem érezte a fiú bőrének illatát.

Örökre – súgta vissza. Édesen csengett a hangja. Egy kis karcolás volt a fiú homlokának jobb oldalán, de Luce azonnal megfeledkezett róla, amikor Daniel a tenyerébe fogta az arcát, és közelebb húzta

magához. Luce hátrabillentette a fejét, és az egész teste elernyed a várakozástól.

A fiú ajka végre, végre az övére leereszkedett, olyan emésztő vággyal, amitől Luce lélegzete elállt. Úgy csókolta meg a lányt, mintha az övé lenne, olyan természetességgel, mintha Luce egy elveszett rész lenne öbelőle, amit végre most visszakap.

Eleredt az eső. Átázta a hajukat, végigcsorgott az arcukon, bele a szájukba. A víz is meleg volt és bódító, mint a csókjaik. Luce a fiú háta mögé nyúlt, hogy közelebb húzza őt magához, és a keze valami bársonyosra siklott. Végighúzta rajta az egyik kezét, majd a másikat is, a széleit keresve, utána Daniel ragyogó arcába meredt.

Valami éppen kibomlott a fiú háta mögött.

Szárnyak. Ragyogó, fényes szárnyak verdestek könnyedén, csillogva az esőben. Luce mintha már látta volna őket korábban, vagy valami nagyon hasonlót.

– Daniel – zihálta. A szárnyak betöltötték a látóterét és a gondolatait is. Mintha milliónyi szín örvénylene bennük. A káprázattól Luce-nak fájni kezdett a feje. Megpróbált másfelé nézni, akárhova, de Danielen kívül mindenfelé csak a napnyugta végtelen rózsaszínjét és kékjét látta. Amíg le nem nézett. És akkor végül észrevette.

A földet.

Több száz méterre alattuk.

Amikor kinyitotta a szemét, bántotta az erős fény, bőre száraz volt, és fájdalom szaggatta a fejét. Az ég eltűnt, és vele együtt Daniel is. Egy újabb álom.

Csak hogy szinte rosszul volt a vágtyól.

Egy fehér falú szobában feküdt. Egy kórházi ágyon. Balról papírvékonyaságú, fél szobát eltakaró függöny választotta el a vászon túloldalán vergődő valamtól.

Luce óvatosan megérintette a nyaka aljánál az érzékeny részt, és felcsuklott. Megpróbálta összeszedni magát. Nem tudta, hol van, de nagyon olyan érzése támadt, hogy már nem a Sword & C Crossban. A lebegő, fehér ruhája – megveregette a két oldalát – egy bő kórházi köpeny volt. Érezte, ahogy az álmának minden része elúszik – minden,

a szárnyakon kívül. Azok olyan valóságosnak tűntek. Luce gyomra összeszorult. Ökölbe szorította, majd elernyesztette a kezét. Üres volt mindkét keze.

Valaki megragadta a jobb csuklóját. Luce odanézett, majd elfintorodott. Azt hitte, egyedül van. Gabbe ült egy kopott, kék gurulós fotelban, amely idegesítően kiemelte a szeme színét. Luce el akart húzódni tőle – vagy legalábbis arra számított, hogy el akar majd húzódni –, de Gabbe ekkor nagyon melegen rámosolygott, s ettől Luce valahogy biztonságban kezdte érezni magát, és rájött, hogy örül, amiért nincs egyedül.

– Mennyi volt belőle álom? – dünnyögte.

Gabbe felnevetett. Felvett egy tégelyt a mellette lévő asztalról, és a fehér, citromillatú krémmel bekente Luce körömágyát. – Az attól függ – mondta, miközben Luce ujjait masszírozta. – De hagyd az álmokat. Engem, ha megborulok, semmi nem nyugtat meg úgy, mint egy manikűr.

Luce lepillantott. Ő soha nem volt túlságosan odáig a körömápolásért, de Gabbe szavai az anyját juttatták eszébe, aki mindig manikűrözési javasolt, ha Luce-nak rossz napja volt. Miközben Gabbe az ujjain szöszmötölt, Luce eltöprengett, mi mindenről maradhatott le eddig.

– Hol vagyunk? – kérdezte.

– A Lullwater kórházban.

Na, szép, először jut ki az intézetből, és egy kórházban végzi, öt percre a szüleitől. Amikor utoljára itt járt, három öltéssel varrták össze a könyökét, mert leesett a bicikliről. Az apja el nem mozdult volna mellőle. Most pedig sehol nem látta.

– Mennyi ideje vagyok itt? – kérdezte.

Gabbe a falon lévő fehér órára pillantott: – Tegnap este tizenegy körül találtak meg, eszméletlenül a füstmérgezéstől. Ez a szokásos eljárás, hogy mentőt hívnak, ha egy javítóintézetist ájultan találnak, de ne aggódj, Randy azt mondta, hamarosan kiengednek. Amint a szüleid engedélyezik...

– Itt vannak a szüleim?

– Itt vannak, teli aggodalommal, egészen az anyukád dauerolt hajának a törött végéig. A folyosón fuldokolnak éppen a papírmunkában. Mondtam nekik, hogy majd én vigyázok rád.

Luce felnyögött, és a párnába fúrta az arcát, s ezzel sikeresen elérte, hogy újra hasogatni kezdjen a feje.

– Ha nem akarod látni őket...

De Luce nem a szülei miatt nyögdécselt. Majd meghalt, hogy láthassa a szüleit. Eszébe jutott a könyvtár, a tűz, és az újfajta árnyékok, melyek egyre ijesztőbbek lettek. Eddig is sötétek voltak és undorítóak, mindig ideges lett tőlük, de előző este úgy tűnt, mintha akarnának tőle valamit. És ott volt az a másik dolog is, a repülés... valami kiszabadította.

– Hát te meg milyen képet vágsz? – kérdezte Gabbe oldalra billentve a fejjel, miközben meglengette a kezét Luce arca előtt. – Min gondolkozol?

Luce nem tudta, hova tegye Gabbe váratlan kedvességét. Az ápolónősködés nem olyan szerep, amit Gabbe önként vállalna, pláne, hogy egy srác sincs a közelben, akinek kisajátíthatná a figyelmét. Ráadásul mindeddig úgy tűnt, mintha nem is kedvelné Luce-t. Ha rajta múlik, biztos nem itt időzik, ugye?

De akármilyen kedves is Gabbe, az előző este történetekre nincs magyarázat. Arra a vérfagyasztó, megfogalmazhatatlan gyülekezetre a folyosón. A szürreális élményre, hogy előrehajtják a sötétségen át. A furcsa, lenyűgöző fényalakra.

– Hol van Todd? – kérdezte Luce, amikor eszébe jutott a fiú rémült tekintete. Kiszakították a karjából, ő lezuhant, és...

Hirtelen fellendült a papírfüggöny, és ott állt Arriane egy egysoros görkoresolyán, piros-fehér csikos egyenruhában. Rövid, fekete haja tincsekbe tekerve. Egy tálcával a kezében gurult be, rajta három kókuszdiókehely, neonszínű, napernyős party-szívószállal.

– Na, tisztázzuk a dolgot! – szólalt meg rekedtes orrhangon. – Szóval, beleteszitek a citromkarikát a kókuszdióba, és egyben felhajtjátok... hú, de lógatjátok az orrotokat. Mit szakítottam félbe?

Arriane Luce ágyvégénél fékezett le. Odanyújtotta neki a rózsaszín napernyős kókuszdiót.

Gabbe felpattant, és elkapta a kókuszdiót, majd megszagolta a tartalmát. – Arriane, Luce most esett át egy traumán – korholta a lányt. – És csak hogy tudd, Toddról beszélgettünk, amikor félbeszakítottál minket.

Arriane kihúzta a vállát. – Pontosan ezért van szüksége valamire, ami feldobja – jelentette ki védelmezően szorongatva a tálcát, miközben farkasszemet nézett Gabbe-bel.

– Hát jó – mondta végül, elkapva a tekintetét. – Akkor az unalmas, régi piáját kapja – azzal átnyújtotta Luce-nak a kék szívószálas kókuszdiót.

Mi ez? Valami poszttraumás kábulat? Hol szerezték ezeket egyáltalán? Kókuszdióhéj? Napernyős szívószálak? Lerobbant a javítóintézetben, és a Kórház nevű diszkóban ébredt fel?

– Ezeket hol szereztétek? – kérdezte. – Mármint köszönöm, de...

– Szükség esetén megcsapoljuk a forrásainkat – tájékoztatta Arriane. – Roland segített.

Pár másodpercig csak ültek, és szürcsölték a jeges, édes italokat, amíg Luce nem bírta tovább. – Szóval Toddra visszatérve...?

– Todd – köszörülte meg a torkát Gabbe. – Az van... hogy ő sokkal több füstöt szívott be, mint te, édesem...

– Nem is – köpte ki Arriane. – Kitérte a nyakát.

Luce levegő után kapkodott, Gabbe pedig meglegyintette Arriane-t a szívószálával.

– Mi van? – kérdezte Arriane. – El fogja viselni. Ha végül így is, úgy is megtudja, miért cukrozva adjuk be neki?

– A bizonyítékok nem egyértelműek – felelte Gabbe, megnyomva a szavakat. Arriane vállat vont. – Luce ott volt, és biztosan látta...

– Nem láttam, mi történt vele – válaszolta Luce. – Együtt voltunk, utána meg valahogy szétszakítottak minket. Rossz érzésem volt, de tudni nem tudtam – suttogta. – Szóval Todd...

– Eltávozott ebből a világból – fejezte be Gabbe lágyan.

Luce lehunyta a szemét. Borzongás futott végig rajta, aminek semmi köze nem volt az italhoz. Eszébe jutott, milyen eszelősen csapkodta Todd a falakat, hogy szorította verejtékes kezével az övét, amikor rájuk támadtak az árnyékok, az a borzalmas pillanat, amikor szétszakították őket, és nem tudott visszajutni a lányhoz. Todd is látta az árnyékokat, Luce most már biztos volt benne. És meghalt. Miután Trevor meghalt, egyetlen hét sem telhetett el úgy, hogy Luce ne kapott volna gyűlölködő leveleket. A szülei rászoktak, hogy átolvassák a postát, nehogy kezébe akadjanak a mérgezőbb darabok, de még így is túl sok eljutott hozzá. Voltak köztük kézzel írottak, voltak gépeltek, egyet pedig egyenesen egy újságból kivágott betűkből ragasztgattak össze, mint a zsarolóleveleket. Gyilkos. Boszorkány. Annyi rosszat mondtak rá, hogy az átkozódó levelekkel egy albumot tele lehetett volna ragasztgatni, és ez elég fájdalmat okozott ahhoz, hogy Luce egész nyárra bezárkózzon a házba.

Arra gondolt, mennyi mindent megtett azért, hogy kiszabaduljon abból a rémálomból: otthagyta a múltját, amikor eljött a Sword & Crossba, az óráira koncentrált, a barátkozásra... te jószágos istenem. Mély levegőt vett. – És Penn? – kérdezte az ajkába harapva.

– Penn jól van – felelte Arriane. – Ő címoldalas hír, a tűz szemtanúja. Mindketten kijutottak Miss Sophiával, úgy bűzölögtek, mint egy kelet-georgiai szénégető gödör, de épségben megúszták. Luce kiengedte a levegőt. Ez legalább jó hír. De reszketett a vékony kórházi takaró alatt. Nemsokára utoléri az afféle emberek, akik Trevor halála után is előkerültek. Nem csak azok, akik dühös leveleket írtak. Hanem dr. Sanford. A felügyelőtisztje. A rendőrség. Éppen úgy, mint korábban, azt várják majd tőle, hogy összerakja az egész történetet. Hogy minden egyes részletre emlékezzen. De persze, éppen úgy, mint korábban, most sem lesz rá képes. Az egyik percben még ott volt Todd mellett, kettesben vele. A másokban pedig...

– Luce! – Penn rontott be a szobába, a kezében egy nagy, barna héliumos léggömbbel. Olyan alakja volt, mint egy ragtapasznak, és kék, dőlt betűkkel az állt rajta, hogy „Rá se Ránts”. – Mi ez? – kérdezte, miközben kritikusan végigmérte a három lányt. – Csajbuli?

Arriane kifűzte a korcsolyáját, és felmászott az ágyra Luce mellé. Két marokra fogta a kókuszdióját, és Luce vállára hajtotta a fejét. Gabbe átlátszó körömlakkal festette éppen Luce kókuszdiótlan kezén a körmöt.

Ah – kaccantott fel Arriane. – Csatlakozz hozzánk, Pennicilin! Éppen mondd vagy mutasdott akartunk játszani. Lehetsz te az első.

Gabbe megpróbálta egy illedelmes áltüsszentés mögé rejteni a nevetését. Penn a csípőjére tette a kezét. Luce sajnálta, és egy kicsit meg is rettent. Penn nagyon harciasnak tűnt.

– Az egyik osztálytársatok meghalt az éjjel – hangsúlyozta ki Penn gondosan. – És Luce komolyabban megsérülhetett volna. – Megcsóválta a fejét. – Ti meg képesek vagytok egy ilyen helyzetben szórakozni? – A levegőbe szagolt. – Ez alkohol?

– Óóó – pillantott Arriane komoly arccal Pennre. – Neked tetszett, igaz?

Penn felkapott egy párnát a mögötte lévő székről, és Arriane-hez vágta. Csakhogy Pennek igaza volt. Tényleg furcsa, hogy Arriane és Gabbe ilyen könnyedén veszik Todd halálát. Mintha naponta látnának ilyesmit. Mintha ez közel sem lenne rájuk olyan hatással, mint Luce-ra. Igaz, ők nem tudtak semmit Todd utolsó perceiről. Nem tudhatták, miért van Luce olyan rosszul a hírtől. A lány hívogatóan megpaskolta az ágya szélét, és átnyújtotta Pennek, ami a jeges kókuszdiójából maradt.

– Kimentünk a hátsó kijáraton, utána pedig... – Luce nem volt képes kimondani. – Mi történt veled és Miss Sophiával?

Penn gyanakvóan Arriane-re és Gabbe-re nézett, de ezúttal egyik lány sem bunkóskodott. Penn megadta magát, és letelepedett az ágy végébe.

– Odamentem, hogy megkérdezzem... – Ismét a másik két lányra nézett, majd jelentőségteljes pillantást vetett Luce-ra. – Megkérdeztem. Ő nem tudta a választ, de meg akart mutatni egy másik könyvet.

Luce már teljesen meg is feledkezett az előző esti küldetésükről. Olyan messzinek tűnt, olyan lényegtelennek ahhoz képest, ami utána történt.

– Két lépésre voltunk Miss Sophia asztalától – folytatta Penn amikor a szemem sarkából megláttam azt a hatalmas fényrobbanást. Úgy értem, olvastam már a spontán gyulladásról, de ez...

Ekkorra már mindhárom lány előrehajolt. Penn története címoldalas szenzáció volt.

– Biztos kiváltotta valami – vélte Luce, miközben megpróbálta felidézni Miss Sophia asztalát. – De nem hiszem, hogy bárki más lett volna a könyvtárban.

Penn megrázta a fejét. – Nem is volt. Miss Sophia szerint rövidzárlatot okozhatott az egyik lámpa. Bármilyen történet, a tűznek rengeteg tápláléka akadt. Az összes irata így lánggra lobbant – csettintett Penn.

– De ő jól van? – kérdezte Luce, a kórházi köpenye papírszerű szegélyét fogdosva.

– Fel van dülve, de nem esett baja – felelte Penn. – Végül beindult a locsolórendszer, de attól tartok, Miss Sophia sok mindent elveszített. Amikor elmondták neki, mi történt Toddal, úgy tűnt, olyan sokkot kapott, hogy fel sem fogta a hírt.

– Lehet, hogy ezzel mind így vagyunk – válaszolta Luce. Ezúttal Gabbe és Arriane is bólintott. – Todd... Todd szülei tudják már? – kérdezte azon töprengve, hogy ezt miként magyarázza majd meg a saját szüleinek. Elképzelte őket, amint papírokat töltögetnek az előcsarnokban. Vajon akarják látni őt egyáltalán? Össze fogják kötni Todd halálát Trevoréval... és mindkét szörnyű esetet vele?

– Kihallgattam Randy beszélgetését Todd szüleivel – felelte Penn.

– Azt hiszem, be fogják perelni az iskolát. A holttestet ma küldik vissza Floridába.

– Ennyi?

Luce nyelt egyet.

– A Sword & Crossban tartunk csütörtökön gyászszertartást – tette hozzá Gabbe halkan. – Daniellel segítünk majd megszervezni.

– Daniellel? – kérdezte Luce, még mielőtt uralkodni tudott volna magán. Gabbe-re pillantott, és még ebben a gyászos állapotában sem

tudta elfojtani a lánnyal kapcsolatos első benyomását: egy rózsás ajkú, szőke csábító.

– Ő talált meg titeket tegnap éjjel – felelte Gabbe. – Ő vitt el a könyvtártól Randy irodájáig.

Daniel? Őt? Mármint... átkarolta a testét? Luce visszaemlékezett az álomra, újraélte a repülést – nem, inkább lebegés volt. Leláncolva érezte magát az ágyban. Sajgón vágyakozott az álombéli ég után, azután az eső után, Daniel szája, foga a nyelvéhez érő nyelve után. Az arca felforrósodott, először a vágytól, majd a fájdalmas felismeréstől: mindez lehetetlen, sosem fog megtörténni, amíg ébren van. Nem csak azok a csodálatos, vakító szárnyak voltak a képzelet játécai. A hús-vér Daniel csak a gyengélkedőig vinné el. Soha nem akarná őt, soha nem zárná a karjába, semmi ilyesmi.

– Na, Luce, jól vagy? – kérdezte Penn. A napernyős szívószálával legyezte Luce felhevült arcát.

– Jól – felelte Luce. Egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből azokat a szárnyakat. Nem tudta elfelejteni, milyen volt Daniel arcát érezni az övéen. – Csak még lábadozom, azt hiszem.

Gabbe megveregette a kezét. – Amikor meghallottuk, mi történt, rávettük Randyt, hogy engedjen el ide hozzád – mondta a szemét forgatva. – Nem akartuk, hogy egyedül ébredj.

Kopogtak az ajtón. Luce a szülei ideges arcára számított, de senki nem jött be. Gabbe felállt, és Arriane-re pillantott, aki nem mozdult a helyéről.

– Ti maradjatok itt! Majd én elintézem.

Luce még mindig azzal volt elfoglalva, amit Danielről meséltek neki. Bár erre semmi esélye nem volt, azt szeretne volna, ha a fiú áll az ajtó mögött.

– Hogy van? – kérdezte egy suttogó hang. De Luce meghallotta. Ő volt az. Gabbe visszamormogott valamit.

– Mi ez a gyülekezet? – harsogott Randy a folyosóról. Luce elszoruló szívvel ébredt rá, hogy ez azt jelenti, vége a látogatási időnek. – Akárki is beszélt rá, hogy a magatok fajta huligánokat ideengedjem,

az büntetést fog kapni. És nem, Grigori, nem kenyerezhetsz le virággal. Mindannyian befelé a furgonba.

A felügyelő hangját hallva Arriane és Penn összereztek, majd gyorsan az ágy alá dugták a kókuszdiókat. Penn a tolltartójába gyömöszölte a szívószálát, Arriane pedig komoly mennyiségű vaníliás parfümöt spriccelt a levegőbe. Luce-nak odacsúsztatott egy mentolos rágót.

Penn köhögött a parfümfelhőtől, majd gyorsan odahajolt Luce-hoz, és azt suttogta: – Amint lábra állsz, megkeressük a könyvet. Szerintem jó lesz, ha mindketten elfoglaljuk magunkat, az eltereli a gondolatainkat.

Luce hálásan megszorította Penn kezét, majd Arriane-re mosolygott, akit túlságosan lefoglalt a görkorcsolyája befűzése ahhoz, hogy odafigyeljen.

Randy ekkor rontott be az ajtón. – Újabb csoportosulás! – kiáltott fel. – Ezt nem hiszem el.

– Mi éppen... – kezdte Penn.

– ...indulni készültök – fejezte be helyette Randy. A kezében egy csokor fehér vadrózsát tartott. Nahát. Ez volt Luce kedvence. És a környéken nem most nyílnak a rózsák.

Randy kinyitotta a csap alatti szekrényt, és egy percig kotorászott benne, majd elővett egy kicsi, poros vázát. Megtöltötte zavaros vízzel a csapból, durván beletömökdötte a rózsákat, majd lerakta a Luce melletti asztalra. – Ezt a barátaid hozták – közölte a lánnyal –, akik most távoznak.

Az ajtó tárva-nyitva állt, és Luce végre meglátta az ajtófélfának támaszkodó Danielt. Az állát felszegte, és szürke szemét aggódalmas árnyékok takarták. Elkapta Luce pillantását, és egy apró mosolyt villantott rá. Amikor kisimította a haját a szeméből, Luce észrevett egy kisebb vörös sebet a homlokán.

Randy kiterelte Pennt, Arriane-t és Gabbe-et a szobából. De Luce nem tudta levenni a szemét Danielről. A fiú felemelte a kezét, és valami olyasmit tárogott, hogy „sajnálom”, mielőtt Randy eltaszigálta az ajtóból.

– Remélem, nem fárasztottak ki – szólt vissza a küszöbről Randy rosszalló arccal.

– Jaj, dehogy! – rázta meg a fejét Luce, aki rájött, mennyire sokat jelent neki Penn lojalitása és Arriane bizarr humora, amivel a legsötétebb hangulatot is képes felderíteni. Gabbe is őszintén kedves volt hozzá. Daniel pedig, noha csak egy pillanatra látta, többet tett a lelki nyugalmaért, mint gondolná. Eljött megnézni őt. Gondolt rá.

– Akkor jó – nyugtázta Randy. – Mert a látogatási időnek még nincs vége.

Luce szíve ismét feldobogott. A linóleumpadlón cipősarkak kopogtak. A szüleit várta, de Miss Sophia apró alakját pillantotta meg. Keskeny vállára színes, őszi kasmírsálát terített, és a száját hasonló árnyalatú mélyvörösre rúzsozta. Mögötte egy alacsony, kopasz férfi érkezett öltönyben, és két rendőrnymozó, egy pufók és egy vékony. Mindketten kopaszodtak, és összefonták a mellkasukon a karjukat.

A pufók rendőr volt a fiatalabb. Leült Luce mellé egy székre, majd – amikor észrevette, hogy mindenki más állva marad – felállt, és újra karba fonta a kezét. A kopasz férfi előrelépett, és kezét nyújtott a lánynak. – Mr. Schultz vagyok, a Sword & Cross ügyvédje. – Luce mereven megrázta a kezét. – Ezek az urak csak pár kérdést szeretnének feltenni. Semmi olyasmit, amit fel akarnának használni a bíróságon, mindössze némi segítséget várnak a baleset részleteivel kapcsolatban...

– Én pedig ragaszkodtam hozzá, hogy itt lehessek a kihallgatás alatt, Lucinda – tette hozzá Miss Sophia, és előrelépett, hogy megsimogassa Luce haját. – Hogy vagy, kedvesem? – suttogta. – Amnéziád lett a sokktól?

– Jól vagyok...

Luce elhallgatott, mert még két alakot pillantott meg az ajtóban. Majdnem könnyekben tört ki, amikor meglátta az anyja sötét, göndör haját és az apja nagy, teknőckeretes szemüvegét.

– Anya – suttogta túl halkán ahhoz, hogy bárki meghallja. – Apa.

Ők odarohantak az ágyhoz, átölelték, és megszorították a kezét.

Luce annyira szerette volna megölelni őket, de túl gyengének érezte magát ahhoz, hogy bármit tegyen, azon kívül, hogy mozdulatlanul

fekszik és az ismerős érintésekből merít vigaszt. A szülei szeme éppen olyan riadt volt, ahogy ő érezte magát.

– Édesem, mi történt? – kérdezte az anyukája.

Luce egy szót sem bírt kinyögni.

– Mondtam nekik, hogy ártatlan vagy – fordult oda Miss Sophia a rendőrökhöz, hogy emlékeztesse őket. – A kísérteties egyezések ellenére.

Hát persze hogy megvan Trevor balesetének a jegyzőkönyve, és persze hogy rendőrök... figyelemre méltónak találják Todd halálának fényében. Luce-nak már elég tapasztalata volt a rendőrökkel, tudta, hogy csalódást fog okozni, és csak felidegesíti a nyomozókat. A vékony zsarunak hosszú barkója volt, ami kezdett őszülni. Úgy tűnt, a kezében lévő nyitott akta a teljes figyelmét leköti, mert egyszer sem nézett fel a lányra. – Miss Price – mondta lassú, délies tájszólással. – Mit kerestek Mr. Hammonddal a könyvtárban olyan későn, amikor az összes többi diák bulizott?

Luce a szüleiire pillantott. Az anyja a rúzsát rágta le éppen a szájáról. Az apja arca fehér volt, mint a lepedő.

– Nem Toddal voltam – válaszolta, meglepődve a kihallgatás irányán. – Pennel voltam, a barátnőmmel. És Miss Sophia is ott volt. Todd egyedül olvasgatott, és amikor kigyulladt a tűz, elveszítettem Pennt, és csak Toddot tudtam megtalálni.

– Csak őt tudta megtalálni... hogy mit csináljon vele?

– Álljunk meg egy percre – lépett előre Mr. Schultz félbeszakítva a zsarut. – Hadd emlékeztessem rá, hogy ez baleset volt. Nem gyanúsítottat hallgatnak ki.

– Nem, szívesen válaszolok – mondta Luce. Olyan sokan voltak az apró kis szobában, hogy nem tudta, kire nézzen. A zsaruhoz fordult. – Hogy érti?

– Maga dühös alkat, Miss Price? – A zsaru megmarkolta az aktát. – Magányos típusnak nevezné magát?

– Elég lesz – vágott közbe Luce apja.

– Igen, Luce jó tanuló – tette hozzá Miss Sophia. – Semmi rosszindulatot nem táplált Todd Hammond iránt. Ami történt, az baleset volt, és ennyi.

A rendőr az ajtó felé pillantott, mintha azt kívánná, bár Miss Sophia kimenne rajta. – Igen, hölgyem. De ezekkel a javítóintézetisekkel szemben az ártatlanság védelme nem mindig a legfelelősségteljesebb...

– Mindent elmondok, amit tudok – mondta Luce a takarójába kapaszkodva. – Nincs semmi rejtegetnivalóm.

Amennyire tőle tellett elmesélte a történeteket, lassan és tisztán fogalmazott, hogy a szüleiben ne merüljenek fel kétségek, és a rendőrök jegyzetelni tudjanak. Nem hagyta, hogy felülkerekedjenek rajta az érzelmei, noha láthatóan mindenki erre számított. És – miután kihagyta belőle az árnyékok megjelenését – a történet nagyon is összeállt.

A hátsó ajtóhoz rohantak. Megtalálták a kijáratot egy hosszú folyosó végén. A lépcső gyorsan, meredeken lejtett, és Toddal olyan lendülettel szaladtak, hogy már nem tudtak lefékezni, mielőtt lebucskáztak rajta. Luce elveszítette a fiút szem elől, és olyan erősen beütötte a fejét, hogy csak tizenkét órával később tért magához. Másra nem emlékszik.

Nagyon kevés vitatható kérdést hagyott nyitva. Neki azonban ott maradtak a saját valódi emlékei az éjszakáról, s volt min töprengenie – egymagában.

Amikor végzett, Mr. Schultz „na, most elégedettek?” mozdulattal billentette oldalra a fejét a rendőrökre nézve, Miss Sophia meg úgy mosolygott Luce-ra, mintha a lány valami lehetetlent vitt volna véghez. Luce anyja hosszan felsóhajtott.

– A kapitányságon még átnézzük – mondta a sovány rendőr, s úgy tűnt, mintha köszönetet várna azért, hogy nagy vonakodva be csukja Luce aktáját.

Majd mind a négyen kimentek, és Luce végre magára maradt a szüleivel. A leghatásosabb „vigyetek haza” pillantását vetette rájuk. Az anyja ajka remegett, az apja viszont csak nyelt egyet.

– Randy délután visszavisz a Sword & Crossba – jelentette ki. – Ne nézz olyan döbbenten, édesem. Az orvosok szerint jól vagy.

– Sőt, remekül – tette hozzá az anyja, de a hangja bizonytalan volt.

Az apja megpaskolta a karját. – Szombaton találkozunk. Addig már csak pár napot kell várni.

Szombaton. Luce lehunyta a szemét. A Szülői Napon. Azóta erre várt, amióta betette a lábát a Sword & Crossba, de Todd halála mindent beárnyékol. A szülei mintha alig várnák, hogy otthagyhassák. Ők nem szívesen néztek szembe a valósággal, hogy a lányuk javítóintézetbe jár. Ők olyan normálisak. Luce nem hibáztatta őket.

– Most pihenj egy kicsit, Luce! – mondta az apja, miközben lehajolt, hogy megcsókolja a homlokát. – Hosszú, nehéz éjszakád volt.

– De...

Luce kimerült volt. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és amikor kinyitotta, a szülei már az ajtóból integettek.

Luce kivett egy telt, fehér virágot a vázából, és lassan az arcához emelte. Elgyönyörködött a rengeteg törékeny szirmokban. Beszívta a lágy, fűszeres illatot. Megpróbálta elképzelni, hogyan nézhetett ki Daniel kezében. Megpróbálta elképzelni, honnan szerezte vajon a virágot, és mi járhatott közben a fejében. Ez olyan furcsa virágválasztás. Georgia mocsaraiban nem nő fehér vadrózsa. Még az apja kertjének földjében sem volt hajlandó megmaradni Thunderboltban. Ráadásul ezek nem úgy néztek ki, mint azok a vadrózsák, amiket Luce addig látott. Sokkal nagyobbak voltak, akkorák, mint egy ökölbe szorított kéz, és illatuk emlékeztette őt valamire, amit nem tudott felidézni.

Sajnálom, mondta Daniel. Luce csak azt nem tudta, hogy mit.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

PORRÁ LESZÜNK

TEMETŐ FELETT EGY KESELYŰ KÖRÖZÖTT a ködös félhomályban. Két nap telt el Todd halála óta, és Luce azóta sem enni, sem aludni nem tudott. Ujjatlan, fekete ruhában ácsorgott a temető mélyén, ahol az egész Sword & Cross összegyűlt, hogy lerója tiszteletét Todd előtt. Mintha az egyórányi gyászszertartás nem lett volna elég. Különösen, hogy az iskola egyetlen templomából uszodát csináltak, ezért a szertartást a temető mocsarában kellett megtartani.

A baleset óta az iskola zárva tartott, a tantestület meg olyan volt, mint egy szorosra zárt, néma száj. Luce az elmúlt két napban nem győzte kerülgetni a társai pillantását, akik mind különböző mértékű gyanakvással méregették. Néhányan enyhe rettegéssel figyelték. Mások, mint például Roland és Molly, másképp, sokkal szégyentelenebbül bámulták, mintha lenne valami sötét, lenyűgöző titok a megmenekülésében. Luce az órákon minden erejét összeszedve tűrte a kutató pillantásokat, és este megkönnyebbült, amikor Penn ugrott be hozzá egy csésze gőzölgő gyömbérteaával, vagy Arriane csúsztatott be egy piszkos rejtvényűjságot az ajtaja alatt.

Luce bármit megtett volna, hogy elterelje a figyelmét arról a kellemetlen, „mikor esik le a másik cipő is” érzésről. Mert tudta, hogy be fog következni. Vagy egy újabb rendőri látogatás formájában, vagy az árnyak jönnek el hozzá – esetleg mindkettő.

Aznap reggel a hangosbemondó arról tájékoztatta őket, hogy az esti összejövetelt lefűjták Todd miatt, és a tanítás egy órával hamarabb befejeződik, hogy mindenkinek legyen ideje átöltözni és három órákor megjelenni a temetőnél. Mintha nem temetéshez lenne folyamatosan öltözve az egész iskola.

Luce még soha nem látott ennyi embert egy helyen az iskolában. Randy vádliig érő kockás, szürke szoknyában és vastag, gumitalpú cipőben állt a csoport közepén. A párás tekintetű Miss Sophia és a zsebkendőjét lobogtató Mr. Cole álltak mögötte gyászruhában. Ms. Toss és Diante edző egy feketébe öltözött csapatban várakoztak több olyan tanárral és adminisztrátorral, akiket Luce még soha nem látott.

A diákokat ábécésorrendben ültették le. Elöl Luce Joe Blandet látta, aki előző héten megnyerte az úszóversenyt, amint egy piszkos zsebkendőbe fűjja az orrát. Luce a P betűsök senkiföldjéről jól látta Danielt, akit a Gabbe mellé ültettek, két sorral előtte. A fiú makulátlanul festett a rászabott, fekete gyufacsíkos blézerében, de a fejét mintha mélyebbre hajtotta volna, mint a körülötte ülők. Daniel még hátulról is lenyűgözően komornak tudott tűnni.

Luce-nak eszébe jutottak a fehér vadrózsák, amiket hozott neki. Randy nem engedte, hogy magával vigye a vázát, amikor elhagyta a kórházat, úgyhogy Luce felvitte a virágokat a szobájába, és találékonyan levágta egy műanyag vizespalac tetejét egy manikűrollóval.

A virágok megnyugtatóan illatoztak, de az üzenetük nem volt egyértelmű. Amikor az embernek egy srác virágot hoz, általában nem kell találgatni az érzelmeit illetően. De Daniellel soha nem lehet tudni, hányadán áll az ember. Sokkal biztonságosabb volt azt lel tételezni, hogy azért hozott Luce-nak virágot, mert így illik, ha balesetet szenved valaki.

De azért mégis: virágot hozott neki! Ha Luce előrehajolt és felnézett a lakóépületre, balról a harmadik ablak fémrácsai mögött majdnem ki is tudta venni a csokrot.

– Orcád verítékével egyed a te kenyeredet – darálta az összegyűlteket előtt egy órabéres lelkész. – Míglén visszatérsz a földbe. Mert abból vétettél, mert por vagy te s ismét porrá leszel.²

Vékony férfi volt, olyan hetvenes lehetett, és szinte elveszett a nagy, fekete zakójában. Ütött – kopott cipőjének foszladozott a fűzője; az arca barázdált és napégette. Egy mikrofonba beszélt, amely egy régi, nyolcvanas évekből való hangszóróhoz csatlakozott. A hang eltorzult, sípolt, és alig ért el a közönségig.

A szertartásban egyszerűen semmi nem volt odaillő vagy helyénvaló. Senki nem rótt le itt semmilyen tiszteletet Todd iránt. Az egész inkább egy kísérletnek tűnt, hogy megmutassák a diákoknak, milyen igazságtalan tud lenni az élet. Az, hogy Todd nincs is ott, nagyon sokat elárult az iskola kapcsolatáról – vagy annak hiányáról – az elhunyt fiúval. Egyikük sem ismerte; és most már egyikük sem fogja. Volt valami hamis abban, ahogy az ember ott állt a tömegben, valami, amit még rosszabbá tettek a síró emberek. Ettől Luce még idegenebbnek érezte Toddot, mint valójában volt.

Hadd nyugodjon Todd békében. Ők, a többiek, pedig lépjenek végre tovább.

Egy fehér fülesbagoly huhogott fel a felettük lévő tölgyfán. Luce tudta, hogy van egy fészek valahol a közelben, egy kupac újszülött bagolyfiókával. A héten minden éjjel hallotta az anyjuk félelmetes huhogását és a vadászatból megtérő apjuk szárnyának eszelős csapkodását.

Aztán véget ért a szertartás. Luce elgyengülve állt fel a székből. Igazságtalanság! Todd éppen olyan ártatlan volt, amilyen bűnös ő, bár azt nem tudta, hogy miben.

Ahogy követte a többi diákot az úgynevezett búcsúzásra, egy kéz fonódott a derekára és húzta vissza.

Daniel?

De nem, Cam volt az.

---

² Mózes 1. könyve, 3:19

Zöld szeme a lányét kutatta, és láthatóan érzékelte a csalódottságát, amitől Luce csak még rosszabbul érezte magát. Ajkába harapott, nehogy zokogásban törjön ki. Nem mintha annyira sírnivaló lett volna Cam látványa – csak annyira le volt merülve érzelmileg, szinte már az összeomlás szélén táncolt. Olyan erőre sikeredett a harapás, hogy megérezte a vér ízét, majd megtörölte a száját a kezével.

– Szia! – simította Cam hátra a haját. Luce elfintorodott. Még mindig fáj a púpja, ahol beütötte a fejét a lépcsőbe. – Szeretnél elmenni valahova beszélgetni?

A többiekkel együtt átsétáltak a fűvön. A búcsúztató halotti tor abból állt, hogy az egyik tölgyfa árnyéka alá odahánytak egy csomó széket, s egy összehajtható kempingasztalra állottnak tűnő kekszet szórtak. A rágcákat egyszerűen csak kivették az egyendobozból, a belső celofáncsomagolás még rajtuk maradt. Egy olcsó, műanyag puncsos tálat megtöltöttek szirupos, vörös folyadékkal, ami elég sok legyet odavonzott, ahogy egy hulla tette volna. Olyan szánalmas tor volt, hogy a legtöbb diák nem is foglalkozott vele. Luce kiszúrta

Pennt fekete kosztümben, amint éppen kezét ráz a lelkésszel. Daniel senkire sem nézve éppen Gabbe-nek suttogott valamit.

Amikor Luce visszafordult Camhez, a fiú ujjja könnyedén végigfutott a kulcscsontján, majd elidőzött a nyakgödrében. Luce levegőt vett, és érezte, ahogy libabőrös lesz.

– Ha nem tetszik a nyaklánc – mondta a fiú –, adhatok neked valami mást is.

Az ajka olyan közel volt Luce nyakához, hogy Luce a vállára szorította a kezét, és hátralépett.

– De tetszik – válaszolta az asztalán heverő dobozkára gondolva. Közvetlenül Daniel virágcsokra mellé tette, és Luce az este felét azzal töltötte, hogy egyikről a másikra nézett, az ajándékokat és a mögöttük húzódó szándékokat elemezgette. Camé sokkal tisztább volt, sokkal könnyebben kitalálható. Mintha ő algebra lenne, Daniel pedig integrálszámítás. És Luce mindig is imádta az integrálszámítást, azt, ahogy néha egy egyszerű bizonyítás egy órába is beletelik.

– Nagyon tetszik a nyaklánc – mondta Camnek. – Csak még nem volt lehetőségem felvenni.

– Ne haragudj! – felelte a fiú csücsörítve. – Nem szabadna erőltetnem.

A sötét haja hátra volt fésülve, és többet megmutatott az arcából, mint általában. Ettől idősebbnek tűnt, érettebbnek. És olyan áthatóan bámulta Luce-t, zöld szeme annyira belefürödött, mintha tetszene neki minden, amit odabent lát.

– Miss Sophia állandóan azt hajtogatja az utóbbi napokban, hogy hagyjunk békén. Tudom, hogy igaza van, nagyon sok minden mentél keresztül. De tudnod kell, hogy rengeteget gondoltam rád. Folyamatosan. Látni akartalak.

Megsimogatta Luce arcát a kézfejjével, és Luce érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemében. Olyan sok minden átment. És rettenetesen érezte magát attól, hogy mindjárt kitör belőle a sírás, nem Todd miatt – akinek a halála persze hogy számít, és még többet kellene számíttania –, hanem önző okokból. Mert az elmúlt két nap túl sokat visszahozott a Trevor miatti fájdalmából és a Sword & Cross előtti életéből. Olyan dolgokat kavart fel, amikről soha senkinek nem tudna beszélni, és amikről azt hitte, hogy már megbirkózott velük. További elnyomni való árnyékok.

Cam mintha megérezte volna ezt, legalábbis részben, mert a karjába zárta, erős, széles vállához szorította Luce fejét, és ringatni kezdte.

– Semmi baj – suttogta. – Nem lesz semmi baj.

És lehet, hogy tényleg nem volt arra szükség, hogy bármit is elmagyarázzon neki. Úgy tűnt, minél tébolyodottabban érzi magát, annál készségesebb lesz Cam. És ha elég csak annyi, hogy valaki, aki kedveli őt, a karjába zárja? Miért ne hagyná, hogy ez az egyszerű gesztus és érzés visszaadja a lelki egyensúlyát egy kis időre?

Olyan jó volt, hogy ölelik.

Luce nem tudta, hogyan húzódjon el Camtól. A fiú mindig olyan kedves hozzá. És Luce tényleg kedvelte, ennek ellenére, büntudatosan vette észre, hogy a fiú kezdi egy kicsit idegesíteni. Olyan tökéletes és segítőkész! Pont azt teszi, amire a lánynak szüksége van ebben a

pillanatban. Egyszerűen csak... nem Daniel. Egy angyal formájú muffin jelent meg a válla felett. Luce felismerte a manikűrözött kezét, ami tartotta.

– Ott az a puncs szeretné, ha meginnák – mondta Gabbe, miközben Camnek is átnyújtott egy muffint. A fiú rámeredt a tetején lévő cukormázra. – Jól vagy? – kérdezte Gabbe Luce-tól.

Luce bólintott. Gabbe most először jókor jelent meg, pontosan abban a pillanatban, amikor Luce-nak megmentőre volt szüksége. Egymásra mosolyogtak, és Luce hálásan megemelte a sütit. Evett belőle egy kicsi, édes falatot.

– A puncs remekül hangzik – felelte Cam összeszorított fogakkal.

– Nem akarsz hozni pár pohárral, Gabbe?

Gabbe a szemét forgatta Luce felé. – Ha szívességet teszel egy pasinak, rögtön a rabszolgájaként kezd kezelni.

Luce felnevetett. Cam egy kicsit túllőtt a célon, de Luce számára egyértelmű volt a fiú szándéka.

– Majd én megyek, és hozok innivalót – ajánlotta fel Luce, aki szeretett volna egy lélegzetvételnyi szünetet. A kempingasztal és a puncsostál felé indult. Éppen elhessentett egy legyet a puncs tetejéről, amikor valaki a fülébe suttogott.

– Nem akarsz eltűnni innen?

Luce megfordult, készen arra, hogy kitaláljon valami kifogást Camnek, hogy miért nem lóghat meg vele, innen. De nem Cam érintette meg a csuklója tövét a hüvelykujjával.

Hanem Daniel.

Luce egy kicsit megenyhült. A szerdai telefonálási időpontjáig már csak tíz perc volt, és nagyon szeretne volna hallani Callie és a szülei hangját. Olyasmiről beszélgetni, ami ezek mögött a kovácsoltvas kapukon kívül történik, ami más, mint az elmúlt két nap komorsága.

De eltűnni innen? Daniellel? Azon kapta magát, hogy bólogat. Cam utálni fogja, ha meglátja, hogy elmegy, márpedig meg fogja látni. Biztosan figyeli. Luce szinte érezte a zöld szemét a tarkóján. Ugyanakkor természetesen el kell mennie. Danielébe csúsztotta a kezét.

– Kérlek!

Eddig mindig csak véletlenül értek egymáshoz, és valamelyikük elhúzódott – általában Daniel –, mielőtt még a meleg villám, a forróság emelkedő crescendójává változott volna. Most nem. Luce lepillantott Daniel kezére, ami szorosan fogta az övét, és az egész teste többre vágyott. Több forróságra, több bizsergésre, több Danielre. Majdnem – de nem egészen – olyan jó volt, mint az álmában. Jóformán azt sem érezte, hogy megindul a lába, csak azt, ahogy Daniel érintése átveszi felette az uralmat.

Egy szempillantás alatt odaértek a temető kapujához. Messze alattuk a szertartás többi résztvevője elhomályosodott, amikor az egészet maguk mögött hagyták.

Daniel hirtelen megállt és elengedte Luce kezét. Luce megborzongott, ismét fájni kezdett.

– Te és Cam – a fiú, és hagyta lógni a levegőben a szavakat, mint egy kérdést. – Ti sok időt töltötök együtt?

– Ez úgy hangzik, mintha neked nem tetszene túlságosan a gondolat – felelte Luce, és azonnal ostobának érezte magát, amiért szemérmeskedik. Csak ugratni akarta egy kicsit Danielt, amiért féltékenynek tűnik, de a fiú arca és hanghordozása komoly volt.

– Ő nem... – kezdte mondani Daniel. Végignézte, ahogy egy rőt farkú ölyv leszáll egy tölgyfára a fejük felett. – Ő nem elég jó neked.

Luce ezt már ezerszer hallotta. Mindenki ezt mondta. Nem elég jó. De amikor ezek a szavak Daniel ajkát hagyták el, fontosnak tündek, valahogy még igaznak és relevánsnak is, nem homályosnak és szélsőségesnek, ahogy Luce számára ez a frázis a múltban hangzott mindig.

– Hát akkor – kérdezte csendesen – ki igen?

Daniel csipőre tette a kezét. Hosszan nevetett. – Nem tudom – mondta végül. – Ez remek kérdés.

Luce nem éppen ezt a választ várta. – Ez azért nem olyan bonyolult – jelentette ki, miközben zsebre dugta a kezét, mert annyira szeretett volna hozzáérni Danielhez. – Elég jónak lenni hozzám.

Daniel pillantása elsötétült: minden lila pötty egy pillanat alatt sötét szürkévé mélyült. – De igen – mondta. – Bonyolult.

Megdörzsölte a homlokát, és közben a haja hátralebbent. Elég bosszú időre ahhoz, hogy Luce meglássa a sebhelyet a homlokán. Már kezdett gyógyulni, de Luce látta rajta, hogy friss.

– Mi történt a homlokkal? – kérdezte odanyúlva.

– Nem tudom – csattant fel Daniel, miközben ellökte a lány kezét, olyan erősen, hogy Luce hátratántorodott. – Nem tudom, hol szereztem.

Sokkal zaklatottabbnak tűnt, mint Luce, ami meglepte a lányt. Hisz csak egy apró karcolásról van szó.

Léptek csikordultak mögöttük a kavicsokon. Mindketten megpördültek.

– Mondtam már, hogy nem láttam – szólalt meg Molly, lerázva magáról Cam kezét, miközben leereszkedtek a temető dombjáról.

– Menjünk! – javasolta Daniel, és Luce biztos volt benne, hogy a fiú megérezte a gondolatait, még mielőtt rápillantott volna.

Azonnal tudta, hova tartanak, amint elindultak. A templom – tornaterem mögé, be az erdőbe. Éppen úgy, ahogy ismerte a testtartását, még mielőtt látta volna a fiút ugrókötelezni. Éppen úgy, ahogy tudott a sebérl, még mielőtt meglátta volna.

Egyforma tempóban sétáltak, ugyanakkora lépésekkel. Minden alkalommal egyszerre ért a lábuk a földhöz, amíg oda nem értek az erdőhöz.

– Ha egynél többször mész valakivel egy helyre – mormogta Daniel szinte csak magának akkor, azt hiszem, az már nem csak a tiéd.

Luce megdicsőülten elmosolyodott, amikor rájött, mit akar ezzel mondani Daniel: hogy még nem járt soha senki mással a tónál. Csak vele.

Ahogy végigmentek az erdőn, Luce érezte az árnyék hűvösét a fák alatt a csupasz vállán. Ugyanolyan illata volt, mint mindig, mint a legtöbb tengerparti georgiai erdőnek: tölgyes avarillata, amit Luce régebben az árnyékokhoz kötött, de most már Danielhez. Nem lenne szabad sehol biztonságban éreznie magát, azok után, ami Tóddal történt, de Daniel mellett úgy érezte, napok óta először kap végre levegőt.

Azt kellett hinnie, hogy Daniel azért hozza ide vissza, mert a múltkor olyan hirtelen otthagya. Mintha újra meg akarná próbálni, hátha most sikerül. Ami a benyomásai alapján az első majdnem – randijuknak indult, az úgy végződött, hogy Luce szánalmasan elhagyottnak érezte magát. Daniel biztos tisztában van ezzel, és biztosan rosszul érezte magát a viharos távozása miatt.

Odaértek a magnóliához, ahonnan a tóra lehetett látni. A nap aranyhidat vetett a vízre, ahogy nyugatra haladt az erdő felett. Minden annyira másnak tűnt így este. Mintha az egész világ ragyogott volna. Daniel nekitámaszkodott egy fának, és a vizet nézte. Luce odament mellé a viaszos levelek és virágok alá, amelyeknek mostanra már el kellett volna hervadniuk, de éppen olyan tisztának és frissnek tunk, mint a tavaszi hajtások. Luce beszívta a pézsmailatot, és közelebb érezte magát Danielhez, mint arra bármi is feljogosította volna – továbbá imádta, hogy ez az érzés mintha a semmiből tűnt volna fel.

– Most nem éppen úszáshoz vagyunk öltözve – mutatott a fiú Luce fekete ruhájára.

A lány morzsolgatni kezdte a finom csipkedíszítést a térdénél, és elképzelte, mennyire megbotráncozna az anyja, ha tönkretenne egy ruhát, csak mert a tóba akar ugrani egy fiúval. – Mi lenne, ha csak a lábunkat dugnánk bele?

Daniel a vízhez vezető meredek, vörös sziklaútra mutatott. Lemásztak a sűrű, sárgásbarna nádak és sás között, a tölgyfák göcsörtös törzsébe kapaszkodva, hogy el ne essenek. Itt a tó partja kavicsos volt. A víz annyira mozdulatlanak tűnt, hogy Luce úgy érezte, járni tudna rajta. Lerúgta a fekete cipőjét, és a lábujjaival megkavarta a vizet. Az hűvösebbnek tűnt, mint legutóbb. Daniel leszakított egy szál sást, és fonni kezdte a szárát.

Luce-ra pillantott. – Szoktál arra gondolni, milyen lehet elmenni innen...?

– Folyamatosan erre gondolok – nyögött fel a lány, feltételezve, hogy ezzel Daniel is így van. Természetesen a lehető legtávolabb szeretett volna kerülni a Sword & Crosstól. Mint bárki más. Próbálta

megakadályozni, hogy a gondolatai elszabaduljanak, és arról kezdjen fantáziálni, hogy Daniellel szökést terveznek.

– Nem – felelte Daniel. – Úgy értem, nem gondolkoztál azon, hogy máshova kéne járnod? Hogy megkérde a szüleidét, vigyenek át egy másik suliba? Csak mert... a Sword & Cross nem tűnik neked való helynek.

Luce leült egy sziklára Daniellel szemben, és átkarolta a térdét. Ha a fiú arra céloz, hogy ő kívülálló egy kívülállóból álló diákseregben, az egyszerűen sértő ránézve.

Megköszöri a torkát. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy komolyan latolgassam az áthelyeztetésemet. A Sword & Cross... – egy pillanatra elhallgatott – ...nagyjából az utolsó lehetőségem.

– Ne már – felelte Daniel.

– Te nem tudhatod...

– Dehogynem. – Daniel felsóhajtott. – Mindig van következő állomás, Luce.

– Ez nagyon profetikus volt, Daniel – Luce érezte, hogy megemelkedik a hangja. – De ha annyira szeretnél megszabadulni tőlem, akkor mit keresel itt? Senki nem kért arra, hogy elrángass ide.

– Nem – felelte Daniel. – Igazad van. Úgy értettem, te nem olyan vagy, mint az itteniek. Te jobb helyet érdemelsz.

Luce szíve sebesen vert, mint Daniel közelében általában. De ez most más volt. Ettől az egész párbeszédtől kiverte a víz.

– Amikor idejöttem – magyarázta –, megígértem magamnak, hogy senkinek nem beszélek a múltamról, vagy arról, hogy mit tettem, ami miatt idekerültem.

Daniel a tenyerébe ejtette az állát. – Amiről beszélek, annak semmi köze ahhoz a sráchoz...

– Te tudsz róla? – Luce elszontyolodott. Honnan tudhatta meg Daniel? – Bármit is mondott Molly...

De tudta, hogy már késő. Daniel találta meg Toddal. Ha Molly elmesélte neki, hogy Luce-t vádolták egy másik rejtélyes, tűzzel kapcsolatos haláleset ügyében, akkor ezt sehogy nem tudja kimagyarázni.

– Figyelj! – a fiú megfogta a kezét. – Amit mondani akarok, annak semmi köze a múltad azon részéhez.

Luce ezt nehezen tudta elhinni. – Akkor Toddhoz van köze?

Daniel megrázta a fejét. – Ehhez a helyhez van köze. Olyan dolgokhoz van köze...

Daniel érintése felébresztett valamit Luce agyában. Azok a vad árnyékok, amiket aznap éjjel látott... Annyira megváltoztak, mióta idejött ebbe az iskolába... aljas, felzaklató fenyegetésből most már szinte mindenütt jelen lévő, kifejezett rémségekké lettek.

Ő pedig megörült – Daniel valószínűleg ezt érzi rajta. Lehet, hogy csinosnak találja, de tudja, hogy mélyen odabent komoly gondok vannak vele. Ezért akarja, hogy elmenjen, hogy ne legyen kitéve a kísértésnek, hogy ilyenvalakivel kezdjen. Ha Daniel így gondolja, akkor nem tud semmit.

– Lehet, hogy azokhoz a furcsa, fekete árnyékokhoz van köze, amiket aznap este láttam, mikor Todd meghalt? – kérdezte Luce abban reménykedve, hogy sikerül megdöbbenenie Danielt. De amint kimondta a szavakat, tudta, hogy nem sokkolni akarja a fiút... Hanem el akarja mondani végre valakinek. Sok veszténivalója úgyszincs.

– Mit mondtál? – kérdezte Daniel lassan.

– Ó, hát tudod – legyintett Luce, hogy enyhítse a téma súlyát. – Kábé naponta egyszer eljönnek meglátogatni ezek a sötét izék, akiket árnyékoknak hívok.

– Ne affektálj! – vágta rá Daniel nyersen. És bár a hangja metsző volt, Luce tudta, hogy igaza van. O maga is utálta lazaságot mímelő, hamisan csengő hangját, miközben odabent viharok dúlnak benne. De most mondja el neki? Képes rá? Daniel biccentett, hogy folytassa. A tekintete mintha belehatolt volna a lányba, és kihúzta volna belőle a szavakat.

– Tizenkét éve tart – ismerte be végül Luce megborzongva. – Régen csak éjszaka történt, amikor víz vagy fák közelében voltam, de most... – Remegett a keze. – Szinte folyamatosan.

– Mit csinálnak?

Luce azt hitte volna, hogy a fiú csak kedves akar lenni, vagy azért próbál többet kihúzni belőle, hogy aztán poénkodhasson rajta, csakhogy Daniel hangja rekedtessé vált, az arcából pedig eltűnt a szín.

– Általában azzal kezdődik, hogy lebegni kezdenek nagyjából itt. – Odanyúlt Daniel tarkójához, és megcsiklandozta, hogy megmutassa. Kivételesen nem az volt a célja, hogy hozzáérhessen – tényleg csak így tudta bemutatni. Különösen, mivel az árnyékok érzékelhető, konkrét módon kezdtek hatni a testére.

Danielnek arcizma se rezzent, úgyhogy Luce folytatta. – Utána néha nagyon felbátorodnak – folytatta, miközben térdre emelkedett, és Daniel mellkasára tette a kezét. – És egyenesen belém vágódnak. – Most már Daniel arcánál tartott. Az ajka remegett, és el sem tudta hinni, hogy képes megnyílni valakinek – pláne Danielnek –, és azokról a rettenetes dolgokról mesél, amiket látni szokott. A hangja suttogássá halkult, és így folytatta: – Mostanában úgy tűnik, abba sem akarják hagyni, amíg – nyelt egy nagyot – el nem veszik valakinek az életét, és le nem tepernek engem.

Nagyon enyhén meglökte Daniel vállát. Nem akart elérni semmiféle hatást, de ez az apró érintés is elég volt ahhoz, hogy a fiú feldőljön. Az esés annyira megdöbbenetette Luce-t, hogy ő is elveszítette az egyensúlyát, Danielre zuhant. A hanyatt lőkött Daniel tehetetlenül hevert a hátán, tágra nyílt szemekkel bámulva Luce-t.

Ezt nem lett volna szabad elmondania. Ott fekszik a fiún, és éppen most osztotta meg vele a legbensőbb titkát, amitől elmebetegnek tűnik. Hogy lehet, hogy még mindig meg akarja csókolni Danielt egy ilyen pillanatban?

A szíve lehetetlenül gyorsan dübörgött. Majd Luce rádöbrent: mindkettejük szívét érzi, amik egymással versenyeznek. Egyfajta elszánt párbeszédet folytatnak, amit szavakkal nem lehetne.

– Te tényleg látod őket? – suttogta a fiú.

– Igen – súgta vissza Luce, miközben a legszívesebben felállt volna. Bár visszaszívhatná az egészet! De képtelen volt elmozdulni

Daniel mellkasáról. Megpróbált olvasni a gondolataiban – elképzelte, mire gondolna bármelyik normális ember egy ilyen

vallomás után. – Hadd találjam ki – mondta komoran. – Most még biztosabb vagy benne, hogy el kell innen mennem. Egy zárt pszichiátriai intézetbe.

Daniel kilökte magát alóla, amitől Luce majdnem arccal a köre esett. A tekintete felvándorolt a fiú lábán, a testén az arcára. Daniel az erdőt bámulta.

– Ez még soha nem történt meg – mondta.

Luce felkászálódott. Megalázó volt ott feküdni egyedül. Ráadásul úgy érezte, mintha Daniel meg se hallotta volna, amit mondott.

– Mi nem történt meg? Mi az, hogy soha?

Daniel felé fordult, és a tenyerébe vette a lány arcát. Luce visszatartotta a lélegzetét. A fiú olyan közel volt hozzá. Az ajka olyan közel volt az övéhez. Luce belecsípett a combjába, hogy meggyőződjön arról, nem álmodik. Teljesen ébren volt.

– Meséld el ismét, mit láttál!

Luce elfordult a tó felé. A tiszta, kék víz lágyan nyaldosta a partot, és Luce legszívesebben belevetette volna magát. Daniel is ezt tette, amikor legutóbb túlságosan felforrósodtak számára a dolgok. Miért ne választhatná ő is ezt a megoldást?

– Lehet, hogy ez most meg fog lepni – jelentette ki –, de nekem nem túl nagy élvezet itt ülni, és arról beszélgetni, milyen menthetetlenül elmebeteg vagyok. – Különösen veled. Daniel nem válaszolt, de Luce magán érezte a tekintetét. Amikor végre összeszedte a bátorságát, hogy felpillantson rá, a fiú furcsa, felkavaró, gyászos tekintettel méregette. Hunyorgó szemének szürke árnyalata a legszomorúbb dolog volt, amit Luce valaha látott. Úgy érezte, csalódást okozott a fiúnak. Rettenetes volt a vallomása, de hát ez az ő baja, nem a fiúé. Miért Daniel tűnik ilyen összetörtnek?

A fiú Luce felé lépett, és lehajolt, amíg a szeme egy vonalba nem került a lányéval. Luce alig bírt uralkodni magán. De visszakozni sem tudott. Bármilyen törje meg ezt a transzot, azt Danielnek kell megtennie – aki még mindig egyre közeledett hozzá, oldalra billentve a fejét és lehunyva a szemét. Szétvált az ajka. Luce lélegzete elakadt.

Ő is lehunyta a szemét. Ő is oldalra billentette a fejét. Az ő ajka is elnyílt.

És várakozott.

A csók, amiért majd' meghalt, nem következett be. Miután semmi nem történt, csak a faágak suhogtak, Luce kinyitotta a szemét. Daniel eltűnt. Luce csalódottan, de különösebb meglepődés nélkül felsóhajtott.

A furcsa az volt, hogy szinte látta az utat, amelyen Daniel visszament az erdőbe. Mintha valamiféle vadásszá vált volna, aki egy levél állásából is meg tudja állapítani Daniel mozgását. Persze nem egészen ez volt a helyzet. Az ösvény, amit Daniel hagyott maga után, tágasabb, tisztább, ugyanakkor misztikusabb volt. És mintha lila ragyogás mutatná, merre haladt az erdőben.

Mint az a lila ragyogás, amit Luce a könyvtártűzben látott. Hallucinál. Megtámaszkodott a kövön, és a szemét dörzsölve egy pillanatra másfelé nézett. De amikor visszapillantott, ugyanazt látta: az egyik látómezejében – olyan volt, mintha bifokális lencsén át szemlélné a világot – az eleven tölgyes az aljnövényzettel együtt mintha vibrálva elhomályosult volna. És nem csak vibrált, a leghalványabb lila derengésben úszva, hanem mintha alig hallható, mély zümmögés áradt volna belőle. Luce visszapördült, rettegett szembenézni vele, rettegett attól, amit ez jelenthet. Valami történt vele, és senkinek nem beszélhetett róla. Megpróbált a tóra koncentrálni, de még az is sötétebbé és elmosódottá kezdett válni.

Egyedül maradt. Daniel otthagya. És ezen a helyen, ezen az úton nem tudott – vagy nem akart – eligazodni. Amikor a nap a hegyek mögé ereszkedett, és a tó szénszürke lett, Luce megkockáztatott még egy pillantást az erdőre. Beszívta a levegőt. Maga sem tudta, hogy csalódott vagy megkönnyebbült. Közönséges erdő lett belőle, semmi rezgő fény vagy lila zümmögés. Semmi jele annak, hogy Daniel egyáltalán ott járt.

TIZENHARMADIK FEJEZET

GYÖKEREK

LUCE HALLOTTA, MILYEN KEMÉNYEN CSATTOG a betonon Converse cipője. A párás szél a fekete pólója hátát cibálta. Szinte érezte a forró szurok ízét a parkoló frissen aszfaltozott részéből. De amikor a Sword & Cross bejáratánál szombat reggel a szülei nyaka köré fonta a karját, minderről megfeledkezett.

Még soha életében nem örült ennyire, hogy megölelheti a szüleit.

Napokig búsongott azon, hogy milyen hideg és távolságtartó volt a találkozásuk a kórházban, és nem akarta még egyszer ezt a hibát elkövetni. Mindketten megtántorodtak, amikor a lányuk közéjük robbant. Az anyja kuncogni kezdett, az apja pedig megveregette a hátát a maga férfias módján, tenyérrel. Hatalmas fényképezőgép lógott a nyakában. Majd felegyenesedett, és karnyújtásnyira tartotta magától a lányát. Láthatóan alaposan meg akarták nézni, de amint sikerült, elkomorodtak. Luce sírt.

– Édesem, mi a baj? – kérdezte az apukája, Luce fejét simogatva.

Az anyukája zsebkendő után kezdett kotorászni a hatalmas, kék oldaltáskájában. Tágra nyílt szemmel meglóballt egyet Luce orra előtt, és megkérdezte: – Most már itt vagyunk. Minden rendben, Igaz?

Nem, semmi nem volt rendben.

– Miért nem vittetek haza a múltkor? – kérdezte Luce felhorgadó haraggal és fájdalommal. – Miért hagytátok, hogy visszahozzanak Ide?

Az apja elsápadt. – Ahányszor az igazgatóval beszélünk, azt mondta, remekül boldogulsz, jársz az órákra, igazi kis katonaként, akinek neveltünk. Fáj a torkod a füsttől, és van egy kis pukli a fejedben, azt hittük, ez minden. – Megnyalta az ajkát.

– Van még valami más is? – kérdezte az anyja.

Elég volt egyetlen pillantást vetni a szüleire, hogy tudja: veszekedtek épp eleget egymással miatta. Anya biztos könyörgött, hogy látogassák meg hamarabb. Luce szerető, de szigorú apja keményen tartotta az állásait.

Nem lehet megmagyarázni nekik, mi történt aznap éjjel, és hogy Luce min ment keresztül azóta. Azonnal folytatta a tanulást, bejárt az órákra, bár nem szabad akaratából. Fizikailag nem esett semmi baja. Csak éppen minden más szempontból – érzelmileg, lelkileg, magánéletileg – a lehető legösszetörtebb volt.

– Mi csak a szabályokat próbáljuk követni – magyarázta Luce apja, miközben nagy keze Luce vállára siklott. Súlyától a lány valósággal megrogyott, nagyon kényelmetlen testtartásba kényszerítette, de olyan régóta nem lehetett közel a szeretteihez, hogy nem mert elmozdulni. – Mert mi csak neked akarunk jót – folytatta az apja. – Hinnünk kell abban, hogy ezek az emberek – mutatott az intézmény rettenetes épületei felé, mintha azok jelképeznék Randyt, Udell igazgatót és a többieket –, hogy ők tudják, miről beszélnek.

– Nem tudják – felelte Luce a lepusztult épületekre és az üres udvarra pillantva. Eddig semminek nem látta értelmét az egész iskolában. Például annak sem, amit a Szülők Napjának hívtak. Akkor a hűhót csaptak akörül, hogy milyen szerencsések a diákjaik, amiért találkozhatnak a saját hús-vér rokonaikkal. Ennek ellenére most, tíz perccel ebéd előtt, egyedül Luce szüleinek az autója állt a parkolóban.

– Ez a hely egy vicc – mondta Luce elég cinikus hangon ahhoz, hogy a szülei zaklatott pillantást váltsanak egymással.

– Luce, édesem – mondta az anyukája a haját simogatva. Luce látta rajta, hogy még nem szokta meg a rövidségét. Az ujjaiiban benne volt az anyai ösztön, hogy kövessék Luce hosszú haját egészen a háta

közepéig. – Mi csak egy szép napot szeretnénk veled. Az apád a kedvenc ételeidet hozta.

Az apja engedelmesen megemelt egy színes, foltvarrásos takarót, és egy nagy, fűzfaágakból font, kézitáskaszerűséget, amelyet Luce még soha nem látott. Amikor régebben piknikeztek, az általában sokkal spontánabb esemény volt, papírzacskókkal, és egy régi, szakadt lepedővel a fűvön, a házuk melletti kenuútnál.

– Savanyított bab? – Luce hangja nagyon emlékeztetett a kislány – Luce-éra. Senki nem állíthatja, hogy a szülei nem próbálkoznak.

Az apja bólintott. – És édes tea, és süti vaníliásodóval. Sült cheddar jalapenóval, éppen úgy, ahogy szereted. Ja – tette hozzá –, és még valami.

Anyukája a zsebébe nyúlt egy vastag, leragasztott piros borítékért, és odanyújtotta Luce-nak. A lány gyomra egy pillanatra görcsbe rándult, amikor felidézte, milyen leveleket szokott kapni. *Pszichopata. Halállány. Gyilkos.* De amikor meglátta a kézírást a borítékon, az arcán hatalmas mosoly terült el.

Callie.

Felszakította a borítékot, és kihúzott belőle egy képeslapot. A fekete-fehér képen két idős hölgy ült a fodrásznál. Belül a képeslap minden egyes négyzetcentiméterét megtöltötték Callie nagy, gömbölyű betűi. És több cetlit is talált benne, mert a képeslap nem bizonyult elégnek.

Kedves Luce!

Mivel a telefonidőnk nevetségesen kevés (Nem kérhetnél többet? Ez egyszerűen igazságtalan), most régimódira veszem a stílust, és epikus mennyiséget fogok írni. Itt megtalálsz minden egyes apró részletet arról, ami az elmúlt két héten történt. Akár tetszik, akár nem.

Luce a mellkasához szorította a borítékot, még mindig vigyorogva. Majd folytatja az olvasást, amint a szülei elindulnak hazafelé. De jó tudni, hogy Callie nem mondott le róla. És a szülei még mindig ott ülnek mellette. Luce már nagyon régen nem érezte magát ennyire szeretve. Odanyúlt, és megszorította az apja kezét.

A fülsiketítő sípszótól mindkét szülője felugrott. – Ez csak az ebédre hívás – magyarázta Luce; a szülei láthatóan megkönnyebbültek. – Gyertek, szeretnék bemutatni valakit.

Miközben a forró, párás parkolóból az udvar felé tartottak, ahol a Szülők Napjának megnyitó eseményei zajlottak, Luce kezdte a szülei szemén át nézni az intézményt. Ismét észrevette a főépület rogyadozó tetejét, és a tornaterem melletti rothadó barackfaültet – vénnyomorforogató, túlrejtett illatát. Azt, ahogyan a temető kapujának kovácsoltvasát beborítja a narancssárga rozsdá. Ráébredt, hogy néhány hét alatt teljesen hozzászokott a Sword & Cross szemet bántó részleteihez.

A szülei láthatóan el voltak szörnyedve. Az apja egy haldokló futónövényre mutatott, amely az udvar bejárata mellett kereste az útját a hasadozó kerítésen.

– Az egy chardonnay szőlő – fintorgott, mert ami egy növénynek fájt, az neki is.

Az anyja két kézzel szorította a táskáját a melléhez, mindkét könyökét kifeszítve – mindig ezt a pózt vette fel, amikor olyan környéken járt, ahol szerinté kirabolhatják. És a vörösöket még nem is látták. Luce szülei, akik még az ellen is hevesen tiltakoztak, hogy Luce web-kamerát vegyen, gyűlölnék a gondolatát is annak, hogy a lányukat folyamatos megfigyelés alatt tartsák. Luce szerette volna megkímélni őket a Sword & Cross atrocitásaitól, mert ő már kezdett elboldogulni a rendszerben, és időnként le is győzte. Mint a múltkor is, amikor Arriane egy akadályugrás-tanfolyamnak is beillő ámokfutás során végigvezette az intézményben, hogy megmutassa azokat a vörösöket, amelyekből kifogyott, vagy titokban „kicserélődött” az elem, aminek köszönhetően vakfoltok keletkeztek az iskola területén. A szüleinek minderről nem kellett tudniuk; elég, ha eltöltene vele egy jó napot.

Penn a lelátón lóbálta a lábát, oda beszéltek meg találkozózt délre. Egy cserepes növényt tartott a kezében.

– Penn, ők a szüleim, Harry és Doreen Price – mutatta be a családját Luce hivatalos hangon, gesztikulálva. – Anya, apa, ő...

– Pennyweather Van Syckle-Lockwood – mondta Penn ünnepélyesen, két kézzel maga elé nyújtva a krizantémot. – Köszönöm, hogy megengedték, hogy magukkal ebédeljek.

Luce mindig udvarias szülei kedvesen mosolyogtak, és semmit sem kérdeztek Penn családjáról, sem pedig szülei hollétéről, amiről Luce-nak nem volt ideje beszélnie. Egy újabb meleg, tiszta nap várt rájuk. A sárgászöld fűzfák a könyvcár előtt finoman hajladoztak a szellőben. Luce olyan helyre kormányozta a szüleit, ahonnan a fák eltakarták a legtöbb koromnyomot és a tűzben kitört ablakokat. Amikor leterítették a pokrócot egy szárazabb fűfoltra, Luce félrehúzta Pennt.

– Hogy érzed magad? – kérdezte tőle, tudván, hogy ha neki kellene végigülnie árvaként egy egész szülőknek szentelt napot, akkor komoly lelki támogatásra szorulna.

Nagy meglepetésére Penn vidáman bólogatott. – Ez már most sokkal jobb, mint tavaly! – örvendezett. – És ezt neked köszönhetem. Senkim nem lenne ma, ha nem jöttél volna ide.

Luce meglepődött az elismerés hallatán, és végignézett az udvaron, hogy a többiekkel mi a helyzet. A továbbra is félig üres parkoló ellenére a Szülők Napja kezdett lassan benépesedni.

Molly a közelben ült egy takarón egy turcsi orrú férfi és nő között, és mohón rácsált egy pulyakombot. Arriane a lelátón guggolt, és egy idősebb punk lánnyal sugdolózott, akinek hipnotikus neonrózsaszín haja volt. Nagy valószínűséggel a nővére lehetett. Ők elkapták Luce pillantását, Arriane elvigyorodott és integetett, majd a másik lányhoz fordult, hogy odasúgjon neki valamit.

Roland egy csomó emberrel üldögélt, egy hatalmas pokrócon fogyasztották el a piknikebédet. Nevettek és viccelődtek, és pár kisebb gyerek étellel dobálta egymást. Úgy tűnt, remekül érzik magukat, amíg egy fél kukoricacső-gránát el nem szállt, és kis híján kupán nem csapta az udvaron éppen átsétáló Gabbe-et. A lány összevont szemöldökkel pillantott Rolandra, miközben egy férfit vezetett a szabad részen felállított padok felé, aki elég öregnek tűnt ahhoz, hogy a nagyapja legyen.

Daniel és Cam látványosan nem voltak sehol – Luce el sem tudta képzelni, hogy festhet bármelyikük családja. Akármilyen haragosnak és megalázottnak is érezte magát, amiért Daniel másodszor is otthagyta a tónál, halálosan szeretne volna látni valamelyik rokonát. De aztán eszébe jutott Daniel soványka irattári aktája, és elgondolkozott azon, vajon tartja-e a fiú a kapcsolatot valamelyik rokonával.

Luce anyukája négy tányérra osztotta szét a sült sajtot, az apukája pedig szórt rá frissen felvágott jalapenot. Luce szája az első falat után égni kezdett, éppen úgy, ahogy szeretne. Penn láthatóan nem ismerte a jellegzetes georgiai fogásokat, amin Luce felnőtt. Különösen a savanyított babot bámulta elszörnyedve, de amint evett egy falatot, meglepetten és elismerően pillantott Luce-ra. Luce anyja és apja Luce mindegyik kedvenc ételéből hoztak, még a pekándiószaládából is, amit a szomszédos kisboltban árultak. Boldogan falatoztak a lányok két oldalán, szemlátomást örültek annak, hogy valami más foglalja le a szájukat, nem a halálról való beszélgetés.

Luce-nak élveznie kellett volna a velük töltött időt, amit a szeretett georgiai édes teával öblíthetett le, de úgy érezte, mintha egy imposztor lenne, amiért úgy tesz, mintha ez a mennyei lakoma normális dolog lenne a Sword & Crossban. Az egész nap egy nagy színjáték volt.

A kurta, erőtlen tapsok hallatán Luce átnézett a padokhoz. Randy mellett ott állt Udell igazgató, akit Luce még soha nem látott élőben. Felismerte őt a portréről, amely az iskola előcsarnokában lógott, és általában jótékony homály burkolta. Most el kellett ismernie, hogy igen nagyvonalú volt az alkotója. Penn már elmesélte neki, hogy az igazgató általában évente csak egyszer jelenik meg az intézményben: a Szülők Napján, soha máskor. Egyébiránt zárkózott ember, aki soha nem hagyja el a Tybee Island-i nagy házát, még akkor sem, ha meghal az iskolájának valamelyik tanulója. A férfi tokája majdnem elnyelte az állkapcsát, és kérődző tekintetével az embereket pásztázta, láthatóan különösebb cél nélkül. Mellette Randy állt terpeszállásban, fehér térdzokniban. Keskeny ajkán pengemosoly, az igazgató pedig egy szalvétával törölgette magas homlokát. Mindketten felöltötték az alkalomhoz illő arcviséletet, de ez láthatóan rengeteget kivett belőlük.

– Hadd köszöntsem önöket a Sword & Cross százötvenkilencedik Szülői Napján – mondta éppen Udell igazgató egy mikrofonba.

– Ugye viccel? – súgta oda Luce Pennek. Nehéz volt elképzelni, hogy Szülői Napot tartottak volna a háború előtt.

Penn a szemét forgatta. – Biztosan csak elírás. Mondtam neki, hogy vegyen új olvasószemüveget.

– Egy színes, szórakoztató családi napot terveztünk önöknek, ami ezzel a kellemes, fesztelen piknikkel kezdődik...

– Általában csak tizenkilenc percet kapunk az ebédre – vetette közbe Penn Luce szüleinek, akik meghökkentek.

Luce rájuk mosolygott Penn feje felett, és azt tátogetta: – Csak viccelt.

– Utána lehet választani a programok közül. A mi saját biológusunk, Ms. Yolanda Cross lenyűgöző előadást tart a könyvtárban az iskola területének flórájáról és faunájáról. Diante edző családbarát versenyeket rendez idekint a gyepen. Mr. Stanley Cole pedig egy történelmi kirándulásra invitálja önöket megbecsült hőseink sírjához a temetőben. Nagyon sűrű nap lesz. És igen – fejezte be Udell igazgató tenyérbe mászó, sokfogú mosollyal –, dolgozat is lesz belőle.

Ez pont a megfelelően üres és elcsépeelt vicc volt ahhoz, hogy kiérdemeljen pár konzervnevetést a megjelent családtagok egy részétől. Luce a szemét forgatta Pennre. A szülők jóindulatú kuncogási kísérlete még nyilvánvalóbbá tette, hogy mindenki azért van itt, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét, amiért a Sword & Cross tanárainak kezére adta a gyermekét. Price-ék is nevettek, de folyton Luce-ra pislogtak visszaigazoláért, hogy megfelelően viselkednek-e.

Ebéd után a többi család összepakolta a piknikcuccát, és elvonult az intézmény különböző zugaiba. Luce-nak olyan érzése támadt, hogy igazából nagyon kevesen vesznek részt az iskola által rendezett programokon. Senki nem követte Ms. Tosst a könyvtárba, és eddig csak Gabbe és a nagypapja másztak bele egy krumpliszsákba a mező túloldalán.

Luce nem tudta, hova szökött Molly, Arriane vagy Roland a családjával, és még mindig nem látta Danielt. De azt tudta, hogy a saját szülei csalódottak lennének, ha semmit nem látnának az iskolából, és

nem vennének részt egyik programon sem. Mivel a Mr. Cole vezette túra tűnt a legkisebb rossznak, Luce azt javasolta, csomagolják össze a maradékot, és csatlakozzanak hozzá a temető kapujánál. Miközben odafele tartottak, Arriane vetette le magát a lelátó egyik felső padjáról, mint egy korlátgyakorlatát befejező tornász. Közvetlenül Luce szülei előtt ért földet.

– Hellóóóó – káromta, a lehető legörültlányosabb modorában.

– Anya, apa – szorította meg Luce a szülei vállát –, ő a barátnőm, Arriane.

– Ő pedig – mutatott Arriane a magas, neonrózsaszín fejű lányra, aki lassan, óvatosan sétált lefelé a lelátó lépcsőjén – az én nővérem, Annabelle.

Annabelle ügyet sem vetett Luce kinyújtott kezére, hanem a karjába kapta egy hosszú, bensőséges ölelésre. Luce érezte, ahogy összecsikordulnak a csontjaik. Az ölelés elég hosszú ideig tartott ahhoz, hogy eltöprengjen azon, mi a fene ez, de éppen, amikor már kezdte kellemetlenül érezni magát, Annabelle elengedte.

– Annyira örülök, hogy találkoztunk – fogta meg Luce kezét.

– Én is – felelte Luce, egy oldalpillantást vetve Arriane-re, aki szintén úgy nézett a nővéreire, mintha az megörült volna. – Mr. Cole túrájára mentek?

Annabelle kinyitotta a száját, de Arriane gyorsan közbevágtott. – Dehogy – válaszolta. – Ezek a programok irtó nagy baromságok. – Luce szüleire pillantott. – Nem sértésnek szántam.

Annabelle megvonta a vállát. – Akkor talán majd később összefutunk! – kiáltotta Luce-nak, mielőtt Arriane elhúzta.

– Ők kedvesnek tünnek – jegyezte meg Luce anyja azon a tapogatózó hangon, amit akkor használt, ha azt szerette volna, hogy Luce megmagyarázzon valamit.

– Izé, miért volt odáig érted annyira ez a lány? – kérdezte Penn.

Luce Pennre pillantott, majd a szüleire. Tényleg magyarázkodnia kéne amiatt, hogy valaki esetleg kedveli őt?

– Lucinda! – kiáltotta a temetőkapuból Mr. Cole, a máskülönben üres találkozóhelyről integetve. – Erre!

Mr. Cole Luce mindkét szülőjének melegen megrázta a kezét, és még Penn vállát is megszorította. Luce megpróbálta eldönteni, hogy az idegesíti-e jobban, hogy Mr. Cole részt vesz a Szülők Napján, vagy a hamis lelkesedése. De a férfi meglepte őt.

– Egész évben erre a napra gyakorolok – suttogta. – A lehetőségre, amikor kivihetem a diákokat a friss levegőre, és mesélhetek nekik eme hely csodáiról... ó, de szeretem! A javítóintézetis tanárok ezt kapják osztálykirándulás helyett. Persze az elmúlt években senki nem jelent meg a túraímon, vagyis ez az első idegenvezetésem.

– Nos, miénk a megtiszteltetés – mennydörögte Luce apukája szélesen mosolyogva Mr. Cole-ra. Luce azonnal látta, hogy nem csak az apja ágyúéhes, polgárháborúőrült énje tört elő. Hanem tisztán érzi, hogy Mr. Cole jóra való ember. És Luce apja a legjobb emberismerő volt, akit Luce ismert.

A két férfi már el is indult lefelé a meredek lejtőn. Luce anyukája a kapunál hagyta a piknikkosarat, és nyúzott mosolyt vetett a két lányra.

Mr. Cole integetni kezdett, hogy felhívja magára a figyelmüket. – Először is, egy kis érdekesség. Mit gondolnak – emelte meg a szemöldökét –, melyik a temető legöregebb darabja?

Míg Luce és Penn a cipőjüket nézték – kerülték Mr. Cole tekintetét, mint az órákon is –, Luce apja lábujjhegyre állt, hogy körbenézzen a nagyobb szobrokon.

– Becsapós kérdés! – mennydörögte Mr. Cole, miközben megveregette a díszes kovácsoltvaskapukat. – Ezt az elülső kaput az eredeti birtokos építette 1831-ben. Azt mondják, a feleségének, Ellemenának gyönyörű kertje volt, és szeretett volna valamit, ami távol tartja a gyöngytyúkokat a paradicsomaitól. – Felnevetett az orra alatt. – Ez még a háború előtt volt. És a víznyelő előtt. Menjünk tovább!

Séta közben Mr. Cole az egyik adatot hadarta a másik után a temető megépítéséről, az építés történelmi vonatkozásairól és a „művésről” – még ő is idézőjelesen használta a szót –, aki megalkotta a szárnyas szörnyeteg szobrát a terület közepén lévő monoliton. Luce apja kérdésekkel ostromolta Mr. Cole-t. Luce anyja végighúzta a kezét a szebb sírköveken, és minden alkalommal elmormogott egy „ó

istenkém"-et, amikor megállt elolvasni egy feliratot. Penn Luce anyukájának a nyomában csoszogott, valószínűleg azt kívánva, bár egy másik családnál kötött volna ki aznap. Luce pedig leghátul bandukolt, azon töprengve, mi történne, ha ő kalauzolná végig a szüleit a temetőbéli személyes élményein.

Itt kaptam az első büntetésemet...

És itt történt, hogy egy lezuhanó márványangyal majdnem lefejezett... és ide hozott egy javítóintézetis fiú, aki nektek egyáltalán nem tetszene, életem legkülönösebb piknikére.

– Cam – szólalt meg Mr. Cole, miután körbejárták a monolitot.

Cam egy magas, sötét hajú férfival ácsorgott, aki jól szabott, fekete öltönyt viselt. Egyikük sem hallotta Mr. Cole-t, a csapatot sem vették észre. Halkan beszélgettek, és akkora nagy átéléssel gesztikuláltak egy tölgyfa alatt, ahogy csak Luce egykori színjátszósakkörös tanára szokott, amikor a diákok leblokkoltak valamelyik jelenetben.

– Te és az apukád lekéstétek a túrát? – tudakolta Cole Camtól, ezúttal hangosabban. – A legnagyobb részéről lemaradtatok, de azért van még itt egy – két érdekes dolog.

Cam lassan feléjük fordította a fejét, majd vissza a társára, aki láthatóan jól szórakozott. Luce nem gondolta, hogy ez a magas, sötét hajú, klasszikusan jóképű férfi a hatalmas aranyórájával elég idős ahhoz, hogy Cam apja lehessen. De talán csak jól viseli az öregedést. Cam tekintete végigfutott Luce csupasz nyakán, és enyhén csalódottnak tűnt. Luce elvörösödött, mert érezte, hogy az anyja mindent látott, és most azon töpreng, miről lehet szó.

Cam ügyet sem vetve Mr. Cole-ra Luce anyjához lépett, és a szájához emelte a nő kezét, mielőtt egyáltalán bemutatták volna őket egymásnak. – Maga bizonyára Luce nővére – mondta huncutul.

Baloldalt Penn a könyékhajlatába vihogott, és azt vinnyogta Luce-nak: – Kérlek, mondd, hogy nem csak nekem van hányingerem.

De Luce anyját láthatóan elbűvölték, olyannyira, hogy Luce – és úgy tűnt, az apja is – kellemetlenül kezdte érezni magát.

– Nem, nem maradhatunk a túrára – jelentette ki Cam Luce-ra kacskintva, és hátrahúzódott pontosan abban a pillanatban, amikor Luce

apja előrelépett. – De nagyon csodálatos volt – pillantott egyenként végig mindhármukon, csak Pennt hagyta ki – itt találkozni. Menjünk, apa!

– Ez meg ki volt? – suttogta aléltan Luce anyja, amikor Cam és az apja, vagy ki lehetett az, eltűntek a temető végében.

– Ó, csak Luce egyik hódolója – felelte Penn, aki fel akarta dobni a hangulatot, de pont az ellenkezőjét érte el.

– Az egyik? – pillantott le Luce apja Pennre.

A késő délutáni fényben Luce akkor vett észre először pár ősz szálát az apja szakállában. Nem akarta a nap utolsó perceit azzal tölteni, hogy arról gyözködi az apját, ne aggódjon a javítóintézetis fiúk miatt.

– Semmi, apa, Penn csak viccelt.

– Szeretnénk, ha óvatos lennél, Lucinda – figyelmeztette az apja.

Luce-nak eszébe jutott Daniel – meglehetősen határozott – előző napi javaslata. Hogy talán egyáltalán nem kellene a Sword & Crossban lennie. És hirtelen nagyon szeretne volna ezt felvetni a szüleinek, könyörögni nekik, hogy vigyék el innen messzire.

De ugyanez a Daniellel kapcsolatos emlék volt az oka, hogy befogta a száját. A bőrének bizsergése, miután ellökte magától a tónál, az, ahogy a szeme néha a világ legszomorúbb látványát nyújtotta. Teljesen örültségnek és teljesen igaznak tűnt, hogy talán megéri elszenvedni a Sword & Cross minden poklát, ha egy kicsivel több időt tölthet Daniellel. Csak hogy kiderüljön, származik-e belőle valami jó.

– Utálok búcsúzkodni – lehelte Luce anyja, félbeszakítva a gondolatait, hogy magához húzza egy gyors ölelésre. Luce lepillantott az órájára, és elkomorodott. Nem értette, hogy rohanhatott el a délután ilyen gyorsan. Hogy lehet, hogy máris eljött a távozás ideje?

– Szerdán felhívsz majd minket? – kérdezte az apja, miközben mindkét arcát megpuszilta, ahogy a családja francia ágában szokás.

Miközben együtt visszasétáltak a parkolóba, Luce szülei a lányok kezét szorongatták. Mindketten ismét szorosan megölelgették, és összevissza csókolgatták. Amikor kezet fogtak Pennel, és minden jót kívántak neki, Luce észrevett egy téglaoszlopra erősített kamerát a kijáratnál. Mozgásérzékelő is volt a vörösben, mert a kamera forogva

követte az útjukat. Ezt Arriane nem említette, és határozottan nem dőglött kamera volt. Luce szülei semmit nem vettek észre – és talán jobb is volt így. Kétszer is visszafordultak, hogy integessenek az előcsarnok bejáratánál álló két lánynak. Apa beindította az öreg Chrysler New Yorkerét, és letekerte az ablakát.

– Szeretünk – kiabálta olyan hangosan, hogy Luce kínosan érezte volna magát, ha nem olyan szomorú, amiért elmennek.

Luce visszaintett. – Köszönöm – suttogetta. A pralinékat és a babot. Hogy itt töltöttétek az egész napot. Hogy egy szó nélkül a szárnyatok alá vettétek Pennt. Hogy még mindig szerettek, annak ellenére, hogy félték tőlem.

Amikor a féklámpák eltűntek az út kanyarulatában, Penn megpaskolta Luce hátát. – Arra gondoltam, meglátogatom az apámat. – A bakancsa orrával belerúgott a földbe, és restelkedve felpillantott Luce-ra. – Nem akarnál esetleg te is jönni? Megértem, ha nem, mivel ez azt jelenti, hogy vissza kell mennünk a... – hüvelykujjával a temető belseje felé bökött.

– Persze hogy veled megyek – válaszolta Luce.

A szélen haladva megkerülték a temetőt, amíg hátra nem értek a keleti sarkába, ahol Penn megállt egy sír előtt. A szerény, fehér sírkövet túlevelek barna takarója borította. Penn letérdelt, és elkezdte tisztára seperni.

STANFORD LOCKWOOD, állt az egyszerű kövön. A VILÁG LEGJOBB APUKÁJA.

Luce hallotta, hogy Penn hangja elcsuklik. Érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Nem akarta, hogy Penn észrevegye – végtére is, neki élnek még a szülei. Ha bárkinek joga van sírni, az... Penn sírt. Megpróbálta nagyon csendes szipogások mögé rejteni, diszkrétan törölgette a szemét pulóverének rojtos szegélyével. Luce is letérdelt, és segített leseperni a túleveleket. Átkarolta a barátnőjét, és olyan szorosan ölelte, ahogy csak bírta.

Penn elhúzódott, és köszönetet mondott Luce-nak, majd a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy levelet.

– Általában írok neki valamit – magyarázta.

Luce úgy vélte, jobb, ha most kicsit kettesben hagyja Pennt az apjával, úgyhogy felállt, hátralépett a temető közepére vezető lejtő felé indulva. A szeme még mindig könnytől homálylott, de úgy látta, mintha egy magányos alak ülne a monolit tetején. Igen. Egy srác, a térdét átölelve. El nem tudta képzelni, hogyan kerülhetett fel oda, de ott volt. Elcsigázottnak és magányosnak tűnt, mintha az egész napot ott töltötte volna. Nem vette észre Luce-t és Pennt. Mintha semmit nem vett volna észre. De Luce-nak nem kellett közelebb mennie ahhoz, hogy lássa a lilásszürke szempárt, s rájöjjön, ki az.

Luce egészen idáig kereste a magyarázatot arra, miért olyan üres Daniel aktája, milyen titkokat rejt az ősenek könyve a könyvtárban, hova repültek a gondolatai aznap, amikor Luce a családjáról kérdezte. Miért viselkedett vele olyan melegen és olyan hűvösen...

A szüleivel eltöltött, érzelmekkel teli nap után Luce-t szinte letaglózta a szomorú gondolat. Daniel egyedül állt a világban.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TÉTLEN KEZEK

KEDDEN EGÉSZNAP ESETT. Koromfekete fellegek áradtak nyugatról, és összetornyosultak az iskola felett, cseppet sem segítve Luce gondolatainak tisztulását. A zivatar egyenetlen hullámokban érkezett – csepegett, majd ömlött, majd jégesőbe ment át ó –, mielőtt elállt, hogy utána előlről kezdődjön. A diákoknak még azt sem engedték meg, hogy kimenjenek a szünetben, és a matekóra végére Luce kezdett megőrülni a bezártságtól. Erre akkor jött rá, amikor a jegyzetei elkanyarodtak a Lagrange – féle középértéktételtől, és kezdtek valahogy így kinézni:

Szeptember 15.: A bemutatkozó beintés, előadja D

Szeptember 16.: Szoborzuhanás, kéz a fejen, hogy megvédjen (alternatív magyarázat: belém kapaszkodik, hogy megmeneküljön); D azonnal távozik

Szeptember 17.: D biccentésének totális félreértelmezése – javaslatként, hogy vegyek részt Cam buliján. D és G kapcsolatának felzaklató felfedezése (tévedés?)

Így leírva mindez egy elég kínos lista elejének tűnt. Daniel hol forró volt, hol jéghideg. Lehetséges, hogy a fiú ugyanígy érzett Luce iránt – bár, ha sarokba szorítják, Luce ragaszkodik ahhoz, hogy az ő minden furcsasága csak Daniel végtelen furcsaságára adott válasz.

Na ne! Ez pontosan az a fajta körkörös érvelés, amibe nem akar belemenni. Luce nem akart játszázni. Csak Daniellel akart lenni. Viszont arról fogalma sincs, hogy miért. Vagy hogy hogyan érje ezt el. Vagy hogy igazából mit fed az, hogy vele lenni. Csak annyit tudott, hogy mindennek ellenére Daniel az, aki a fejében jár. O az, aki tetszik neki.

Arra gondolt, hogy ha fel tudna idézni minden alkalmat, amikor közel kerültek egymáshoz, és amikor Daniel visszakozott, akkor esetleg megtalálná Daniel kiszámíthatatlan viselkedésének az okát. De a listájától eddig csak még depressziósabb lett. Galacsinná gyűrte a lapot.

Amikor végre megszólalt a nap végét jelző csengő, Luce kisietett a teremből. Általában megvárta Arriane-t vagy Pennt, rettegve a pillanattól, amikor elkészönnek egymástól, mert onnantól magára maradt a gondolataival. De aznap kivételesen nem volt kedve senkihez. Csak egy kis Luce – időhöz. Egyetlen tuti ötlete volt arra, hogyan terelhetné el a gondolatait Danielről: egy hosszú, kemény, magányos úszással.

Miközben a többiek visszavonultak a szobájukba, Luce felhúzta fekete pulóverének kapucniját, és belevetette magát az esőbe, alig várva, hogy az uszodába érjen.

Miközben lefelé szaladt az Augustine lépcsőin, valami magas feketébe ütközött. Cambe. A fiú kezében megingott a cipelt könyvhalom, majd szép sorban a nedves aszfaltra bukfenceztek a könyvek. Camnek is fekete kapucni volt a fején, a fülében pedig fülhallgató. Valószínűleg ő sem vette észre Luce közeledését. Mindketten a saját világukba merültek.

– Jól vagy? – kérdezte Luce hátára téve a kezét.

– Jól vagyok – felelte Luce. Ő meg se botlott. Csak Cam könyvei jártak pórul.

– Nos, most, hogy a könyvek lepotyogtak, nem az a pillanat következik, amikor az összeszedésük közben véletlenül összeér a kezünk?

Luce felnevetett. Amikor átnyújtotta a fiúnak az egyik könyvét, az megfogta a kezét, és megszorította. Az eső eláztatta sötét haját, és nagy cseppek gyűltek a hosszú, sűrű szempilláin. Nagyon jól nézett ki.

– Hogy van franciául az, hogy „zavarban”? – kérdezte.

– Izé...géné – felelte Luce, aki kezdett maga is egy kicsit *géné* lenni. Cam még mindig fogta a kezét. – Várj, nem te kaptál tegnap ötöst francián a röpdolgozatra?

– Észrevetted? – kérdezte Cam. Furcsán csengett a hangja.

– Cam – mondta Luce –, minden rendben?

A fiú felé hajolt, és lesimított egy vízcseppet, ami Luce orrán szaladt végig. A lány a pusztá érintésébe is beleborzongott, és hirtelen nem tudott másra gondolni, mint hogy milyen csodálatos és meleg érzés töltené el, ha Cam átölelné, ahogy Todd búcsúztatóján tette.

– Sokat gondoltam rád – felelte a fiú. – Szerettelek volna látni. Vártam a toron, hogy visszagyere, de valaki azt mondta, elmentél.

Luce-nak olyan érzése támadt, hogy Cam nagyon is tudja, kivel ment el. És hogy azt szeretné, ha ő is tudná, hogy tudja.

– Ne haragudj! – mondta túlkibálva egy mennydörgést. Ekkorra már mindketten bőrig áztak.

– Gyere, tűnjünk el az esőből – rángatta Cam az Augustine fedett bejárata felé.

Luce a válla felett a tornaterem felé nézett. Ő az uszodában akart lenni, nem itt, vagy bárhol máshol Cammel. Legalábbis ebben a pillanatban. A fejében tomboltak a válogatott, zavarba ejtő impulzusok, és időre és távollétre volt szüksége – mindenkitől hogy tisztázza őket.

– Nem mehetek – válaszolta.

– És később? Este?

– Persze, majd később, oké.

Cam elvigyorodott. – Majd meglátogatlak a szobádban.

Meglepte Luce-t azzal, hogy egy pillanatra odahúzta magához, és gyengéden megcsókolta a homlokát. Luce azonnal lenyugodott, mintha kapott volna egy löket endorfint. És még mielőtt lehetősége lett volna bármi mást érezni, a fiú elengedte, és besietett az épületbe. Luce

fejszóválva folytatta útját a tornaterem felé. Egyértelmű, hogy nem csak Danielt kell a helyére tennie magában.

Volt rá esély, hogy jó lesz, sőt, kifejezetten szórakoztató lesz majd este eltölteni egy kis időt Cammel. Ha eláll az eső, a fiú valószínűleg elviszi majd az iskola valami titkos zugába, és karizmatikus lesz, meg jóképű a maga lábrogasztóan mozdulatlan módján. Azt érezteti majd vele, hogy különleges. Luce elmosolyodott.

Mióta utoljára betette a lábát a Test Szentélyébe (ahogy Arriane nevezte a tornatermet), az iskola karbantartói felvették a harcot a kudzuval. Az épület homlokzatának nagy részéről lecsupaszították a zöld takarót, de csak félig fejezték be, és a zöld indák csápokként lebegtek az ajtó előtt. Le kellett hajolnia, s átbújni néhány hosszabb példány alatt, hogy bejusson. A tornaterem üres volt, és a kinti viharhoz képest síri csend honolt benne. A lámpák nagy része nem égett. Luce nem kérdezte meg, szabad-e iskola után használni a tornatermet, de az ajtó nyitva, és hát odabent sem állította meg senki. A félhomályos folyosón elment az üveggel védett latin tekercsek és a Pietá miniatűr márványreprodukciója előtt. A súlyemelőszoba ajtajánál megtorpant, ott, ahol Danielt látta ugrókötelezni. Sóhaj. Ez remek kiegészítés lenne a listájához:

Szeptember 18.: D megvádol azzal, hogy egy örült rajongó vagyok.

Amit két nappal később ez követne:

Szeptember 20.: Penn rávesz, hogy olyasmiket tegyek, amiket az örült rajongók szoktak. Én beleegyezem.

Pfuj! Luce visszasüppedt az önutálat fekete mocsarába. De nem tudott mit tenni ellene. A folyosó közepén mozdulatlanra merevedett. Egyszerre megértette, miért foglalkoztatja aznap még inkább Daniel, mint korábban, és miért még ellentmondásosabb, amit Cam iránt érez. Mindketten szerepeltek az álmában előző éjjel.

Luce a ködben bolyongott, valaki fogta a kezét. Megfordult, azt hitte, Daniel az. De bár az ajkai valami megnyugtató, gyengéd dologhoz értek, nem Daniel szája volt. Hanem Camé. A fiú számtalan puha

csókkal borította, és ahányszor Luce rápillantott, zöld szeme nyitva volt, és a tekintete a lányéba fűrődött. Valami olyasmit kérdezett, amire Luce nem tudott válaszolni.

Utána Cam eltűnt, a köd is eltűnt, és a lány Daniel szoros karjai közt találta magát, éppen ott, ahol lenni akart. Daniel mélyen hátradöntötte, és vadul csókolta, mintha haragudna rá, és valahányszor az ajka elszakadt Luce-étől, akár csak fél másodpercre is, a lányt elviselhetetlen szomjúság gyötörte. Ezúttal tudott a szárnyakról, és hagyta, hogy a teste köré fonódjanak, mint egy takaró. Meg akarta érinteni, teljesen maga és Daniel köré akarta vonni őket, de a bársonyos tollak simogatása hirtelen abbamaradt, és a szárnyak visszahúzódtak. Daniel abbahagyta a csókot, Luce arcát figyelte, a reakcióját várta. Luce nem értette a gyomrában gyúló furcsa forróságot. Kellemetlenül melege lett tőle, majd izzó láva öntötte el, amíg végül nem bírta tovább. Ekkor riadt fel: az álmának utolsó pillanataiban Luce maga is elégett, és hamuvá omlott.

Verejtékben úszva ébredt – a haja, a párnája, a pizsamája tiszta víz volt, és annyira, de annyira fázott. Ott feküdt reszketve, egyedül a hajnal első sugaráig.

Luce megdörzsölte az átázott pulóver alatt a karját, hogy felmelegedjen. Hát persze. Az álomtól izzott a szíve és reszkettek a csontjai, amit egész nap nem tudott hova tenni. És ezért jött el úszni, hogy kimozogja a szervezetéből.

Ezúttal alakjára illő fekete Speedo úszódresszt viselt, és úszószemüveget sem felejtett el magával hozni. Benyitott a medencéhez, és megállt az ugródeszka alatt, beleszagolt a klórszagú, párás levegőbe. Most, hogy mások nem nyüzsögtek és Diante edző sípja sem zajongott, Luce megérezte valami másnak is a jelenlétét a templomban. Valami majdnem szentségesét. Lehet, hogy csak azért, mert az uszoda annyira gyönyörű térben helyezkedett el. Még így is lenyűgözte, hogy eső csapkodta a repedt, színes ólomüveg ablakokat, s egy gyertya sem égett a vörös mellékoltárokon. Luce megpróbálta elképzelni, hogy nézhetett ki ez a hely, mielőtt a medence került a padsorok helyére, és elmosolyodott. Tetszett neki a gondolat, hogy azok alatt az imára hajtott fejek alatt úszhat.

A szemére húzta az úszószemüveget, és beugrott a vízbe. Az meleg volt, sokkal melegebb, mint a kinti eső, és a mennydörgés is ártalmatlannak és távolinak tűnt, amikor víz alá dugta a fejét.

Ellökte magát, és bemelegítésül lassú mellúszásba kezdett.

A teste gyorsan ellazult, pár csapás múlva felgyorsított, majd pillangóra váltott. Érezte, ahogy izzani kezdenek a végtagjai, átlendült a holtpontra. Pontosan ezt az érzést kereste.

Ha beszélhetne Danielleel. Ha *igazából* beszélgethetne vele, anélkül, hogy a fiú félbeszakítaná, vagy olyanokat mondana, hogy váltson iskolát, vagy megszökne, mielőtt Luce befejezné. Az segítene. Bár lehet, hogy ehhez meg kellene kötöznie Danielt, és le kellene ragasztania a száját.

De mit mondhatna neki? Nem tudna mást, csak azt, hogy milyen érzés fogja el a fiú közelében, aminek, belegondolva, semmi köze nem volt egyik interakciójukhoz sem. Mi lenne, ha vissza tudná vinni a tóhoz? A fiú volt az, aki utalt rá, hogy az az ő helyük lett. Ezúttal Luce vezethetné oda, és nagyon ügyelne, hogy ne hozzon fel semmit, amitől Daniel kiborul...

Ez nem megy.

A fenébe. Már megint ezt csinálja. Úsznia kellene. Csak úsznia. Addig fog úszni, amíg ki nem fárad annyira, hogy képtelen legyen bármi másra gondolni, különösen Danielre. Addig úszik, amíg...

– Luce!

Amíg félbe nem szakítja valaki. Penn, aki a medence mellett áll.

– Mit keresel itt? – kérdezte Luce a vizet köpködve.

– Te mit keresel itt? – vágott vissza Penn. – Mióta edzel önként? Nem tetszik ez az új oldalad.

– Hogy találtál meg? – csak utólag ébredt rá, hogy a szavai gorombán csengenek, mintha el akarta volna kerülni Pennt.

– Cam szólt – válaszolta Penn. – Beszélgettünk. Nagyon furcsa volt. Tudni akarta, hogy jól vagy-e.

– Ez tényleg furcsa – értett egyet Luce.

– Nem – válaszolta Penn –, az volt furcsa, hogy odajött hozzám, és beszélgettünk. Mr. Népszerű... és én. Ragozzam még, mennyire meglepődtem? Az a helyzet, hogy konkrétan kedves volt.

– Nos, ő elég kedves – húzta le a fejéről a szemüveget Luce.

– Veled – vágta rá Penn. – Veled annyira kedves, hogy az iskolából is kilógott, hogy megvegye neked azt a nyakláncot... amit soha nem hordasz.

– Egyszer felvettem – válaszolta Luce. Ez igaz is volt. Öt nappal korábban, amikor Daniel, a nyomában világító lila ösvénnyel, immár másodszor hagyta faképnél a tónál. Luce nem tudta kiverni a fejéből a képet, és aludni sem tudott. Úgyhogy felpróbálta a nyakláncot. Úgy aludt el, hogy a kulcscsontja mellett szorongatta a kezében, és égette a tenyerét, amikor felébredt.

Penn kérdően intett, hogy ezzel vajon mit akar mondani.

– Azt akarom mondani – válaszolta végül Luce hogy nem vagyok olyan felszínes, hogy csak az legyen fontos egy fiúban, hogy mindenfélét vegyen nekem.

– Nem vagy olyan felszínes, mi? – kérdezte Penn. – Akkor most rögtön állíts össze egy nem – felszínes listát arról, hogy miért érdekel annyira Daniel. De az indokok közt nem szerepelhet a „neki van a legszebb szürke szemecskéje”, és az „ő, ahogy az izmai feszülnek a napfényben”.

Luce kénytelen volt elnevetni magát Penn drámai előadásán, és azon, ahogy a szívére szorítja a kezét. – Egyszerűen csak ért engem – felelte kerülve Penn tekintetét. – Nem tudom megmagyarázni.

– Érti, hogy azt érdeemled, hogy ne törődjenek veled? – Penn megcsóválta a fejét. Luce soha nem említette Pennek azokat az alkalmakat, amikor kettesben volt Daniellel, amikor egy – egy pillanatra úgy látta, ő is érdekli a fiút. Úgyhogy Penn nem fogja megérteni, mit érez. És amit érez, az túl intim és bonyolult ahhoz, hogy elmagyarázza.

Penn leguggolt Luce elé. – Nézd, igazából azért kerestelek, hogy elrángigáljalak a könyvtárba egy Daniellel kapcsolatos akcióra.

– Megtaláltad a könyvet?

– Nem egészen – nyújtotta ki a kezét Penn, hogy kisegítse Luce-t a medencéből. – Mr. Grigori mesterműve rejtélyes módon még mindig nem került elő, de elképzelhető, hogy kicsit behekkeltem magam Miss Sophia csak előfizetők számára elérhető irodalmi keresőjébe, és kiderült pár dolog. Úgy gondoltam, te talán érdekesnek találád őket.

– Kösz – mondta Luce, miközben Penn segítségével kimászott. – Majd megpróbálok kevésbé látványosan rajongani Danielért.

– Ahogy gondolod – válaszolta Penn. – Csak szárítkozz meg gyorsan! Az eső éppen szünetet tart odakint, és én nem hoztam esernyőt.

Luce nagyjából megszáritkozott, visszavette iskolai egyenruháját, és követte Pennt a könyvtárba. A létesítmény elülső részét sárga rendőrségi kordonszalag védte, úgyhogy a lányoknak a kártyakatalógus és a referenciák közötti keskeny részen kellett átcusszanniuk. Még mindig füstszag volt, amelybe a locsolóberendezésnek és az esőnek köszönhetően némi penészszag is vegült.

Luce oda nézett el először, ahol korábban Miss Sophia asztala terpeszkedett. A helyén immár egy elszenesedett, tökéletes kört látott a régi kőpadlón, a könyvtár közepén. Ötméteres körzetben mindent eltávolítottak. Minden, ami mögötte volt, furcsa módon sértetlen maradt.

A könyvtáros nem volt a helyén, de egy összehajtható kisasztalt állítottak fel neki az égett rész mellett. Az asztal lehangolóan üres volt, leszámítva egy új lámpát, egy ceruzatartót és egy szürke Post – it tömböt.

Luce és Penn egymásra fintorogtak, mielőtt továbbmentek volna a hátul lévő számítógépekhez. Amikor elmentek az olvasórész mellett, ahol utoljára látták Toddot, Luce a barátnőjére pillantott. Penn előrenézett, de amikor Luce odanyúlt, és megszorította a kezét, elég erősen viszonzta a szorítást.

Odahúztak két széket az egyik számítógéphez, és Penn begépelte a felhasználónevét. Luce körülnézett, hogy meggyőződjön arról, hogy senki más nincs a közelükben. Egy piros hibaüzenet ugrott fel.

Penn felnyögött.

- Mi az? – kérdezte Luce.
- Négy után külön engedély kell az interneteléshez.
- Ezért ilyen üres ez a hely esténként.

Penn beletúrt a hátizsákjába. – Hova tettem azt a titkosított jelszót? – dűnnyögte.

– Ott van Miss Sophia – szúrta ki Luce a könyvtárost, aki fekete, karcsúsított blúzban és élénkzöld halásznadrágban iparkodott a folyosón. Csillogó fülbevalója a vállát septe, a hajába pedig oldalt egy ceruzát tűzött.

- Itt vagyunk – jelezte Luce.

Miss Sophia rájuk hunyorgott. A bifokális szemüvege lecsúszott az orrán, és mivel a két hóna alatt könyveket cipelt, nem volt szabad keze, amivel visszatolhatta volna.

- Ki az? – kérdezte, miközben odasétált.

– Ó, Lucinda. Pennyweather – állapította meg fáradtan. – Szervusztok!

– Szeretnék megkérdezni, nem adna-e jelszót a géphez? – kezdte udvariasan Luce, miközben a hibaüzenetre mutatott a képernyőn.

– De ugye nem valamelyik közösségi oldalt akarjátok felkeresni? Az összes az ördög műve.

– Nem, nem, komoly kutatást végzünk – felelte Penn. – Olyat, amit jóváhagyna.

Miss Sophia áthajolt a lányok felett, hogy feloldja a számítógépet. Repkedő ujjakkal gépelte be a leghosszabb jelszót, amit Luce valaha látott. – Húsz percek van – jelentette ki határozottan, miközben elsétált.

– Az biztosan elég lesz – suttogta Penn. – Találtam egy elemzést a Figyelőkről, úgyhogy amíg elő nem kerítjük a könyvet, addig is megtudhatjuk, mi van benne.

Luce megérezte, hogy áll mögötte valaki, és amikor megfordult, látta, hogy Miss Sophia visszatért. Luce összeresztette. – Elnézést – mondta. – Nem tudom, miért ijedtem meg.

– Nem, én kérek elnézést – szabadkozott Miss Sophia, és a mosolyától gyakorlatilag eltűnt a szeme. – Olyan nehéz mostanában, a

tűz óta. De ez nem ok arra, hogy a két legígéretebb tanítványomat terheljem a gyászommal.

Sem Luce, sem Penn nem tudta igazán, mit válaszolhatnának. Egy dolog egymást vigasztalni a tűz után. Az iskolai könyvtárost megnyugtattni azért már túl nehéz dió nekik.

– Próbálom elfoglalni magam, de... – Miss Sophia hangja elhalt. Penn idegesen Luce-ra pillantott. – Nos, segíthetne nekünk a kutatásunkban, mármint ha...

– Segítek! – Miss Sophia odahúzott egy harmadik széket. – Látom, a Figyelőket keresitek – mondta a válluk felett olvasva. – A Grigorik egy nagyon befolyásos család voltak. És véletlenül pont ismerek egy pápai adatbázist. Hadd lássam, mit találok.

Luce majdnem megfulladt a ceruzától, amit rágott. – Elnézést, azt mondta, a *Grigorik*?

– Ó, igen, a történészek egészen a középkorig visszaszármaztatták őket. Ők... – Miss Sophia a szavakat keresve elhallgatott. – Amolyan tudóscsoport-szerűség volt az övék, kutatók, ahogy ma mondanánk. Egy bizonyos bukottangyal-folklór volt a specialitásuk.

Ismét benyúlt a két lány közé, és Luce csodálattal nézte, ahogy az ujjai szaladgáltak a billentyűzeten. A keresőmotor küszködve próbált lépést tartani vele, egyik cikket a másik után dobta ki, egyik elsődleges forrást a másik után, mindet a Grigorikról. Daniel családnéve töltötte be a képernyőt. Luce egy kicsit beleszédült. Visszatértek az álmában átéltek: a kibontakozó szárnyak, az egyre forróssodó teste, amíg porrá nem ég.

– Különbözőféle angyalokra lehet specializálódni? – kérdezte Penn.

– Ó, persze... elég sokrétű a szakirodalom – dünnyögte Miss Sophia gépelés közben. – Vannak azok, akik démonná váltak. És azok, akik lemondtak Istenről. És még olyanok is, akik halandó nőkkel kezdtek. – Az ujjai végre elpihentek. – Az nagyon veszedelmes szokás.

Penn megkérdezte: – És ezek a Figyelő fickók rokonságban állnak a mi Daniel Grigorinkkal?

Miss Sophia megkocogtatta mályvaszín ajkait. – Az nagyon is lehetséges. Nekem is megfordult már a fejemben, de nincs igazán

jogunk belekotnyeleskedni egy másik diák magánügyeibe, nem gondoljátok? – Sápadt arca elkomorult, miközben lepillantott az órájára.

– Nos, remélem, hogy eleget segítettem ahhoz, hogy belekezdjete a feladatba. Nem rablom tovább az időtöket. – A képernyőn lévő órára mutatott. – Már csak kilenc percek maradt.

Miközben visszasétált a könyvtár eleje felé, Luce Miss Sophia tökéletes tartását figyelte. Egy könyvet is el tudott volna egyensúlyozni a fején. Úgy tűnt, mintha egy kicsit felvidította volna, hogy segíthet a lányoknak, ugyanakkor Luce-nak fogalma sem volt, mit kezdjen azzal az információval, amit kapott tőle.

Pennek viszont volt. Már jegyzetelt is eszeveszetten.

– Nyolc és fél perc – nyújtott át Luce-nak egy tollat és egy darab papírt. – Túl sok minden van itt nyolc és fél perchez. Kezdj írni!

Luce felsóhajtott és engedelmeskedett. Egy unalmas küllemű, akadémiai weboldal volt előttük, vékony, kék kerettel, ami bézs hátteret vett körül. A tetején szigorú, szögletes betűtípussal szedve az állt: A GRIGORI CSALAD.

Luce bőre már a névtől is felmelegedett.

Penn megütötte a tollával a monitort, ami visszaterelte Luce figyelmét a feladatra.

A Grigorik nem alszanak. Ez lehetséges; Daniel mindig fáradtnak tűnik. *Általában hallgatagok.* Pipa. Daniellel beszélgetni néha olyan, mint a foghúzás. *Egy nyolcadik századi dekrétum...*

A képernyő elfeketedett. Letelt az idejük.

– Mennyit sikerült leírnod? – kérdezte Penn.

Luce felemelte a papírját. Szánalmas. Arra sem emlékezett, mikor rajzolta oda: a tollas szegélyű szárnyakat.

Penn lapos oldalpillantást vetett rá. – Igen, látom már, hogy nagyszerű segédkutató leszel – mondta, de nevetett közben. – Később talán majd foglalkozhatunk a szíromtépkedés elméletével. – Megemelte a saját sokkal sűrűbb jegyzeteit. – Semmi baj, eleget leírtam ahhoz, hogy eljussunk pár további forráshoz.

Luce begyömöszölte a papírt a zsebébe, közvetlenül a Daniellel való találkozásairól készített gyűrött lista mellé. Kezdett olyanná válni, mint

az apja, aki nem szeretett túl távol kerülni az iratmegsemmisítőjétől. Lehajolt, hogy keressen egy szemetes kosarat, és észrevett egy pár lábat, amint feléjük sétál a folyosón.

Azt a járást éppen olyan jól ismerte, mint a sajátját. Felült – vagy megpróbált felülni –, és beverte a fejét a számítógépes asztal aljába.

– Ó – nyögött fel, a könyvtárútnél beszerzett púpot dörzsölgetve. Daniel még mindig pár lépésre volt tőle. Az arckifejezése arról árulkodott, hogy a világon arra vágyott a legkevésbé, hogy vele fusson össze. De legalább azután jelent meg, hogy lejárt az idejük a számítógépnél. Már csak az hiányzik, hogy gyanút fogjon, hogy Luce változatlanul nyomoz utána.

De Daniel láthatóan átnézett a lányon; lilásszürke szeme valaki – vagy valami – másra szegeződött.

Penn megveregette Luce vállát, majd a hüvelykujjával a mögötte álló valaki felé bökött. Cam hajolt Luce széke fölé vigyorogva. A következő villámtól Luce majdnem a nyakába ugrott.

– Csak egy vihar – billentette oldalra a fejét Cam. – Hamar vége lesz. Kár, mert nagyon édes vagy, amikor félsz.

Cam előrenyúlt. A vállától indulva végigrajzolta a lány karját egészen az ujjá végéig. Luce szeme megrebbent, annyira jólesett neki, és amikor kinyitotta a kezét, egy apró, rubinszínű dobozt talált benne. Cam egy másodpercre felpattintotta a tetejét, és Luce valami arany villanást látott.

– Majd nyisd ki később! – mondta a fiú. – Amikor egyedül leszel.

– Cam...

– Elmentem a szobádba.

– Nem tudnánk... – Luce Pennre pillantott, aki leplezetlenül bámulta őket, ahogy csak az első sorból lehet.

Végül kiesett a transzból, és legyintett. – Értem. Azt akarjátok, hogy elmenjek.

– Ne, maradj! – válaszolta Cam kedvesebb hangon, mint amire Luce számított. A fiú odafordult hozzá: – Most megyek. De később... megígéred?

– Persze. – Luce érezte, hogy elvörösödik.

Cam megfogta a kezét, és a dobozzal együtt benyomta Luce farmerjének a bal első zsebébe. Szűk nadrág volt, és Luce beleborzongott, amikor megérezte a fiú széttárt ujjait a derekán. Majd Cam rákacsintott, és sarkon fordult.

Még mielőtt Luce visszanyerhette volna a lelki egyensúlyát, Cam visszatért. – Még egy utolsó dolog – csúsztotta a kezét Luce tarkójára, és egészen közel lépett hozzá. Luce nyaka hátrahajlott, a fiúé előre, és Cam szája már a lányén is volt. Az ajkai éppen olyan bársonyosnak bizonyultak, amilyenek tunktek. Nem volt komoly csók, csak egy puszti, de Luce-nak úgy tunkt, mintha sokkal többől lenne szó. Nem kapott levegőt a döbbenettől és az izgalomtól, és attól, hogy ki nézhette még végig ezt a nagyon hosszú, nagyon váratlan...

– Mi a...!

Cam feje elrebbent, majd a fiú kétrét görnyedve markolászta az állát. Daniel állt mögötte az öklét dörzsölgetve. – Ne éri hozzá!

– Nem hallottalak – felelte Cam, miközben lassan felhúzta magát.

Ó. Te. Jó. Ég. Ezek verekszenek. A könyvtárban. Luce miatt.

Majd Cam egyetlen mozdulattal Luce felé vetette magát. A lány felsikoltott, amikor köré fonódtak a karjai.

De Daniel keze gyorsabban járt. Keményen ellegyintette Camet, és nekilökte a számítógépes asztalnak. Cam felnyögött, amikor Daniel belemarkolt a hajába, és lenyomta a fejét.

– Azt mondtam, ne éri hozzá a mocskos kis kezeddal, te gonosz szarzsák!

Penn felnyiffantott, fogta a tolltartóját, és a falhoz osont. Luce csak lesett: feldobta a kopott, sárga tolltartót a levegőbe, egyszer, kétszer, háromszor. Negyedszerre sikerült elég magasra lendítenie ahhoz, hogy eltalálja a falba csavarozott kis, fekete kamerát. Az ütéstől a kamera balra fordult, egy szakkönyveket tartalmazó stabil polc felé.

Ekkorra Cam már lerázta magáról Danielt, és ott köröztek egymással szemben, csikorgó talpakkal a csiszolt parkettán.

Daniel lebukott, még mielőtt Luce észrevette volna egyáltalán, hogy Cam támadásba lendül. De Daniel még így sem bizonyult elég gyorsnak. Cam bevitt egy KO-val kecsegtető ütést közvetlenül Daniel

szeme alá. Daniel hátrahanyatlott, estében a számítógépes asztalnak lökte Luce-t és Pennt. Elmormogott holmi bágyadt bocsánatkérést, mielőtt visszafordult volna.

– Ó, te jó ég, hagyjátok abba! – kiáltott fel Luce, mikor Daniel Camnek ugrott és lebirkózta, de közben a másik alaposan megszorozta a vállát és a fejét.

– Ez de jó érzés – morogta Cam, miközben megropogtatta a nyakát két oldalra hajtvá, mint a bokszolok. Daniel, aki még mindig belé csimpaszkodott, Cam nyakára csúsztatta a kezét. És megszorította.

Cam erre nekilökte Danielt egy magas könyvespolcnak. A becsapódás hangja végigvisszhangzott a könyvtárban, hangosabban, erőteljesebben, mint a kinti mennydörgés. *Daniel* felnyögött, és elengedte Camet. Majd a *földre* puffant.

– Mit tudsz még mutatni, Grigori?

Luce beleszédült a gondolatba, hogy *Daniel* esetleg nem *áll fel*. De a fiú gyorsan talpra szökött.

– Majd megmutatom – sziszegte. – Odakint. – Luce *felé lépett*, majd odébb. – Te itt maradsz.

Ezzel mindketten kitrappoltak a könyvtárból, a *hátsó kijáraton* keresztül, amelyen Luce is kijutott a tűz éjszakáján. Ő és Penn *földbe* gyökerezett lábakkal *álltak*. *Leesett állal* meredtek egymásra.

– Gyere! – mondta Penn, miközben odarángatta egy, az udvarra néző ablakhoz, és az üveghez nyomták az arcukat, a lehetőség párafelhőjét törölgetve.

Odafentről ömlött az eső. A kinti tér sötét volt, *leszámítva* a könyvtár ablakain keresztül kiszivárgott fényt. Olyan sáros és csúszós volt minden, hogy szinte semmit nem lehetett látni.

Majd két alak rohant ki az udvar közepére. Mindketten azonnal bőrig áztak. Pár másodpercig vitatkoztak, majd körözni kezdtek egymás körül. Ismét felemelték az öklüket.

Luce megmarkolta az ablakpárkányt, és figyelte, *ahogy* Cam mozdul először, Danielre veti magát, vállal megtasztatja, majd egy gyors forgórúgást intéz a bordáiba.

Daniel az oldalát markolászva a földre esett. *Kelj fel* Luce gondolatban noszogatta, hogy mozduljon már meg. Úgy érezte, mintha őt magát rúgták volna meg. Ahányszor Cam megütötte *Danielt*, azt a csontjaiban érezte.

Nem bírta tovább nézni.

– Daniel megbotlott egy pillanatra – közvetített Penn, miután Luce elfordult. – De azonnal fel is kelt, és pofán rúgta Camet. Ügyes!

– Te élvezed ezt? – szörnyülködött Luce.

– Apámmal mindig néztük a bokszmeccseket – magyarázta Penn. – Úgy tűnik, mindkét srácnak van némi tapasztalata a vegyes harcművészetekben. Tökéletes kereszt, Daniel! – Majd felnyögött. – Ó, a fenébe.

– Mi van? – kukucskált ki Luce ismét. – Megsérült?

– Nyugi – felelte Penn. – Valaki közeledik, és szét fogja zavarni őket. Pont, amikor Daniel kezdett magához térni.

Pennek igaza volt. Mr. Cole kocogott át az udvaron. Amikor odaért a verekedő sráckhoz, egy pillanatig mozdulatlanul állva nézte őket, mintha hipnotizálná a küzdelem.

– Csinálj valamit! – suttozta Luce hányingerrel küszködve.

Mr. Cole végül mindkét fiút grabancon ragadta. Hármában birkóztak egy darabig, amíg Daniel végül ki nem szabadult. Kirázta a jobb kezét, majd körözni kezdett, és párszor a sárba köpött.

– Nagyon vonzó megnyilvánulás, Daniel – mormogta Luce. Csakhogy tényleg az volt. És ekkor következett Mr. Cole szentbeszéde. Dühösen hadonászott az orruk előtt. Ok meg lehajtott fejjel álltak. Camet engedte el előbb. A fiú kiszaladt a mezőről a lakóépület felé, majd eltűnt.

Mr. Cole Daniel vállára tette a kezét. Luce majd meghalt a kíváncsiságtól, hogy miről beszélgethetnek, hogy kap-e büntetést Daniel. Le akart menni hozzá, de Penn az útját állta.

– És mindez egyetlen ékszer miatt. Tényleg, mit kaptál Camtól? Mr. Cole elsétált, Daniel magára maradván állt a lámpafényben, és felfelé bámult az esőbe.

– Nem tudom – felelte Luce Pennek, miközben ellépett az ablaktól. – Akármilyen is legyen, nem kell. Különösen ezek után. – Visszasétált a számítógépasztalhoz, és kihúzta a dobozt a zsebéből.

– Ha te nem nyitod ki, akkor majd én – mondta Penn. Felpattintotta a dobozt, majd értetlenül pislogott Luce-ra.

Az arany villanás, amit láttak, nem ékszerszobából származott. A dobozban csak két dolog volt: egy újabb gitárpengető, és egy arany papírdarab.

Találkozzunk holnap az órák után! A kapunál várlak.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

AZ OROSZLÁN BARLANGJÁBAN

HOSSZÚ IDŐ TELT EL AZÓTA, hogy Luce utoljára alaposabban megnézte magát a tükörben. Soha nem érdekelte túlságosan a tükörképe – a tiszta, mogyorószínű szem, apró, szabályos fogsor, sűrű szempillák és a rengeteg fekete haj. Mármint régen. Az előző nyárig.

Miután az anyja levágta a haját, Luce került a tükröket. Nem csak a rövid frizurája miatt. Luce úgy érezte, már nem szereti önmagát, úgyhogy látni sem akarta. A kezét kezdte nézegetni kézmosás közben a mosdóban. Elfordította a fejét, amikor füstüveg ablakok mellett sétált, és nem vett többé tükrös púderdobozokat.

De húsz perccel a találka előtt Luce ott állt a tükör előtt egy üres mosdóban az Augustine-ben. Úgy gondolta, elfogadhatóan néz ki. A haja végre növésnek indult, s a súlyától kezdett kiegyenesedni a göndörsége. Luce ellenőrizte a fogát, majd kihúzta a vállát, és úgy meredt a tükörbe, mintha Cam szemébe nézne. El kell mondania neki valamit, valami fontosat, és meg akart győződni: igenis képes úgy kinézni, hogy a fiú komolyan vegye.

Cam aznap nem volt órán. Daniel sem, úgyhogy Luce azt feltételezte, Mr. Cole mindkettejüket felfüggesztette, vagy ilyesmi. Vagy a sebeiket nyalogatják. De Luce-ban kétség sem volt afelől, hogy Cam várni fogja.

Nem akart találkozni vele. Egyáltalán nem. Amikor arra gondolt, hogy sújtott le az ökle Danielbe, görcsbe rándult a gyomra. De eleve az ő hibája, hogy egyáltalán összeverekedtek. Ő hülyítette be Camet – és

már nem számít, hogy azért, mert össze volt zavarodva, vagy mert hízelgett neki a dolog, vagy mert egy cseppet tényleg érdekelte is a fiú. Csak az számít, hogy aznap őszintén meg kell mondania: semmi nincsen köztük.

Luce mély levegőt vett, lehúzkodta a felsőjét a csípőjére, és kinyitotta a mosdó ajtaját.

Miközben a kapu felé közeledett, nem látta a fiút. De persze nehéz volt bármit észrevenni az építési terület mögött. Luce nem járt az iskola bejáratánál, mióta elkezdtek a felújítását, és most meglepte, milyen nehéz közlekedni a felásott parkolóban. A gödröket kerülgetve próbált nem az építómunkások szeme elé kerülni, miközben az aszfaltgőzt hessegette, aminek persze esze ágában sem volt eltűnni.

Cam sehol. Luce egy másodpercre ostobának érezte magát. Bolonddá tették volna? A magas fémkapuk felhólyagzottak a vörös rozsdától. Luce átnézett a sűrű, öreg tölgyfákból álló csoportra az út túloldalán. Megropogtatta az öklét, s eszébe jutott az az alkalom, amikor kicsúszott Daniel száján, hogy utálja, amikor ezt csinálja. Csakhogy ő most nem volt itt, hogy rászóljon; sőt, senki nem volt ott. Ekkor Luce észrevett egy összehajtogatott papírt, rajta a nevével. Egy vastag, szürke törzsű magnóliához rajzszögezték a használaton kívüli nyilvános telefon mellett.

Megmentelek a ma esti Összejöveteltől. Miközben a többi diáktársunk előad egy darabot a Polgárháborúról – szomorú, de ez lesz –, addig mi vörösre festjük a várost. Egy arany rendszámú fekete szedán hoz majd el hozzám. Úgy gondoltam, mindkettőnkre ráférne egy kis friss levegő.

C

Luce köhögött a gőztől. A friss levegő egy dolog, de egy fekete szedán, amint elviszi az iskolából? Oda Camhez, mintha a fiú valami uralkodó lenne, aki szeszélye szerint rendel magához nőket? És egyébként is, hol van most?

Ő egyáltalán nem így tervezte a dolgot. Csak azért egyezett bele a találkába, hogy megmondja a fiúnak, túl rámenős, és Luce semmi esélyt

nem lát arra, hogy összejöjjenek. Mert – bár ezt soha nem árulná el neki – valahányszor Cam megütötte Danielt előző este, Luce-ban valami összerándult és forni kezdett. Nyilvánvaló, hogy csírájában el kell fojtania ezt a Cames dolgot. Az arany kígyós lánc ott volt a zsebében. Ideje visszaadnia.

Viszont most már ostobának érezte magát, amiért azt hitte, hogy Cam csak beszélgetni akar. Hát persze, hogy volt még valami a tarsolyában. Ő az a típus. A lassító kerekek hangjára Luce felkapta a fejét. Egy fekete szedán gurult az iskola kapujához. Leereszkedett a sofőr oldali füstüveg ablak, és egy szőrös kéz nyúlt ki rajta, majd felvette a kagylót a bejárat mellett. Egy pillanattal később a kagyló visszakerült a helyére, és a sofőr egyszerűen csak a dudára tenyerelt.

Végül kitárult a hatalmas, csikorgó kapu, majd begurult rajta az autó, és Luce előtt állt meg. Az ajtó zárja egy halk kattanással kinyílt. Luce csak bámult: tényleg be fog szállni ebbe a kocsiba, és elhajt ki tudja, hova, hogy találkozzon Cammel?

Amikor utoljára ott állt ezen kapu előtt, akkor a szüleitől búcsúzkodott. Már akkor hiányozni kezdtek neki, amikor még el sem indultak, és pontosan erről a pontról integetett utánuk, a használaton kívüli telefonfülke mellől a kapun belül – és, jutott eszébe, akkor vette észre az egyik modernebb kamerát. Egy olyat, amelyben mozgásérzékelő is volt, és minden mozdulatát követte. Cam nem is választhatott volna rosszabb helyet arra, hogy összeszedje.

Luce egyszeriben maga előtt látta a magánzárkát a pincében. Nedves betonfalak és a lábán szaladgáló csótányok. Semmi természetes fény. Még mindig terjengtek pletykák az iskolában arról a párról, Julesről és Phillipről, akiket senki nem látott azóta, hogy kiszöktek. Cam tényleg úgy gondolja, hogy Luce annyira szeretné őt látni, hogy a vörös orra előtt megkockáztat egy szökést?

Az autó még mindig ott dorombolt előtte a kocsibehajtn. Pár másodperccel később a sofőrje – egy napszemüveges férfi vastag nyakkal és gyérülő hajjal – kinyújtotta a kezét. Egy fehér boríték volt benne. Luce habozott egy pillanatig, mielőtt odalépett, hogy kivegye a kezéből.

Cam levélpapírja. Vastag, elefántcsontszínű kártya, rajta a neve, círádás arany nyomással a bal alsó sarokban.

Szólnom kellett volna, hogy a vöröset leragasztottam. Nézd meg nyugodtan. Gondoskodtam róla, mint ahogy rólad is gondoskodni fogok. Viszlát mindjárt, reményeim szerint.

Leragasztotta? Úgy érti...? Luce megkockáztatott egy pillantást a vörösre. Úgy értette. Egy pontosan kivágott fekete kör került szigetelőszalagból a kamera lencséjére. Luce nem tudta, hogy működnek ezek az izék, vagy mennyi időbe telik, amíg a személyzet észreveszi, de furcsa módon megkönnyebbült, hogy Camnek eszébe jutott gondoskodni róla. Danielről nem tudta elképzelni, hogy ennyire előre gondolkozna.

Callie és a szülei is várják a hívását. Luce háromszor végigolvasta Callie tízoldalas levelét, és minden vicces részletet megjegyzett a barátnője hétvégi kirándulásából Nantucketbe, de még mindig nem tudta megválaszolni Callie egyik kérdését sem arról, milyen az élet a Sword & Crossban. Ha most megfordul és bemegy, és felemeli a telefonkagylót, akkor hogy mesélje el Callie-nek vagy a szüleinek azt a furcsa, sötét fordulatot, amit az utóbbi pár nap vett? Sokkal könnyebb egyáltalán nem beszélni erről, sőt velük sem, legalábbis addig, amíg így vagy úgy, de el nem rendezi a dolgokat.

Becsusszant a szedán puha, bézs bőr hátsó ülésére, és bekötötte magát. A sofőr egy szó nélkül sebességbe tette az autót.

– Hova megyünk? – kérdezte Luce.

– Egy kis holtág mellé a folyóhoz. Mr. Briel szereti a hangulatos helyeket. Csak dőljön hátra és lazítson, édesem! Majd meglátja.

Mr. Briel?! Ki ez a fickó? Luce mindig utálta, ha azt mondják neki, hogy lazítson, különösen, ha ebből azt a figyelmeztetést hallotta ki, hogy ne kérdezősködjön többet. De azért karba font kézzel a mellkasán kinézett az ablakon, és megpróbálta elfelejteni, milyen hangon szólította a sofőr „édesem”-nek.

A sötétített üvegen keresztül a kinti fák, és alattuk a szürke aszfalt, mind barnának tündek. A kanyarnál, amelynek a nyugati elágazása

Thunderboltba vezetett, a fekete szedán kelet felé fordult. A folyót követték a tengerpart irányában. Időnként, amikor az út és a folyó egymás mellett haladt, Luce meglátta a mellettük kanyargó, enyhén sós, barna vizet. Húsz perccel később az autó megállt egy ütött-kopott, folyó menti bárnál.

Az épület szürke, korhadó fából készült, ajtaján lévő szétázott, vízszintjeles táblán az állt girbegurba, kézzel festett betűkkel: STYX. A bádogtető alatti fagerendára egy sor műanyag, sört reklámozó zászlócskát tűztek, halva született kísérletként a hely feldobására. Luce tanulmányozni kezdte a műanyag háromszögekre szitált képeket – a pálmafák, lebarnult, vihogó bikinis lányok sörösüvegekkel – és elgondolkodott, vajon mikor tehetette be ide a lábát egy valódi, élő lány.

Két idősebb punkrocker fickó dohányzott az egyik vízre néző padon. Csapzott, alul felnyírt, felül hosszúra hagyott frizurájuk középkorú homlokukba hullott, a bőrkabátjuk meg olyan mocskos volt, mintha azóta hordanák, amióta a punk megszületett. Olyan bambán bámultak, hogy attól az egész látvány még elkeserítőbbnek tűnt.

A kétsávos út mellett húzódó mocsár kezdte meghódítani az aszfaltot is, és az út egyszerűen átment sáscsomókba és sárba. Luce még soha nem járt ennyire a láb mélyén.

Miközben ott ült, és hezitált, hogy mit tegyen, ha kiszáll az autóból, vagy hogy egyáltalán jó ötlet-e kiszállni, kivágódott a Styx ajtaja, és Cam lépett ki rajta. Lazán nekidőlt a szűnyoghálónak, az egyik lábát lazán átvette a másikon. Luce tudta, hogy nem láthat be az autó színezett üvegén, de úgy emelte fel a kezét, mintha mégis, és intett.

– Na, lássuk a semmit – dünnyögte Luce, mielőtt köszönetet mondott a sofőrnek és kinyitotta az ajtót. Sós szél csapta meg az arcát, miközben megmászta a bár fatornáczára vezető három lépcsőfokot.

Cam kócos haja szabadon lebegett az arca körül, zöld szemében pedig higgadság ült. Fekete pólójának egyik ujját feltolta a vállára, és Luce látta a bicepse szép vonalát. Megfogta az aranyláncot a zsebében. *Ne felejtse el, miért vagy itt.*

Cam arcán semmi nyoma nem látszott az előző napi verekedésnek, amiről Luce-nak rögtön az jutott eszébe, hogy Danielén vajon látszik-e.

Cam firtató pillantást vetett a lányra, miközben végighúzta a nyelvét az alsó ajkán.

– Éppen azt számolgattam, hány vigaszpohárra lesz szükségem, ha nem jössz el – mondta, miközben ölelésre tárta a karját. Luce odalépett. Camnek nagyon nehéz volt nemet mondani, még akkor is, amikor Luce azt sem tudta, mit kér éppen.

– Nem tettem volna ilyet – felelte, és rögtön büntudata is lett, mert tisztában volt vele, hogy a szavait a kötelességérzet diktálta, nem a romantika, mint azt Cam szeretne volna. Csak azért jött el, mert meg akarja mondani a fiúnak, hogy nem kíván vele járni. – Szóval, mi ez a hely? És mióta van sofőrszolgálatod?

– Csak maradj a közelemben, kölyök – felelte Cam, láthatóan elégedetten nyugtázta Luce kérdéseit, mintha a lány odalenne a csatornaszagú bárókért.

Luce meglehetősen ügyetlen volt az ilyesmiben. Callie mindig azt mondta rá, hogy képtelen a brutális őszinteségre, ezért kerül sokszor gázos helyzetbe srácokkal, amikor egyszerűen csak nemet kellene mondania. Luce reszketett. Túl kell esnie rajta. Benyúlt a zsebébe, és előhúzta a láncot. – Cam...

– Ó, remek, elhoztad. – Cam kivette a kezéből az ékszert, és megfordította a lányt. – Hadd segítsek felvenni!

– Ne, várj...

– Tessék – mondta a fiú. – Nagyon jól áll. Nézd csak meg! – Végigvezette a nyikorgó padlódeszkákon a bár ablakáig, ahol egy csomó együttes koncertplakátja volt kitéve. VÉN BABÁK. A GYŰLÖLET ÁRJA. HÁZROMBOLÓK. Luce sokkal szívesebben tanulmányozta volna ezeket, mint a saját tükörképét. – Látod?

Luce nem igazán látta a saját vonásait a sárpettyes üvegben, de az arany medál ragyogott a bőrén. Gyönyörű volt. És olyan egyedi, azzal a kis kézzel vésett kígyóval, ami a közepén tekergett. Ilyesmit nem lát az ember az út menti bódékban, ahol a helyiek túlázott bővlikat sóznak a turistákra, georgiai szuveníreket a Fülöp - szigetek-ről. Luce tükörképe mögött az ablakban az ég élénk jégkrém-narancssárga volt, amit rózsaszín felhőcsíkok szabdaltak.

– A tegnap estét illetően... – kezdett bele Cam. Luce halványan látta az üvegben, ahogy a fiú rózsaszín ajkai mozognak a válla felett.

– Én is beszélni szerettem volna veled a tegnap estéről – felelte Luce a fiú mellett állva. Meglátta a napfelkelte – tetoválás szélét Cam nyakán.

– Gyere be! – javasolta a fiú, s visszavezette Luce-t a félig lógó zsanérú szúnyoghálós ajtóhoz. – Majd megbeszéljük odabent.

A bár belső tere faborítású volt, és csak pár halvány, narancssárga lámpa szolgáltatott némi fényt. A falakon mindenféle méretű és formájú agancsok díszeltek, a bárpulton pedig egy kitömött vadmacska feszített, ugrásra kész pózban. A falon lógott még egy megfakult kép, PULASKY MEGYE SZARVASKLUBJÁNAK VEZETŐI 1964-65 felirattal, rajta nagyjából száz ovális arc mosolygott szerényen, száz pasztellszínű csokornyakkendő felett. A zenegépből Ziggy Stardust szólt, és egy idősebb, borotvált fejű pasas táncolt bőrnadrágban dudorászva egy kisebb színpadon. Rajtuk kívül ő volt az egyetlen ember a bárban.

Cam két bárszékre mutatott. A kopott, hasadt zöld bőrpárnákból úgy türemkedett ki a bézs színű tömőanyag, mint két óriási pattogatott kukorica. Cam előtt már volt egy félig üres pohár. Világosbarna ital volt benne, szélén kis vízcseppek gyöngyöztek.

– Mi ez? – kérdezte Luce.

– Georgiái holdfény – felelte Cam, és kortyolt egyet. – Kezdshez nem ajánlom.

Amikor Luce rásandított, hozzátette: – Én egész nap itt voltam.

– Elbűvölő – felelte Luce az arany nyakláncot fogdosva. – Hány éves vagy, hetven? Hogy egész nap egyedül üldögélsz egy bárban?

Cam nem tűnt látványosan részegnek, de a lánynak egyáltalán nem tetszett a gondolat, hogy eljön egészen idáig, hogy lezárja vele a dolgokat, erre a fiú túl ittas ahhoz, hogy megértse. És azon is kezdett eltöprengeni, hogyan jut majd vissza az iskolába. Még azt sem tudta, hol vannak.

– Jujj – simogatta meg Cam a szívtájékát. – Az a jó abban, ha az embert felfüggesztik, Luce, hogy senkinek nem hiányzik az óráról. Úgy

gondoltam, megérdemlek egy kis pihenőt. – Félrebillentette a fejét. – Mi zavar téged igazából? Ez a hely? Vagy a tegnapi verekedés? Vagy az, hogy nem szolgálnak ki bennünket? – Az utolsó szavaknál felemelte a hangját, és elég hangosan kiabált ahhoz, hogy bejöjjön egy nagydarab, széles pultos a bár mögötti konyhaajtón. A pultosnak hosszú, réteges, göndör fürtjei voltak, a karján pedig fonott emberi haját ábrázoló tetoválások. Csupa izom volt, és legalább száznegyven kiló lehetett.

Cam Luce-hoz fordult, és megkérdezte: – Mi a kedvenc mérge?

– Mindegy – felelte Luce. – Igazából nincs kedvenc mérgem.

– A bulimon pezsgőt ittál – jegyezte meg Cam. – Látod, mennyire figyelek? – Megbökte a lányt a vállával. – A legjobb pezsgőjét ide – mondta a pultosnak, aki hátravetett fejjel eleresztett egy harsogó nevetést. Anélkül, hogy igazolványt kért volna Luce-tól, vagy akár ránézett volna annyi időre, hogy megtippelhesse, hány éves, a pultos lehajolt egy kis, eltolható üvegajtós hűtőhöz. Az üvegek megcsörrentek, miközben beletúrt. Jó sokára elő is került egy kisebb üveg Freixenettel. Úgy tűnt, mintha valami narancssárga nőtt volna az üveg aljára.

– Nem vállalkozok felelősséget érte – mondta, miközben átnyújtotta.

Cam kipukkantotta belőle a dugót, és Luce-ra emelte a szemöldökét. Szertartásosan kiöntötte a Freixenetet egy borospohárba.

– Szeretnék elnézést kérni – mondta. – Tudom, hogy egy kicsit túl erőszakos voltam. És ami tegnap este Daniellel történt, attól sem érzem túl jól magam. – Megvárta Luce bólintását, mielőtt folytatta volna. – Ahelyett, hogy dühösködök, inkább rád kellett volna hallgatnom. Engem te érdekel, nem ő.

Luce figyelte a buborékokat az italában, és arra gondolt: ha őszinte ember lenne, akkor most azt mondaná, hogy őt meg Daniel érdekli, nem Cam. Meg kell mondania Camnek. Ha a fiú eleve bánja, hogy nem hallgatta meg előző éjjel, akkor talán most meg fogja. Megemelte a poharát, hogy belekortyoljon, mielőtt elkezdi.

– Jaj, várj! – tette a kezét Cam a karjára. – Nem ihatsz, amíg nem mondtunk pohárköszöntőt valamire. – Felemelte a poharát, és a lány szemébe nézett. – Mit kívánjunk? Választhatsz.

Kivágódott a szúnyoghálós ajtó, és a tornácon dohányzó pasasok léptek be rajta. A magasabb, akinek zsíros, fekete haja volt, tömpe orra és nagyon piszkos körme, egyetlen pillantást vetett Luce-ra, és elindult feléjük.

– Mit ünneplünk? – vigyorgott a lányra, megbökve a poharát a saját korsójával. Közelebb hajolt, és Luce érezte, amint a csípője az övének feszül a flanellingen keresztül. – A kislány első kimenője? Mikorra kell hazamenni?

– Azt ünnepeljük, hogy maga azonnal elhúzza innen a seggét – felelte Cam éppen olyan kedves hangon, mintha azt mondta volna, hogy Luce-nak születésnapja van. Zöld szemét a férfira szegezte, aki felhúzta az ajkát a kis, hegyes fogairól, és a rengeteg ínyről.

– El innen, mi? Csak ha őt is magammal vihetem.

Luce keze után kapott. Azok után, amilyen gyorsan szembeszállt Daniellel, Luce arra számított volna, hogy Cam minden lehetőséget megragad a verekedésre. Különösen, ha tényleg itt ivott egész nap. De Cam csodálatraméltóan higgadt maradt. Csak annyit tett, hogy ellegyintette a férfi kezét, ám azt az egy egeret elhessintő oroszlán gyorsaságával, kecsességével és brutális erejével tette.

A pasas több lépéssel hátrébb tántorodott. Cam unott képpel megrázogatta a kezét, majd megsimogatta Luce csuklóját ott, ahol a pasas meg akarta markolni.

– Ne haragudj emiatt! Mit is mondtál a tegnap estéről?

– Csak annyit... – Luce érezte, hogy kiszáll a vér az arcából. Közvetlenül Cam feje felett egy hatalmas koromfeketeség nyílt meg, előrenyúlva, és egyre nagyobbra tágulva, amíg a leghatalmasabb, legfeketebb árnyékká nem vált, amit Luce valaha látott. Jeges levegő száguldott ki a mélyéből, és Luce még Cam ujjain – még mindig a bőrén játszottak – is érezte az árnyék fagyosságát.

– Ó. Te. Jó. Ég – suttogetta.

Nagyot csörömpölt az üveg, ahogy a pasas széttörte Cam fején a korsóját. Cam lassan felállt a székéből, és kirázott pár szilánkot a hajából. Megfordult, hogy szembenézzen a férfival, aki legalább kétszer annyi idős lehetett, mint ő, és tíz centivel magasabb.

Luce összegömbölyödött a bárszéken, próbált elhúzódní attól, aminek a bekövetkeztét érezte Cam és a fickó között. És amitől tartott a feje fölött terjeszkedő, éjsötét feketeségű árnyékkal kapcsolatban.

– Hagyják abba! – morogta a nagydarab pultos, aki még azzal sem fáradt, hogy felnézzen a *Fight* magazinból.

A férfi azonnal vakon csapkodni kezdett Cam felé, aki úgy fogadta az agyatlan ütésekét, mintha egy gyermektől kapná.

Nem csak Luce döbbsent meg Cam higgadtságán: a bőrnadrágos táncos a zeneautomata mögé bújt. És miután a zsíros hajú fickó párszor eltalálta Camet, még ő is hátralépett, és ott totyorgott összezavarodva. Mindeközben az árnyék a plafon alatt terjeszkedett, sötét, hínárszerű csápokát növesztve, és egyre közelebb ereszkedett a fejükhöz. Luce elfintorodott és lehajolt, pont, amikor Cam kivédte az ápolatlan fickó ütését.

Majd úgy döntött, hogy ellentámadást indít.

Egyszerűen csak pattintott egyet az ujjjaival, mintha egy száraz levelet seperne le. Az egyik percben a pasas még ott volt Cam arcában, de amint a fiú ujjai hozzáérték, a férfi elszállt – elrepült a levegőbe, üres sörösüvegekkel a nyomában, s végül háttal a zeneautomatával szemben lévő falnak csapódott.

Ekkor megdörzsölte a fejét, és nyögdécselve igyekezett felkászálódni.

– Ezt meg hogy csináltad? – nyílt nagyra Luce szeme.

Cam ügyet sem vetett rá, a fickó alacsonyabb, köpcösebb barátja felé fordult, és megkérdezte: – Te leszel a következő?

A másik pasas felemelte a tenyerét. – Nem az én harcom, ember – mondta, miközben elhátrált. Cam vállat vont, az első fickó felé lépett, és a pólója hátuljánál fogva felemelte a padlóról. A férfi végtagjai tehetetlenül himbálóztak a levegőben, mint egy bábué. Cam egyetlen csuklómozdulattal a falhoz vágta. A fickó mintha odaragadt volna, miközben Cam elengedte magát, csépelni kezdte a fickót, és újra és újra elismételte, hogy „azt mondtam, kifelé!”.

– Elég! – kiáltotta Luce, de egyikük sem hallotta vagy törődött vele.

Kezdett rosszul lenni. El akarta szakítani a tekintetét a falhoz passzírozott fickó véres orráról és ínyéről, Cam szinte emberfeletti erejéről. Azt akarta mondani a fiúnak, hogy felejtse el, hogy majd egyedül visszatálal valahogy az iskolába. De leginkább a vészjósló árnyéktól akart megszabadulni, amely immár ellepte a mennyezetet, és lefelé csorgott a falakon. Luce felkapta a táskáját, és kiszaladt az éjszakába.

Egyenesen valakinek a karjába.

– Jól vagy?

Daniel!

– Hogyan találtál meg? – kérdezte Luce, és szégyentelenül a fiú vállába fúrta az arcát. Könnyek gyűltek benne, amelyekkel nem akart foglalkozni.

– Gyere! – mondta Daniel. – Tűnjünk el innen!

Luce anélkül, hogy visszanézett volna, a fiú kezébe csúsztotta a sajátját. Melegség futott végig a karjában és az egész testében. Majd hullani kezdtek a könnyei. Nem igazság, hogy ennyire biztonságban érzi magát, amikor az árnyékok még mindig olyan közel vannak.

Mintha még Daniel is feszült lett volna. Olyan gyorsan vonszolta végig Luce-t a parkolón, hogy a lány szinte csak rohanva tudott vele lépést tartani.

Nem akart visszanézni, amikor megérezte, hogy az árnyékok kiáradnak a bár ajtaján, és forni kezdenek a levegőben. De nem is volt rá szükség. Az árnyékok a feje fölé kúsztak, és elszívták az összes fényt, ami az útjukba akadt. Mintha az egész világ darabokra hullott volna szét, ott, Luce szeme előtt. Rothadó, kénes szag ragadt az orrába, rosszabb, mint amilyet valaha is érzett.

Daniel is felpillantott, majd összevonta a szemöldökét, de úgy festett, mintha csak arra próbálna visszaemlékezni, hol hagyta az autóját. De ekkor nagyon furcsa dolog történt. Az árnyékok hátrahőköltek, és fekete, hullámzó foltokban elforrtak. Luce hitetlenkedve hunyorított. Hogy csinálta ezt Daniel? Nem ő csinálta, vagy igen?

– Mi van? – kérdezte Daniel szórakozottan. Kinyitotta egy fehér Taurus kombi utasoldali ajtaját. – Valami nincs rendben?

– Nincs időm listát írni arról a rengeteg, rengeteg dologról, ami nincs rendben – felelte Luce, miközben besüppedt az ülésébe. – Nézd! – mutatott a bár bejárata felé.

A szűnyogháló éppen akkor tárult ki Cam előtt. Valószínűleg kiütötte a másik fickót, de nem úgy nézett ki, mint aki verekedett. Ökölbe szorította a kezét. Daniel elvigyorodott, és megcsóválta a fejét. Luce hiábavalóan döfködt a biztonsági öv csatjával a zárat, amíg Daniel oda nem nyúlt, és el nem tolta a kezét. Luce visszatartotta a lélegzetét, amikor Daniel ujjai végigsimítottak a hasán. – Trükkös szerkezet – suttogetta a fiú, miközben bedugta az övet.

Elindította az autót, és lassan, rükvercben kihajtott a parkolóból, kényelmesre véve a tempót a bár ajtaja előtt. Luce-nak egyetlen dolog sem jutott eszébe, amit Camnek mondhatna, de az tökéletesnek tűnt, amikor Daniel letekerte az ablakot, és egyszerűen csak annyit mondott: – Jó éjszakát, Cam!

– Luce – szólalt meg Cam az autó felé sétálva. – Ne csináld ezt! Ne menj el vele! Rossz vége lesz.

Luce nem bírt a szemébe nézni, mert tudta, hogy csak könyörgést látna benne, hogy jöjjön vissza. – Sajnálom.

Daniel ügyet sem vetve Camre, továbbhajtott. A mocsár felhősnek tűnt a félhomályban, és az előttük elterülő erdők még felhősebbnek.

– Még mindig nem árultad el, hogyan találtál meg itt – szólalt meg Luce. – És honnan tudad, hogy Cammel találkozom. És hogy hol szerezted ezt az autót.

– Miss Sophiáé – magyarázta Daniel, felkapcsolva a lámpát, miközben a fák összeértek felettük, és sűrű árnyékot vetettek az útra.

– Miss Sophia kölcsönadta neked az autóját?

– Ha az ember évekig él Los Angeles gettónegyedében – vont a vállát Daniel –, akkor, úgy fogalmaznék, felszed némi mágikus tehetséget az „autókölcsönzéshez”.

– Elloptad Miss Sophia autóját? – hüledezett Luce, azon töprengve, hogyan említené a könyvtáros ezt az új fejleményt az aktáiban.

– Vissza fogja kapni – felelte Daniel. – Különben is, nagyon lefoglalja a mai polgárháborús színelőadás. Valami azt súgja, észre sem fogja venni, hogy eltűnt.

Luce csak ekkor ébredt rá, mit visel Daniel. Végignézett a kék uniós egyenruhán, a mellkasán átlósan húzódó, nevetséges barna bőrszíjjal. Annyira félt az árnyékoktól, Camtól, az egész hátborzongató jelenettől, hogy még arra se jutott ideje, hogy megnézzze magának Danielt.

– Ne neved! – mondta a fiú, de ő maga is alig bírta visszafojtani a nevetést. – Valószínűleg az év legszörnyűbb Összejöveteléről sikerült meglógnod.

Luce nem tudott ellenállni: előrehajolt, és megpöckölte Daniel egyik gombját. – Kár – felelte délies tájszólással. – Éppen most mángoroltattam ki a Bál Szépe ruhámat.

Daniel ajka mosolyra húzódott, de utána felsóhajtott. – Luce... amit ma csináltál... a dolgok nagyon rosszul is alakulhattak volna. Tudod, ugye?

Luce az útra meredt, idegesen, hogy a hangulat ilyen hirtelen ismét elkomorodott. Egy fülesbagoly bámult vissza rá egy fáról.

– Nem akartam idejönni – felelte, ami igaz is volt. Majdnem úgy tűnt, mintha Cam csőbe húzta volna. – Azt kívánom, bár ne tettem volna – tette hozzá csendesén, azon töprengve, hol lehet most az árnyék. Daniel ököllel a kormányra csapott, amitől Luce összerezett. A fogát csikorgatta, és Luce utálta, hogy pont ő dühítette fel ennyire.

– Csak nem tudom elhinni, hogy pont vele kezdesz – jelentette ki a fiú.

– Nem is – tiltakozott Luce. – Csak azért jöttem el, hogy megmondjam neki... – Nem volt értelme. Cammel kezdeni! Ha Daniel tudná, hogy Pennel arra áldozzák a szabadidejük legnagyobb részét, hogy az ő családját kutatják... hát, akkor valószínűleg ugyanilyen, ideges lenne.

– Nem kell megmagyaráznod – legyintett Daniel. – Egyébként is az én hibám.

– A te hibád?

De Daniéli ekkorra már lekanyarodott az útról, és leállította az autót egy homokos ösvény végénél. Lekapcsolta a fényszórót, és kibámult az óceánra. A félhomályos ég sötét szilvakék színű volt, a hullámok tajtékja pedig szinte ezüstösen csillogott. A parti fű magas, magányos, fűtülő hangon csattogott a szélben. Egy csapat tépett sirály ült sorban a sétány korlátján, a tollúkbán kurkászva.

– Eltévedtünk? – kérdezte Luce.

Daniel nem válaszolt. Kiszállt az autóból, és becsapta az ajtót, a víz felé indult. Luce tíz borzasztó másodpercig várt, figyelve, ahogy a fiú sziluettje egyre kisebb lesz a lila félhomályban, mielőtt kiugrott az autóból, hogy kövesse. A szél az arcába csapta a haját. Hullámok nyaldosták a partot, kagylókat és hínárt ragadva magukkal. A levegő hűvösebb volt a víz mellett. Minden vad sószagot árasztott.

– Mi van most, Daniel? – Luce a fiú után szaladt a dűnéken. A homokban nehezebb volt sétálni. – Hol vagyunk? És hogy érted, hogy a te hibád?

Daniel Luce felé fordult. Olyan legyőzöttnek tűnt a gyűrött egyenruhahajlmezében, a búbanatos tekintetével. A hullámok üvöltése szinte túlharsogta a hangját. – Csak szükségem van egy kis időre, hogy gondolkozhassak.

Luce érezte, hogy ismét csomó gyűlik a torkába. Végre abbahagyta a sírást, de Daniel annyira megnehezíti ezt az egészet. – Akkor miért mentettél meg? Miért jöttél el egészen idáig, hogy összeszedj? Hogy aztán megint kiabálj velem és itt hagyj? – A fekete pólója szegélyébe törölte a szemét, amit csípni kezdett az ujjain lévő só. – Nem mintha ez különbözne attól, ahogy általában viselkedsz velem, de...

Daniel megpördült, és mindkét kezét a halántékára szorította. – Te ezt nem érted, Luce. – Megrázta a fejét. – Az a baj...hogy soha nem szoktad.

Semmi undokság nem volt a hangjában. Sőt, szinte túl kedves volt. Mintha Luce túl ostoba lenne ahhoz, hogy felfogjon számára nyilvánvaló dolgokat. Ettől a lány kikelt magából.

– Én nem értem? – kérdezte. – Én nem értem? Hadd meséljek valamit arról, amit értek. Azt hiszed, te annyira okos vagy? Én három

évet töltöttem teljes ösztöndíjjal az ország legjobb egyetemre felkészítő gimnáziumában. És amikor kirúgtak, külön kellett kérelmeznem – kérelmeznem! –, hogy ne töröljék a színjeles eredményeimet.

Daniel odébb indult, de Luce követte őt. Valahányszor Daniel elkerekült szemmel hátra lépett, ő előre. Valószínűleg megijesztette a fiút, és akkor mi van? Daniel ezt érdekelte minden egyes alkalomért, amikor leereszkedően beszélt vele.

– Beszélek latinul és franciául, és általános iskolában három egymást követő évben megnyertem a természettudományi vetélkedőt. – Ekkorra már a sétány korlátjának szorította a fiút, és vissza kellett fognia magát, nehogy elkezdje bökdösni a mellkasát a mutatóujjával. Még nem fejezte be.

– A vasárnapi keresztretjvényt is megoldom, néha kevesebb, mint egy óra alatt. Hibátlan az irányérzésem... bár ha fiúkról van szó, akkor nem mindig.

Nyelt egyet, és vett pár levegőt.

– És egy szép napon olyan pszichiáter leszek, aki tényleg meghallgatja a betegeit, és segít az embereken. Világos? Szóval ne beszélj úgy velem, mintha ostoba lennék, és ne mondd, hogy nem értek valamit, csak mert nem tudom dekódolni a szeszélyes, változékony, egyszer forró, egyszer hideg modorodat, ami őszintén szólva – nézett fel Danielre, és kiengedte a levegőt – nagyon sértő viselkedés.

– Letörölte a könnyeit, és dühös volt, amiért ennyire felhúzta magát.

– Fogd be! – válaszolta Daniel, de olyan lágyan és gyengéden, hogy Luce mindkettejüket meglepte azzal, hogy engedelmeskedett.

– Nem gondolom, hogy ostoba lennél. – Lehunyta a szemét. – Szerintem te vagy a legokosabb ember, akit ismerek. És a legkedvesebb. És – nyelt egyet, kinyitotta a szemét, hogy egyenesen a lányra pillantson – a leggyönyörűbb.

– Hogy mi van?

Daniel az óceánra nézett. – Csak annyira... belefáradtam ebbe – jelentette ki. És tényleg kimerült volt a hangja.

– Mibe?

Daniel Luce-ra pillantott, a lehető legszomorúbb arckifejezéssel, mintha valami nagyon értékeset veszített volna el. Ez az a Daniel, akit Luce ismer, bár azt nem tudta megállapítani, honnan vagy hogyan. Ez az a Daniel, akit... szeret.

– Megmutathatod – suttogta.

A fiú megrázta a fejét. De az ajka még mindig olyan közel volt Luce szájához. És a tekintete annyira csábító volt. Mintha azt szeretne volna, hogy Luce mutassa meg előbb. A lány teste remegett az idegességtől, miközben lábujjhegyre állt, és Daniel felé hajolt. A fiú arcára tette a kezét, Daniel pedig pislogott egyet, de nem mozdult. Luce lassan mozdult, annyira lassan, mintha félne megijeszteni őt, minden egyes másodpercben szinte maga is megrettent. És utána, amikor elég közel kerültek egymáshoz és szinte bandzsítani kezdtek, lehunyta a szemét, és az ajkát a fiúéra szorította.

Csak az ajkuk alig érezhető, pihekönnyűségű érintése kötötte őket össze, de Luce-t olyan tűz öntötte el, amelyet még soha nem érzett, és tudta, hogy több kell neki Danielből. Az egész. Túl nagy kérés lett volna, hogy a fiú is ugyanígy kívánja őt, hogy a karjába zárja, mint álmában már oly sokszor, hogy a félénk csókját egy erőteljesebbel viszonozza.

De megtette.

Izmos karja Luce derekára fonódott. Magához húzta a lányt, aki érezte, ahogy a testük tiszta vonala összekapcsolódik – a lábak a lábakba gabalyodnak, a csípő a csípőre, a mellkasuk együtt emelkedik. Daniel a korlátnak nyomta Luce hátát, ezzel is erőteljesebben szorítva magához, amíg Luce már mozdulni sem tudott, amíg pontosan oda nem került, ahol a lány lenni akart. És mindeközben ajkuk szenvedélyesen tapadt össze.

Majd elkezdte igazából csókolni Luce-t, először lágyan, visszafogott, csodálatos puszikkal a fülénél. Utána hosszan, édesen és gyengéden, végig az álla vonalán és le a nyakán, amitől a lány felnyögött, és hátradöntötte a fejét. Daniel könnyedén meghúzta a haját, mire Luce kinyitotta a szemét egy másodpercre, hogy meglássa az este első csillagait. Közelebb érezte magát a mennyországhoz, mint valaha.

Daniel végül visszatért az ajkához, és elképesztő intenzitással csókolt – az alsó ajkát szívogatta, majd végighúzta puha nyelvét a fogain. Luce nagyobbra nyitotta a száját, mohón vágyva arra, hogy a fiú még mélyebbre kerüljön benne, végre nem rettegett kimutatni, mennyire kívánja. Hogy a saját csókjának erejével viszonzozza Danielét. Homok volt a szájában és a lábujjain, a sós szélről libabőrös lett a karja, és a legcsodálatosabb bűvölet áradt a szívéből. Abban a pillanatban képes lett volna meghalni Danielért.

A fiú elhúzódott tőle, és úgy meredt rá, mintha mondani akarna valamit. Luce felmosolygott rá, és lágyan szájon csókolt. Szavakkal sem tudta volna pontosabban közölni a fiúval, hogy mit érez, mit akar.

– Még mindig itt vagy – suttogta Daniel.

– Elrángatni sem lehetne – nevetett Luce.

Daniel hátralépett, elkomorodott és eltűnt a mosolya. Járkálni kezdett Luce előtt, a kezével a homlokát dörzsölgette.

– Mi a baj? – kérdezte a lány, s könnyedén megcibálta a pulóvere ujját, hogy Daniel visszatérjen egy újabb csókra. A fiú végigsimított az ujjával az arcán, a haján, a nyakán. Mintha meg akarna győződni arról, hogy Luce nem csak egy álom.

Ez volt Luce első csókja? Úgy érezte, Trevort nincs joga beleszámolni, úgyhogy hivatalosan ez volt. És minden olyan tökéletesnek tűnt, mintha Danielnek szánták volna, a fiút pedig neki. Danielnek annyira... gyönyörű illata volt. A szája édes és gazdag. Magas volt, erős, és... a fiú kicsusszant a karjaiból.

– Hová mész? – kérdezte Luce.

Daniel térde megroggyant, és a fiú meggörnyedve dőlt a fakorlátnak, s az égre bámult. Olyannak tűnt, mint akinek nagyon fáj valami.

– Azt mondtad, elrángatni sem tudnának – szólalt meg csendesen. – De el fognak. Lehet, hogy csak késlekednek.

– Ők? Kicsodák? – kérdezte Luce, körbenézve a kihalt tengerparton.

– Cam? Őt szerintem elvesztettük.

– Nem. – Daniel elindult a sétányon. Reszketett. – Ez lehetetlen.

– Daniel!

– Be fog következni – suttogta a fiú.

– Kezdesz megijeszteni. – Luce a nyomába eredt, megpróbált lépést tartani vele. Mert hirtelen, bár nem akarta, kezdte megérezni, miről beszél a fiú. Nem Camról, hanem valami másról, egy másfajta veszélyről.

A gondolatai ködössé váltak. Daniel szavai az elméjébe hasítottak, és hátborzongatóan igaznak tündek, de a mögöttük lévő logikát nem tudta felidézni. Mintha egy villanást látna egy álomból, amelynek nem emlékszik az egészére.

– Beszélj, kérlek! – mondta. – Áruld el, miről van szó!

Daniel megfordult, az arca éppen olyan fehér volt, mint egy vadrózsa, a karját megadóan széttárta. – Nem tudom, hogyan állíthatnám meg – suttozta. – Nem tudom, mit tegyek.

TIZENHATODIK FEJEZET

KÉNYES EGYENSÚLY

LUCE AZ ÚTKERESZTEZŐDÉSBEN ÁLLT az északon lévő temető és a déli tó felé vezető ösvény között. Kora este volt, és az építkezésen dolgozó munkások már hazamentek. Fény szűrődött át a tornaterem mögötti tölgyek ágain, árnyékfoltokat vetve a tó irányában lévő gyepre. Az utóbbi csalogatta Luce-t. De ő tétovázott, merre menjen. Két levelet tartott a kezében. Az elsőt Camtól, amelyben a fiú bocsánatot kért, mint arra számított is, és kérlelte, hogy találkozzon vele iskola után, és beszéljék meg a történeteket. A másikat Danieltől kapta, s abban pusztán annyi állt, hogy „Találkozzunk a tónál”. Luce alig várta. Az ajka még mindig bizsergett az előző esti csóktól. Nem tudta kivenni a fejéből, ahogy Daniel a nyakát csókolja, és ujjai a hajában babrálnak.

Az éjszaka többi része ködösebb volt, mint ami azután történt, hogy leült Daniel mellé a parton. Ahhoz képest, hogy nem egészen tíz perccel korábban Daniel keze falta a testét, most szinte úgy tűnt, mintha félne megérinteni. Semmi sem tudta felrázni a fiút a kábulatból. Ugyanazt mormolta újra és újra: „biztosan történt valami. Valami megváltozott”, és fájdalmas tekintettel bámulta, mintha Luce tudná a választ, mintha lenne bármi fogalma arról, mit jelentenek a fiú szavai. Luce végül a vállának dőlve elaludt, az éteri tenger felé fordulva.

Amikor pár órával később felébredt, Daniel éppen a lépcsőn cipelte felfelé a szobájába. Luce megdöbbsent, hogy az egész hazautat átaludta

– és még jobban megdöbbsen a folyosó furcsa ragyogásán. Visszatért Daniel fénye.

Körülöttük minden abban a lágy, ultraviola fényben úszott. A többiek matricával teleragasztott fehér ajtaja neonszínű lett. A kopott linóleum is mintha ragyogott volna. A tetőre néző ablak lilán fénylett fel a halványsárga reggeli fény első sugarában. És mindez közvetlenül a vörösök üvegszeme előtt történt.

– Annyira lebuktunk – suttogta Luce idegesen, még mindig félálomban.

– A vörösök miatt nem aggódom – jelentette ki Daniel higgadtan. A szavai először megnyugtatónak tündek, de Luce később elgondolkozott a hangsúlyozásán: ha a vörösök miatt nem is aggódik Daniel, valami más miatt igen.

Miután a fiú lefektette az ágyára, könnyedén megcsókolta a homlokát, majd vett egy mély levegőt. – El ne tűnj nekem! – mondta Luce-nak.

– Ne reménykedj!

– Komolyan beszélek. – Daniel hosszan lehunyta a szemét. – Most pihend ki magad... de reggel, órák előtt keress meg! Beszélni akarok veled. Megígéred?

Luce megszorította a kezét, hogy odahúzza egy utolsó csókra. A kezébe fogta Daniel arcát, és beleolvadt. Ahányszor csak kinyitotta a szemét, Daniel őt nézte. És Luce imádta ezt.

A fiú végül elhátrált, Luce-t bámulva megállt az ajtóban, és a tekintetétől a lány szíve még mindig éppen olyan hevesen dobogott, mint az imént az ajkától. Amikor kisurran a folyosóra, és behúzza maga mögött az ajtót, Luce a lehető legmélyebb álomba merült.

Átaludta a reggeli óráit, kora délután ébredt, olyan érzéssel, mintha újjászületett volna és eleven lenne. Nem érdekelte, hogy nincs mentsége az iskolakerülésre. Csak amiatt aggódt, hogy átaludta a Daniellel való találkát. De amint tudja, megkeresi, és a fiú meg fogja érteni.

Két órákor, amikor végre eszébe jutott, hogy ehetne valamit, esetleg beugorhatna Miss Sophia vallástörténet – órájára, kellenlenül kimászott

az ágyból. Ekkor látta meg a két borítékot, amit az ajtaja alatt csúsztattak be.

Először le kell ráznia Camet. Ha előbb a tóhoz megy, akkor nem lesz képes otthagyni Danielt. Ha viszont először Camhez megy a temetőbe, akkor a vágya, hogy viszontlássa Danielt, elég bátorságot ad majd neki ahhoz, hogy kimondja Camnek azokat a dolgokat, amikhez korábban túl idegesnek bizonyult. És amit mondani akart előző este, mielőtt még minden olyan ijesztővé vált volna.

Luce leküzdötte a találkától való rettegését, és elindult az udvaron a temető felé. A kora este meleg volt, a levegő pedig ragacsos a nedvességtől. Ez is egy olyan bágyasztó este lesz, amikor a távoli tenger felől érkező szél nem élénkül fel annyira, hogy lehűtse a levegőt. Senki nem járt odakint, és az összes falevél mozdulatlan maradt. Olyan volt, mintha a Sword & Crossban egyedül Luce mozogna. A többiek nemrég végeztek a suliban, most terelik őket az ebédlőbe vacsorázni, és Penn – és talán mások is – valószínűleg azon töpreng, hol lehet Luce.

Amikor odaért a temetőhöz, Cam a mohos kapunak dőlve várta. A könyökét a cirádás, inda formájú vasoszlopokon nyugtatta, a vállá előreesett. Vastag, fekete bakancsa acélbetétjével egy pitypangot rugdosott. Luce még soha nem látta őt ilyen befelé fordulónak... Cam általában nagyon is érdeklődött a körülötte zajló világ iránt. De ezúttal még csak fel se nézett, amíg Luce közvetlenül elé nem ért. És amikor felnézett, az arca hamuszürke volt. A haja a fejére tapadt, és a lány meglepetten nyugtázta, hogy ráférne egy borotválkozás. A tekintete úgy vánszorgott végig Luce arcán, mintha a lány minden egyes vonásának megtekintése külön erőfeszítést igényelne tőle. Szétesettnek tűnt. Nem olyannak, mint akit megvertek, hanem mintha napok óta nem aludt volna.

– Eljöttél. – A hangja rekedt volt, de halványan mosolygott. Luce megropogtatta az öklét, arra gondolva, hogy az a mosoly hamar el fog tűnni. Bólintott, és megemelte a levelet.

Cam a keze után nyúlt, de Luce elhúzta a karját, s úgy tett, mintha szüksége lenne a kezére, hogy kisimítsa a szeméből a haját.

– Úgy gondoltam, biztos haragudni fogsz a tegnap este miatt – mondta Cam, miközben eltolta magát a kaputól. Tett pár lépést befelé a temetőbe, majd törökülésben leült egy rövid márványpadra a sírok első soránál. Letörölte róla a piszkot és az avart, majd megveregette maga mellett az üres helyet.

– Haragudni? – kérdezte Luce.

– Az emberek általában ezért rohannak ki bárokból.

Luce is leült vele szemben, szintén törökülésben. Innen fentről látta a temető közepén lévő hatalmas tölgyfa legfelső ágait, ahol Cammel piknikeztek, nagyon hosszúnak tűnő idővel azelőtt.

– Nem tudom – felelte Luce. – Sokkal inkább megdöbbsztem. Vagy összezavarodtam. Csalódtam.

Megborzongott a lepukkant fickó tekintetének emlékeitől, amikor a pasas megragadta, Cam öklének szédítő villanásától, a mélyfekete árnyékkupolától... – Miért vittél oda? Tudod, mi történt, amikor Jules és Phillip szöktek ki.

– Jules és Phillip idióták voltak, és minden lépésüket követték a karperecük segítségével. Nem csoda, hogy lebuktak. – Cam sötéten elmosolyodott, de nem Luce-ra. – Mi egyáltalán nem olyanok vagyunk, mint ők, Luce, higgy nekem! És egyébként is, nem egy újabb verekedésre vágytam. – Megdörzsölte a halántékát. – Egyszerűen csak nem bírtam, ahogy az a pasas beszélt veled, ahogy hozzád ért. Veled figyelmesen és óvatosan kell bánni, ezt érdemled. – Zöld szeme tágra nyílt. – És én akarok az lenni, aki hozzád érhet. Az egyetlen.

Luce a füle mögé gyűrte a haját, és vett egy mély levegőt. – Cam, te tényleg remek srácnak tűnsz...

– Jaj, ne. – Cam a tenyerébe temette az arcát. – Csak a „rázzuk le finoman” beszédet ne. Remélem, nem azt akarod mondani, hogy legyünk barátok.

– Nem akarsz a barátom lenni?

– Sokkal több akarok lenni egy barátnál – Cam, úgy köpte ki a „barát” szót, mintha valami mocsokság lenne. – Grigoriról van szó, igaz?

Luce érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Úgy gondolta, biztosan nem lehetett nehéz kitalálni, de annyira lefoglalták a saját érzelmei, hogy alig volt ideje elgondolkozni azon, mit gondolhat kettőjükről Cam.

– Te egyikünket sem ismersz igazán – állt fel és lépett odébb Cam –, de máris készen állsz arra, hogy válassz?

Beképzeltségre vall, hogy azt hiszi, még mindig a jelöltek között van, gondolta Luce. Különösen az előző este után. Azt hinnie, valamiféle versenyben áll Daniellel.

Majd Cam leguggolt Luce elé a padra. Az arca megváltozott – könyörgő lett és őszinte –, miközben a saját kezébe vette a lányét.

Luce meglepődött, hogy a fiú ennyire felzaklatta magát. – Sajnálom – mondta elhúzódva. – Egyszerűen csak megtörtént.

– Pontosan! Egyszerűen csak megtörtént. Mi is lehetett, hadd találjam ki... tegnap este valamiféle új, romantikus módon nézett téged. Luce, te elsieted a döntést, még mielőtt tudnád, mi forog kockán. Tudod... nagyon sok foroghat kockán. – Luce értetlen tekintete láttán felsóhajtott. – Én boldoggá tudnálak tenni.

– Daniel tesz engem boldoggá.

– Hogy mondhatasz ilyet? O még csak hozzád sem fog érni.

Luce lehunyta a szemét, miközben felidézte az ajkuk összefonódását a parton előző este. Ahogy Daniel karja köré kulcsolódott. Az egész világ olyan harmonikusnak, olyan biztonságosnak tűnt. De amikor kinyitotta a szemét, Daniel sehol nem volt. Csak Cam.

Megköszöri a torkát. – Dehogynem fog. Már megtette.

Felforrósodott arcát hűvös tenyerébe temette, de Cam észre sem vette. A keze ökölbe szorult.

– Részleteket!

– Semmi közöd hozzá, hogyan csókol Daniel. – Luce dühösen az ajkába harapott. Cam gúnyolódik rajta.

Cam felkacagott. – Ó? Annyit én is tudok, mint Grigori – mondta, miközben megemelte Luce kezét, és megcsókolta a kézfejét, mielőtt hirtelen elengedte volna.

– Egyáltalán nem ilyen volt – mondta Luce elfordulva.

– Akkor mit szólni ehhez? – Cam ajka végigsúrolta Luce arcát, mielőtt a lány eltolhatta volna.

– Tévedsz.

Cam megnyalta az ajkát. – Azt mondom, Daniel Grigori úgy csókolt meg, ahogy megérdemled? – A szénszínű tekintete kezdett baljóslatúvá válni.

– Igen – felelte Luce. – Az volt életem legjobb csókja. – És bár ez volt élete egyetlen csókja, Luce tudta, hogy ha hatvan vagy száz év múlva ismét megkérdezik, ugyanezt mondja.

– És mégis itt vagy – rázta a fejét Cam hitetlenkedve. Luce-nak nem tetszett az, amire a fiú célzott. – Csak azért jöttem el, hogy elmondjam neked az igazat rólam és Danielről. Hogy szóljak, hogy te és én...

Cam nevetésben tört ki, hangos, tompa kacagásban, ami végigvisszhangzott az üres temetőn. Olyan hosszan és erősen nevetett, hogy végül az oldalát fogva a könnyeit kellett törölgetnie a szeméből.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Luce.

– Fogalmad sincs – felelte Cam még mindig nevetve.

Cam „te ezt úgysem értenéd” hangsúlya nem különbözött túlságosan attól, ahogy Daniel beszélt előző éjjel, amikor szinte vigasztalhatatlanul ismételte, hogy „ez lehetetlen”. De Luce egészen másképp reagált Camre. Amikor Daniel kezdett bezárkózni, őt még jobban vonzotta hozzá valami. Még vitatkozás közben is jobban vágyott arra, hogy Daniellel legyen, mint valaha arra, hogy Cammel. De amikor Cam viselkedett vele úgy, mint egy kívülállóval, akkor megkönnyebbült. Nem akart közelebb kerülni a fiúhoz. Sőt, már így is túl közel érezte magát hozzá.

Elege lett. A fogát csikorgatva felkelt és a kapu felé indult, dühösen, amiért csak vesztegette az idejét.

De Cam utolérte, elébe ugrott, és elzárta az útját. Még mindig nevetett, de az ajkát harapdálva megpróbálta elfojtani. – Ne menj el! – kuncogta.

– Hagyj békén!

– Még nem.

Mielőtt még megállíthatta volna, Cam a karjába kapta a lányt. Luce felkiáltott és megpróbált kiszabadulni, de a fiú csak mosolygott.

– Engedj el!

– Grigorival eddig meglehetősen fej – fej mellett haladtunk, nem gondolod?

Luce rámeredt, és a kezét a mellkasának feszítette.

– Félreértesz – mondta Cam, közelebb húzva magához a lány arcát. Zöld szeme belefürödött, és Luce gyűlölte, amiért egy részét még mindig képes volt magával sodorni.

– Nézd, tudom, hogy a dolgok eléggé örülten alakultak az elmúlt pár napban – mondta Cam lehalkított hangon –, de fontos vagy nekem, Luce. Nagyon. Ne válaszd Danielt, mielőtt egyetlen csókot adnál nekem. – Luce megérezte, hogy szorosabbá válik az ölelése, és hirtelen megrémült. Senki nem látta őket az iskolából, és senki nem tudta, hol van Luce.

– Az semmin nem változtatna – közölte a fiúval higgadtságot erőltetve.

– A kedvemért? Tegyéél úgy, mintha egy katona lennék, és az utolsó kívánságomat teljesítenéd. Ígérem, csak egy csókról lesz szó.

Luce gondolatai Danielhez szálltak. Elképzelte, amint a fiú ott várja a tónál, és azzal foglalja el magát, hogy kavicsokkal kacsázik a tavon, amikor pedig őt kellene a karjában tartania. Nem akarta megcsókolni Camet, de mi van, ha Cam tényleg nem fogja elengedni? Ez a csók olyan kicsi, jelentéktelen semmiség lenne. így szabadulhat a legkönnyebben. És utána rohanhat Danielhez. Cam megígérte.

– Csak egyetlen csók...– kezdte mondani, de Cam szája már az övére is tapadt.

Luce második csókja két nap alatt. Míg Danielé éhes volt, és szinte elkeseredett, Cam gyengéden és túl tökéletesen csókolta, mintha több száz lányon gyakorolt volna előtte.

És Luce mégis érezte, hogy valami növekedni kezd benne, reagálni akart, s a harag, amit alig pár másodperccel korábban még érzett, a semmibe oszlott. Cam még mindig hátradöntve tartotta, a térdére támasztva. Luce biztonságban érezte magát az erős, ügyes kezek között.

És nagy szüksége volt erre a biztonságra. Tudta, hogy megfeledkezett valamiről, valakiről... kiről? Nem emlékezett. Csak a csók létezett, a fiú ajka, és...

Hirtelen érezte, hogy zuhanni kezd. Olyan erővel csapódott a földre, hogy elállt a lélegzete. Miközben felkönyökölt, látta, amint pár centiméternyire tőle Cam arccal előre a földre zuhan. Önkéntelenül is elfintorodott. A kora esti napfény két alakot világított meg a temetőben.

– Még hányszor akarod megrontani ezt a lányt? – hallotta meg Luce a délies tájszólást. *Gabbe?* A lenyűgő napba pislogva felnézett. Gabbe és Daniel.

Gabbe odarohant, hogy talpra segítse, de Daniel még csak rá sem nézett.

Luce átkozni kezdte magát. Nem tudta eldönteni, mi a rosszabb – hogy Daniel meglátta, amint Cammel csókolózik, vagy hogy – ebben biztos volt – ismét összeverekedik Cammel.

Cam felállt és feljük fordult, oda sem figyelve Luce-ra. – Rendben, ezúttal melyikötök következik? – vicsorogta.

Ezúttal?

– Én – lépett előre Gabbe csípőre tett kézzel. – Az előbbi csak szeretetteljes maflás volt ahhoz képest, amit kapsz, Cam, édesem. Mit tudsz tenni ellene?

Luce megrázta a fejét. Gabbe biztosan csak viccel. Ez biztos valami játék. De Cam láthatóan nem találta viccesnek. Kivillantotta a fogait, feltúrta az ingujját, megemelte az öklét és előrelépett.

– Megint, Cam? – korholta Luce. – Nem verekedtél még eleget a héten? – És mintha ez nem lenne elég, most ráadásul egy lányt akar megütni. Cam féloldalas mosolyt vetett rá. – A jó dolgok hármásával jönnek – felelte rosszindulattól csöpögő hangon. Abban a pillanatban fordult vissza, amikor Gabbe állon rúgta. Luce hátraiszkolt, amikor Cam elesett. A szemét szorosan összezárta, és az arcát markolásza. Gabbe éppen olyan szenvtelennek tűnt felette állva, mintha csak egy tökéletes barackos lepényt húzott volna ki a sütőből. Lepillantott a körmére, és felsóhajtott.

– Kár, hogy pont most kell elkalapáljalak, amikor éppen megcsináltam a körmömet. Hát, ez van – mondta, majd többször gyomron rúgta Camet, olyan élvezettel, mint egy kisgyerek, aki nyeresre áll egy számítógépes játékban.

Cam feltápaszkodott. Guggoló ülésben, arcát két térde közé bújtatva nyögdécselt és fulladozott fájdalomában. Luce felállt, és Gabbe-ről Camre nézett, majd vissza, képtelenül arra, hogy értelmezze a látottakat. Cam kétszer akkora volt, mint a lány, de láthatóan Gabbe kezében volt az irányítás. Tegnap láthatta, ahogy Cam elveri azt a nagydarab fickót a bárban. Előtte pedig, a könyvtárnál, Daniel és Cam egyforma erősnek tűntek. Luce csodálva bámulta

Gabbe-et, hajában a szivárványszín gumival, amivel összefogta a lófarkát. Ekkorra már a földhöz szorította Camet, és hátracsavarta a karját. – Megadod magad? – gúnyolódott. – Csak mondd ki a varázsszót, édesem, és elengedlek.

– Soha – köpött Cam a földre.

– Reménykedtem benne, hogy ezt fogod mondani – felelte Gabbe, és teljes erőből a sárba nyomta a fiú fejét.

Daniel Luce nyakára tette a kezét. A lány nekidőlt, majd hátrapillantott, rettegve az arckifejezésétől. A fiú most biztosan utálja őt.

– Annyira sajnálom – suttogta. – Cam, ő...

– Miért jöttél ide, találkozni vele? – Danielnek megbántott volt a hangja, ugyanakkor dühös is. Elkapta Luce állát, és kényszerítette, hogy ránézzen. Az ujjai fagyosnak tűntek. A szeme lila volt, minden szürkeség nélkül.

Luce ajka megrándult. – Azt hittem, elboldogulok. Egyenes akartam lenni vele, hogy te és én együtt lehessünk, és ne kelljen aggódnom semmi miatt. – Daniel felhorkant, és Luce ráébred, milyen ostobán hangzik, amit mondott.

– Az a csók... – Ki akarta köpni a szájából. – Hatalmas hiba volt.

Daniel lehunyta a szemét és elfordult. Kétszer is kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, majd meggondolta magát. A hajába markolt, és

megingott. Luce attól tartott, hogy mindjárt elsírja magát. Végül a karjaiba kapta a lányt.

– Haragszol rám? – Luce a mellkasába temette az arcát, és beszívta a bőre édes illatát.

– Csak örülök, hogy még időben ideértünk.

Cam nyöszörgésére mindketten odapillantottak. Majd elfintorodtak. Daniel megfogta Luce kezét, és megpróbálta őt elhúzni, de Luce nem tudta levenni a szemét Gabbe-ről, aki a könyöke satujába fogta Cam fejét, és még csak nem is lihegett. Cam legyőzöttnek és szánalmasnak tűnt. Ez egyszerűen nem volt logikus.

– Mi folyik itt, Daniel? – suttozta Luce. – Hogyan képes Gabbe elverni Camet? Miért hagyja ezt Cam?

Daniel félig felsóhajtott, félig felkacagott. – Nem hagyja. Amit most látunk, az csak egy apró szelete annak, amire ez a lány képes.

Luce megrázta a fejét. – Nem értem. Hogyan...

Daniel megsimogatta az arcát. – Eljössz velem sétálni? – kérdezte. – Megpróbálom megmagyarázni neked a dolgokat, de azt hiszem, jobb, ha ehhez leülünk.

Luce maga is szeretett volna elmagyarázni pár dolgot Danielnek. Vagy, ha nem is elmagyarázni, de legalább bedobni a beszélgetésbe, hogy megfigyelhesse, mutat – e a fiú arra utaló jeleket, hogy szerinte Luce teljesen, visszavonhatatlanul megőrült. Ott van például az a lila fény. És az álmai, amiknek nem tudott – nem akart – gátat vetni.

Daniel a temetőnek egy olyan része felé vezette, amit Luce még soha nem látott. A tiszta, sík tisztáson két barackfa nőtt egymással össze. A két egymás felé hajló törzs egy szív alakját rajzolta ki. Daniel odavezette a furcsa, göcsörtös ágak alá, és megfogta a kezét, majd végigsimított rajta a sajátjával.

A tücskök ciripelését leszámítva csendes volt az este. Luce úgy képzelte, mindenki más az ebédülőben van. Krumplipürét szednek a tányérjukba, sűrű, szobahőmérsékletű tejet isznak szívószállal. Olyan volt, mintha hirtelen egy teljesen más létsíkra kerültek volna Daniellel. Minden olyan távolinak tűnt, leszámítva a fiú kezét a sajátján, a lenyugvó nap fényében csillogó haját, a meleg, szürke szemét.

– Nem tudom, hol kezdjem – mondta Daniel, miközben erősebben kezdte masszírozni Luce ujjait, mintha kisajtolhatná belőlük a választ. – Olyan sok mindent el akarok mondani neked, és ügyesen kell csinálnom.

Bármennyire is szeretne volna, hogy Daniel egyszerűen csak szerelmet valljon, Luce tudta, hogy nem ez következik. A fiú valami nehezét akar neki elmondani, valamit, ami sok mindent megmagyarázhat vele kapcsolatban, ugyanakkor lehet, hogy nehéz lesz végighallgatni.

– Nem akarsz esetleg azt a „van egy jó és egy rossz hírem” módszert kipróbálni? – javasolta.

– Jó ötlet. Melyiket szeretnéd először?

– A legtöbben a jót akarják előbb hallani.

– Lehet – felelte Daniel. – De te világokra vagy a legtöbb embertől.

– Oké, akkor halljuk a rossz hírt.

Daniel az ajkába harapott. – Akkor ígérd meg, hogy nem hagyysz itt, mielőtt elárulhatnám a jót is.

Luce nem tervezett ilyesmit. Most semmiképpen, hogy a fiú végre már nem menekült előle. Most nem, hogy végre esetleg választ tud adni arra a rengeteg kérdésre, amiken Luce hetek óta megszállottan törte a fejét.

Daniel a mellkasára emelte Luce tenyerét, és a szívére szorította. – Igazat fogok neked mondani – jelentette ki. – Nem fogsz hinni nekem, de megérdemled, hogy tudd. Még akkor is, ha belehalsz.

– Oké. – Luce belsejében egy nyers fájdalomcsomó keletkezett, és reszketni kezdett a térde. Örült, hogy Daniel leültette. A fiú járkálni kezdett, majd vett egy mély lélegzetet. – A Bibliában...

Luce felnyögött. Nem tehetett róla, de kirázta a hideg a szentbeszédektől. Egyébként is, ő kettőjükéről szeretett volna beszélgetni, nem valami morális paraboláról. A Biblia nem fog választ adni a Daniellel kapcsolatos kérdéseire.

– Csak hallgass végig! – vetett rá a fiú egy szemrehányó pillantást. – Emlékszel, hogy a Bibliában Isten milyen nagy ügyet csinál abból, hogy

mindenkinék tiszta szívből kell őt szeretnie? Hogy ennek a szeretetnek feltétlennek és felülmúlhatatlannak kell lennie?

Luce megvonta a vállát. – Rémlík.

– Nos... – Daniel mintha a megfelelő szavakat kereste volna. – Ez az igénye nem csak az emberekre vonatkozik.

– Hogy érted? Ki másra? Az állatokra?

– Néha még azokra is – felelte Daniel. – Például a kígyókra. Őt elátkozta, miután a kígyó elcsábította Évát. Büntetésből mindörökre a földön kell kúsznia.

Luce megborzongott, amikor eszébe jutott Cam. A kígyó. A piknikjük. Az a nyaklánc. Megdörzsölte a tiszta, csupasz nyakát, és örült, hogy megszabadult tőle.

Daniel végighúzta az ujjait a haján, az álla vonalán és a nyakgödrén. Luce felsóhajtott a gyönyörűségtől.

– Csak azt akarom mondani... azt hiszem, úgy is lehet fogalmazni, hogy én is el vagyok átkozva, Luce. Már nagyon-nagyon hosszú ideje. – Daniel úgy beszélt, mintha még a szavak íze is keserű lenne. – Egyszer meghoztam egy döntést, egy olyan döntést, amiben hittem... amiben még mindig hiszek, noha...

– Nem értem – felelte Luce a fejét rázva.

– Hát persze hogy nem – sóhajtotta Daniel, miközben leereszkedett a földre a lány mellé. – És az eddigi tapasztalataim alapján nem vagyok túl jó abban, hogy elmagyarázzam neked. – Megvakarta a fejét, és lehalkította a hangját, mintha csak magának beszélne. – De nem tehetek mást, mint hogy megpróbálom. Nesze semmi.

– Oké – felelte Luce. Daniel kezdte összezavarni, noha szinte még semmit nem mondott. De Luce próbált kevésbé elveszettnek tűnni, mint amilyen volt.

– Szerelmes leszek – magyarázta a fiú, miközben megfogta Luce kezét, és erősen szorította. – Újra és újra. És minden egyes alkalommal katasztrofális véget ér a dolog.

– Újra és újra. – Luce rosszul lett ezektől a szavaktól. Lehunyta a szemét, elhúzta a kezét. Daniel ezt már mondta neki. A tónál. Hogy voltak szakításai. Megégette magát. Miért hozza most fel azokat a

lányokat? Ez akkor is fájt Luce-nak, és most még jobban, mint egy éles szúrás a bordái közé. Daniel megszorította az ujjait.

– Nézz rám! – könyörgött. – Most jön a neheze.

Luce kinyitotta a szemét.

– Az, akibe beleszeretek, mindig te vagy.

Luce eddig visszatartotta a lélegzetét, de most egy éles, metsző nevetés formájában tört ki belőle.

– Persze, Daniel – mondta, és fel akart állni. – Hú, te tényleg el vagy átkozva. Ez rettenetesen hangzik.

– Hallgass meg! – Daniel olyan erővel húzta vissza, hogy Luce vállá lüktetni kezdett. A fiú szeme lilán villogott, és láthatóan kezdett dühbe gurulni. Hát, ezzel ő is így volt. Daniel felpillantott a barackfákra, mintha tőlük várna segítséget. – Könyörgöm, engedd, hogy megmagyarázzam! – A hangja megremegett. – Nem az a baj, hogy szeretlek téged.

Luce mély levegőt vett. – Hanem? – Kényszerítette magát, hogy meghallgassa Danielt, hogy erős maradjon, és ne érezze magát megbántva. Daniel éppen eléggé összetörtnek tűnt mindkettejük helyett.

– Én örökké élhetek – jelentette ki a fiú.

Körben a fák megzörrentek. Luce észrevett egy nagyon halvány árnyékpatakot a szeme sarkából. Nem azt a beteges, mindent felemésztő fekete örvényt, mint előző este a bárban, csak egy figyelmeztetést. Az árnyék megtartotta a távolságot, hűvösen kavargott a sarokban, de várakozott. Luce-ra. Jéghidegséget érzett a csontjaiban. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami hatalmas, éjsötét dolog, valami végleges indult útnak.

– Elnézést – mondta, miközben visszarántotta a tekintetét Danielre. – Nem tudnád, uhm, megismételni?

– Én örökké élhetek – ismételte meg Daniel. Luce még mindig nem értette, de a fiú folytatta, csak úgy ömlöttek a szájából a szavak. – Élhetek, és végignézhetem, ahogy a kisbabák megszületnek, felnőnek és szerelmesek lesznek. Ahogy nekik is kisbabáik születnek, majd megöregszenek. Látom, ahogy meghalnak. Arra vagyok ítélve, Luce, hogy ezt újra és újra végignézzem. Mindenki ez történik, rajtad

kívül. – A tekintete üvegessé vált. A hangja suttogássá halkult. – Te nem szerethetsz bele senkibe...

- De... – súgta vissza Luce – ...én...beleszerettem valakibe.
- Neked nem lehet kisbabád, és te nem öregedhetsz meg, Luce.
- Miért nem?
- Te tizenhét évenként ismét megjelenesz.
- Kérlek...

– Találkozunk. Mindig találkozunk, valahogy mindig egy helyre kerülünk, akárhova is megyek, bármennyire is próbálok eltávolodni tőled. Soha nem számít. Te mindig megtalálsz.

Daniel immár lefelé bámult, az ökölbe szorított kezére, mintha meg akarna ütni valamit, de képtelenül arra a valamire emelni a tekintetét.

- És amikor találkozunk, mindig belém szeretsz...
- Daniel...

– Én megpróbálhatok ellenállni neked, vagy elmenekülni előled, vagy mindent megtenni, hogy ne reagáljak rád, de ez cseppet sem számít. Te belém szeretsz, én pedig engedek neked.

- És ez olyan szörnyű?
- Ebbe te belehalsz.

– Hagyd abba! – kiáltott fel Luce. – Mivel próbálkozol? El akarsz ijeszteni?

- Nem – horkantott fel Daniel. – Az úgysem sikerülne.

– Ha nem akarsz velem lenni... – mondta Luce, abban reménykedve, hogy ez csak egy nagyon kidolgozott vicc, minden szakítás duma legteteje, nem pedig az igazság. Ez nem lehet az igazság –, akkor kitalálhattál volna egy hihetőbb történetet is.

– Tudom, hogy nem vagy képes hinni nekem. Ezért nem mondhattam el egészen mostanáig, amikor viszont muszáj. Mert azt hittem, hogy értem a szabályokat, és... csókolóztunk, és most már semmit nem értek.

Luce visszaemlékezett az előző esti szavaira: *nem tudom, hogyan állíthatnám meg. Nem tudom, mit tegyek.*

- Mert megcsókoltál.

Daniel bólintott.

– Te csókoltál meg, és amikor vége lett, meglepődtél.

Daniel bólintott, és volt benne annyi jóérzés, hogy egy kicsit büntudatosnak tűnjön.

– Te csókoltál meg – folytatta Luce a megoldást keresve a rejtélyre – , és azt hitted, nem fogom túlélni?

– A korábbi tapasztalataimra hagyatkozva – felelte Daniel rekedtesen. – Igen.

– Ez örülség – állapította meg Luce.

– Ezúttal nem a csókról van szó, hanem arról, amit jelent. Vannak életek, ahol megcsókolhatjuk egymást, de a legtöbben nem. – Megcsókolta Luce arcát, és a lánynak harcolnia kellett a kellemes érzés ellen, ami ettől eltöltötte. – Azt kell mondanom, nekem jobban tetszenek azok az életek, ahol csókolózhatunk. – Daniel lesütötte a szemét. – Bár ettől még nehezebb, amikor elveszítelek.

Luce haragudni akart a fiúra. Azért, hogy ilyen bizarr történeteket talál ki, amikor éppen ölelkezniük kellene. De az agya egyik zugában motoszkálni kezdett valami, és azt súgta, most ne szaladjon el Daniel elől, hanem maradjon ott, és hallgasson meg mindent, amit lehet.

– Amikor elveszítesz – ízlelgette a szavakat. – Az hogy történik? És miért?

– Az tőled függ, attól, hogy mennyire emlékszel a múltunkból, hogy mennyire ismertél meg, hogy ki vagyok. – Daniel vállat vonva az ég felé dobta a karját. – Tudom, ez rettenetesen...

– Örülten hangzik?

Daniel elmosolyodott. – A „homályosan” szót akartam használni. De nem próbálok rejtegetni előled semmit. Csak annyi, hogy ez nagyon, nagyon kényes téma. A múltban te néha már az ilyen beszélgetések során is...

– Meghaltam?

– Azt akartam mondani, hogy „összetörted a szívem”.

Daniel láthatóan nagyon szenvedett, és Luce szerette volna megvigasztalni. Érezte, hogy kifelé kívánczik valami, a mellkasából, de nem engedhetett neki. Ekkor érezte meg, hogy Daniel tud a lila fényről. Hogy ő tehet róla.

– Mi vagy te? – kérdezte. – Valamiféle...

– A földön vándorlok, folyamatosan annak a tudatában, hogy te meg fogsz érkezni. Régebben kerestelek is. De később, amikor bujkálni kezdtem előled – a szívfájdalom elől, amiről tudtam, hogy elkerülhetetlen –, akkor te találtál rám. Nem telt hosszú időbe rájönnöm, hogy tizenhét évenként érkezel meg.

Luce tizenhetedik születésnapja augusztus végén volt, két héttel azelőtt, hogy beiratkozott a Sword & Crossba. Szomorú ünneplés volt, csak Luce vett rajta részt, a szülei, és egy bolti torta. A biztonság kedvéért nem tettek rá gyertyákat. És a családja? Vajon ők is visszatérnek tizenhét évente?

– Még ahhoz sem telt el elég idő, hogy túltegyem magam a legutóbbi alkalmon – folytatta Daniel.

– Szóval tudtad, hogy jönni fogok? – kérdezte Luce kételkedve. Daniel komolynak tűnt, de Luce még mindig nem tudott hinni neki. Nem akart.

Daniel megrázta a fejét. – A napot nem, amikor megjelenysz. Ez nem így működik. Nem emlékszel, hogy reagáltam, amikor először megláttalak? Az első pár másodpercben mindig olyan mámoros leszek. Megfeledkezem magamról. Utána eszembe jut minden.

– Igen – felelte Luce lassan. – Elmosolyodtál, utána meg... ezért intettél be nekem?

Daniel összevonta a szemöldökét.

– De ha ez minden tizenhét évben előfordul, ahogy mondtad – folytatta Luce –, akkor te mégiscsak tudtad, hogy jövök. Valamilyen értelemben tudtad.

– Ez bonyolult, Luce.

– Láttalak aznap, még mielőtt észrevettél volna. Rolanddal nevetgáltél az Augustine előtt. Olyan hangosan nevettek, hogy féltékeny lettem. Ha mindezt tudtad, Daniel, ha annyira okos vagy, hogy képes vagy megjósolni, mikor fogok eljönni, és mikor halok meg, és milyen nehéz lesz neked ez az egész, akkor hogy nevethtél úgy? Nem hiszek neked – mondta Luce, miközben érezte, hogy remeg a hangja. – Egy szavadat sem hiszem.

Daniel gyengéden a szemére nyomta a hüvelykujját, hogy letöröljön egy könnyecseppet. – Ez annyira gyönyörű kérdés, Luce. Imádom, hogy feltetted, és azt kívánom, bár jobban el tudnám magyarázni. Csak ennyit mondhatok: csak úgy lehet túlélni az örökkévalóságot, ha képes vagy minden pillanatát kiélvezni. És én ezt csináltam.

– Az örökkévalóság – ismételte meg Luce. – Még egy dolog, amit én nem érthetek.

– Az nem számít. Most már nem tudok úgy nevetni. Amikor megjelenysz, az mindig letaglóz.

– Semmi értelme nincs annak, amit mondasz – jelentette ki Luce, aki szeretett volna elmenni, mielőtt túlságosan besötétedik. De Daniel sztorija annyival több volt egyszerű értelmetlenségnél. Luce amióta betette a lábát Sword & Crossba, félig – meddig azt hitte, hogy megőrült. Az elmebaja azonban elhalványult Danielé mellett.

– Nincs kézikönyv, ahhoz, hogyan magyarázza el az ember ezt a... dolgot a lánynak, akit szeret – panaszkolta Daniel, miközben beletúrt a hajába. – Nagyon igyekszem. Azt akarom, hogy higgy nekem, Luce. Mit kell ehhez tennem?

– Találj ki egy másik mesét! – felelte a lány keserűen. – Valami jobb kifogást.

– Te magad mondtad, hogy úgy érzed, mintha ismernél. Én megpróbáltam ezt letagadni, ameddig csak tudtam, mert tisztában voltam vele, hogy ez lesz.

– Persze, úgy éreztem, mintha ismernélek – felelte Luce. A hangja csupa rettegés volt. – Mondjuk a boltból, vagy egy nyári táborból, vagy ilyesmi. Nem egy *korábbi* életemből. – Megrázta a fejét. – Nem... ez nem megy.

Befogta a fülét. Daniel elvette róla a kezét.

– És a szíved mélyén mégis tudod, hogy igaz. – Megfogta Luce térdét, és mélyen a szemébe nézett. – Tudtad, amikor követtelek a Corcovado tetejére Rióban, amikor közről is meg akartad nézni a szobrot. Tudtad, amikor három verejtékes kilométeren át cipeltelek a Jordán folyóig, miután rosszul lettél Jeruzsálem mellett. Mondtam neked, hogy ne egyél abból a datolyából. Tudtad, amikor az ápolónőm

voltál abban az olasz kórházban az első világháború alatt, és előtte, amikor a te pincédben bújtam el Szentpétervárott a cár meggyilkolásakor. Amikor felmáztam a kastélyod tornyába Skóciában a Reformáció alatt, és amikor körbe-körbe táncoltunk a király koronázási bálján Versailles-ban. Te voltál az egyetlen nő, aki feketét viselt. Volt az a művésznegyed a Quintana Rooban, és a tüntetés Cape Townban, ahol mindketten a zárkában töltöttük az éjszakát. A Globe Színház megnyitója Londonban. Nekünk volt a legjobb páholyunk ott. És amikor a hajóm elsüllyedt Tahitiban, te ott voltál, éppen úgy, mint amikor fogoly voltam Melbourne-ben, és zsebtolvaj a tizennyolcadik századi Nimes-ben, vagy szerzetes Tibetben. Mindig, mindenhol felbukkansz, és előbb vagy utóbb megérzed mindazt, amit most elmondtam. De most nem vagy hajlandó elfogadni azt, amiről érzed, hogy ez az igazság.

Daniel elhallgatott, hogy levegőt vegyen, és üveges szemekkel elnézett Luce mellett. Majd odanyúlt, a lány térdére szorította a kezét, amitől benne ismét fellángolt az a tűz. Lehunyta a szemét, és amikor kinyitotta, Daniel kezében ott volt a legtökéletesebb fehér vadrózsza. Szinte fénylett. Luce körülnézett, honnan szedhette a fiú, de körülöttük csak gaztengert és rothadó hullott gyümölcsöket látott. Együtt fogták a rózsát.

– Akkor is tudtad, amikor fehér rózsát szedtéél mindennap egy hónapig azon a nyáron Helstonban. Arra emlékszel? – meredt rá Daniel, mintha megpróbálna belelátni. – Nem – sóhajtott fel rögtön. – Hát persze hogy nem. Irigyellek ezért.

De miközben kimondta, Luce bőre átmelegedett, mintha azokra a szavakra reagálna, amiket az agya nem tud hova tenni. Egy része már semmiben nem volt biztos.

– Csak azért csinálom mindezt – folytatta Daniel odahajolva, hogy összeérjen a homlokuk –, mert te vagy a szerelmem, Lucinda. Számomra csak te létezel. – Luce alsó ajka remegni kezdett. A keze elernyedtt Danielében. A virágszirmok lehullottak az ujjai közül a földre.

– Akkor miért tűnsz olyan szomorúnak?

Ez az egész túl sok volt ahhoz, hogy fel tudja dolgozni. Luce elhúzódott Danieltől, majd felállt, és leseperte a leveleket és a fűszálakat a farmerjáról. Szédült. Lehetséges, hogy már élt korábban is?

– Luce...

Luce elhessegette a fiút. – Azt hiszem, most el kell mennem valahova egyedül, és le kell feküdnöm. – Egy barackfának támaszkodott. Gyengének érezte magát.

– Nem vagy jól – állapította meg Daniel, miközben felállt, és megfogta a kezét.

– Nem.

– Annyira sajnálom – sóhajtott fel Daniel. – Nem tudom, mire számítottam, mi lesz, ha elmondom. Nem kellett volna...

Luce soha nem gondolta volna, hogy eljön az a pillanat, amikor meg akar szabadulni Danieltől, de most muszáj volt. A fiú pillantásából látta, hogy azt szeretné, ha Luce azt mondaná, majd később találkoznak, hogy majd alaposabban megbeszéljük a dolgokat, de már nem volt biztos benne, hogy ez jó ötlet. Minél többet mondott Daniel, annál jobban érezte, hogy valami ébredezni kezd benne – valami, amire nem biztos, hogy fel van készülve. Már nem érezte magát örültnek, és Daniel elmebájában sem volt biztos. Bárki másnak egyre értelmetlenebbnek tűnt volna a fiú magyarázata, ahogy egyre több részletet feltárt, Luce azonban azt találgatta, mi van, ha Daniel szavai olyan válaszok, amelyek megmagyarázzák az egész életét? Nem tudta. Jobban rettegett, mint életében valaha.

Kiszabadította a kezét, és elindult a szobája felé. Pár lépéssel odébb megállt, és lassan megfordult.

Daniel nem mozdult. – Mi az? – kérdezte felszegett állal.

Luce ott maradt, ahol megállt, biztonságos távolságra a fiútól. – Megígértem, hogy addig itt maradok, amíg el nem mondd a jó hírt is.

Daniel arca egy szinte – mosolyba váltott. De volt valami ingerültség is benne. – A jó hír az – hallgatott el, hogy gondosan megválassza a szavait –, hogy megcsókoltalak, és még mindig itt vagy.

TIZENHETEDIK FEJEZET

NYITOTT KÖNYV

LUCE LEVETETTE MAGÁT AZ ÁGYRA, amitől a fáradt rugók megugrottak. Miután elszabadult a temetőből – Danieltől –, gyakorlatilag futva tette meg az utat a szobájába. Még azzal sem fáradt, hogy felkapcsolja a villanyt, úgyhogy megbotlott a székben, és alaposan beütötte a lábujját. Összegömbölyödött, és a fájós lábát markolászta. A fájdalom legalább kézzelfogható dolog volt, amivel meg tudott küzdeni, józan, evilági valami. Örült, hogy végre egyedül lehet.

Valaki bekopogott az ajtaján.

Egyszerűen nem hagyják békén.

Luce nem válaszolt a kopogtatásra. Senkit nem akart látni, és bárki is legyen az, értsen a célzásból.

Újabb kopogtatás. Zihálás, allergiásan harákoló torokköszörülés.

Penn.

Most nem képes Pennel találkozni. Örültnek tűnne, ha megpróbálná elmagyarázni mindazt, ami az elmúlt huszonnégyszáz órában történt vele, vagy tényleg megőrülne, ha megpróbálna normálisnak tűnni, és mindent magába fojtani.

Luce végül hallotta, ahogy Penn léptei elhálnak a folyosón. Eleresztett egy megkönnyebbült sóhajt, amiből aztán elnyújtott, magányos sírás lett. Luce Danielt akarta hibáztatni, amiért felszabadította benne ezt a túlradó érzelmet, és egy másodpercre megpróbálta elképzelni az életét nélküle. Csakhogy ez lehetetlenség.

Mint azt elképzelni, milyen volt először megpillantani egy házat, ahol aztán az ember évekig lakott. Daniel ennyire beléívdott. És most ki kellett találnia, hogyan birkózzon meg azokkal a különös dolgokkal, amiket a fiú aznap mesélt neki. De a gondolatai folyton visszakóboroltak azokra a momentumokra, amiket Daniel a közös múltjukról mesélt. Lehet, hogy Luce nem volt képes konkrétan visszaemlékezni az említett pillanatokra, vagy a szóban forgó helyekre, de furcsa módon egyáltalán nem döbbsentették meg a hallottak. Az egész olyan ismerősnek tűnt. Például mindig is megmagyarázhatatlan utálatot érzett a datolya iránt. Már a látványától is rosszul lett. Végül azt mondta, hogy allergiás rá, hogy az anyja bele ne csempéssze a süteményeibe. És egészen kiskorától fogva könyörgött a szüleinek, hogy vigyék el Brazíliába, noha soha nem tudta elmagyarázni, miért akar odamenni. A fehér vadrózsák. Daniel vitt neki egy csokorral a könyvtártűz után. Mindig is olyan különösnek tunktek, mégis ismerősnek.

Az ablak mögött szénfekete volt az ég, pár fehér felhőfoszlánnyal. Luce szobája sötét volt, de az ablakpárkányán lévő virágok ragyogtak a félhomályban. Már egy hete ott álltak a vázában, és még egyetlen szirmuk sem hullott le.

Luce felült, és beszívta az édes illatukat.

Nem hibáztathatja Danielt. Igen, örült dolgokat mondott, ugyanakkor igaza is volt – Luce kereste őt újra és újra, arra célozgatva, hogy van valami közös múltjuk. És nem csak erről volt szó. Luce az, aki látja az árnyékokat, aki folyton ártatlanok halálába keveredett.

Próbált nem gondolni Trevorra és Toddra, amikor Daniel az ő halálairól beszélt – hogy hányszor látta meghalni. Ha ilyesmi elképzelhető, akkor Luce szeretne volna megkérdezni, nem érezte-e felelősnek magát Daniel ilyenkor. Amiért elveszíti. Hogy az ő élete is olyan-e, mint az a titkos, ronda, legyűrhetetlen büntudat, amivel Luce néz szembe nap nap után?

Lerogyott a székre, ami valahogy a szoba közepére került. Au! Valami kemény tárgyra huppant, s amikor kitapogatta, egy vastag könyvet talált. Felkapcsolta a lámpát, majd hunyorogni kezdett a

csúnya, mesterséges fénytől. A kezében lévő könyvet még soha nem látta. A leghalványabb szürke kötés borította, szélei elrongyolódtak, és barna ragasztó pergett a gerince aljából.

A Figyelők: A középkori Európa mítoszai.

Daniel ősenek a könyve.

Nehéz volt, és halvány füstszag áradt belőle. Luce kihúzta a borítója alá dugott cetlit.

Igen, találtam egy pótkulcsot, és engedély nélkül bejöttem a szobádba. Ne haragudj! De ez SÜRGŐS!!! És sehol nem találtalak. Hol vagy? Bele kell nézned ebbe, utána pedig ki kell dumálnunk. Egy óra múlva benézek. Csak óvatosan.

Puszi,

Penn

Luce a virágok mellé tette a levelet, és visszament az ágyhoz a könyvvél. Pusztán a könyv érintésétől is furcsa, meleg, bizsergés támadt közvetlenül a bőre alatt. A könyv szinte elevennek tűnt a kezében.

Kinyitotta, arra számítva, hogy egy hivatalos, tudományos tartalomjegyzéken kell majd átrágnia magát, de minimum a végén lévő tárgymutatón, mielőtt olyasmit találna, aminek akár távolról köze lehet Danielhez.

Nem jutott túl a címlapon.

A könyv belső borítóján egy szépia árnyalatú fénykép volt. Egy nagyon régi, *carte de visite* jellegű portré, sárguló, törtfehér papíron. Valaki tintával azt írta az aljára: *Helston, 1854*. Forróság futott végig Luce bőrén. Lerántotta magáról a fekete pulóverét, de még mindig melege volt a pántos felsőjében.

Daniel hangja tompán csengett a fülében. *Én örökké élhetek*, mondta a fiú. *Te tizenhét évenként ismét megjelenesz. Belém szeretsz, én meg beléd. És ebbe belehalsz.*

Luce feje lüktetett.

Te vagy az én szerelmem, Lucinda. Számomra csak te vagy.

Luce végighúzta az ujját a könyvbe ragasztott képen. Luce apja, a lelkes fényképguru, biztosan azt csodálta volna, milyen jó állapotban maradt meg a kép, mennyire értékes lehet.

Luce-t viszont a képen lévő emberek nyugözték le. Mert, hacsak nem volt igaz Daniel minden szava, ez nem létezhetett. Fiatal, rövidre vágott, világos hajú és szemű férfi pózolt rajta elegánsan fekete felöltöben. Felszegett állától és a határozott arccsontjától még feltűnőbb lett a megjelenése, de Luce az ajkától döbrent meg. Az a jellegzetes mosoly, azok a szemek... az arkifejezés... Luce minden egyes álmában ezt látta az elmúlt pár hétben. És az elmúlt pár napban ében is.

A férfi Daniel kiköpött mása volt. Azé a Danielé, aki az imént mondta, hogy szereti őt – és hogy Luce több tucatszor reinkarnálódott már. Azé a Danielé, aki ezenkívül annyi olyan dolgot mondott, amit Luce nem akart hallani, hogy a lány inkább elszaladt. Azé a Danielé, akit otthagyt a barackfák alatt a temetőben. Lehet, hogy csak feltűnő hasonlóságról van szó. Egy távoli rokonról, talán a könyv szerzőjéről, aki minden egyes génjét továbbadta a családfán keresztül Danielig.

Leszámítva, hogy a képen lévő férfi egy fiatal nő mellett pózolt, aki szintén ijesztően ismerősnek tűnt.

Luce egész közel emelte az arcához a könyvet, úgy bámulta a nő képét. A lányon egy húzott, fekete selyem bál ruha volt, ami derékig szorosan követte az alakját, alatta pedig széles, fekete rétegekben terült szét. A csuklóját fekete csipkekesztyű borította, ami a fehér ujjait szabadon hagyta. Apró fogai kivillantak mosolyra húzott ajkai közül. Tiszta bőre volt, pár árnyalattal világosabb, mint a férfié. Sűrű szempillával keretezett, mélyen ülő szemei. Fekete hajzuhataga vastag hullámokban omlott a derekáig.

Beletelt egy pillanatba, amíg Luce-nak eszébe jutott, hogyan kell levegőt venni, és még akkor sem tudta elszakítani a szemét a könyvtől. A nő a fényképen...

Ő volt.

Vagy Luce-nak van igaza, és a Daniellel kapcsolatos emlékei egy elfeledett bevásárlóközponti kiruccanásból eredeztethetők, ahol

giccses, beöltözös képekhez pózoltak a Nosztalgia fotósnál, amire szintén nem emlékszik – vagy Daniel igazat mondott.

Luce és Daniel ismerik egymást.

Egy teljesen más korból.

Luce zihálása nem csillapult. Az egész élete ott hánykolódott az elméje forrongó óceánjában, minden megkérdőjeleződött – a riasztó, fekete árnyékok, amik kísértik, Trevor borzalmas halála, az álmai.

Meg kell keresnie Pennt. Ha bárki magyarázatot tud adni egy ennyire lehetetlen történetre, az Penn lesz. Luce a hóna alá csapta a rejtélyes könyvet, kiment a szobájából, és a könyvtár felé vetette magát. A könyvtár meleg volt és üres, de a magas mennyezet és a végtelen polcok valahogy idegessé tették Luce-t. Gyorsan elsétált az új recepciós asztal mellett, amely még mindig sterilnek és lakatlannak tűnt. Elment az utálatos, használatlan kártyakatalógus mellett, majd a végtelen kézikönyvrész előtt, amíg oda nem ért a hosszú asztalokhoz az olvasóteremben.

Penn helyett Arriane-t találta ott, aki Rolanddal sakkozott. A lábát feltette az asztalra, és csíkos sildes sapkát viselt. A haját begyűrte a sapka alá, és Luce ismét meglátta a fényes, márványos heget a nyakán. Arriane a játékra koncentrált. Egy csokoládészivar imbolygott az ajkai között, miközben a következő lépésén gondolkodott. Roland két vaskos csomóba tekerte göndör haját a feje tetején. Súlyomszemmel lesre Arriane-t, közben a kisujjával az egyik gyalogját pöckölgette.

– Sakk-matt, ribanc – jelentette ki Arriane diadalittasan, leütve Roland királyát, pont abban a pillanatban, amikor Luce az asztaluknak ütközve megállt. – Lululucinda – énekelte ekkor Arriane felnézve. – Te bujkálsz előlem.

– Dehogyan.

– Hallottam rólad dolgokat – folytatta Arriane, mire Roland érdeklődve oldalra billentette a fejét. – Bökdösés-bökdösés-kacsintás-kacsintás. Ez azt jelenti, hogy ülj le, és mondd el mindent. De most rögtön.

Luce a mellkasához szorította a könyvet. Nem akart leülni. Át akarta kutatni a könyvtárat Penn után. Nem fecseghet Arriane-nel – különösen

Roland előtt, aki éppen lepakolt a mellette lévő székről, hogy Luce leülhessen.

– Csatlakozz hozzánk! – ajánlotta fel Roland.

Luce vonakodva leereszkedett a szék peremére. Csak pár percet marad. Valóban nem látta Arriane-t az elmúlt pár napban, és normál körülmények között nagyon hiányzott volna neki a lány. De a körülmények meglehetősen rendkívüliek voltak, és Luce semmi másra nem tudott gondolni, csak arra a fényképre.

– Mivel éppen most sikerült feltörölnöm a sakktáblát Roland seggével, játsszunk valami mást. Mit szólnátok egy „ki látott mostanában inkrimináló fényképeket Luce-ról?” játékhoz? – kérdezte Arriane, miközben keresztbe tette a karját az asztalon.

– Micsoda? – Luce majdnem hanyatt esett. Szilárdan rámarkolt a könyv borítójára, és biztos volt benne, hogy az arckifejezése mindent elárult. Nem lett volna szabad magával hoznia a könyvet.

– Hármat találgathatsz – felelte Arriane a szemét forgatva. – Molly lekapott, amint beülsz egy nagy, fekete autóba tegnap iskola után.

– Ó – sóhajtott fel Luce.

– Be akart árulni Randynak – folytatta Arriane. – Amíg meg nem kapta tőlem, amit érdemelt. Ühüm – csettintett. – És most a hálád jeléül áruld el: egy intézetben kívüli pszichomókushoz szöktettek ki? – Arriane suttogássá halkította a hangját, és kocogtatni kezdett az asztalon a körmével. – Vagy szeretőd van?

Luce Rolandra pillantott, aki mereven bámulta.

– Egyik sem – felelte. – Csak egy kis időre mentem ki, hogy beszéljek Cammel. És nem pont úgy ment...

– Bamm! Fizess, Arri! – szólalt meg Roland. – Jössz nekem egy tízessel.

Luce állá leesett.

Arriane megveregette a kezét. – Nem nagy ügy, csak fogadtunk, hogy érdekesebb legyen a dolog. Én arra tippeltem, hogy Daniellel lógtál meg. Roland Camre szavazott. Veszítettem rajtad, Luce. És ez nem tetszik.

– Daniellel voltam – jelentette ki Luce, miközben nem tudta pontosan, miért érzi úgy, hogy ki kell őket javítania. Nincs jobb dolguk, mint itt ülni és azon gondolkodni, mit csinál a szabadidejében?

– Ó – jegyezte meg Roland csalódottan. – Bonyolódik a sztori.

– Roland! – fordult feléje Luce. – Kérdeznem kell valamit.

– Mondd! – Roland előhúzott egy füzetet és egy tollat a fekete-fehér gyufacsíkos zakójából. A tollat a írásra készen papír felett tartotta, mint egy pincér, aki rendelést készül felvenni. – Mit szeretnél? Kávét? Piát? Csak pénteken tudok keményebb dolgokat szerezni. Malac magazinokat?

– Fibart? – selypített Arriane szájában a csokoládészivarral.

– Nem – rázta Luce a fejét. – Semmi ilyesmit.

– Oké, egy különleges megrendelés. A katalógust a szobámban hagytam – vonta meg a vállát Roland. – Később átjöhetsz...

– Nem akarok rendelni semmit. Csak azt szeretném tudni... – Luce nyelt egy szárazat. – Ti barátok vagytok Daniellel, igaz?

Roland megvonta a vállát. – Nem utálok a srácot.

– De bízol benne? – kérdezte Luce. – Úgy értem, ha mesélne neked valami örülséget, akkor mennyi a valószínűsége, hogy hinnél neki?

Roland átmenetileg elnémulva méregette, de Arriane gyorsan felugrott az asztalra, és egy pillanat múlva már Luce mellett lóbázta a lábát. – Miről van szó pontosan?

Luce felállt. – Mindegy. – Nem lett volna szabad szóba hoznia a dolgot. Hirtelen megrohanta az összes bizzar részlet. Felkapta a könyvet az asztalról.

– Mennem kell – mondta. – Elnézést.

Helyre tolta a székét, és elsétált. A lába súlyosnak és érzéketlennek tűnt, az elméje túlterheltnak. A tarkóján megemelte a haját a huzat, és Luce megfordult, az árnyékokat keresve. Semmi. Csak egy nyitott ablak magasan a könyvtár tetőgerendái mellett. Csak egy apró madárfészek az ablak nyitott sarkában. Luce ismét végignézett a könyvtáron, és nem hitt a szemének. Tényleg semmi nyomukat nem látta, egyetlen tintafekete csápot sem, egy szürke felhőszerűséget sem, de határozottan érezte a jelenlétüket, szinte az orrában volt a sós kénszag. Hol lehetnek,

ha nem őt kísértik? Mindig is úgy gondolt rájuk, mint olyasmikre, amik hozzá tartoznak. Soha nem feltételezte, hogy máshova is mehetnek, hogy más dolgokat is csinálhatnak – másokat is kínozhatnak. Vajon Daniel is látja őket?

Amikor befordult a sarkon a könyvtár végében lévő számítógépek felé, ahol úgy gondolta, megtalálhatja Pennt, Luce egyenesen nekiment Miss Sophiának. Mindketten megbotlottak, Miss Sophia Luce-ba kapaszkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Divatos farmernadrágot viselt és hosszú, fehér blúzt, gyönggyel hímzett, piros kardigánnal a válla körül. Metálzöld keretes szemüvege egy színes gyöngynyakláncra lógott a nyakában. Luce meglepődött, hogy milyen erős a szorítása.

– Elnézést – motyogta.

– Mi az, Lucinda, mi a baj? – Miss Sophia Luce homlokára tette a tenyerét. Luce orrát betöltötte a kezének a hintőporillata. – Rosszul nézel ki.

Luce nyelt egyet, és erőt vett magán, hogy ne törjön ki könnyekben, csak mert egy kedves könyvtáros együttérzően viselkedik vele. – Nem vagyok jól.

– Tudtam – bólintott Miss Sophia. – Ma nem voltál órán, szerdán pedig kihagyta az Összejövetelt. Nem akarsz orvoshoz menni? Ha nem égett volna el az elsősegélydobozom a tűzben, akkor itt helyben megmérném a lázad.

– Nem, vagyis hát, nem tudom. – Luce maga elé tartotta a könyvet, és átfutott az agyán, hogy mindent elmond Miss Sophiának az elejétől... ami mikor is volt?

Csakhogyan erre nem volt szükség. Miss Sophia egyetlen pillantást vetett a könyvre, felsóhajtott, és mindentudó tekintettel nézett vissza Luce-ra. – Végül megtaláltad, ugye? Gyere, beszéljük meg!

Még a könyvtáros is többet tud az életéről, mint maga Luce. Életeiről? Luce nem értette, mit jelent ez az egész, vagy hogyan lehetséges. Követte Miss Sophiát egy hátsó asztalhoz az olvasóteremben. Még mindig látta Arriane-t és Rolandot a szeme sarkából, de legalább már nem voltak hallótávolságban.

– Hogy szerezted ezt meg? – Miss Sophia megpaskolta Luce kezét, és feltette a szemüvegét. Kicsi, gyöngyfekete szeme csillogott a bifokális lencsék mögött. – Ne aggódj! Nem baj, kedvesem.

– Nem tudom. Pennel kerestük. Ostobaság volt. Azt hittük, a szerzője esetleg Daniel rokona, de nem tudtuk biztosan. Bármikor is néztünk utána, olyan volt, mintha éppen előttünk vették volna ki. De amikor ma hazamentem, Penn már betette a szobámba...

– Szóval Pennyweather is tudja, mi van benne?

– Nem tudom – rázta meg Luce a fejét. Erezte, hogy dől belőle a szó, és nem tudta befogni a száját. Miss Sophia olyan volt, mint egy vagány, lökött nagymama, amilyen Luce-nak soha nem adatott meg. A saját nagymamája témái kimerültek az élelmiszerboltba tett túrában. És egyébként is, jólesett egyszerűen csak beszélgetni valakivel.

– Még nem tudtam őt megkeresni, mert Daniellel voltam, és ő általában olyan furán viselkedik, de tegnap megcsókolt, és kimaradtunk egészen...

– Elnézést, kedvesem – szakította félbe Miss Sophia egy kicsit túl hangosan –, de azt mondtad az imént, hogy Daniel Grigori megcsókolt?

Luce mindkét kezével eltakarta a száját. Nem tudta elhinni, hogy ezt elárulta Miss Sophiának. Nagyon magánkívül lehet. – Ne haragudjon, ez teljesen lényegtelen. És kínos is. Nem tudom, miért csúszott ki a számon – legyezgette az égő arcát.

De már késő volt. Az olvasóterem túlsó végéből Arriane odakiabálta Luce-nak: – Kösz, hogy szóltál. – Az arca döbrentnek tűnt.

De Miss Sophia egyetlen szempillantás alatt visszaterelte magára Luce figyelmét, amikor kikapta a kezéből a könyvet. – Egy csók közted és Daniel között nem csak hogy lényegtelen, kedvesem, hanem általában lehetetlen is. – Megsimogatta az állát, és felpillantott a plafonra. – Ami azt jelenti... nos, azt is jelentheti...

Miss Sophia ujjai repkedni kezdtek a könyvben, minden egyes oldalon mágikus sebességgel haladva.

– Hogy érti azt, hogy „általában”? – Luce még soha nem érezte magát ennyire kiteszítva a saját életéből.

– Felejtsd el a csókot! – legyintett Miss Sophia, amitől Luce teljesen megdöbbsen. – A csók még semmi. A csók semmit nem jelent, hacsak...

– Döbbsen valmit az orra alatt, majd folytatta a lapozgatást.

Mit tudhat Miss Sophia? Daniel csókja mindent jelentett. Luce figyelte, ahogy Miss Sophia ujjai kételkedve repkednek, amíg valami meg nem ragadta a figyelmét az egyik oldalon.

– Lapozzon vissza! – Luce Miss Sophiára tette a kezét, hogy megállítsa. Miss Sophia félrehajolt, ahogy Luce visszafordította a vékony, áttetsző lapokat. Ott van. A szívére szorította a kezét. A margóján egy sor vázlatot rajzoltak fekete tintával. Gyors, hevenyészett, de elegáns, csinos vonalakkal. Határozottan tehetséges kézzel. Luce végighúzta az ujját a rajzokon. Egy nő vállának a vonala, hátulról, a haja kontyban. Lágy, csupasz térdek egymáson átvetve, egészen az árnycsípőig. Egy hosszú, vékony csukló, nyitott tenyér – benne egy szál fehér vadrózsa nyugszik. Luce ujjá reszketni kezdett. Csomó gyűlt a torkában. Nem tudta, hogy azok után, amiket aznap látott és hallott, miért pont ez bizonyult elég gyönyörűnek – elég tragikusnak – ahhoz, hogy végre kitörjenek belőle a könnyek. A váll, a térdek, a csukló... mind az övé volt. És tudta, hogy mindet Daniel keze rajzolta.

– Lucinda... – Miss Sophia idegesnek tűnt, és lassan tolta a székét elfelé az asztaltól. – Jól... jól vagy?

– Ó, Daniel – suttogta Luce, alig várva, hogy ismét a fiú mellett lehessen. Letörölt az arcáról egy könnycseppet.

– Ő el van átkozva, Lucinda – mondta Miss Sophia meglepően higgadt hangon. – Mindketten el vagytok átkozva.

Elátkozva. Daniel is mondott valami ilyesmit. Ezt a szót használta. De ő csak magáról beszélt. Luce-ról nem.

– Elátkozva? – ismételte meg Luce. De már nem is érdekelte. Nem akart mást, csak megtalálni Danielt.

Miss Sophia csettintett egyet Luce arca előtt. Luce lassan, ernyedten, kába mosollyal a szemébe nézett.

– Még mindig nem vagy ébren – döbbsen Miss Sophia. Egy csattanással becsukta a könyvet, amivel sikerült felráznia Luce-t, majd

az asztalra tette a kezét. – Daniel mondott neked valamit? Esetleg a csók után?

– Elmondta... – kezdte Luce. – Örültségnek hangzik.

– Az ilyen dolgokkal általában ez a helyzet.

– Azt mondta, hogy mi ketten... valamiféle elátkozott szerelmesek vagyunk. – Luce lehunyta a szemét, miközben végiggondolta az előző életei listáját. Először nagyon idegennek tűnt a gondolat, de most, hogy kezdte megszokni, úgy érezte, talán ez a legromantikusabb dolog, ami valaha a világon történt. – Elmesélte, hányszor egymásba szerettünk, Rióban, Jeruzsálemben, Tahitiban...

– Ez tényleg elég örülten hangzik – felelte Miss Sophia. – Szóval, ugye nem hiszel neki?

– Először nem hittem. Azzal kezdte, hogy a Bibliából idézett, én meg az ilyesmit ösztönösen hárítani szoktam... – A nyelvébe harapott. – Elnézést, nem sértésnek szántam. Úgy értem, szerintem nagyon érdekesek az órái.

– Nem sértődtem meg. A korodbéliek hajlamosak hátat fordítani a vallásos neveltetésüknek. Ez nem újdonság, Lucinda.

– Ó. – Luce megropogtatta az öklét. – De én nem kaptam vallásos nevelést. A szüleim nem hisznek, úgyhogy...

– Mindenki hisz valamiben. Keresztvíz alá azért ugye tartottak?

– Nem, ha nem számítjuk a medencét itt a templomban – viccelődött Luce bátoritanul, a Sword & Cross tornaterme felé bökve. Igen, megülték a karácsonyt, eljutott párszor templomba is, és amikor az élete őt és körülötte mindenki mást elkeserített, akkor is hitt abban, hogy létezik valaki vagy valami odafent, amiben érdemes hinni. Ez mindig elég volt neki.

A terem túlsó végéből hangos csattanást hallott. Felnézve azt látta, hogy Roland kiesett a székből. Amikor utoljára arra nézett, a fiú az ülőke két lábán hintázott, és úgy tűnt, most végre győzött a gravitáció. Miközben feltápáskodott, Arriane odament hozzá segíteni. Rájuk pillantott, és gyorsan odaintett. – Semmi baja! – kiabálta vidáman. – Kelj fel! – morogta hangosan Rolandnak.

Miss Sophia mereven ült, a keze az ölében, az asztal alatt. Párszor megköszörülte a torkát, ismét kinyitotta a könyv címlapját, és végighúzta az ujját a fényképen, majd azt mondta: – Mást nem mondott? Azt tudod, ki Daniel?

Luce lassan felült, kihúzta magát, és megkérdezte: – Maga tudja?

A könyvtáros megdermedt. – Én ezeket a dolgokat tanulmányozom. Én kutató vagyok. Nem foglalkozom szívügyekkel.

A szája ezt mondta – de minden, a nyakán lüktető vénától kezdve a szinte láthatatlan, fénylő verejtékrétegig a homlokán azt súgta Luce-nak, hogy a kérdésére igen a válasz.

A fejük felett a hatalmas, fekete antik óra elütötte a tizenegyet. A percmutató remegett az erőfeszítéstől, hogy a helyére ugorhasson, és az egész szerkezet olyan kongot ütött, hogy teljesen félbeszakította a beszélgetésüket. Luce eddig soha nem vette észre, milyen hangos az óra. Most minden egyes kondulása fájt neki. Túl sok időt töltött Danieltől távol.

– Daniel azt hitte... – kezdett bele. – Tegnap este, amikor először megcsókolt, azt hitte, bele fogok halni. – Miss Sophia nem tűnt olyan meglepettnek, mint Luce szeretne volna. Luce megropogtatta az öklét. – De ez örölség, nem? Nem tűntem el.

Miss Sophia levette a szemüvegét, és megdörzsölte az apró szemét. – Egyelőre.

– Te jó ég – suttogta Luce, miközben ugyanaz a rettegés söpört végig rajta, ami miatt otthagya Danielt a temetőben. De miért? Van valami, amit a fiú még mindig nem mondott el neki – valami, amiről tudta, hogy vagy felkorbácsolná félelmét, vagy megnyugtatóna. Valami, amit már tud, csak nem képes elhinni. Nem, amíg ismét meg nem látja az arcát.

A könyv még mindig a fényképnél volt nyitva. Daniel mosolya fejjel lefelé aggodalmasnak tűnt, mintha tudná – ahogy állítása szerint mindig is tudta –, hogy mi fog következni. Luce el nem bírta képzelni, min mehet keresztül ezekben a percekben. A fiú megnyílt előtte, elmesélte kettejük hátborzongató történetét – erre Luce faképnél hagyja... Meg kell találnia.

Becsapta a könyvet, és visszadugta a hóna alá. Majd felállt, és betolta a székét.

– Hova mész? – kérdezte Miss Sophia idegesen.

– Megkeresem Danielt.

– Veled megyek.

– Ne – rázta meg Luce a fejét, mert belegondolt, milyen lenne a könyvtárossal a sarkában Daniel nyakába vetnie magát. – Nem kell velem jönnie. Tényleg. – Miss Sophia nagyon elszántnak tűnt, miközben lehajolt, hogy dupla masnira kösse praktikus cipőinek a fűzőjét. Majd felállt, és Luce vállára tette a kezét.

– Hidd el nekem – mondta –, hogy muszáj. A Sword & Crossnak vigyáznia kell a hírnevére. Ugye nem gondolod, hogy hagyjuk szabadon rohangálni a diákokat éjszaka?

Luce ellenállt a készítésnek, hogy beavassa Miss Sophiát minap kivitelezett szökésébe a kapukon túlra. Magában felnyögött, ennyi erővel vihetné magával az egész diáktestületet, hogy mindenki kiélvezhesse a drámát. Molly fotózhatna, Cam összeverekedhetne valakivel. Hívhatnák Arriane-t és Rolandot – akik, mint meglepetten nyugtázta, már el is tűntek.

Miss Sophia egy könyvvvel a kezében már el is indult a főbejárat felé. Luce-nak kocognia kellett, hogy utolérje, felgyorsítva a kártyakatalógus előtt, a recepció mellett heverő perzsaszőnyegen, és a polgárháborús relikviákkal megrakott vitrineknél a keleti szárnyban, ahol az első itt töltött estéjén a temetőt rajzoló Danielt látta.

Kiléptek a füledt éjszakába. Egy felhő suhant el a hold előtt, és az iskolára sötétség borult. Ekkor, mintha csak egy iránytűt nyomtak volna a kezébe, Luce úgy érezte, mintha az árnyékok felé húzná valami. Pontosan tudta, hol rejtőznek. Nem a könyvtárban, de nem is olyan messze tőle.

Még nem látta őket, de érezte, ami sokkal rosszabb volt. A bőrét rettenetes, emésztő viszketés bántotta; savként marta a csontját és a vérét. Összegyültek, összeálltak, kénes szaguktól bűzlött a temető, meg minden. Most már jóval nagyobbak voltak. Mintha megrontották volna az iskola levegőjét a rettenetes szagukkal.

– Hol van Daniel? – kérdezte Miss Sophia. Luce ráébredt, hogy noha a könyvtáros esetleg nagyon sokat tudhat a múltból, az árnyékokról fogalma sincs. Ettől Luce rémültnek és magányosnak érezte magát, felelősnek mindazért, ami történni fog.

– Nem tudom – felelte, s úgy érezte, nem jut elég oxigénhez a sűrű, mocsaras esti levegőben. Nem akarta kimondani a szavakat, amikről tudta, hogy közelebb viszik őket – túl közel – mindenhez, amitől annyira retteg. De muszáj volt Danielhez mennie. – A temetőben hagytam.

Átvágtak az udvaron, átugrálva a sárfoltokat, amiket az előző napi zivatar hagyott maga után. Jobboldalt csak pár lámpa égett a lakóépületben. Az egyik rácsos ablak mögött Luce meglátott egy lányt, akit alig ismert, amint egy könyv fölé hajol. Ugyanazokra a délelőtti órákra jártak. A lány keménynek tűnt, karikát viselt az orrában, és nagyon halkan tüsszögött – de Luce még soha nem hallotta beszélni. Fogalma sem volt, hogy depressziós-e, vagy élvezzi az életet. Luce ekkor elgondolkozott: ha cserélhetne ezzel a lánnyal, akinek soha nem kell aggódnia az előző életei vagy az apokaliptikus árnyékok vagy két ártatlan fiú halála miatt, akkor vajon megtenné?

Daniel arca jelent meg a szeme előtt, lila fényben úszva, mint amikor a karjában vitte haza reggel. A fényes, szőke haja. A gyengéd, mindentudó tekintete. Ahogy az ajkának egyetlen érintése olyan messze repítette Luce-t a sötétségtől. Érte Luce mindezt elviselné, és még többet is.

Bár tudná, mennyit kell még.

Miss Sophiával továbbfutottak, el az udvar nyikorgó lelátója mellett, majd a focipálya előtt. Miss Sophia nagyon jó erőben volt. Luce alig vonszolta magát. A félelme, hogy szembe kell néznie az árnyékokkal, felért egy hurrikán erejű ellenszéllel. De azért továbbment. Az egyre erősödő hányingere azt súgta neki, eddig csak egy pillantásnyit látott abból, amire a sötét dolgok képesek. A temető kapujánál megálltak. Luce reszketett, és átölelte magát, hogy leplezze ezt, de sikertelenül. Egy lány állt ott nekik háttal, az alattuk levő temetőbe bámulva.

– Penn! – kiáltott fel Luce, megörülve a barátnőjének.

Amikor Penn feléjük fordult, hamuszürke volt az arca. A hőség ellenére is fekete széldzsekit viselt, a szemüvege pedig csupa pára volt a nedves levegőtől. Penn éppen úgy reszketett, mint Luce.

Luce levegő után kapkodott. – Mi történt?

– Téged kerestelek – felelte Penn utána megláttam egy csomó gyereket, amint erre futnak. Lementek oda – mutatott a kapu felé. – De én nem t-t-tudtam.

– Mi az? – kérdezte Luce. – Mi van odalent?

De miközben kimondta, valamiről máris tudta, hogy odalent van egy olyan valami, amit Penn soha nem láthat. A gomolygó, fekete felhő Luce-t hívogatta, csak Luce-t.

Penn sebesen pislogott. Rémültnek tűnt. – Nem tudom – jelentette ki végül. – Először azt hittem, tűzijáték. De semmi nem roppent fel. – Megborzongott. – Valami rossz készül. Nem tudom, micsoda.

Luce beszívta a levegőt, és köhögni kezdett a mély kénzagtól. – Honnan, Penn? Honnan tudod?

Penn karja remegett, miközben a temető közepén lévő mélyedésbe mutatott. – Látod azt? – kérdezte. – Valami villog ott.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

AZ ELHANTOLT HÁBORÚ

LUCE EGYETTLÉN PILLANTÁST VETETT a temető aljában reszkető fényre, és azonnal rohanni kezdett felé. Elszáguldott a törött sírkövek mellett, messze maga mögött hagyva Pennt és Miss Sophiát. Nem izgatta, hogy az eleven tölgyfák hegyes, kacsaringós ágai végigkarmolják a karját és az arcát futás közben, vagy hogy a vastag gyökerű gazcsomók gáncsot vetnek.

Muszáj volt lemennie.

Az ezüst félhold kevés fényt adott, de valami más jóval többet... a temető legalján. A céljánál. Úgy nézett ki, mint egy hatalmas, fel – hógomolyagos égiháború. Csakhogy a földön dült. Luce ráébredt, hogy az árnyékok már napok óta fenyegették. Sötét műsoruk mostanra olyasmivé nőtt, amit még Penn is képes látni. És valószínűleg a többi diák is észrevette, aki odarohant. Luce nem tudta, ez mit jelenthet. Csak azt, hogy ha Daniel lent van abban a baljós villogásban... az mind az ő hibája.

Égett a tüdeje, lelki szemei előtt a barackfa alatt álló Danielt látta, s ez a kép hajtotta. Luce nem szándékozott megállni, amíg meg nem találja a fiút – mert amúgy is őt akarta megkeresni, az orra alá dugni a könyvet, és rákiabálni, hogy hisz neki, hogy egy része végig hitt neki, csak túlságosan félt, hogy elfogadja az elképzelhetetlen történetüket. El akarta mondani neki, hogy nem hagyja többé, hogy a félelme elűzze, sem most, sem máskor. Mert Luce tudott valamit, megértett valamit,

amit túl hosszú ideig rakott össze magában. Valami örült és furcsa dolgot, amitől a múltbéli közös élményeik egyszerre váltak hihetőbbé és kevésbé hihetővé. Tudta, hogy kicsoda... pontosabban *micsoda* Daniel. Egy része magától döbrent rá erre – hogy esetleg élt már korábban, és szerette már a fiút. Csak azt nem értette, mit jelent ez végső soron – a vonzódást, amit a fiú és az álmai iránt érzett – egészen mostanáig.

De ez mind nem ér semmit, ha nem tud időben leérni oda, hogy valahogy elúzza az árnyékokat. Semmi nem számít, ha előbb érnek oda Danielhez, mint ő. Luce inaszakadtából rohant lefelé a sírok meredek lépcsőjén, de a temető mélye még így is annyira messzire volt.

Mögötte léptek dübörögtek. Majd egy éles hang.

– Pennyweather! – Miss Sophia volt az. Kezdte beérni Luce-t, közben a vállá felett hátrafelé kiabált, ahol Pennyweather óvatosan kikerült egy ledőlt sírkövet. – Te lassabban közeledsz, mint a Karácsony!

– Ne! – kiabálta Luce. – Penn, Miss Sophia, ne jöjjenek le ide! – Nem akart senki másért felelősséget vállalni, aki az árnyékok útjába kerülhet.

Miss Sophia megdermedve állt meg egy felborult, fehér sírkövön, és úgy meredt az égre, mintha nem is hallotta volna Luce-t. A levegőbe emelte vékony karjait, mintha meg akarná védeni magát. Luce az éjszakába hunyorított, és a levegőbe szimatolt. Valami közeledett feléjük a jeges széllel.

Először azt hitte, az árnyékok azok, de ez valami más volt. Olyan, mint egy rongyos, szabálytalan fátyol, tele sötét zsebekkel, ami helyenként átereszti az ég darabjait. Ez az árnyék milliányi apró, fekete darabból tevődött össze. Egy háborgó, verdeső sötétségvihar volt, ami minden irányba terjedt.

– Sáskák? – kiáltott fel Penn.

Luce megborzongott. A sűrű raj még messze volt, de mély zsongása minden egyes másodperccel hangosabbá vált. Mint ezer madár szárnyacsapkodása. Mint egy ellenséges, mindént elsöprő sötétség, amely felemészti a földet. Közeledett. Aznap éjjel le akart csapni Luce-ra, talán mindannyiukra.

– Ez nem jó! – kiabálta Miss Sophia az égnék. – A dolgoknak megvan a maguk rendje!

Penn zihálva lelassított Luce mellett, és a két lány döbbsent pillantást váltott egymással. Penn felső ajkán verejték gyöngyözött, és a lila szemüvege folyton lecsúszott a párás melegben.

– Elment az esze – suttogta Miss Sophiára böke.

– Nem – rázta a fejét Luce. – Ő tud bizonyos dolgokat. És ha Miss Sophia meg van ijedve, akkor neked nem lenne szabad itt lenned, Penn.

– Nekem? – kérdezte Penn döbbsenten, minden biztonnyal azért, mert az iskola első napja óta ő volt az, aki segítette Luce-t. – Nem hinném, hogy bármelyikünknek itt lenne a helye.

Luce mellkasa ugyanúgy szűrt, mint amikor Callie-től kellett elbúcsúznia. Elkapta a pillantását Pennről. Szakadék támadt köztük, egy mély hasadék, ami eltávolította őket egymástól, Luce múltja miatt. Utálta ezt beismerni, utálta felhívni rá Penn figyelmét, de tudta, hogy jobb és biztonságosabb lenne, ha elválnának az útjaik.

– Nekem maradnom kell – mondta mély levegőt véve. – Meg kell találnom Danielt. Neked vissza kell menned az iskolába, Penn. Kérlek!

– De te és én – felelte Penn rekedtesen. – Mi vagyunk az egyetlenek...

Még mielőtt végig tudta volna mondani, Luce elindult a temető közepe felé. A monolithoz, amelynek tetején Daniel búsongott a Szülők Napján. Luce végigbotladozott az utolsó sírköveken, majd lecsúszott az izmós, rothadó aljnövényzeten, amíg vízszintessé nem vált a talaj. Egy hatalmas tölgyfa előtt állt meg a temető közepén. Kimelegedve, frusztráltan és rettegve támaszkodott a fa törzsének. Majd a fa ágain keresztül megpillantotta.

Daniel.

Luce kiengedte a levegőt a tüdejéből, és elgyengült a térde. Egyetlen pillantás, amit a fiú távoli, sötét profiljára vetett, a gyönyörű, fenséges arcára, elárulta neki, hogy minden, amire Daniel akár csak célzott – és még az a nagy dolog is, amire ő maga jött rá –, minden igaz.

Daniel a mauzóleum tetején állt, karba font kézzel, s felfelé nézett, ahol éppen elhaladt felettük a sáskák fortyogó felhője. A halovány

holdfény íves árnyékot vetett mögé, ahogy lecsorgott a kripta lapos tetejéről. Luce átküzdötte magát a tekergőző futónövényeken és a megdőlt, régi szobrokon.

– Luce! – Daniel akkor vette észre, amikor a lány odaért a mauzóleum aljához. – Mit keresel itt? – A hangjában nem csengett öröm, hogy látja – csak döbbenet és elszörnyedés.

Ez az én hibám, akarta Luce kiáltani, amikor odaért. És elhiszem, elhiszem a történetünket. Bocsáss meg nekem, amiért itt hagytalak, soha többé nem fordul elő. És volt még egy dolog, amit el akart mondani

Danielnek. De a fiú magasan felette állt, és az árnyékok rettenetes zümmögése túl hangos volt ahhoz, hogy meghallja, amit Luce odalentről kiabál.

A tömör márvány építmény oldalán a pávákat ábrázoló dombormű egy helyen letört, erre lépett fel Luce, s kezdett mászni felfelé. Az általában hideg kőnek most meleg volt az érintése. Luce verejtékes tenyere párszor megcsúszott, miközben Danielhez igyekezett, Danielhez, akinek meg kell bocsátania neki.

Luce alig haladt feljebb a falon, amikor valaki megveregette a vállát. A lány megpördült, és amikor Danielt látta meg maga előtt, felhördült, és elveszítette az egyensúlyát. A fiú elkapta, a karja Luce dereka köré fonódott, mielőtt a lány a földre csúszott volna. Pedig egy másodperccel korábban Daniel még a tetőn állt.

Luce a vállába temette az arcát. És bár az igazság megrémítette, a fiú karjában úgy érezte magát, mint a tenger, amikor partot ér, mint egy utazó, amikor hazatér egy hosszú, fárasztó, távoli útról – amikor végre otthonára lel.

– Nagyszerű pillanatot sikerült választanod a visszatérésre – mondta Daniel. Mosolygott, de a mosolya aggodalomtól volt terhes. A tekintete folyton Luce mögé vándorolt, az eget fürkészte.

– Te is látod? – kérdezte Luce.

Daniel csak rámeredt, képtelenül arra, hogy válaszoljon. Megremegett az ajka.

– Hát persze hogy látod – suttogta Luce, mert kezdett minden összeállni. Az árnyékok, Daniel története, a múltjuk. Sírás fojtogatta ott

belül. – Hogyan szerethetsz? – hüppögte. – Hogyan tudsz egyáltalán elviselni?

Daniel a kezébe vette az arcát. – Miről beszélsz? Hogy mondhatsz ilyet?

Luce szíve lángolt a hosszú futástól.

– Mert... – Nyelt egyet. – Te egy angyal vagy.

Daniel karja elernyedte. – Mit mondtál?

– Te egy angyal vagy, Daniel, tudom – Luce érezve, hogy felszakad benne a gát, egyre szélesebbre nyílik, amíg ki nem ömlik belőle minden. – Ne mondd azt, hogy megőrültem. Álmodni szoktam rólad, és az álmaim túl valóságosak ahhoz, hogy elfelejtsem őket, olyan álmok, amiktől beléd szerettem még azelőtt, hogy egy jó szót szóltál volna hozzám. – Daniel tekintete egyáltalán nem változott meg.

– Olyan álmokat, amelyekben szárnyad van és a karodban tartasz egy olyan égben, amit nem ismerek fel, és mégis tudom, hogy jártam már ott, éppen úgy, ahogy a karodban is ringtam már ezerszer. – Luce a fiúéhoz nyomta a homlokát. – Ez annyi mindent megmagyaráz – hogy miért mozogsz ilyen kecsesen, és a könyvet, amit az ősöd írt. Hogy miért nem látogatott meg senki a Szülők Napján. Ahogy mintha az egész tested úszna, amikor mozogsz. És hogy miért érzem úgy magam, amikor csókolsz, mintha a mennyországban járnék. – Luce elhallgatott, hogy visszanyerje a lélegzetét. – És hogy miért élsz örökké. Az egyetlen dolog, amit nem magyaráz meg, az, hogy mi a fenét akarsz tőlem. Mert én csak... én vagyok. – Luce ismét felnézett az égboltra, és megérezte a fekete, baljós árnyak közeledtét. – És nekem annyi bűnöm van.

Daniel arcából eltűnt a szín. És ebből Luce csak egyetlen következtetést tudott levonni.

– Te sem érted, miért – állapította meg.

– Én azt nem értem, mit keresel még mindig itt.

Luce pislogott, majd elkeseredetten bólintott, és elfordult.

– Ne! – húzta vissza Daniel. – Ne menj el! Csak annyi, hogy te még soha... mi még soha... nem jutottunk ilyen messzire. – Daniel lehunyta a szemét. – Kimondanád még egyszer? – kérdezte szinte szégyenlősen. – Hajlandó vagy még egyszer megmondani... mi vagyok?

– Te egy angyal vagy – ismételte meg Luce lassan, s meglepődve látva, hogy Daniel lehunja a szemét, és felnyög gyönyörében, szinte úgy, mintha csókolóznának. – Én egy angyalba vagyok szerelmes. – Most ő volt az, aki le akarta hunyni a szemét, és nyögdecselni. Oldalra billentette a fejét. – De álmaimban a szárnyad...

Forró, üvöltő szél zúgott el felettük. A fiú a saját testével védte a lányt. Az árnyéksáskák felhője letelepedett a temető mögötti lugasra, és vadul sziszegtek a lombok közt. Majd egyetlen, sűrű tömbben felemelkedtek.

– Ó, Istenem – suttogta Luce. – Tennem kell valamit. Meg kell állítanom...

– Luce – simogatta meg Daniel az arcát. – Nézz rám! Semmi rosszat nem tettél. És semmit nem tudsz – mutatott arrafelé – az ellen tenni. – Megcsóválta a fejét. – Miért gondolod, hogy bármiben bűnös lennél?

– Mert – felelte Luce – egész életemben ezeket az árnyékokat láttam...

– Tennem kellett volna valamit, amikor erre rájöttem, a múlt héten a tónál. Ez az első életed, amelyben látod őket... és ettől megijedtem.

– Honnan tudod, hogy nem az én hibám? – kérdezte Luce Todd-ra és Trevorra gondolva. Az árnyékok mindig közvetlenül azelőtt látogatták meg, hogy valami szörnyű történt. Daniel megcsókolta a haját. – Az árnyékokat, amiket látsz, úgy hívják, hogy a Hirdetők. Csúnyák, de nem tudnak bántani. Nem tudnak mást tenni, mint felmérni a helyzetet, és jelenteni valaki másnak. Pletykálni. Ok a középiskolás lánycsapatok démoni verziói.

– De mi van azokkal? – Luce a temető szélét körülvevő fákra mutatott. Ágaik roskadoztak a rájuk nehezedő sűrű, ragacsos sötétség súlya alatt.

Daniel higgadtan felmérte őket. – Azokat az árnyékokat a Hirdetők hívták ide. Hogy megvívják a csatát.

Luce keze – lába eljegesedett a félelemtől. – Milyen... izé... milyen csatáról van szó?

– A nagy csatáról – felelte Daniel egyszerűen, megemelve az állát. – De most még csak illegetik magukat. Még mindig van időnk.

A mögöttük felhangzó torokköszörülés hallatán Luce megugrott, Daniel pedig meghajolt Miss Sophia felé, aki a mauzóleum árnyékában állt. A haja kiszabadult a hajtük közül, így vadnak és fékezhetetlennek tűnt, akár a szeme. Majd valaki más lépett elő Miss Sophia mögül. Penn. A kezét a kabátzsebébe dugta. Az arca még mindig vörös volt, és a választéka csapzott a verejtéktől. Vállat vont Luce felé, mintha azt mondaná, *nem tudom, mi a fene folyik itt, de nem hagyhattalak itt.* Luce önkéntelenül is elmosolyodott.

Miss Sophia előrelépett, és megemelte a könyvet. – A mi Lucindánk kutatómunkát végzett.

Daniel megdörzsölte az állát. – Ezt az öreg izét olvasgattad? Soha nem lett volna szabad megírnom. – Szinte szégyenlősnek tűnt, de Luce a kirakósuk még egy darabját a helyére illesztette.

– Ezt te írtad – állapította meg. – És te rajzoltál a margójára. És te ragasztottad bele a képünket.

– Megtaláltad a fényképet – mondta Daniel mosolyogva, és közelebb húzta magához Luce-t, mintha a fénykép említésétől megrohanták volna az emlékek. – Hát persze.

– Beletelt egy kis időbe, amíg megértettem, de amikor megláttam, milyen boldogok voltunk, valami megnyílt bennem. És akkor már tudtam.

Luce Daniel nyaka köré fonta a kezét, és magához húzta a fiút, még azzal sem törődve, hogy Miss Sophia és Penn ott állnak. Amikor Daniel ajka az övéhez ért, eltűnt az egész sötét, rettenetes temető – a kopott sírok is, és a fákon ücsörgő árnyékok is; még a hold is, és a csillagok felettük. Amikor Luce először meglátta a helstoni képet, akkor megijedt tőle. A gondolat, hogy azok a lányok, az ő régi verziói léteztek, egyszerűen túl sok volt. De most, Daniel karjában úgy érezte, mintha mind valahogyan összedolgoznának, a Luce-ok hatalmas serege, akik ugyanazt a Danielt szerették újra és újra és újra. Annyi szerelem... egyszerűen kiáradt a szívéből és a lelkéből, kiömlött a testéből, és megtöltötte közöttük a teret.

És végre azt is meghallotta, amit Daniel mondott, amikor az árnyékokat nézegették: hogy Luce nem csinált semmi rosszat. Hogy

nincs oka a büntudatra. Lehetséges, hogy ez igaz? Tényleg ártatlan Trevor és Todd halálában, ahogy mindig is gondolta?

Abban a pillanatban, hogy ezt megkérdezte magától, tudta, hogy Daniel igazat mondott neki. És úgy érezte, mintha egy hosszú, rossz álomból ébredne. Már nem annak a lenyesett hajú, zsákszerű ruhákat viselő lánynak gondolta magát, az örök vesztesnek, aki retteg a bűzös temetőtől és nem véletlenül került a javítóintézetbe.

– Daniel – szólalt meg, gyengéden hátratulva a fiú vállát, hogy rá tudjon nézni. – Miért nem mondtad hamarabb, hogy te angyal vagy? Miért beszéltél arról, hogy el vagy átkozva?

Daniel aggodalmasan nézett vissza rá.

– Nem haragszom – nyugtatta meg Luce. – Csak kíváncsi vagyok.

– Nem mondhattam el neked – felelte Daniel. – Ez az egész mind összefügg. Mostanáig azt sem tudtam, hogy magadtól képes leszel rájönni. Ha túl hamar és rossz időben mondom el neked, akkor ismét eltűnsz, nekem pedig várnom kell. Már olyan hosszú ideje várok.

– Milyen hosszú ideje? – kérdezte Luce.

– Nem olyan hosszú ideje, hogy megfeledkezzek arról, hogy te mindent megérsz. Minden áldozatot. Minden fájdalmat. – Daniel egy pillanatra lehunyta a szemét. Majd Pennre és Miss Sophiára nézett.

Penn egy mohos, fekete sírkőnek támaszkodva ült. A térdét felhúzta az álláig, és elszántan rága a körmét. Miss Sophia keze a csípőjén volt. Úgy festett, mint aki mondani akar valamit. Daniel hátralépett, és Luce hűvös légmozgást érzett köztük. – Még mindig attól félek, hogy te bármelyik pillanatban...

– Daniel... – szólalt meg Miss Sophia szemrehányóan.

Daniel egy legyintéssel elhallgattatta. – A mi együttlétünk nem lesz olyan egyszerű, mint szeretnéd.

– Hát persze hogy nem – felelte Luce. – Úgy értem, te angyal vagy, de most, hogy tudom...

– Lucinda Price! – Ezúttal Luce volt Miss Sophia haragjának célpontja. – Amit ő el akar mondani neked, azt te nem akarod megtudni – figyelmeztette. – És Daniel, neked nincs jogod. Abba bele fog halni...

Luce összezavarodva rázta a fejét. – Szerintem túl fogok élni egy kis igazságot.

– Ez nem csak egy kis igazság – felelte Miss Sophia. – És nem fogod túlélni. Ahogy nem élted túl az elmúlt évezredekben sem a Bukás óta.

– Daniel, miről van szó? Megbirkózom vele – mondta Luce, miközben idegcsomó nőtt a gyomrában. – Nem akarok több titkot. Szeretem Danielt.

Ez volt az első alkalom, hogy hangosan kimondta ezeket a szavakat. Csak azt sajnálta, hogy a két legfontosabb szóval Miss Sophiát célozta meg, nem Danielt. A fiú felé fordult. Ragyogott a szeme. – Tényleg így van – mondta. – Szeretlek.

Csatt.

Csatt. Csatt.

Csatt. Csatt. Csatt. Csatt.

Lassú, hangos taps szólalt meg mögöttük a fák között. Daniel megmerevedő testtel az erdő felé fordult, miközben Luce érezte, hogy előnti a régi rettegés attól, amit az árnyékok között lát a fiú, attól, amit már azelőtt lát, hogy ő észrevenné.

– Ó, bravó! Bravó! Tényleg, a lelkem mélyéig meghatódtam... és sajnálatos, de manapság nem hatódom meg egykönnyen.

Cam lépett ki a tisztásra. A szemét széles, vibráló sárga árnyék vette körbe, ami ragyogott az arcán a hold fényében, és úgy nézett ki tőle, mint egy vadmacska.

– Ez annyira édes – folytatta. – És ő is szeret... így van, szívtipró? Így van, Daniel?

– Cam! – figyelmeztette Daniel. – Ne csináld ezt!

– Mit ne csináljak? – kérdezte Cam, miközben bal kezét a levegőbe emelte. Csettintett egyet az ujjával, mire egy gyufányi kis láng lobbant fel felette a levegőben. – Erre gondolsz?

A csettintése hangja mintha egyre hangosabbá vált volna, ahogy visszaverődött a sírkövekről. Luce először azt hitte, valakik még tapsolnak, mintha egy sötétséggel teli, démoni közönség ünnepelné gúnyosan Daniel és Luce szerelmét, ahogy Cam is tette. De utána eszébe jutottak a korábban hallott mennydörgő szárnycsapások.

Visszatartotta a lélegzetét, ahogy a hang felvette annak az ezernyi darabkának az alakját a vibráló sötétségben. A sáskaformájú árnyékok raja ismét felemelkedett a fejük fölé.

A lüktetésük annyira hangos volt, hogy Luce kénytelen volt befogni a fülét. A földön Penn a két térde közé szorította a fejét. De Daniel és Miss Sophia sztoikusán szemlélték az égboltot, miközben a kakofónia egyre nőtt és változott. Kezdett sokkal inkább olyannak tűnni, mint amikor hangos locsolók indulnak be... vagy mint ezernyi kígyó sziszegése.

– Vagy erre? – kérdezte Cam, megvonva a vállát, miközben a rémisztő, alakatlan sötétség elült körülötte.

A rovarok egyenként nőni kezdtek, új alakot nyertek, olyan nagyvá váltak, amekkorává egyetlen rovar sem növekedhetett, csirizként csorogtak szanaszét, majd visszaváltak fekete, ízeit testekké. Utána, mintha formálódás közben tanulnák meg, hogyan használják az árnyékvégtagjaikat, lassan felemelkedtek a rengeteg lábukra, és embernagyságú imádkozó sáskaként előreléptek. Cam fogadta őket, és azok körberajzolták. Nemsokára a testet öltött éjszaka masszív hadserege sorakozott Cam mögött.

– Ne haragudj! – csapott Cam a homlokára. – Azt mondtad, *ne csináljam ezt?*

– Daniel! – suttogta Luce. – Mi történik?

– Miért szegted meg a fegyverszünetet? – kérdezte Daniel Camtól.

– Ó. Hát... tudod, mit mondanak a nehéz időkről – vigyorgott Cam. – És elnézni, ahogy azokkal a végtelenül angyali csókokkal borítod a testét... attól úgy elkeseredtem.

– Fogd be, Cam! – kiáltotta Luce, utálva magát, amiért valaha is hagyta, hogy a fiú hozzáérjen.

– Majd ha eljön az ideje – fordult felé Cam tekintete. – Ó, igen, összecsapunk, bébi. Érted. Megint. – Megsimogatta az állát, és összehúzta a zöld szemét. – Csak most látványosabban. Több veszteséggel. Tedd túl magad rajta!

Daniel a karjába kapta Luce-t. – Áru!d el, miért, Cam! Ennyivel tartozol nekem.

– Tudod, miért – süvöltötte Cam Luce-ra mutatva. – Ő még mindig itt van. De már nem sokáig.

Csípőre tette a kezét, és egy sor sűrű, fekete árnyék, immár végtelen, kövér kígyók alakjában csusszant végig a testén, karkötőként fonódva a karjaira. Cam elismerően megveregette a legnagyobb fejét.

– És ezúttal, amikor a szerelmed egy tragikus kis hamufelhővé lobban, örökre eltűnik. Tudod, most minden megváltozott – vigyorgott Cam, és Luce úgy érezte, mintha Daniel egy pillanatra megremegne.

– Ó, kivéve egyetlen dolgot, ami ugyanolyan... és én nagyon szeretem a kiszámíthatóságodat, Grigori. – Cam előrelépett. Az árnyékhadserege követte, amitől Luce, Daniel, Penn és Miss Sophia egyszerre hátrálni kezdtek.

– Te félsz – mutatott Cam színpadiasan Danielre. – Én pedig nem.

– Ez azért van, mert neked nincs veszítenivalód – köpött ki Daniel. – Soha nem cserélnék veled.

– Hmmm – veregette meg Cam az állát. – Azt majd meglátjuk. – Vigyorogva körbenézett. – Tényleg a szádba kell rágnom? Igen. Úgy hallottam, ezúttal valami komolyabb veszítenivalód van. Valami, amitől annyival élvezetesebb lesz megsemmisíteni őt.

– Miről beszélsz? – kérdezte Daniel.

Luce balján Miss Sophia kinyitotta a száját, és kieresztett egy sor állatias üvöltést. Vadul hadonászott a kezével a feje fölött, miközben rángatózó táncmozdulatokat tett, a szeme pedig üveges lett, mintha transzban lenne. Az ajka reszketett, és Luce döbbenten ébredt rá, hogy nyelveken szól. Daniel megfogta Miss Sophia karját, és megrázta: – Nem, teljesen igaza van: ennek semmi értelme – suttozta, és Luce ráébredt, hogy a fiú érti Miss Sophia furcsa nyelvét.

– Érted, mit mond? – álmélkodott.

– Hadd fordítsunk – kiáltotta egy ismerős hang a mauzóleum tetejéről. Arriane. Mellette pedig Gabbe. Mintha mindkettőjüket hátulról világították volna meg, és furcsa, ezüst ragyogás vette őket körül. Hangtalanul leugrottak a kriptáról, és Luce mellett landoltak.

– Camnek igaza van, Daniel – mondta gyorsan Gabbe. – Valami megváltozott... valami Luce-szal kapcsolatban. Lehet, hogy megszakad a kör... és nem úgy, ahogy mi akarjuk. Úgy értem... véget érhet.

– Valaki árulja el, miről beszéltek – szólt közbe Luce. – Mi változott meg? Mi tört meg? És egyébként is, mi a tétje ennek az egész csatának?

Daniel, Arriane és Gabbe úgy meredtek rá egy pillanatra, mintha megpróbálnák őt a helyére rakni, mintha emlékeznének rá valahonnan, de mintha egyetlen pillanat alatt annyira megváltozott volna, hogy már nem ismerik fel az arcát.

Végül Arriane szólalt meg. – Hogy mi a tétje? – Megdörzsölte a sebhelyet a nyakán. – Ha győznek... akkor a pokol száll a Földre. Bekövetkezik az úgynevezett világvége.

A fekete árnyékok felvisítottak Cam körül, egymással birkózva és egymást harapdálva, valamiféle beteges, ördögi bemelegítésként.

– És ha mi nyerünk? – erőltette ki magából Luce a szavakat.

Gabbe nyelt egyet, majd komoran azt mondta: – Azt még nem tudjuk.

Daniel hirtelen hátratántorodott, el Luce-tól, és rámutatott. – Ő – őt nem... – dadogta, eltakarva a száját. – A csók – mondta végül, előrelépve, hogy elkapja Luce karját. – A könyv. Ezért tudsz...

– Érj a B részhez, Daniel! – sürgette Arriane. – Gondolkozz sebesen. A türelem erény, és tudod, mi a véleménye Camnek az erényekről.

Daniel megszorította Luce kezét. – Menned kell. El kell menekülnöd innen.

– Micsoda? Miért?

Luce Arriane-re és Gabbe-re pillantott segítségért, majd elhúzódt tőlük, amikor egy csapat ezüst villogás öntötte el a mauzóleum tetejét. Mintha egy hatalmas üvegből szentjánosbogarak végtelen áradatát engedték volna ki. Lepotyogtak Arriane-re és Gabbe-re, és a két lánynak ragyogni kezdett tőlük a szeme. Luce-t a tűzijátékra emlékeztették – és egy július negyedikére, amikor pont megfelelő volt a megvilágítás, és Luce az anyja szemébe nézve figyelte a tűzijáték tükröződését, egy kitörő ezüst fényrobbanást, mintha az anyja szeme tükör lenne.

Csakhogy ezek a villódzások nem haltak el füstbe, mint a tűzijáték. Amikor lepottyantak a temető fűvére, kecses, fénylő, irizáló lényekké nőttek. Nem lettek pontosan ember formájúak, de halványan felismerhetőek igen. Gyönyörű, ragyogó fénysugarak. Olyan elbűvölő teremtmények, hogy Luce azonnal tudta, hogy az angyali erő seregéről van szó, méretében és számában ugyanakkoráról, mint a Cam mögött lévő. Így néz ki az igazi szépség és jóság – kísértetszerű, fénylő gyülekezete azon lényeknek, akik olyan tiszták, hogy fáj közvetlenül rájuk nézni, mint a leglátványosabb napfogyatkozásokra, vagy talán magára a mennyországra. Luce-nak meg kellett volna nyugodnia, hogy azon az oldalon áll ebben a csatában, aminek túl kell élnie a küzdelmet. Ehelyett kezdett rosszul lenni.

Daniel kézfejével megérintette a lány homlokát. – Lázasnak tűnik.

Gabbe megveregette Luce karját, és rámosolygott. – Semmi baj, édesem – mondta, miközben elhúzta Daniel kezét. Az akcentusa ezúttal valamiért megnyugtatónak tűnt. – Innentől megoldjuk. De neked el kell menned. – Átpillantott Luce válla felett a Cam mögötti sötét hordára. – Most azonnal.

Daniel odahúzta magához Luce-t egy utolsó ölelésre.

– Majd én elviszem – szólalt meg Miss Sophia. A könyv még mindig a hóna alatt volt. – Én tudok egy biztos helyet.

– Menj! – mondta Daniel. – Megkereslek, amint tudlak. De ígérd meg, hogy elrohansz innen, és nem nézel vissza!

Luce-nak olyan sok kérdése volt. – Nem akarlak itt hagyni.

Arriane odalépett közéjük, és egy utolsó, erőteljes lökéssel a kapu felé lódította Luce-t. – Bocs, Luce! – mondta. – Ideje, hogy ránk hagyd ezt a bunyót. Mi amolyan profik vagyunk.

Luce érezte, hogy Penn keze az övébe csusszan, és nemsokára már szaladtak is. Éppen olyan gyorsan dübögtek a temető kapuja felé, ahogy nemrég Luce még lefelé rohant, hogy megkeresse Danielt. Vissza a csúszós aljnövényzetben. Vissza a göcsörtös tölgyfaágak között, és a rendetlenül szétdobált, törött sírköveken át. Átugráltak a köveken, és felkocogtak az emelkedőn a kapu távoli vasíve felé. Forró szél fújta Luce haját, és a mocsaras levegő még mindig megülte a tüdejét. Nem

találta a holdat, ami vezethette volna őket, és a temető közepéről is eltűnt ekkorra a fény. Luce nem értette, mi történik. Egyáltalán. És nem tetszett neki, hogy mindenki más képben van.

Egy fekete villám csapott a földre előtte, széthasítva a földet. Szakadék tátongott előttük. Luce és Penn még éppen időben álltak meg. A hasadék olyan széles volt, amilyen magas Luce, és olyan mély, hogy... nos, nem is látta a sötét alját. A pereme izzott és habzott.

Penn levegő után kapkodott. – Luce... én félek.

– Kövessetek engem, lányok! – szólt oda nekik Miss Sophia.

Jobbra vezette őket a sötét sírok között kanyarogva, miközben mögöttük egyik dörrenés hangzott fel a másik után. – Csak csatazaj – lihegte Miss Sophia, mint egy rendhagyó idegenvezető. – Ez még eltart egy darabig, attól félek.

Luce arca minden egyes csattanásnál elfintorodott, de csak ment tovább, amíg égni nem kezdett a vádlija, amíg mögötte Penn fel nem sírt. Luce megfordult, és látta, hogy a barátnője megbotlik, és a szeme majdnem fennakad.

– Penn! – sikoltotta Luce, miközben elkapta a lányt, közvetlenül azelőtt, hogy az elesett. Gyengéden leeresztette a földre, és megfordította. Máris azt kívánta, bár ne tette volna. Penn vállát felhasította valami szabálytalan feketeség. Beleharapott a bőrébe, és egy elszenesedett csíkot hagyott maga után, aminek olyan szaga volt, mint az égett húsnak.

– Nagyon csúnya? – kérdezte Penn rekedten. Sebesen pislogott, és láthatóan bosszankodott, hogy nem tudja felemelni a fejét, és maga megnézni.

– Nem – hazudta Luce a fejét rázva. – Csak egy vágás. – Megpróbálta visszanyelni az egyre növekvő hányingerét, miközben összehúzta Penn széthasadt fekete pulóverét. – Ez fáj?

– Nem tudom – zihálta Penn. – Nem érzek semmit.

– Lányok, miért ácsorgunk? – tért vissza Miss Sophia. Luce jelentőségteljesen felnézett rá, és szavak nélkül arra kérte, hogy ne kezdjen el szörnyülködni Penn sebe láttán.

Miss Sophia nem szólt semmit. Kurtán biccentett Luce felé, majd felemelte Pennt, mint egy szülő, aki ágyba viszi a gyermekét. – Megvagy – mondta. – Most már nem tart sokáig.

– Hé! – Luce követte Miss Sophiát, aki úgy vitte, mintha csak egy zsák tollpihe lenne. – Hogyan...

– Csak semmi kérdés, amíg messze nem kerülünk mindettől – felelte Miss Sophia. Messze. Luce semmit nem akart kevésbé, mint messze lenni Danieltől. Majd, miután kiléptek a temető kapuján, és megálltak a lapos iskolaudvaron, nem tudott uralkodni magán. Visszanézett. És azonnal megértette, miért kérte Daniel, hogy ne tegye.

Egy örvénylő, ezüst – arany tűzoszlop tört fel a temető sötét közepéből. Éppen olyan széles volt, mint maga a temető, egy legalább száz méteres fényfonat, amely felnyúlt a levegőbe és elforralta a felhőket. A fekete árnyékok bele – belekaptak a fénybe, egy-egy szálal le is téptek róla, és sikoltva elszáguldottak vele az éjszakába. Ahogy az összefonódó szálak átrendeződtek, hol ezüstösebbnek, hol aranyosabb színűnek tűnve, egyetlen akkord kezdte betölteni a levegőt, egy teljes, végtelen hang, olyan hangosan, mint egy óriási vízesés. Mély dörrenések morrantak az éjszakában. Csilingelés töltötte be a teret körülöttük. Ez volt a leghatalmasabb, legtökéletesebben kiegyensúlyozott mennyei harmónia, ami valaha is megszólalt a földön. Egyszerre volt gyönyörű és rettenetes, és mindennek kényszaga volt. Valószínűleg mérföldekre azt hitte mindenki, hogy vége a világnak. Luce nem tudta, mit higgyen. A szíve felgyorsult.

Daniel azért mondta neki, hogy ne nézzon vissza, mert tudta, hogy a látványtól majd vissza akar menni hozzá.

– Ó, nem, eszedbe ne jusson! – kapta el Miss Sophia Luce grabancát, és végigrángatta az iskolaudvaron. Amikor odaértek a tornateremhez, Luce konstatálhatta, hogy Miss Sophia végig a másik hóna alatt cipelte Pennt is.

– Mi maga? – kérdezte Luce, miközben Miss Sophia betolta őt a dupla ajtón. A könyvtáros kihúzott egy hosszú kulcsot a gyöngyhímezéses, piros kardigán zsebéből, és bedugta az előtér téglafalának egy olyan részébe, amely még csak nem is tűnt ajtónak.

Némán feltárult előttük egy hosszú lépcsőház bejárata. Miss Sophia intett, hogy Luce menjen előre a lépcsőn.

Penn szeme csukva volt. Penn vagy elveszítette az eszméletét, vagy túl nagy fájdalmakat él át ahhoz, hogy nyitva tartsa. Mindenesetre rendkívül csendes volt.

– Hova megyünk? – kérdezte Luce. – El kell mennünk innen. Hol az autója? – Nem akarta megrémíteni Pennt, de keresniük kellett egy orvost. Gyorsan.

– Csendet, ha jót akarsz. – Miss Sophia Penn sebére pillantott, és felsóhajtott. – Az egyetlen olyan helyiségbe megyünk, amit nem szentségtelenítettek meg sporteszközökkel. Ahol egyedül lehetünk.

Ekkorra Penn már nyögdécselni kezdett Miss Sophia karjában. A sebéből vastag, sűrű pataokban ömlött a vér a márványpadlóra.

Luce a keskeny lépcsővel szemezett. Még a végét sem látta. – Szerintem Penn kedvéért idelent kellene maradnunk. Elég gyorsan segítségre lesz szükségünk.

Miss Sophia felsóhajtott, és lefektette Pennt a köré, majd gyorsan visszaugrott, hogy bezárja a titkos bejárat ajtaját.

Luce térdre rogyott Penn előtt. A barátnője olyan kicsinek és törékenynek tűnt. Csak a felettük lévő kecses kovácsoltvas csillár világított, s a félhomályban Luce végül meglátta, mennyire súlyos a sebe.

Penn volt Luce egyetlen barátja a Sword & Crossban, akivel tényleg együtt tudott érezni, aki nem rémítette meg. Azok után, hogy látta, mire képesek Arriane, Gabbe és Cam, nagyon kevés dolgot vett biztosra. De egyet igen: hogy a Sword & Crossban egyedül Penn olyan, mint ő.

Kivéve, hogy Penn erősebb volt, mint Luce. Okosabb, vidámabb és lazább. Csak az ő segítségével sikerült Luce-nak túlélnie a javítóintézet első pár hetét. Penn nélkül ki tudja, hol lenne már Luce?

– Ó, Penn! – sóhajtott fel. – Rendbe fogsz jönni. Meg fogunk gyógyítani.

Penn dűnnyögött valami értelmetlenként, amitől Luce ideges lett. Visszafordult Miss Sophia felé, aki egymás után csukogatta be az előtér ablakait.

– Gyorsan gyengül – jelentette ki Luce. – Orvost kell hívnunk.

– Igen, igen – felelte Miss Sophia, de a hangja valamiért szórakozottnak tűnt. Úgy tűnt, mintha teljesen lefoglalná az épület bezárása, mintha már közelednének az árnyékok a temetőből.

– Luce? – suttogta Penn. – Félek.

– Ne félj! – szorította meg a kezét Luce. – Te olyan bátor vagy. Mindig is olyan voltál, mint a bátorság köoszlopa.

– Hagyjátok már abba! – szólalt meg mögötte Miss Sophia olyan kemény hangon, amelyet Luce még soha nem hallott tőle. – Ő legfeljebb egy sóbálvány.

– Micsoda? – kérdezte Luce zavartan. – Ez mit jelent?

Miss Sophia madárszeme vékony, fekete réssé szűkült. Az arca csupa ráncba szaladt, és a nő keserűen megrázta a fejét. Majd nagyon lassan előhúzott a kardigánja ujjából egy ezüst tört. – Ez a lány csak akadályoz minket.

Luce szeme tágra nyílt, miközben nézte, ahogy Miss Sophia a feje fölé emeli a tört. Penn a kábaságtól észre sem vette, mi történik, de Luce igen.

– Ne! – sikoltott fel, miközben felnyúlt, hogy megállítsa Miss Sophia karját, hogy kicsavarja kezéből a tört.

De Miss Sophia tudta, mit csinál, és a szabad kezével fürgén félreütötte Luce karját, miközben végighúzta a penge élet Penn torkán.

Penn felhördült és felköhögött, a lélegzete szaggatottá vált. A szeme kifordult a gödrében, mint amikor nagyon elgondolkozott. Csakhogy most nem gondolkozott, hanem haldoklott. A tekintete végül találkozott Luce-ével. Majd lassan elhomályosult, és Penn lélegzete elhalt.

– Piszkos munka, de elkerülhetetlen – mondta Miss Sophia, miközben beletörölte a tört Penn fekete pulóverébe.

Luce hátratántorodott, és a szája elé kapta a kezét. Képtelen volt sikítani, képtelen volt levenni a szemét haldokló barátnőjéről, képtelen volt ránézni a nőre, akiről azt hitte, hogy az ő oldalukon áll. Hirtelen ráébredt, miért zárta be Miss Sophia az összes ajtót és ablakot az előtérben. Nem azért, hogy kint tartson másokat. Hanem hogy őt bent tartsa.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

SZEM ELŐL VESZTVE

LÉPCSŐ TETEJÉN EGY SIMA TÉGLAFAL EMELKEDETT. A zsákutcáktól Luce mindig is klausztrofóbiás lett, és ez még a többenél is rosszabb volt a torkának szegezett tűr miatt. Megkockáztatott egy pillantást a meredek lépcsősorra, amin felmásztak. Innen lezuhanni hosszú és fájdalmas lenne.

Miss Sophia ismét nyelveken kezdett beszélni az orra alatt dünnyögve, miközben ügyesen kinyitott egy újabb rejtekajtót. Belökte Luce-t egy apró kápolnába, és bezárta maguk mögött az ajtót. Odabent dermesztően hideg volt, és túláradó, krétás porszag. Luce kapkodva vette a levegőt, azon igyekezett, hogy visszanyelje az epés nyálat.

Penn nem halhatott meg. Ez az egész nem történhetett meg. Miss Sophia nem lehet ennyire gonosz.

Daniel azt mondta, bízson Miss Sophiában. Azt mondta, menjen vele, amíg ő el nem jön érte...

Miss Sophia ügyet sem vetve Luce-ra egyszerűen körbesétált a szobában, egyik gyertyát a másik után gyújtotta meg, mindegyik előtt térdet hajtott, és közben olyan nyelven kántált, amit Luce nem ismert. A pislákoló fények megmutatták, hogy a kápolna tiszta és karbantartott, ami azt jelentette, hogy nem telhetett el túl sok idő, mióta utoljára itt járt valaki. Ugye Miss Sophia az egyetlen az iskola területén, akinek van kulcsa a titkos ajtókhöz? Ki más tudhatna ennek a helynek a létezéséről?

A vörös cserepes mennyezet ferde volt és egyenetlen. Széles, kifakult kárpitok borították a falakat, amelyek rémisztő, félig ember, félig hal lényeket ábrázoltak a háborgó tengerben csatázva. Elöl egy kicsi, fehér oltár állt, és néhány egyszerű fából ácsolt padsor sorakozott a szürke kőpadlón. Luce tekintete eszeveszetten kereste a kijáratot, de nem látott sem ajtót, sem ablakot.

A lába reszketett a dühtől és a rettegéstől. Nagyon fájt neki, hogy Penn ott hever elárulva, magányosan a lépcső alján.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte, miközben a boltozatos kápolnaajtó felé hátrált. – Én bíztam magában.

– Ez a te hibád, kedvesem – mondta Miss Sophia, miközben durván megcsavarta Luce karját. Majd ott termett a tőr a lány nyakán. – A bizalom még a legjobb esetben is óvatlanság. A legrosszabb esetben öngyilkosság.

Miss Sophia az oltár felé noszogatta Luce-t. – Most légy oly kedves, és feküdj le, jó?

Mivel a kés még mindig nagyon közel volt a torkához, Luce engedelmeskedett. Egy hideg foltot érzett a nyakán, és odanyúlt, hogy kitapogassa. Amikor elvette az ujját, a hegye vörös volt a vértől. Miss Sophia lecsapta a kezét.

– Ha azt hiszed, ez rossz, látnod kellene, miről maradsz le odakint – mondta, mire Luce megborzongott. Daniel odakint volt.

Az oltár, egy négyszögletes, fehér emelvény, egyetlen darab kőből állt, ami alig volt akkora, mint Luce. A lány fázott és reménytelenül kiszolgáltatottnak érezte magát a tetején, miközben elképzelte, hogy a padsorok megtelnek árnyékos templomjárókkal, akik arra várnak, hogy a kínzása végre megkezdődjön. Egyenesen felfelé nézve észrevette, hogy van egy ablak ebben a barlangszerű kápolnában, egy nagy, színes üvegű rozetta a mennyezetén. Bonyolult, geometrikus virágminta, piros és lila rózsákkal sötétkék háttér előtt. Luce sokkal szebbnek találta volna, ha kinézhetne rajta.

– Lássuk, hol is... ó, igen! – Miss Sophia lenyúlt az oltár alá, és előhúzott egy vastag kötelet. – Most ne ficáncolj – lengette meg a tőrt. Majd nekiállt, hogy rögzítse a lányt az oltárba fűrt négy lyukhoz.

Először a két bokáját, majd a csuklóit. Luce próbált nem vergődni, miközben lekötözték, mint egy áldozati bárányt. – Tökéletes – állapította meg Miss Sophia, szorosan meghúzva a bonyolult csomókat.

– Ezt mind előre megtervezte – döbrent rá Luce elszörnyedve.

Miss Sophia éppen olyan kedvesen mosolygott, mint amikor

Luce legelőször bebotorkált a könyvtárba. – Mondanám, hogy nem személyes ügy, Lucinda, de valójában az – kaccantott fel. – Már hosszú ideje várom ezt a pillanatot, hogy kettesben maradhassak veled.

– Mért? – kérdezte Luce. – Mit akar tőlem?

– Téged csak ki akarlak iktatni – felelte Miss Sophia. – Danielt viszont felszabadítani.

Otthagytá Luce-t az oltárnál, és egy pulpitust tolt a lány lába mellé. Feltette rá a Grigori – könyvet, és sebesen lapozgatni kezdett benne. Luce visszaemlékezett arra a pillanatra, amikor először kinyitotta, és meglátta Daniel arcát a sajátja mellett. Ahogy rádöbrent, hogy a fiú egy angyal. Akkor még semmit nem tudott, mégis biztosra vette, hogy a fénykép azt jelenti, ő és Daniel együtt lehetnek.

Most ez lehetetlennek tűnt.

– Te csak ülsz ott, és róla álmodozol, mi? – kérdezte Miss Sophia. Becsapta a könyv fedelét, és ököllel rávágott. – Pontosan ez a probléma.

– Mi a fene baja van? – feszült neki Luce a köteleknek, amik az oltárhoz rögzítették. – Mit zavarja, mit érzünk egymás iránt Daniellel, vagy hogy kivel találkozgatunk egyáltalán? – Ennek a pszichopátának semmi köze hozzájuk.

– Lenne egy-két szavam ahhoz, aki úgy gondolta, hogy olyan briliáns ötlet mindannyiunk halhatatlan lelkének sorsát két szerelmes gyerek kezébe rakni. – Miss Sophia a magasba emelte a reszkető öklét. – Azt szeretnék, ha megingana az egyensúly? Majd megmutatom én nekik. – A tőr hegye megvillant a gyertyák fényében.

Luce elkapta a tekintetét a pengéről. – Maga megőrült.

– Ha az, hogy végre le akarom zárni a leghosszabb, leghatalmasabb háborút valaha, azt jelenti, hogy megőrültem... – Miss Sophia hangsúlya arra utalt, hogy elég ostobának tartja Luce-t, amiért erre eddig nem jött rá – ...akkor legyen.

A gondolat, hogy Miss Sophiának bármi beleszólása lehet egy háború lezárásába, nem fért Luce fejébe. Daniel vívta a háborút odakint. Ami idebent folyt, azt össze sem lehetett hasonlítani azzal. Függetlenül attól, hogy Miss Sophia átállt-e az ellenséghez.

– Azt mondták, akkor földre száll a pokol – suttogta Luce. – Vége lesz a világnak.

Miss Sophia nevetni kezdett. – Most úgy tűnhet neked. Olyan hihetetlen, hogy én a jófiúk közé tartozom, Lucinda?

– Ha maga a jók oldalán áll – köpött egyet Luce –, akkor ez nem olyan háború, amit érdemes megvívni.

Miss Sophia elmosolyodott, mintha pontosan ezekre a szavakra számított volna. – Lehet, hogy pont a haláloz lesz az a lökés, amire Danielnek szüksége van. Egy kis lökés a megfelelő irányba.

Luce megvonaglott az oltáron. – Maga... maga nem bántana engem.

Miss Sophia visszament hozzá, és odadugta az arcát. Az időshölgypuder illata betöltötte Luce orrát, aki fuldokolni kezdett tőle.

– Dehogynem – felelte Miss Sophia, megrázva kócos, ezüstszerű haját. – Te magad vagy az emberi alakot öltött migrén.

– De akkor egyszerűen csak visszajövök. Daniel elárulta – nyelt egyet Luce. – Tizenhét év múlva.

– Ó, nem fogsz. Ezúttal nem – felelte Miss Sophia. – Már amikor először besétáltál a könyvtárba, megláttam valamit a szemedben, csak nem tudtam rájönni, mi az. – Lemosolygott Luce-ra. – Rengetegszer találkoztam már veled, Lucinda, és az idő nagy részében rettenetesen unalmas vagy.

Luce megmerevedett, és kiszolgáltatottnak érezte magát, mintha meztelenül feküdne az oltáron. Egy dolog, hogy Daniel találkozott már vele a korábbi életei során... de mások is ismerték?

– Ezúttal – folytatta Miss Sophia – volt benned valami eleven. Egy valódi szikra. De csak ma jöttem rá, amikor kicsúszott a szádon az a dolog az agnosztikus szüléidről.

– Mi van a szüleimmal? – sziszegte Luce.

– Nos, kedvesem, azért tértél vissza újra és újra, mert a többi alkalommal, amikor megszülettél, vallásos szellemben neveltek fel.

Ezúttal, amikor a szüleid kihúzták magukat a megkeresztelésed alól, szépen a vadak elé vetették a kis lelket. – Miss Sophia színpadiasan megborzongott. – Megfosztottak a szertartástól, ami a vallástársaid közé fogadott volna, megfosztottak a reinkarnációtól. Ez egy kicsi, de igen jelentős kiskapu az örök körforgásodban.

Lehet, hogy Arriane és Gabbe is erre céloztak a temetőben?

Luce feje lüktetni kezdett. Vörös ködfátyol homályosította el a látását, és csengeni kezdett a füle. Lassan pislogott, és úgy érezte, mintha még az is robbanást okozna a fejében, ahogy lecsukódik a pillája. Szinte örült, hogy eleve fekszik. Különben még elájult volna.

Ha tényleg ez a vég... nem, az nem lehet. Miss Sophia Luce arcához hajolt, és nyál fröccsent a szájából a szavakkal együtt.

– Ma éjjel, amikor meghalsz... akkor meghalsz. Ennyi. Kaput. Ebben az életedben te nem vagy több, mint aminek tűnsz: egy ostoba, önző, tudatlan, elkényeztetett kislány, aki azt hiszi, azon múlik a világ sorsa, hogy ő összejön-e egy helyes fiúval az iskolában. Még ha a halálod nem is teljesítene be ilyen rég várt, dicsőséges és hatalmas dolgot, akkor is élvezném, hogy megölhetlek.

Miss Sophia megemeli a tört, és hozzáér az éléhez. Luce agya zakatolt. Egész nap annyi mindent kellett feldolgoznia, annyian mondtak neki olyan sokfélét. Most ott lebegett a tör a szíve felett. Luce tekintete ismét elhomályosult. Megérezte a penge hegyét a mellkasán, megérezte, hogy Miss Sophia a szegycsontja mellett keresi a helyet két borda között, és arra gondolt, hogy talán volt némi igazság Miss Sophia dühítő beszédében. Ennyi reményt fektetni az igaz szerelem erejébe – amiről úgy érezte, alig egy pillantást vethetett rá eddig –, nem naivitás egy kicsit? Végére is, az igaz szerelem nem nyerheti meg azt a háborút odakint. Lehet, hogy még őt sem menti meg attól, hogy meghaljon ezen az oltáron.

De muszáj megnyernie. A szíve még mindig Danielért dobogott – és amíg ez meg nem változik, valami mélyen Luce-ban hinni fog abban a szerelemben, az erejében, amittől a lány egy jobb önmagává válhat, amittől Daniellel együtt valami dicsőséges, nagyszerű dologgá...

Amikor a tör a bőre alá hatolt, Luce felsikoltott – majd döbbenetében is, amikor felül darabokra tört a színes üveglablak, és a levegő körülötte megtelt fénnel és hangokkal.

Egy tompa, csodálatos zümmögéssel. Vakító fénnel.

Szóval meghalt.

Elindult a túloldalra. Mi mással lehetne magyarázni ezeket a fénylő, opálos alakokat, amik fölé hajolnak az égből leereszkedve, a zuhogó csillogást, a mennyei ragyogást? Olyan nehéz volt bármit tisztán látni ebben a meleg, ezüstös fényben. A bőrén csúszkálva olyannak tűnt, mint a legpuhább bársony, mint a cukormáz egy tortán. A kezét és a lábát fogva tartó kötelek meglazultak, majd engedtek, és a teste – vagy talán a lelke – szabadon fellebeghetett az égbe.

De ekkor meghallotta Miss Sophia nyekegését: – Még ne! Túl hamar történik!

Luce sebesen pislogott. A csuklója. Kiszabadult. A bokái. Szabadok. Apró kék, piros, zöld és arany színű üvegszilánkok mindenütt a bőrén, az oltáron és alatta a padlón. Szúrtak, amikor leseperte őket magáról, és vékony vércsíkokat hagytak a bőrén. Luce felsandított a mennyezeten tátongó lyukra.

Akkor nem halt meg, hanem megmentették. Az angyalok.

Daniel eljött érte.

De hol van? Luce alig látott. Végig akarta tapogatni a fényt, amíg az ujjai rá nem találnak a fiúra, össze nem fonódnak a nyaka mögött, és soha, de soha többé el sem engedik.

De csak eleven, opálos alakok lebegtek felé és kerülgették, mint egy teremnyi ragyogó tollpihe. Köré gyűltek, és ellátták a sebeit, ahol megvágták az üvegszilánkok. A homályos fénysugarak mintha lemosták volna a vért a karjáról és a kis sebről a mellkasán, végül teljesen rendbe jött.

Miss Sophia a túlsó falhoz szaladt, és eszeveszetten kaparászta a téglákat, a titkos ajtót keresve. Luce meg akarta állítani – azt akarta, hogy feleljen azért, amit tett, és amit csak majdnem –, de ekkor az ezüstszerű ragyogásból kivált egy halványlila árnyalat, és lassan alakká kezdett formálódni. Szikrázó lüktetés rázta meg a helyiséget. Egy olyan

fényes ragyogás, ami a Napot is elhomályosította volna, rázta meg a falakat, és a gyertyák megremegve pislákolni kezdtek a magas bronztartóikban. A hátborzongató kárpitok lobogni kezdtek a falon. Miss Sophia összegörnyedt, de Luce úgy érezte magát a vibráló ragyogástól, mintha a csontja velejéig átmasszíroznák. És amikor a fény meleget árasztva összesűrűsödött, olyan alakká állt össze, amit Luce felismert és imádott.

Daniel állt vele szemben az oltár előtt. Fedetlen felsőtesttel, mezítláb, egy szál fehér vászonnadrágban. Luce-ra mosolygott, majd lehunyta a szemét, és széttárta a karját kétoldalt. Utána gyengéden és nagyon lassan, mintha nem akarná Luce-t megrémiszteni, kibontogatta a szárnyait.

Fokozatosan bomlottak ki, a vállától indulva, két fehér hajtásként kidudorodva a hátából, egyre magasabban, szélesebben, vastagabban, miközben hátra, fel és kiereszkedtek. Luce a szabálytalan szegélyüket bámulta, és arra vágyott, hogy megérinthesse őket az ujjával, az arcával, az ajkával. A szárnyak belseje bársonyosan irizálni kezdett. Éppen úgy, mint Luce álmában. Csakhogy most, amikor végre beteljesült a dolog, Luce először tudott szédülés nélkül nézni a szárnyakra, anélkül, hogy erőltetnie kellett volna a szemét. Képes volt befogadni Danielt teljes dicsőségében.

A fiú még mindig ragyogott, mintha belülről fénylene. Luce még mindig tisztán látta a lilásszürke szemét és a telt ajkát. Az erős kezét és a széles vállát. Oda tudott nyúlni, és belebújni a szerelme fényébe.

Daniel érte nyúlt. Amikor megérintette a lányt, Luce lehunyta a szemét, valami másvilágira számítva, amit tán embertest ki sem bír. De nem. Egyszerűen csak megnyugtatóan Daniel volt az.

Luce a fiú háta mögé nyúlt, hogy megtapogassa a szárnyait. Óvatosan ért hozzájuk, mintha felsebezhetnék a kezét, de átfolytak az ujjai között, lágyabban, mint a leglágyabb selyem, a legpuhább kelme. Olyan volt a tapintásuk, amilyennek Luce egy bolyhos, napszitta felhőét képzelte, ha a kézbe tudná venni.

– Te olyan... gyönyörű vagy – suttogta Daniel mellkasába. – Úgy értem, mindig az vagy, de ez...

– Nem félsz tőle? – suttogta vissza Daniel. – Nem fáj ránézni?

Luce megrázta a fejét. – Azt hittem, fájni fog – mondta, felidézve az álmait. – De az fáj, ha nem nézem.

Daniel megkönnyebbülten felsóhajtott. – Azt szeretném, ha biztonságban éreznéd magad velem. – A vibráló fény olyannak tűnt körülöttük, mint a konfetti, és Daniel magához húzta Luce-t. – Ez nagyon sok feldolgoznivaló számodra.

Luce hátrahajtotta a fejét és az ajka mohón szétvált. Hangos ajtócsattanás szakította őket félbe. Miss Sophia megtalálta a lépcsőt. Daniel alig észrevehetően biccentett, és egy lángoló alak vetette ki magát a rejtekajtón a nő után.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Luce, a gyorsan elhalványuló fényösvény után bámulva az ajtó felé.

– Egy segítő – emelte vissza Daniel az ajkát.

És ekkor, annak ellenére, hogy Daniel ott volt vele, és Luce szeretve, biztonságban érezte magát, bizonytalanság hasított belé, mert visszaemlékezett a nemrég történt sötét dolgokra, Camre és a mennydörgő, fekete alattvalóira. Még mindig annyi megválaszolatlan kérdés cikázott a fejében, annyi rettenetes esemény, amivel kapcsolatban úgy érezte, soha nem fogja megérteni, miért történt. Mint Penn halála, a szegény, kedves, ártatlan Penné. Micsoda erőszakos, értelmetlen végzet. Ez letaglózta Luce-t, és az ajka remegni kezdett.

– Penn meghalt, Daniel – mondta. – Miss Sophia megölte. És egy pillanatra azt hittem, engem is megölt.

– Azt soha nem hagytam volna.

– Honnan tudtad, hogy itt találsz? Honnan tudod mindig, hogyan menthetsz meg? – Luce megrázta a fejét. – Ó, te jó ég. Te az én őrangyalom vagy.

Daniel felnevetett. – Nem egészen. De ezt bóknak veszem.

Luce elvörösödött. – Akkor miféle angyal vagy?

– Hát, most éppen két munkahely közötti angyal, vagy mi – felelt Daniel.

Mögötte a maradék ezüst fény összegyűlt, és kettévált. Luce odafordult, hogy megnézzze, és zakatolt a szíve, miközben a ragyogás végül összeállt, ahogy Daniel alakja is, két felismerhető formába:

Arrian és Gabbe.

Gabbe szárnyai már ki is bomlottak. Szélesek voltak, puhák és háromszor akkorák, mint a teste. Tollasak, lágyan szaggatott körvonalakkal, amilyennek a képeslapokon és a filmekben ábrázolják az angyalszárnyakat, egy nagyon enyhe rózsaszínnel a peremén. Luce észrevette, hogy halványan verdesnek – és hogy Gabbe lába pár centivel a padló felett lebeg.

Arriane szárnya simább volt, kecsesebb, és határozottabb volt a körvonala, majdnem olyan, mint egy hatalmas pillangóé. Részben áttetszően fénylett, és opálos fényprizmákat vetett maga mögé a padlóra. Mint maga Arriane, a szárnya is furcsa volt és vonzó, és végtelenül vagány.

– Tudnom kellett volna – Luce arcán mosoly futott végig. Gabbe visszamosolygott, Arriane pedig pukedlizett.

– Mi folyik odakint? – kérdezte Daniel, észrevéve, milyen aggodalmasan néz Gabbe.

– Ki kell innen vinnünk Luce-t.

A csata. Még nincs vége? Ha Daniel, Gabbe és Arriane mind itt vannak, akkor biztosan győztek, nem? Luce tekintete Danielre villant. A fiú arckifejezése semmit nem árult el.

– És valakinek Sophia után kell mennie – tette hozzá Arriane. – Biztosan nem egyedül dolgozott.

Luce nyelt egyet. – Ő Cam oldalán áll? Ő valamiféle... ördög? Egy bukott angyal? – Ez volt az egyike azon kevés kifejezéseknek, ami megmaradt benne Miss Sophia óráiról.

Daniel összeszorította a fogát. Még a szárnya is merevnek tűnt a dühtől. – Nem ördög – dünnyögte –, de nem is angyal, az biztos. Azt hittük, velünk van. Soha nem lett volna szabad ilyen közel engednünk.

– Ő volt a huszonnégy Öreg egyike – tette hozzá Gabbe. Leeresztette a lábát a padlóra, és a háta mögé dugta a halvány rózsaszín szárnyát,

hogy le tudjon ülni az oltárra. – Ez nagyon tiszteletreméltó státusz. Ezt a részét ügyesen elrejtette.

– Amint felértünk ide, úgy tűnt, mintha megőrült volna – mondta Luce. Megdörzsölte a nyakát, ahol a tör megsebezte.

– Ezek örültek – helyeselt Gabbe. – De nagyon ambiciózusak. Ő egy titkos szekta tagja. Hamarabb rá kellett volna jönnöm, de most már egyértelműek a jelek. Úgy hívják magukat, hogy a Zhsmaelimek. Egyformán öltözködnek, és mindben megvan egy bizonyos... elegancia. Mindig is azt hittem, hogy csak a látszatról szólnak. A mennyországban senki nem vette őket túl komolyan – magyarázta Luce-nak de ez mostantól másképp lesz. Amit ő ma csinált, azért száműzetés jár. Lehet, hogy többet fogja látni Camet és Mollyt, mint akarta.

– Szóval Molly is egy bukott angyal – mondta Luce lassan. Mindenből, amit aznap megtudott, ez tűnt a leglogikusabbnak.

– Luce, mi mind bukott angyalok vagyunk – felelte Daniel. – Csak páran közülünk az egyik oldalon állnak... páran meg a másikon.

– És van itt bárki – nyelt egyet Luce –, aki a túloldalon áll?

– Roland – felelte Gabbe.

– Roland? – Luce megrökönyödött. – De ti barátok vagytok. Ő mindig olyan karizmatikus és remek srác.

Daniel csak megvonta a vállát. Arriane idegesnek tűnt. A szárnya zaklatott tempóban verdesett, és porfelhőt kavart. – Egy szép napon majd visszaszerezzük – mondta csendesén.

– És Penn? – kérdezte Luce, egy könnyecsomót érezve a torkában. De Daniel megrázta a fejét, és megszorította a kezét. – Penn halandó volt. Egy ártatlan áldozat egy hosszú, értelmetlen háborúban. Nagyon sajnálom, Luce.

– Szóval az az egész harc odakint...? – kérdezte Luce. Elfúlt a hangja. Nem tudta még rávenni magát, hogy beszéljen Pennről.

– Csak egy a sok közül, amit a démonok ellen vívunk – felelte Gabbe.

– És, ki győzött?

– Senki – felelte Daniel keserűen. Felemelt egy nagy szilánkot az ólomüveg-mennyezetből, és keresztüldobta a kápolnán. Az száznyi apró

kis darabra tört, de ez láthatóan nem csillapította Daniel dühét. – Soha senki nem győz. Szinte lehetetlen az egyik angyalnak kioltania egy másik életét. Csak hosszan verekszünk, amíg mindenki bele nem fárad, és haza nem megyünk.

Luce összerendezte, amikor egy kép merült fel a fejében. Daniel, amint közvetlenül belevág a vállába egy olyan villám, mint Pennbe. Luce kinyitotta a szemét, és a fiú jobb vállára nézett. A mellkas véres volt.

– Megsérültél – suttogta.

– Nem – felelte Daniel.

– Ő nem tud megsérülni, ő...

– Mi az a karodon, Daniel? – mutatott Arriane a mellkasára. – Vér?

– Penné – felelte Daniel mogorván. – Megtaláltam a lépcső alján.

Luce szíve összeszorult. – El kell temetnünk Pennt – mondta. –

Az apja mellé.

– Luce, drágám – állt fel Gabbe. – Azt kívánom, bár lenne erre időnk, de most mennünk kell.

– Nem fogom itt hagyni. Neki senki mása nincs.

– Luce – dörgölte Daniel a homlokát.

– A karjaimban halt meg, Daniel. Mert olyan ostoba voltam, hogy követtem Miss Sophiát ebbe a kízókamrába – nézett végig Luce mindhármutukon. – Mert egyikőtök sem mondott el nekem semmit.

– Rendben – felelte Daniel. – Amennyire csak tudjuk, rendezzük Penn dolgát. De utána messzire el kell tűnnünk.

Szellő fújt le a mennyezeten lévő lyukból, amitől a gyertyák lángja megremegett, a törött ablakban maradt szilánkok pedig meginogtak. A következő pillanatban éles szilánkuhatagként özönlöttek le.

Gabbe még pont időben lecsusszant az oltárról, és odaállt Luce mellé. Szenvtelennek tűnt. – Danielnek igaza van – mondta. – A csata utáni fegyverszünet csak angyalokra vonatkozik. És most, hogy olyan sokan tudnak az... – hallgatott el és köszörülte meg a torkát – ...izé, változásról a mortalitásodat illetően, rengeteg gonosz van, aki érdeklődni fog irántad.

Arriane szárnyai felemelték őt a padlóról. – És rengeteg jó is, aki eljön majd, hogy segítsen legyőzni őket – suhant Luce másik oldalára, mintegy megnyugtatóan.

– Még mindig nem értem – mondta Luce. – Ez miért számít ilyen sokat? Miért számítok ilyen sokat? Csak mert Daniel szeret engem?

Daniel felsóhajtott. – Ez is része, bármilyen ártatlanul is hangzik.

– Tudod, hogy mindenki imádja a burukkoló szerelmeseket – fuvolázta Arriane.

– Szívem, ez egy nagyon hosszú történet – mondta Gabbe gyakorlatias hangon. – Csak külön fejezetekben tudjuk neked elmondani.

– És mint a szárnyammal kapcsolatban is történt – tette hozzá Daniel –, magadban is fel kell ehhez ébresztened egy csomó dolgot.

– De miért? – kérdezte Luce. Ez a beszélgetés annyira bosszantotta. Úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, akinek azt mondják, hogy majd ha nagyobb lesz, megérti. – Miért nem segíthettek abban, hogy megértsem?

– Segíthetünk – felelte Arriane –, de nem áraszkodhatunk el mindennel egyszerre. Mint ahogy az alvajárókat sem szabad felébreszteni. Az túl veszélyes.

Luce maga köré fonta a karját. – Abba belehalnék – mondta ki, amit a többiek csak kerülgettek.

Daniel átölelte. – Már előfordult. És ma éjjel éppen eleget találkoztál már a halállal.

– Szóval akkor mi lesz? El kell mennem az iskolából? – Luce Daniel felé fordult. – Hova viszel?

Daniel összevonta a szemöldökét, és elkapta a pillantását. – Nem vihetlek sehova. Az túl feltűnő lenne. Valaki másra kell támaszkodnunk. Van itt egy halandó, akiben megbízhatunk – pillantott Arriane-re.

– Szólok neki – állt fel a lány.

– Nem hagylak el – közölte Luce Daniellel. Megremegett az ajka. – Még alig kaptalak vissza.

Daniel megcsókolta a homlokát, amitől forróság futott végig Luce testén. – Szerencsére még van egy kis időnk.

HUSZADIK FEJEZET

HAJNALHASADÁS

HAJNAL. AZ UTOLSÓ REGGEL, amit Luce a Sword & Crossban lát, legalább... nos, nem tudta, meddig. Egy magányos galambburukkolás hangzott fel a sáfrányszín égben, miközben Luce kilépett a tornaterem kudzuval befuttatott ajtaján. Lassan elindult a temető felé, kéz a kézben Daniellel. Némán sétáltak végig az udvar fűvén.

Mielőtt kiléptek a kápolnából, az angyalok egyenként visszahúzták a szárnyukat. Kijózanító, munkás folyamat volt, s eléggé letargikusak lettek, mire visszaváltoztak emberré. Az átváltozásukat figyelve Luce képtelen volt elhinni, hogy a masszív, ragyogó szárnyak olyan kicsivé és gyengévé zsugorodhattak, s végül eltűntek az angyalok bőre alatt.

Amikor vége lett, Luce végighúzta a kezét Daniel csupasz hátán. A fiú most először tűnt szégyenlősnek, érzékenynek az érintésére. De a bőre olyan sima és makulátlan volt, mint egy kisbabáé. És az arcán, de mindannyiuk arcán, Luce még mindig látta a bennük megtestesülő, minden irányba áradó ezüsthényt. Végül felcipelték Penn testét a meredek lépcsőn a kápolnába, lesepték az oltárról az üvegszilánkokat, és odafektették. Aznap reggel nem temethették el – a temető tele volt halandókkal, mint azt Daniel megígérte.

Luce számára nagyon fájdalmas volt elfogadni, hogy az utolsó szavakat súgja a kápolnában a barátnőjének. Csak annyit tudott

mondani: – Most már az apád mellett vagy. Tudom, hogy örül, hogy viszontlát.

Daniel majd rendesen eltemeti Pennt, amint lecsillapodik az iskola – és Luce megmutatja majd neki, hol nyugszik Penn apja, hogy mellé helyezhesse. Ez a legkevesebb, amit megtehet.

A szíve nehéz volt, miközben átvágtak az udvaron. A farmerja és a pántos felsője kinyúltnak és piszkosnak tűnt. A körmére ráfért volna egy alapos súrolás, és Luce örült, hogy nincsen körülötte tükör, így nem látja, mi történt a hajával. Annyira szeretete volna, ha kitörölhetné az éjszaka sötét felét, az meg még jobban, ha megmenthette volna Pennt – miközben a szép részeket megtartaná. A katarzist, amikor rájött, ki Daniel valójában. Azt a pillanatot, amikor a fiú teljes pompájában megjelent előtte. Amikor végignézhette, hogy bontja ki Gabbe és Arriane a szárnyát. Mennyi szépsége volt a napnak.

És mi minden végződött keserű, komor összeomlással.

Luce érezte a levegőben, mint egy járványt. Le tudta olvasni az udvaron rohangáló diákok arcáról. Még túl korán volt ahhoz, hogy maguktól felkeljenek, ami azt jelentette, hogy biztosan hallottak, láttak vagy megéreztek valamit az előző esti csatából. Vajon mit tudhatnak?

Vajon elkezdte már keresni valaki Pennt? És Miss Sophiát? Mit gondolhatnak, mi történhetett? Mindenki párokba tömörült, és suttogva beszélt. Luce szeretett volna odamenni és hallgatózni egy kicsit.

– Ne aggódj! – szorította meg a kezét Daniel. – Csak vágj ugyanolyan döbbséget, mint ők. Senki nem fog túlságosan ránk figyelni.

Bár Luce nagyon gyanúsak érezte magát, Danielnek igaza volt. Egyik diák szeme sem időzött el hosszabban rajtuk, mint bárki másén. A temető kapujánál kék-fehér rendőrségi szirénák villogtak, fényük visszaverődött a fenti tölgyfák leveleiről. A temető bejáratát sárga rendőrségi szalaggal zárták le.

Luce előtt Randy fekete sziluettje rajzolódott ki a napfelkeltében. A felügyelő a temető bejárata előtt járt fel-alá, és az alaktalan, galléros pólójának gallérjára csíptetett vezeték nélküli mikrofonba kiáltozott.

– Szerintem fel kellene ébresztenie – kiabálta az eszközbe. – Incidens történt az iskolában. Mondom magának... nem tudom.

– Szeretnék figyelmeztetni – mondta Daniel Luce-nak, miközben elkormányozta Randy-től és a rendőrautók villogó fényeitől a kis tölgyfaligetbe, ami három oldalról körbevette a temetőt. – Neked furcsának fog tűnni odalent. Cam hadviselési stílusa komolyabb nyomokat hagy, mint a miénk. Nem véres, csak... más.

Luce úgy érezte, ezen a ponton már nem sok minden tudná megdöbbeneni. Pár feldőlt szobor biztosan nem. Végigmentek az erdőben, a száraz avar zörgött a lépteik alatt. Luce arra gondolt, hogy egy éjszakával korábban ezeket a fákat beborította a mennydörgő árnyékrovarfelhő.

Daniel nemsokára rámutatott a temető kovácsoltvas kerítésének egy csúnyán meghajlított részére.

– Itt be tudunk menni anélkül, hogy meglátnának. De sietnünk kell.

Amikor kiléptek a fák védelméből, Luce megértette, mire gondolt Daniel, amikor azt mondta, furcsa lesz a temető. A szélén álltak, nem messze Penn apjának a sírjától a keleti sarokban, de alig láttak pár lépésre maguk elé. A terület felett a levegő mintha nem is levegő lenne. Sűrű, szürke és piszkos iszap inkább.

Összedörzsölte a két tenyerét. – Ez vajon...

– Por – fogta meg menet közben a kezét Daniel. Ő keresztüllátott rajta, és nem fuldoklott és köhögött tőle, mint Luce. – A háborúban az angyalok nem halnak meg. De a csatáik vastag porszőnyeget hagynak maguk után.

– És mi történik vele?

– Semmi különös, azon kívül, hogy az emberek értetlenül állnak előtte. Szép lassan leülepszik, és akkor majd elvisznek belőle, hogy tanulmányozzák. Van Pasadenában egy örült tudós, aki azt hiszi, hogy az UFÓ-k műve.

Luce borzongva gondolt vissza a meghatározhatatlan, tárgyként repülő fekete rovarfelhőre. Lehet, hogy az a tudós nem is téved olyan sokat.

– Penn apja itt van eltemetve – mondta előre mutatva, miközben megközelítették a temetőnek azt a sarkát. Bármilyen kísérteties is volt a por, megkönnyebbülten látta, hogy a sírok, a szobrok és a fák mind állva maradtak a temetőben. Luce letérdelt, és leseperte a port arról a sírról, amiről úgy gondolta, hogy Penn apjáé volt. Reszkető ujjai letisztították a betűket, amelyektől majdnem elsírta magát.

STANFORD LOCKWOOD
A VILÁG LEGJOBB APUKÁJA

A sír melletti rész üres volt. Luce felállt, és elkeseredetten rugdosta a földet, utálva a gondolatot, hogy a barátnője is oda fog kerülni. És azt is utálta, hogy ő még csak ott sem lesz, hogy szép búcsúztatót rendezhessen Pennek. Az emberek mindig a mennyországot emlegetik, amikor valaki meghal, és biztosak abban, hogy az elhunyt odakerül. Luce soha nem érezte úgy, hogy ismerné a szabályokat, és most még kevésbé érezte magát illetékesnek abban, hogy mi lehet és mi nem.

Könnyekkel a szemében Daniel felé fordult. A fiú arca elkomorodott a gyásza láttán. – Gondoskodom róla, Luce – mondta. – Tudom, hogy te nem így akartad volna, de mindent megteszünk, amit lehet.

A könnyek egyre szaporábban potyogtak. Luce szipákolt, hüppögött és annyira szeretne volna visszakapni Pennt, hogy úgy érezte, mindjárt összerogy. – Nem hagyhatom itt, Daniel. Hogy tehetném?

Daniel gyengéden letörölte a könnyeit a kézfejjével. – Ami Pennel történt, az rettenetes. Hatalmas hiba volt. De amikor ma elmész, nem hagyod őt el – tette a kezét Luce szívére. – Veled marad.

– De én akkor sem tudom...

– Dehogynem, Luce. – Daniel hangja határozottan csengett. – Higgy nekem! Fogalmad sincs, mennyi kemény és lehetetlen dologra képes vagy. – Elkapta a tekintetét, és a fákra nézett. – Ha maradt ebben a világban bármi jó, hamarosan megtudod.

Egy rendőrautó egyetlen pittyenésétől megugrottak. Becsapódott a kocsi ajtaja, és nem messze onnan, ahol álltak, egy bakancs csikorgását hallották meg a murván. – Mi az ördög... Ronnie, hívd fel a központot. Szólj a seriffnek, hogy jöjjön ide!

– Menjünk! – nyúlt Daniel Luce keze után. A lány belekapaszkodott, gyászosan megsimogatta Mr. Lockwood sírkövét, majd elindult Daniellel a sírok között a temető keleti oldalánál. Odaértek a díszes kovácsoltvas kerítés meghajlított részéhez, majd gyorsan visszabújtak a tölgyfaligetbe.

Ütközben egyszer csak egy hideg légfal ütközött Luce-nak. Az előttük lévő fák között meglátott három kicsi, de fortyogó árnyékot fejjel lefelé lógni, mint a denevérek.

– Siess! – utasította Daniel. Ahogy elmentek mellettük, az árnyékok hátrahőköltek és felszisszentek, mintha valahonnan tudnák, hogy nem érdemes Luce-szal kezdeniük, amikor Daniel is mellette van.

– És most hova? – kérdezte Luce a tölgyfaliget szélénél.

– Hunyd le a szemed! – mondta a fiú.

Luce engedelmeskedett. Daniel karja hátulról átölelte a derekát, és Luce érezte, ahogy az erős mellkasa a vállának dől. A fiú felemelte őt a földről. Talán olyan harminc centire, utána még magasabbra, amíg Luce vállát el nem kezdték simogatni a fa tetején lévő finom levelek. A nyakát is megcsiklandozták, miközben Daniel elhaladt mellettük. Utána még magasabbra, végül kiszabadultak az erdőből, a ragyogó, reggeli napfénybe. Kísértést érzett, hogy kinyissa a szemét – ugyanakkor ösztönösen érezte, hogy az már túl sok lenne. Még nem biztos, hogy készen áll erre. És egyébként is, a tiszta levegő az arcán, és a hajába túró szél is túl sok volt. Több mint elég. Mennyei. Mint az az érzés, amikor megmentették a könyvtárból, mint az óceán hullámain lovagolni. Luce most már biztosan tudta, hogy amögött is Daniel állt.

– Most már kinyithatod a szemed – mondta a fiú csendesen.

Luce lába földet érintett. Pont azon a helyen álltak, ahol a lány lenni akar. A magnólia alatt a tóparton.

Daniel magához szorította. – Azért akartalak idehozni, mert ez egy olyan hely – a sok olyan hely egyike ahol nagyon szerettelek volna megcsókolni az elmúlt hetekben. Aznap majdnem elveszítettem az önuralmam, amikor egyenesen beugrattál a vízbe.

Luce lábujjhegyre állt, és hátradöntötte a fejét, hogy megcsókolja Danielt. O is nagyon szeretne volna megcsókolni aznap – most pedig

muszáj volt neki. Daniel csókja volt az egyetlen dolog, ami helyénvalónak tűnt, ami megvigasztalta, és arra emlékeztette, hogy van oka tovább élni, még ha Penn már nem is teheti. A fiú ajkainak gyengéd nyomása lecsillapította, mint egy forró ital a tél közepén, amikor minden része annyira átfázott.

Daniel túlságosan is hamar elhúzódott, és nagyon szomorú tekintettel pillantott le a lányra.

– Van még egy oka annak, hogy idehoztalak. Ez a szikla vezet ahhoz az ösvényhez, amin keresztül biztonságos helyre tudunk vinni.

Luce lesütötte a szemét. – Ó.

– Ez nem a végső búcsú, Luce. Abban reménykedem, hogy még csak nem is hosszú elválás. Csak ki kell várnunk, hogyan... alakulnak a dolgok. – Daniel lesimította Luce haját. – Kérlek, ne aggódj! Mindenképpen eljövök érted. Nem engedlek el, amíg ezt meg nem érted.

– Akkor nem vagyok hajlandó megérteni – felelte Luce.

Daniel csendesen felnevetett. – Látod ott azt a tisztást? – mutatott a tavon túlra, nagyjából egy fél kilométerrel odébb, ahol egy kisebb erdő egy lapos, füves dombra nyílt. Luce azelőtt soha nem vette észre, de most meglátta a kis, fehér repülőgépet a szárnyain villogó vörös fényekkel.

– Ez értem jött? – kérdezte. Mindazok után, ami történt, egy repülőgép látványa nem igazán zaklatta fel. – Hova megyek?

Nem tudta elhinni, hogy itt fogja hagyni azt a gyűlölt helyet, ahol annyi élményt élt át alig pár hét alatt. Mi lesz most a Sword & Crosszal ezután?

– Mi fog történni ezzel a hellyel? És mit mondok majd a szüleimnek?

– Egyelőre próbálj meg nem aggódni! És amint biztonságban leszel, minden mást is elintézzünk, amit el kell. Mr. Cole majd felhívja a szüleidét.

– Mr. Cole?

– Ő a mi oldalunkon áll, Luce. Bízhat sz benne.

De Luce Miss Sophiában is bízott. Mr. Cole-t alig ismerte. Ő olyan tanároshoz tűnt. És az a bajusz... tényleg itt kell hagynia Danielt, és felszállnia egy repülőre a történelemtanárával? Zakatolni kezdett a szíve.

– Van egy ösvény, ami a víz mellett halad – folytatta Daniel. – Mehetünk azon. – Átkarolta Luce derekát. – Vagy – ajánlotta fel – úszhatunk is.

Egymás kezét fogva megálltak a szikla szélén. A cipőjüket a magnólia alatt hagyták, de ezúttal nem fognak visszajönni. Luce nem gondolta, hogy ilyen jó érzés lesz fejest ugrani a hideg tóba farmerban és a pántos pólójában, de maga mellett a mosolygó Daniellel minden, amit tett, a lehető leghelyénvalóbb dolognak tűnt.

A fejük fölé emelték a karjukat, és Daniel háromig számolt. Pontosan egy időben emelkedett el a lábuk a talajtól, a testük pontosan ugyanolyan ívben feszült meg a levegőben, de ahelyett, hogy lezuhantak volna, mint arra Luce számított, Daniel feljebb húzta, pusztán az ujjá hegyének segítségével.

Repültek. Luce egy angyal kezét fogta, és repült. A fák teteje mintha meghajolt volna előttük. A teste könnyebbnek tűnt a levegőnél. A hajnali hold még mindig látható volt közvetlenül a fák felett. Közelebb ereszkedett, mintha Luce és Daniel az árapályt hozná. A víz alattuk hullámozott, ezüstösen és hívogatóan.

– Készen állsz? – kérdezte Daniel.

– Készen állok.

Luce és Daniéi a mély, hűvös tó felé sodródtak. Az ujjuk ért először a vízbe, ez volt a leghosszabb műugrás, amit valaha produkáltak. Luce felhördült a hidegtől, amikor a vízbe értek, majd nevetni kezdett.

Daniel ismét megfogta a kezét, és intett Luce-nak, hogy csatlakozzon hozzá a sziklán. Először ő húzódkodott fel, majd lenyúlt, és Luce-t is felemelte. A moha puha, finom szőnyeggé állt össze, amire leheverhettek. Daniel mellkasára vízcseppek tapadtak. Az oldalukon feküdtek egymással szemben, a könyökökre támaszkodva. Daniel Luce derekának gödrére tette a kezét.

– Mr. Cole ott fog várni, amikor a repülőgéphez érünk – mondta. – Ez az utolsó lehetőségünk, hogy kettesben legyünk. Úgy gondoltam, itt kellene igazából elbúcsúznunk. Szeretnék adni neked valamit – tette hozzá, miközben a zsebébe nyúlt, és előhúzta az ezüstmedált, amit Luce az iskolában látott rajta. A lány nyitott tenyerébe ejtette a láncot, és Luce ráébredt, hogy egy kinyitható medál az, egy rágravírozott rózsával. – Régen a tiéd volt – mondta a fiú. – Nagyon régen.

Luce kinyitotta a medált, és egy apró fényképet talált benne egy üveglap mögött. A kép kettejüket ábrázolta. Nem a fényképezőgépbe, hanem mélyen egymás szemébe néznek, és nevetnek. Luce haja rövid, mint most is, Daniel pedig csokornyakkendőt visel.

– Mikor készült ez? – kérdezte Luce. – Hol voltunk?

– Majd elmondom, amikor viszontlátjuk egymást – felelte a fiú. Felemelte a láncot Luce feje fölé, és nyakára tette. Amikor a medál hozzáért a kulcsöntjéhez, Luce érezte, amint mély forróság lüktet végig rajta, felmelegítve hideg, nedves bőrét.

– Imádom – suttogta, miközben megérintette a láncot.

– Tudom, hogy Camtól is kaptál egy arany nyakláncot – mondta Daniel.

Luce-nak eszébe sem jutott, mióta Cam ráerőltette abban a bárban. Elhinni sem tudta, hogy még csak egy napja volt. A gondolattól is rosszul lett, hogy viselnie kellene. Azt sem tudta, hol van a lánc – és nem is akarta tudni.

– Rám tette – védekezett büntudatosan. – Én nem...

– Tudom – felelte Daniel. – Bármilyen történet közted és Cam között, az nem a te hibád volt. Neki valahogy sikerült megőriznie egy jó adagot az anyagi bűbájából, amikor lezuhant. Ez nagyon megtévesztő tud lenni.

– Remélem, soha többé nem látom. – Luce megborzongott.

– Attól tartok, nem így lesz. És akadnak még olyanok, mint Cam. Csak a megérzéseidben bízatsz – magyarázta Daniel. – Nem tudom, meddig tart, amíg mindenre emlékezni kezdesz, ami a múltunkban történt. De addig is, ha ösztönösen érzel valamit, még ha olyasmivel

kapcsolatban is, amit szerinted nem tudhatsz, bíznod kell benne. Valószínűleg igazad lesz.

– Szóval bízzak magamban még akkor is, ha a körülöttem lévőkhöz nem bízhatok? – kérdezte Luce, mert úgy érezte, hogy Daniel részben erre is célzott.

– Én ott leszek, hogy segítsék, és amikor távol leszek tőled, akkor is üzenek, amikor csak tudok – válaszolta Daniel. – Luce, benned megvannak a múlt emlékei... akkor is, ha egyelőre elzárva. Ha valamivel kapcsolatban úgy érzed, hogy nincs rendben, akkor tartsd magad távol tőle!

– Te hova mész?

Daniel felpillantott az égre. – Megkeresem Camet – mondta. – Van még pár dolog, amit el kell intéznünk.

A hangjában csengő komorságtól Luce ideges lett. Visszagondolt a vastag, filces porfelhőre, amit Cam hagyott a temetőben.

– De vissza fogsz jönni hozzám – kérdezte – utána? Megígéred?

– Én... én nem tudok élni nélküled, Luce. Szeretlek. Ez nem csak nekem fontos, hanem... – Daniel habozott, majd megrázta a fejét. – Ne aggódj most emiatt! Csak tudd, hogy elmegyek érted.

Lassan, vonakodva felálltak. A nap éppen kibújt a fák fölé, és apró, csillagszerű szilánkokban tükröződött vissza a szélfúttá vízről. Innen csak egy kis távolságot kellett leúszniuk az iszapos partig, ami felvezetett a repülőhöz. Luce azt kívánta, bár kilométerekre lenne tőlük. Estig is el bírt volna úszkálni Daniellel. És utána minden hajnalig és minden naplementéig.

Visszaugrottak a vízbe, és úszni kezdtek. Luce óvatosan elrendezte a medált a felsője alatt. Ha fontos, hogy bízson az ösztöneiben, az ösztönei éppen azt súgták, hogy soha ne váljon meg attól a nyakláncától.

Ismét mély csodálattal figyelte, ahogy Daniel belekezdett a lassú, elegáns karcsapásaiba. Ezúttal, a holdfényben, tudta, hogy a vízcseppekkel körberajzolt, irizáló szárnyak nem csak a képzelete játéka. Valódiak. Luce úszott hátul, szántotta a vizet. Túl hamar partot ért. Nagyon nem szívesen hallgatta a repülőgép távolabbról, a tisztásról duruzsoló motorját.

És végül megérkeztek oda, ahol búcsút kell inteniük egymásnak, és Daniel alig bírta kiimádkozni Luce-t a vízből. Elindultak a repülőgép felé, és Daniel közben Luce hátán tartotta a kezét.

Luce meglepetésére Mr. Cole egy nagy, fehér törülközőt tartott felé, amikor kiugrott a pilótafülkéből. – Egy kisangyal azt csicseregte, szükségetek lehet erre – mondta, miközben kihajtogatta Luce-nak, aki hálásan elfogadta.

– Kit nevez maga kicsinek? – bukkant elő Arriane egy fa mögül, a nyomában Gabbe-bel, aki elővette a Figyelők könyvet.

– Jó utat kívánni jöttünk – mondta Gabbe, miközben átnyújtotta a könyvet Luce-nak. – Ezt vidd el! – tette hozzá könnyedén, de a mosolya nagyon komornak tűnt.

– Add oda neki a jó dolgokat is! – bökdöste meg Arriane Gabbe-et.

Gabbe előhúzott egy termoszt a hátizsákjából, és átnyújtotta Luce-nak. Luce levette a tetejét. Forró csokoládé volt benne, elképesztően jó illatú. Luce a szárazra törölt karjában dajkálta a könyvet és a termoszt, s hirtelen gazdagnak érezte magát. De tudta, hogy amint felszáll arra a gépre, üres és magányos lesz. Daniel vállalához bújít, kihasználva a közelségét, amíg lehet.

Gabbe tekintete tiszta volt és határozott. – Nemsokára találkozunk, rendben?

De Arriane félrekapta a pillantását, mintha nem akarna Luce szemébe nézni. – Ne csinálj semmi ostobaságot, például ne váltsz egy kupac hamuvá! – Csoszogni kezdett. – Szükségünk van rád.

– Nektek van *rám* szükségetek? – hüledezett Luce. Neki volt szüksége Arriane-re, hogy segítsen eligazodni a Sword & Crossban. Szüksége volt Gabbe-re a minap a kórházban. De mi szükségül lenne nekik őrá?

Mindkét lány csak egy komor mosollyal felelt, mielőtt visszavonultak volna az erdőbe. Luce Danielhez fordult, és megpróbált megfeledezni Mr. Cole-ról, aki még mindig pár lépésre állt tőlük.

– Adok nektek pár percet kettesben – mondta Mr. Cole, érezve a célzást.

– Luce, onnantól, hogy beindul a motor, három perc múlva felszállás. Találkozunk a pilótafülkében.

Daniel felkapta a lányt, és az övéhez nyomta a homlokát. Amikor találkozott az ajkuk, Luce megpróbálta magába vésni a pillanat minden részletét. Éppen olyan szüksége lesz erre az emlékre, mint a levegőre.

Mert mi van, ha amint Daniel otthagyja, az egész csak egy újabb álomnak tűnik majd? Részben rémálomnak, de akkor is álomnak. Hogy lehet, hogy azt érzi, amit szerinte érez, olyasvalaki iránt, aki még csak nem is ember?

– Ennyi – mondta Daniel. – Légy óvatos! Hagyd, hogy Mr. Cole irányítson, amíg vissza nem jövök. – Éles füttyszó hangzott fel a repülőből, Mr. Cole jelzett, hogy fogják rövidre. – Próbálj emlékezni arra, amit mondtam!

– Melyik részére? – kérdezte Luce enyhe pánikkal.

– Amennyire csak tudsz belőle... de leginkább arra, hogy szeretlek.

Luce szipogott. A hangja el fog csuklani, ha megpróbál bármit is mondani. Ideje indulnia. A pilótafülke nyitott ajtaja felé szaladt, miközben a propellerek szele majdnem felborította. Egy háromfokú létra volt előtte, és Mr. Cole kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse rajta. Majd megnyomott egy gombot, és a létra becsusszant a repülőbe. Becsukódott az ajtó.

Luce a bonyolult műszerfalra nézett. Még soha nem ült ilyen kicsi repülőgépben. Soha nem járt pilótafülkében. Mindenhol villogó lámpákat és gombokat látott. Mr. Cole-ra pillantott.

– Maga el tudja ezt az izét vezetni? – kérdezte.

– Az Egyesült Államok Légieroje, 59. század, a szolgálatára – mondta tisztelegve a férfi. Luce sután visszatisztelgett.

– A feleségem mindig azt mondja, ne untassak másokat a vietnámi pilótanapjaimmal – folytatta Mr. Cole, miközben hátrahúzott egy széles, ezüstszerű kart, s a repülőgép egy zökkenéssel megindult. – De hosszú repülés áll előttünk, és hallgatóságul ejtethem a rabomat.

– Úgy érti, rabul ejtheti a hallgatóságát – csúszott ki Luce száján.

– Ez jó volt – vágta a könyökével oldalba Mr. Cole. – Csak vicceltem – nevetett fel szívből. – Nem tennélek ki ilyesminek. –

Ahogy felé fordult nevetés közben, az Luce-t az apjára emlékeztette, ahogyan a vicces filmek közben szokott nevetni, és ettől egy kicsit jobban érezte magát.

A kerekék ekkor már gyorsabban forogtak, és a „kifutó” rövidnek tűnt előttük. Hamarosan fel kell emelkedniük, különben beleszaladnak a tóba.

– Tudom, mire gondolsz – kiabálta túl Mr. Cole a motorok dübörgését. – Ne aggódj, nagyon sok ilyet csináltam már!

És közvetlenül azelőtt, hogy elfogyott alattuk a sáros part, erősen meghúzta a kettejük között lévő kart, és a repülőgép orra az ég felé emelkedett. A látóhatár pár pillanatra eltűnt szem elől, és Luce gyomra vele együtt kavargott. De egy pillanattal később az eléjük táruló látvány fákká, és egy tiszta, csillagos égbolttá laposodott. Alattuk ott csillogott a tó. Minden másodperccel egyre távolabbivá vált. Nyugat felé indultak, de a gép kanyarodott, és Luce ablaka hamarosan megtelt az erdővel, amelyen az imént repültek keresztül Daniellel. Luce meredten nézte, az arcát az ablakhoz nyomva, hogy megkeresse a fiút, és még mielőtt a gép ismét kiegyenesedett, mintha meglátott volna egy apró, lila villanást. Megragadta a medált a nyakában, és az ajkához emelte.

Az iskola fölött repültek el. Hátról a ködös temető, ahova nemsokára eltemetik Pennt. Minél magasabbra szálltak, annál többet látott Luce az iskolából, ahol a legnagyobb titka kiderült – bár ez annyira másképp történt, mint ahogy valaha képzelte.

– Szép kis műsort rendeztek ezen a helyen – csóválta Mr. Cole a fejét.

Luce-nak fogalma sem volt, mennyit tudhat azokról az eseményekről, amik előző éjjel történtek. Olyan normálisnak tűnt, és mégis ezt az egészet olyan magától értetődőnek vette.

– Hova megyünk?

– Egy kis partközeli szigetre – mutatott a férfi a távolban egy pontra a tengeren, ahol a látóhatár feketévé sötétedett. – Nincs túl messze.

– Mr. Cole – mondta Luce –, maga találkozott a szüleimmel.

– Kedves emberek.

– Tudok majd... szeretnék beszélni velük. – Természetesen. Majd kitalálunk valamit.

– Ők soha nem hinnék el mindezt.

– És te? – kérdezte a tanár csúfondáros mosollyal, miközben a repülőgép magasabbra emelkedett a levegőben.

Éppen erről volt szó. Luce-nak el kellett hinnie az egészet – az árnyékok első sötét villanásától egészen addig a pillanatig, amíg Daniel ajka rátalált az övére, addig, amikor Penn holtan hevert a kápolna márványoltárán. Mindennek igaznak kellett lennie.

Hogyan bírná ki másképp addig, amíg újra találkozhat Daniellel? Luce megragadta a medált a nyakában, ami egy életnyi emléket foglalt magába. Az ő emlékeit, magyarázta Daniel, amiket elő kell hívnia.

Hogy mit rejthetnek az emlékek, arról sem tudott többet, mint a szigetről, ahova Mr. Cole viszi. De úgy érezte, mintha részesévé vált volna valaminek a kápolnában aznap reggel, Arriane, Gabbe és Daniel mellett állva. Nem elveszetten, rettegve és tudatlanul... hanem úgy, mintha számítana, és nem csak Danielnek – hanem mindannyiuknak. Kinézett az ablakon. Mostanra már biztosan elhagyták a sós partot, és az utat, amelyen ahhoz a rettenetes bárhoz hajtott, hogy Cammel találkozzon; és a hosszú, homokos partot, ahol Daniel először megcsókolta. Kint repültek a nyílt tenger felett, ami – valahol – Luce következő úti célját rejtette. Senki nem állt elé azzal, hogy további csatákat kell megvívnia, de Luce legbelül érezte, hogy még csak az elején járnak valaminek, ami hosszú, jelentőségteljes és nehéz lesz.

Együtt.

És hozzanak bár bukást, győzelmet vagy netán mindkettőt a csaták, Luce nem akart többé gyalog lenni. Egy furcsa érzés áradt végig a testében – olyan, ami áthatotta az összes korábbi életét, az összes szerelmét Daniel iránt, amit rengetegszer kioltottak a múltban.

Luce arra vágyott, hogy mellette állva harcolhasson. Harcolhasson, és adassék meg neki annyi idő, hogy leélhesse mellette a következő életét. Hogy küzdhessen az egyetlen dologért, amiről tudta, hogy elég jó, elég nemes és elég erős ahhoz, hogy mindent érdemes legyen kockára tenni érte.

A szerelemért.

EPILÓGUS

KÉT NAGY FÉNYSUGÁR

A FIÚ EGÉSZ ÉJJEL A LÁNY ZAKLATOTT ÁLMÁT VIGYÁZTA a keskeny vászonpriccsen. Egyetlen terepzöld lámpa világított a faházban. Az egyik alacsony fagerendáról lógott le, s lágy fénye kiemelte a lány fényes, fekete haját, ami szétterült a párnán, a fürdéstől sima és rózsás arcát.

A lány minden egyes alkalommal a másik oldalára dobta magát, valahányszor a tenger felhabzott az elhagyott partra odakint. A pántos póló a testére simult, a vékony takaró felgyűrődött körülötte, így a fiú ki tudta venni az apró kis mélyedést a puha bal vállán. Amit annyiszor megcsókolt már.

Amikor megfordult, a lány mindig felsóhajtott álmában, majd egyenletesen lélegzett tovább, s néha felnyögött álmában. De hogy örömeiben vagy bánatában, azt a fiú nem tudta megállapítani. Kétszer kimondta az ő nevét is.

Daniel le akart szállni mellé. Otthagyni a leshelyét a homokos, régi dobozok tetején, magasan a tengerparti kunyhó gerendás padlásán. De a lány nem tudhatja meg, hogy ott van. Nem tudhatja, hogy a közelben van. Vagy hogy mit hoz számára a következő pár nap.

Maga mögött, a sófoltos ablak tükrében a szeme sarkából megpillantott egy elsuhanó árnyéket. Majd meghallotta az alig kivehető zörgést az üvegen. Elszakította a szemét a lányról, és az ablak felé mozdult, majd kinyitotta a zárat. Odakint zuhogott az eső, a vihar már

visszavonult. A hold fekete felhő mögé bújt, és nem vetett fényt a látogatója arcára.

– Bejöhetek?

Cam késett.

Bár Camben megvolt a képesség, hogy egyszerűen csak testet öltön Daniel mellett, Daniel szélesebbre tárta az ablakot, hogy bemászhasson rajta. Ezekben a napokban komoly jelentőséget kapott a látszat és a szertartás. Fontos volt, hogy mindkettőjük számára egyértelmű legyen, hogy Daniel szívesen látja Camet.

Cam arcát még mindig árnyék takarta, de nem látszott rajta, hogy több ezer mérföldet tett meg az esőben. Sötét haja és a bőre száraz maradt. Csak az aranyszín szárnyai ragyogtak, immár összecsucukva. Mintha huszonnégy karátos aranyból készültek volna. Bár Cam szépen betúrta őket maga mögé, amikor leült Daniel mellé a szálkás fadobozra, Cam szárnyai Daniel irizáló ezüstsárnyai felé hajlottak. Ez valamiféle megmagyarázhatatlan bizalom jele volt. Daniel nem húzódhatott el, ha nem akart lemondani Luce akadálytalan megfigyeléséről.

– Olyan szép, amikor alszik – mondta Cam lágyan.

– Ezért akartad, hogy egy örökkévalóságon keresztül aludjon?

– Én? Soha. És én megöltem volna Sophiát azért, amit tenni akart, és nem hagytam volna, hogy elrohanjon az éjszakába, ahogy te tetted. – Cam előre hajolt, és rákönyökölt a padlás korlátjára.

Luce odalént a nyakára húzta a takarót. – Én csak őt akarom. Tudod, miért.

– Akkor sajnállak. Csalódni fogsz.

Cam állta Daniel pillantását, és megdörzsölte az állát, miközben magában kegyetlenül felnevetett.

– Ó, Daniel, meglep, milyen rövidlátó vagy. Ő még nem a tiéd. – Egy újabb hosszú pillantást vetett Luce-ra. – Lehet, hogy ő azt hiszi, igen. De mi mindketten tisztában vagyunk vele, milyen keveset tud.

Daniel szorosan a vállára húzta a szárnyát, de a hegyei mégis előrenyúltak, Cam szárnya felé. Nem tudta megakadályozni.

– A fegyverszünet tizennyolc napig tart – jelentette ki Cam. – Bár van egy olyan érzésem, hogy esetleg előtte is szükségünk lehet egymásra.

Majd felállt, és odébb rúgta a dobozt. Luce szemhéja megremegett a feje fölötti neszezéstől, de mindkét angyal az árnyékok közé vetette magát, mielőtt a lány tekintete megállapodhatott volna bármelyikükön.

Szembenéztek egymással, még mindig kimerülten a csatától, tudván, hogy az csak ízelítő volt az elkövetkezendőkből.

Cam lassan kinyújtotta sápadt jobb kezét.

Daniel is a sajátját.

És miközben Luce odalent arról álmodott, ahogy széttárulnak a leggyönyörűbb szárnyak – amelyeneket még soha nem látott –, két angyal a padláson kezét rázott.

VÉGE

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

Hatalmas köszönet mindenkinek a Random House kiadóban és a Delacorte Pressnél, amiért ilyen sokat, ilyen gyorsan és jól elvégeztek. Wendy Loggiának, akinek a könnyed nagylelkűsége és a lelkesedése ösztökélt tovább már a kezdetektől fogva. Krista Vitolának, a hatalmas segítséget jelentő színpalak mögötti munkájáért. Brenda Schildgennek az UC Davisben, a háttérért és az ihletért. Nadia Corniernek, amiért segített ezt az egészet a levegőbe emelni a földről. Ted Malawernek az okos, elegáns és vicces szerkesztői útmutatásaiért. Michael Stearnsnek, a volt főnökömnek, immár bizalmas kollégámnak és barátomnak. Te egyszerűen egy zseni vagy.

A szüleimnek; a nagyszüleimnek; Robbynak, Kimnek és Jordannek, és az új családomnak Arkansasben. Cserben hagynak a szavak, amikor a megingathatatlan támogatásokra gondolok. Imádlak titeket mind.

És Jasonnek, aki úgy beszél nekem a szereplőkről, mintha valódi emberek lennének, amíg meg nem értem mindegyiküket. Te ihletet adsz nekem, kihívásokat teszel eléem, minden egyes nap megnevettetsz. Tiéd az én szívem.

TARTALOMJEGYZÉK

<i>A KEZDETEK</i>	8
ELSŐ FEJEZET • <i>ISMERETLENEK</i>	13
MÁSODIK FEJEZET • <i>FASÍRTBAN A TÖBBIEKKEL</i>	35
HARMADIK FEJEZET • <i>ÉS HAMAROSAN SÖTÉTSÉG</i>	50
NEGYEDIK FEJEZET • <i>A TEMETŐI MŰSZAK</i>	61
ÖTÖDIK FEJEZET • <i>A BELSŐ KÖR</i>	74
HATODIK FEJEZET • <i>NINCS MEGVÁLTÁS</i>	90
HETEDIK FEJEZET • <i>FÉNYSUGÁR</i>	101
NYOLCADIK FEJEZET • <i>MÉLYMERÜLÉS</i>	112
KILENCEDIK FEJEZET • <i>AZ ÁRTATLANSÁG KORA</i>	129
TIZEDIK FEJEZET • <i>NAGYOBB A FÜSTJE</i>	138
TIZENEGYEDIK FEJEZET • <i>FÁJDALMAS ÉBREDÉS</i>	153
TIZENKETTEDIK FEJEZET • <i>PORRÁ LESZÜNK</i>	167
TIZENHARMADIK FEJEZET • <i>GYÖKEREK</i>	181
TIZENNEGYEDIK FEJEZET • <i>TÉTLEN KEZEK</i>	194
TIZENÖTÖDIK FEJEZET • <i>AZ OROSZLÁN BARLANGJÁBAN</i>	210
TIZENHATODIK FEJEZET • <i>KÉNYES EGYENSÚLY</i>	228
TIZENHETEDIK FEJEZET • <i>NYITOTT KÖNYV</i>	247
TIZENNYOLCADIK FEJEZET • <i>AZ ELHANTOLT HÁBORÚ</i>	262
TIZENKILENCEDIK FEJEZET • <i>SZEM ELŐL VESZTVE</i>	279
HUSZADIK FEJEZET • <i>HAJNALHASADÁS</i>	292
EPILOGUS • <i>KÉT NAGY FÉNYSUGÁR</i>	306